

DEVIŅI KOMENTĀRI

PAR KOMUNISTISKO PARTIJU

THE EPOCH TIMES

2006

Copyright © 2004 by The Epoch Times USA

Latvian Translation Copyright © 2006 by Broad Press Inc.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, in any form or by any means, without permission in writing from the publisher.

Latvian Edition Published by

Broad Press Inc.

2520A Wyandotte Street Mountain View,
CA 94043, USA

editor@broadpressinc.com

anatoly.riga@epochtimes.com

ISBN xxxxxx

SATURS

IEVADS	9
1. DAĻA. KAS IR KOMUNISTISKĀ PARTIJA?	11
Priekšvārds.....	11
1. Paļauties uz vardarbību un teroru, lai iegūtu un noturētu varu	12
2. Lai attaisnotu vardarbību, tiek izmantoti meli	14
3. Mūžam mainīgie principi.....	16
4. Kā partijas būtība aizstāj un iznīcina cilvēka dabu.....	17
5. Ļaunais rēgs ir pretrunā ar dabu un cilvēka raksturu.....	18
6. Dažas ļaunā gara apsēstības pazīmes.....	20
7. Ielūkoties sevī un atbrīvojies no ĶKP apsēstības	21
2. DAĻA. ĶĪNAS KOMUNISTISKĀS PARTIJAS IZVEIDOŠANĀS	23
Priekšvārds.....	23
1. ĶKP augs, uzsūcot sevī visu tēvzemes un ārvalstu ļaunumu	25
1.1. Pirmā mantotā iezīme – ļaunums; Ietērpšanās ļaunajā marksisma-ļeņinisma čaulā	26
1.2. Otrā mantotā iezīme – viltus; Ļaunumam jāmelos, lai izliktos par “Dievu”	27
1.3. Trešā mantotā iezīme – kūdīšana; Ienaids sēšana tautas masās un kūdīšana uz cīņu	28
1.4. Ceturtā mantotā iezīme – bandītisms; ĶKP rindas veidotas no noziedzniekiem un sabiedrības “padibenēm”	29
1.5. Piektā mantotā iezīme – spiegošana; Iefiltrēšanās, nesaticības sēšana, sašķelšana, aizstāšana.....	30

1.6. Sestā mantotā iezīme – laupīšana; Aplaupīšana, pielietojot dažādus trikus vai vardarbību, kļūst par “jauno kārtību”	32
1.7. Septītā mantotā iezīme – cīņa; Tautas tradicionālās, patriarhālās kārtības un valsts struktūras graušana	32
1.8. Astotā mantotā pazīme – iznīcināšana; Izsmelošas genocīda ideoloģijas radīšana	33
1.9. Devītā mantotā iezīme – kontrole; Partijas principu izmantošana, lai valdītu pār visu partiju un vēlāk arī pār visu sabiedrību.....	34
2. ĶKP kaunpilnā “sasniegumu” vēsture	35
2.1. ĶKP dibināšana izlolota ar Padomju Savienības gādību.....	36
2.2. Pirmā GMD un ĶKP alianse - Iekšēja kaitniecība un Ziemeļu ekspedīcijas sabotāža	37
2.3. Zemnieku sacelšanās Hunaņā - Sabiedrības “padibeņu” kūdīšana uz nemieriem	39
2.4. “Anti-japāņu” ziemeļu operācija - Uzvarētā bēgšana.....	40
2.5. Incidenti Sjiaņā - ĶKP veiksmīgi izmanto nevienprātību un otro reizi sagrābj GMD.....	41
2.6. Karš ar Japānu - ĶKP uzplaukst, nogalinot ar svešiem ieročiem	42
2.7. “Labošana Japaņā” - Visšausminošāko vajāšanas metožu radīšana	43
2.8. Trīs gadus ilgs pilsoņu karš - Valsts nodevība varas sagrābšanas vārdā	45
3. Ļauno iezīmju izpausme	46
3.1. ĶKP vēsturi raksturo mūžīgas bailes.....	46
3.2. Neatlaidīgi iet ļaunuma ceļu ir ĶKP “burvju ierocis”	47
3.3. Komunistiskā partija ir rūdīti noziedznieki	48
3.4. Partija ir visļaunākā	50
Noslēgums.....	53

3. DAĻA. ĶĪNAS KOMUNISTISKĀS PARTIJAS TIRĀNIJA	55
Priekšvārds.....	55
1. Zemes reforma – muižnieku šķiras likvidēšana.....	56
2. Reformas rūpniecībā un tirdzniecībā – buržuāzijas likvidēšana.....	58
3. Reliģisko grupu aizliegšana un reliģiju apspiešana	59
4. ”Antilabējā kustība” – vispārēja “smadzeņu skalošana” komunistiskās partijas interešu labad	61
5. “Lielais izrāviens” – meli lojalitātes pārbaudei	63
6. Lielā kultūras revolūcija – apsēstība ar ļauno garu apgriez pasauli kājām gaisā	64
7. Reformas un atklātība – tirānija saglabājas un turpina attīstīties.....	69
8. Visas valsts mērogā notiek “smadzeņu skalošana”, lai stingri ierobežotu cilvēku domāšanu	73
Noslēgums.....	74
4. DAĻA. KOMUNISTISKĀ PARTIJA IR SPĒKS, KAS NOSTĀJIES PRET VISUMU	79
Priekšvārds.....	79
1. Cīņa ar cilvēkiem un cilvēka dabas iznīcināšana.....	80
1.1. Labā un ļaunā jēdzienu samainīšana vietām iznīcina cilvēcību ..	80
1.2. Ļaunums, kas pārsniedz “savstarpējās rašanās un savstarpējās iznīcības” kosmisko principu	84
2. Cīņa ar Zemi pārkāpj dabas likumus, tādēļ izraisās nepārtrauktas kataklīzmas.....	86
2.1. Šķiru cīņa skārusi pat dabu.....	86
2.2. Dabas izpostīšana liek ievākt pašas rīcības rūgtos augļus.....	87
3. Cīņa ar Debesīm, īstenas pārliecības vajāšana un ticības Dievam noliegšana	89
3.1. Kā kāda ierobežota dzīvība var kaut ko zināt par bezgalīgo laiku-izplatījumu?	89
3.2. ĶKP iznīcina cilvēces īsteno ticību	91
Noslēgums.....	93

5. DAĻA. DZJANA DZEMIŅA SLEPENĀ VIENOŠANĀS AR ĶĪNAS KOMUNISTISKO PARTIJU, LAI ĪSTENOTU REPRESIJAS PRET FALUŅGUN	95
Priekšvārds.....	95
1. Līdzīgs pamats un vēsture noveduši pie kopējas krīzes uztveres	97
2. Dzjans Dzemiņš un komunistiskā partija baidās no „Īstenības, Labestības, Pacietības”	99
2.1. Faluņgun māca “Īstenību, Labestību, Pacietību”; komunistiskā partija izplata “melus, ienaidu un cīņu”	100
2.2. Cilvēki, kuriem ir taisna ticība, neizjūt bailes, bet ĶKP balstās uz cilvēku bailēm, lai noturētu savu politisko varu	101
2.3. Faluņgun augstās tikumības normas traucē ĶKP	102
2.4. ĶKP ir ārkārtīgi greizsirdīga par to, kā tiek īstenota Faluņgun izplatība un vadība	103
2.5. Komunistiskā partija Faluņgun pārliecībā saskata draudus komunistiskā režīma likumībai	104
3. Dzjans Dzemiņš un ĶKP noslēdz savstarpēju vienošanos	107
4. Kā Dzjans Dzemiņš izmanto ĶKP Faluņgun vajāšanai	109
4.1. Plašsaziņas informācijas līdzekļu izmantošana informācijas plūsmas blokādei	110
4.2. Soda sankcijas un kratīšanas, neievērojot nekādas likumīgas procedūras	112
4.3. Nežēlīgas spīdzināšanas un slepkavības	113
4.4. “Ofiss 610” izstiepis savus taustekļus aiz likuma ietvariem	115
4.5. Armijas un nacionālo finanšu resursu izmantošana	116
5. Dzjans Dzemiņš grauj Ķīnas komunistisko partiju no iekšienes	118
Noslēgums	119
6. DAĻA. ĶĪNAS KOMUNISTISKĀ PARTIJA SAGRĀVUSI TRADICIONĀLO KULTŪRU	121
Priekšvārds.....	121
1. Kādēļ ĶKP cenšas sagraut Ķīnas nācijas kultūru?	124
1.1. Senās Ķīnas kultūras tradīcijas balstās uz ticību un tikuma godāšanu	124

1.2. Komunistiskās partijas ļaunā teorija noliedz tradicionālo kultūru	127
1.3. Tradicionālā kultūra ir šķērslis ĶKP diktatūrai	128
1.4. Tradicionālā kultūra apšaubā ĶKP valdīšanas likumību	129
2. Kā komunistiskā partija grauj tradicionālo kultūru	130
2.1. Vienlaicīga triju reliģiju iznīcināšana	130
2.2. Īpašs veids, kā iznīcināt reliģijas	133
2.3. Kultūras relikviju iznīcināšana	137
2.4. Garīgo ticību iznīcināšana	139
2.5. Nebeidzamā iznīcināšana	139
2.6. Inteliģences pārveidošana	140
2.7. Kultūras šķietamības radīšana, saglabājot tradīciju ārējās izpausmes, bet mainot to saturu.....	143
3. Partijas kultūra	144
3.1. Virskundzības un kontroles aspekts.....	145
3.2. Propagandas aspekti	147
3.3. Savstarpējo attiecību aspekts	149
3.4. Nemanāma ietekme uz ļaunu uzvedību un dvēseli.....	149
Noslēgums.....	153

7. DAĻA. ĶĪNAS KOMUNISTISKĀS PARTIJAS

SLEPKAVĪBU VĒSTURE	157
Priekšvārds.....	157
1. Nogalināt cilvēkus tāpat, kā pļaut zāli	160
1.1. Kontrevolucionāru apspiešana un zemes reforma.....	160
1.2. Kustības “Trīs pret” un “Pieci pret”	162
1.3. Lielais bads	164
1.4. No Kultūras revolūcijas un “4. jūnija” incidenta līdz Faluņgun	166
2. Ārkārtīgi nežēlīgi cilvēku slepkavošanas veidi.....	168
2.1. Zvērības Ķīnas ziemeļos ķīniešu-japāņu kara laikā	168
2.2. Sarkanais terors “sarkanajā augustā” un kanibālisms Guansji provincē.....	169
2.3. Faluņgun vajāšana	172

3. Nežēlīgā cīņa komunistiskās partijas rindās	175
4. Revolūcijas eksports, cilvēku slepkavošana ārpus Ķīnas robežām ..	176
5. Ģimeņu iznīcināšana	178
6. Slepkavību metodes un to rezultāti	180
6.1. ĶKP ļauzu slepkavošanas vadošā teorija	180
6.2. Atkarībā no apstākļiem tiek pielietoti dažādi slepkavību modeļi.....	184
Noslēgums.....	187
8. DAĻA. ĶĪNAS KOMUNISTISKĀS PARTIJAS ĻAUNUMA KULTA BŪTĪBA.....	191
Priekšvārds.....	191
1. ĶKP kulta iezīmes	192
1.1. Doktrīnu maisījums un disidentu likvidēšana	192
1.2. Vadoņa pielūgsmē un personības kults	194
1.3. Nežēlīga smadzeņu skalošana, apziņas kontrole, strikta organizācija un pilnīga bezizeja, ja esi kļuvis par partijas biedru.....	195
1.4. Partijas labā cilvēki spiesti pielietot vardarbību, slepkavot un nest upurus	196
1.5. Dieva noliegšana un cilvēka dabas apspiešana.....	198
1.6. Bruņota varas sagrābšana, ekonomikas monopolizācija un neprātīgas politiskas un ekonomiskas ambīcijas	199
2. ĶKP kulta nodarītais posts.....	200
2.1. Ļaunuma kults kļuvis par valsts reliģiju.....	200
2.2. Sociālie pārvaldes līdzekļi novesti līdz galējībai.....	201
2.3. Vardarbības atbalstīšana un dzīvības noniecināšana.....	202
3. Komunistiskās partijas ļaunuma kulta būtība	203
4. Komunistiskās partijas pastardienas teorija – bailes no partijas bojā ejas	204
5. Noderīgākais līdzeklis komunistiskā kulta izdzīvošanai – nežēlīga cīņa	206
6. ĶKP ļaunuma kulta deģenerācija.....	211
7. Dažas pārdomas par ĶKP ļauno valdījumu	213

7.1. Kas ir komunistiskā partija?	213
7.2. Kādēļ cilvēki neapzinās?	215
7.3. Kur ir izeja?	216
Noslēgums.....	218

9. DAĻA. ĶĪNAS KOMUNISTISKĀS PARTIJAS

NOZIEDZĪGĀ BŪTĪBA	219
Priekšvārds.....	219
1. Komunistiskās partijas noziedzīgā būtība nekad nav mainījies	220
1.1. Kā labad tika veiktas komunistiskās partijas reformas?	220
1.2. “Kā Ķīnai dzīvot bez komunistiskās partijas?”	221
1.3. Kāds ir īstais haosa iemesls?	222
2. Komunistiskā partija upurējusi ekonomisko attīstību.....	223
2.1. Cilvēku smagā darba augļu piesavināšanās rezultātā gūtie sasniegumi	223
2.2. Tuvredzības radītie ekonomiskie zaudējumi	224
2.3. Rūgtā samaksa par ĶKP diktēto ekonomisko attīstību.....	225
2.4. ĶKP atkal un atkal piekrāpj zemniekus.....	227
2.5. Izmantot ekonomisko ieinteresētību, lai izdarītu spiedienu uz rietumvalstīm.....	228
3. ĶKP “smadzeņu skalošanas” metodes attīstās no izteikti brutālām līdz izsmalcinātām.....	229
4. ĶKP liekulība cilvēktiesību jautājumos.....	231
4.1. No demokrātijas piesavināšanās varas sagrābšanai, līdz diktatūrai un cilvēktiesību šķietamībai	231
4.2. Piesegšanās ar likumību un “rietumnieciska ietēpa uzģērbšana”, lai turpinātu ļaundarības	234
4.3. ĶKP vairāk nekā miljardu cilvēku padarījusi par savas noziedzīgās kultūras ķīlniekiem.....	235
4.4. “Medusmaize un pātaga”– no “brīvības” piešķiršanas līdz represiju eskalācijai	236
5. ĶKP noziedzīgās būtības dažādi aspekti	238
5.1. Valsts teritoriju izpārdošana, apmierinot savu godkāri, un valsts nodevība, piesedzoties ar saukli par nācijas vienotību... ..	238

5.2. Noziedzīga politika bez morāles ierobežojumiem.....	239
5.3. Dažādu viltību izmantošana – no falsificētas pretošanās japāņu iebrucējiem līdz falsificētam antiterorismam.....	239
5.4. Izlikties par patiesu un saprotošu, bet patiesībā būt pavisam pretējos uzskatos	241
5.5. Dzīvot bez sirdsapziņas un ziedot taisnīgumu partijas interešu labā	243
5.6. ĶKP manipulē ar patriotiskām jūtām, lai musinātu tautu.....	244
5.7. Bezkaunīgi nostādīt partiju augstāk par tautu un piespiest cilvēkus uzvert uzurpatoru kā miesīgu tēvu	244
5.8. Spēlēt “reabilitāciju” un noziegumus saukt par “dižiem sasniegumiem”	245
6. ĶKP demonstrē savu noziedzīgo būtību, izmantojot valsts terorismu, lai iznīcinātu “Īstenību, Labestību, Pacietību”	246
7. Noziedzīgais sociālisms ar ķīniešu iezīmēm.....	248
7.1. Mainīgas un maldinošas metodes	248
7.2. Noziedzīgā partija ar ķīniešu iezīmēm	249
7.3. Valstij tiek uzspiesta noziedzība, ķīniešu nācija atrodas vēl nepieredzētas morālās krīzes priekšvakarā.....	250
Noslēgums.....	251

IEVADS

Tikai nedaudz vairāk kā desmit gadi pagājuši kopš bijušās Padomju Savienības un Austrumeiropas komunistiskā režīma krišanas, starptautiskā komunisma kustība saskārusies ar noraidījumu visā pasaulē. Ķīnas komunistiskās partijas (ĶKP) bojā eja vairs ir tikai laika jautājums.

Tomēr pirms tās pilnīga sabrukuma ĶKP mēģina līdz ar sevi pazudināt arī Ķīnas tautu ar tās 5000 gadu seno civilizāciju. Tā ir Ķīnas iedzīvotāju lielākā nelaime. Ķīnas tauta nonākusi neizbēgama jautājuma priekšā: kā raudzīties uz ĶKP, kā iesaistīt Ķīnu pasaules sabiedrībā bez ĶKP, un kā turpināt Ķīnas tautas mantotās tradīcijas. “The Epoch Times” (Dižais Laikmets) publicē rakstu sēriju “Deviņi komentāri par Ķīnas komunistisko partiju”. Pirms noklaudzējies aizveroties ĶKP zārka vāks, mēs vēlētos sniegt pēdējo vērtējumu par to un par starptautisko komunistisko kustību, kas ilgāk kā gadsimtu bijusi par sodību visai cilvēcei.

Visos nedaudz vairāk kā 80 tās pastāvēšanas gados, itin viss, ko skārusi ĶKP, bijis saistīts ar meliem, cīņiem, trūkumu, vardarbību, masveida slepkavībām un teroru. Tradicionālā ticība un principi tikuši varmācīgi iznīcināti. Sākotnējais morāles jēdziens un sabiedrības struktūra tika ar varu sadragāti. Iejūtība, mīlestība un satiecība tika kroplīgi pārvērstas par cīņu un ienaidu. Godbijība un cieņa pret debesīm un zemi tika aizstātas ar augstprātīgu vēlmi “cīnīties ar debesīm un zemi”. Rezultātā tas noveda pie pilnīga sabiedrības morāles un ekoloģiskās sistēmas sabrukuma, iegrūda ķīniešu tautu un, neapšaubāmi, arī visu cilvēci dziļā krīzes bezdibenī. Visu šo postu atnesusi ĶKP ar iepriekšēju nodomu veiktā plānošana, organizācija un kontrole.

Kā sacīts labi pazīstamā ķīniešu poēmā: “Ar nožēlu raugos krītošās ziedlapās.” Komunistiskā režīma gals ir tuvu, tas pēdējiem spēkiem cīnās par izdzīvošanu. Līdz tā pilnīgam sabrukumam palikušas skaidras dienas. “The Epoch Times” uzskata, ka tagad, kad ĶKP atrodas uz nāves robežas, ir pienācis laiks visaptveroši ielūkoties pagātnē, lai pilnībā atklātu patiesību par to, kā šis visu laiku lielākais kults iemiesojis sevī visas pasaules ļaunumu. Mēs ceram, ka tie, kas joprojām atrodas ĶKP

maldu varā, nu skaidri ieraudzīs tās īsto dabu, attīrīs savu apziņu no tās indes, atbrīvos savus prātus no tās nežēlīgās kontroles, izrausies no baiļu važām un atmetīs jebkādas ilūzijas par to. “The Epoch Times” cer, ka, izstāstot ĶKP patieso stāstu, mēs spēsim novērst līdzīgas traģēdijas atkārtosanos.

Nobeigumā jāpiebilst, ka ĶKP valdīšana ir tumšākā un smieklīgākā lappuse Ķīnas vēsturē. Tās nebeidzamajā noziegumu sarakstā visļauņākais ir Faluņgun vajāšana. Vajājot “Īstenību, Labestību, Pacietību”, Dzjans Dzemiņš iedzinis pēdējo naglu ĶKP zārka vākā. “The Epoch Times” redakcija izsaka cerību, ka katrs no mums gremdēsies visdziļākajās pārdomās, lai izlemtu, vai mūsu mazdūšība un ielaišanās kompromisos nepadara mūs par līdzvainīgiem daudzās traģēdijās, kuras varētu novērst.

1. DAĻA

KAS IR KOMUNISTISKĀ PARTIJA?

Priekšvārds

Vairāk nekā piectūkstoš gadu ilgās vēstures gaitā Jandzi un Dzeltenās upes izauklētā zemē ķīniešu tauta ir radījusi krāšņu civilizāciju. Šajā ilgajā laika periodā dinastijas ir nomainījušas cita citu, Ķīnas kultūra ir pieredzējusi gan uzplaukuma, gan pagrimuma laikus. Uz Ķīnas vēsturiskās skatuves ir norisinājušies diženi un aizkustinoši notikumi.

1840. gads, kuru vēsturnieki parasti uzskata par Ķīnas mūsdienu ēras sākumu, kļuva par aizsākumu Ķīnas ceļā no tradīcijas uz modernizāciju. Ķīnas civilizācija piedzīvoja četrus svarīgākos izaicinājumus, uz kuriem tā bija spiesta atbildēt. Pirmie trīs izaicinājumi – angļu-franču sabiedroto spēku iebrukums Pekinā XIX gadsimta sešdesmito gadu sākumā, ķīniešu-japāņu karš 1894. gadā un krievu-japāņu karš Ķīnas ziemeļaustrumos 1906. gadā. Uz šiem trim izaicinājumiem Ķīna atbildēja ar rietumniecisko košanas kustību, kurai bija raksturīgs preču un ieroču imports, institūciju reformas 1898. gada Simt dienu reformu kustības gaitā^{*1}, ar vēlās Cjin^{*2} dinastijas mēģinājumu izveidot konstitucionālu valdījumu un vēlāk ar 1911. gada demokrātisko revolūciju.

Pirmā pasaules kara beigās Ķīna, lai gan bija uzvarētāja, netika iekļauta tā laika spēcīgāko lielvalstu sarakstā. Daudzi ķīnieši uzskatīja, ka

¹ Simt dienu reforma – 103 dienu reforma, kas veikta 1898. gadā no 11. jūnija līdz 21. septembrim. Guansju, Cjin dinastijas imperators (1875.-1908.), ir veicis virkni reformu ar mērķi panākt radikālas sociālas un organizatoriskas dabas pārmaiņas. Valdošā konservatīvā elite nostājās spēcīgā opozīcijā pret reformām. Ultrakonservatīvo spēku atbalstīta, saņemot arī klusu politiskā oportūnista Juaņ Šikai piekrišanu, imperatore Dovagera Cisji 1898. gada 21. septembrī īstenoja valsts apvērsumu, pilnībā izolējot gados jauno, uz reformām noskaņoto Guansju. Cisji pārņēma valdīšanu kā reģente. Simt dienu reforma beidzās ar jauno dekrētu atcelšanu un sešu reformu galveno piekritēju sodīšanu.

² Cjin dinastija (1616.-1949.), mandžūri, pēdējā Ķīnas vēsturē.

pirmās trīs atbildes epizodes nav bijušas veiksmīgas. “4. maija” kustība bija ceturtais mēģinājums atbildēt uz iepriekšējiem izaicinājumiem un kļuva par augstāko punktu ķīniešu kultūras rietumnieciskošanā ar komunistiskās kustības un tās kardinālas revolūcijas palīdzību.

Šajā rakstā tiek apskatīta Ķīnas pēdējā epizode, kuras rezultāts ir komunistiskā kustība un komunistiskā partija. Pēc šiem pēdējiem 160 gadiem, kuru laikā gandrīz simt miljoni cilvēku miruši vardarbīgā nāvē, palūkosimies uz to, kādas sekas izraisījis viss, ko izvēlējās Ķīna vai kas tika tai uzspiests no ārienes, palūkosimies, kas noticis ar Ķīnas tradicionālo kultūru un civilizāciju.

1. Paļauties uz vardarbību un teroru, lai iegūtu un noturētu varu

“Komunisti uzskata par necienīgu slēpt savus uzskatus un mērķus. Viņi atklāti paziņo, ka to mērķi var tikt sasniegti tikai varmācīgi gāžot visus pastāvošos sociālos nosacījumus.” Šis teksts ņemts no komunistiskās partijas galvenā dokumenta – “Komunistiskās partijas manifesta” pēdējā paragrāfa. Vardarbība ir vienīgais līdzeklis, ar kura palīdzību komunistiskā partija ieguva varu. Šī raksturīgā iezīme tika nodota visām turpmākajām partijas formām, kas izveidojās pēc tās radīšanas.

Patiesībā pasaulē pirmā komunistiskā partija tika dibināta daudzus gadus pēc Kārļa Marksa nāves. Pēc 1917. gada Oktobra revolūcijas dzima Viskrievijas komunistiskā (boļševiku) partija (vēlāk pazīstama kā Padomju Savienības komunistiskā partija). Šīs partijas spēks auga, pateicoties vardarbības pielietošanai pret “šķiras ienaidniekiem”, un tika uzturēts, pielietojot vardarbību pret partijas biedriem un ierindas pilsoņiem. Trīsdesmitajos gados Staļina tīrīšanu laikā komunistiskā partija iznīcināja vairāk nekā 20 miljonus tā dēvēto spiegu, nodevēju un citādi domājošo.

Ķīnas komunistiskā partija (ĶKP) tika dibināta kā PSRS komunistiskās partijas sastāvdaļa Trešajā komunistiskajā internacionālē. Tādēļ tā gluži dabiski pārņēma gatavību nogalināt. Pirmā pilsoņu kara laikā, kas Ķīnā no 1927. līdz 1936. gadam norisinājās starp komunistiem un Guomiņdanu (GMD), Džjansji provinces iedzīvotāju skaits no 20 miljo-

niem saruka līdz 10 miljoniem. Par ĶKP vardarbības nodarīto postu var spriest jau pēc šiem skaitļiem vien.

Mēģinājumā sagrābt politisko varu vardarbības pielietošana var būt neizbēgama, taču nekad vēl nav pastāvējis režīms, kas tik ļoti alktu nogalināt kā ĶKP, jo īpaši miera laikā. Kopš 1949. gada ĶKP vardarbības rezultātā bojā gājušo skaits pārsniedz no 1927. līdz 1949. gadam karos bojā gājušo skaitu.

Kā lielisku piemēru tam, kā komunistiskā partija pielieto vardarbību, var minēt tās atbalstu Kampučijas Sarkanajiem khmeriem. Sarkano khmeru valdīšanas laikā tika nogalināta ceturtdaļa Kampučijas iedzīvotāju, daudzi no tiem bija ķīniešu imigranti un viņu pēcteči. Ķīna joprojām neļauj starptautiskajai sabiedrībai tiesāt Sarkanos khmerus, lai noslēptu bēdīgi slaveno ĶKP lomu šajā genocīdā.

ĶKP uztur ciešus sakarus ar pasaules viszvērīgākajām politiskajām kustībām un režīmiem. Bez Sarkanajiem khmeriem pie tādām pieskaitāmas arī Indonēzijas, Filipīnu, Malaizijas, Vjetnamas, Birmas, Laosas un Nepālas komunistiskās partijas – tās visas ir dibinājuši un atbalsta ĶKP. Daudzi šo komunistisko partiju līderi ir ķīnieši; daži no tiem līdz pat šim brīdim slēpjas Ķīnā. Citas uz maoismu balstītas komunistiskās partijas ir “Gaišais ceļš” Dienvidamerikā un japāņu “Sarkanā Armija”, kuru ļaundarbības asi nosodījusi pasaules sabiedrība.

Viena no komunistu izmantotajām teorijām ir sociālais darvinisms. Komunistiskā partija pielieto Darvina aprakstīto starpsugu sacensību, piemērojot to cilvēku attiecībām un apgalvojot, ka šķiru cīņa ir vienīgais sociālās attīstības virzošais spēks. Tādēļ cīņa kļuva par komunistiskās partijas galveno “ticību”, par instrumentu, ar kura palīdzību iegūt un noturēt politisko kontroli. Labi pazīstamie Mao vārdi “Kā 800 miljoni cilvēku var eksistēt bez cīņas?” bez aplinkiem pauž izdzīvošanas loģiku šiem visatbilstošākajiem.

Kāds cits, arī plaši pazīstams Mao apgalvojums vēsta, ka kultūras revolūcija*³ jārīko “katrus septiņus vai astoņus gadus”. ĶKP ir svarīgi regulāri izmantot spēku kā līdzekli savas varas saglabāšanai Ķīnā. Spēks tiek pielietots, lai iedvestu šausmas. Katra cīņa un kustība kalpoja par

³ Lielā kultūras revolūcija (1966.-1976.), Mao Dzieduna iniciēta kā sarkanā terora akcija, noslēdzās viņa nāves gadā.

vingrinājumu terorā, lai ķīniešu sirdis bailēs trīcētu un viņi pakāpeniski nonāktu ĶKP kontroles verdzībā.

Šodien terorisms kļuvis par civilizētas un brīvas pasaules galveno ienaidnieku. Pielietojot valsts pārvaldes aparātu, ĶKP īstenotais terors ir kļuvis vēl plašāks un vērienīgāks, ievērojami ilgstošāks, bet tā rezultāti vēl postošāki. Tagad, divdesmit pirmajā gadsimtā, mēs nedrīkstam aizmirst šo komunistiskās partijas pārmantoto rakstura iezīmi, jo tas noteikti izšķirs ĶKP likteni nākotnē.

2. Lai attaisnotu vardarbību, tiek izmantoti meli

Civilizācijas līmeni nosaka tas, cik lielā mērā režīms pielieto vardarbību. Pievēršoties vardarbībai, komunistiskie režīmi acīmredzami sper soli atpakaļ cilvēces civilizācijā. Diemžēl tie, kas pieturas pie pārliecības, ka vardarbība ir nepieciešama sociālajai attīstībai, uzskata komunistisko partiju par progresīvu.

Šī varmācības akceptēšana jāaplūko, ņemot vērā otru komunistiskās partijas mantoto iezīmi – nepārspējamo, izmanīgo viltus un melu pielietojšanu.

“Jau kopš jaunības gadiem mēs uzskatām ASV par pievilcīgu valsti. Mēs domājam, ka daļēji tas varētu būt izskaidrojams ar to, ka ASV nekad nav okupējusi Ķīnu un nekad nav uzbrukusi Ķīnai. Būtiskāk gan ir tas, ka pozitīvais iespaids, kas ķīniešiem izveidojies par ASV, ir balstīts uz šīs valsts demokrātisko un atklāto raksturu.”

Tas ir fragments no redakcijas raksta, kas publicēts 1947. gada 4. jūlijā oficiālā ĶKP laikrakstā “Sjinhua Žibao” (Xinhua Ribao). Trīs gadus vēlāk ĶKP sūtīja savus kareivjus cīnīties ar amerikāņu armiju Ziemeļkorejā, raksturojot amerikāņus kā visļaunākos imperiālistus visā pasaulē. Katrs kontinentālajā Ķīnā dzīvojošs ķīnietis justos pārsteigts, izlasot šo redakcijas sleju, kas publicēta pirms vairāk nekā 50 gadiem. ĶKP aizliedza visas publikācijas, kurās tiek citēti līdzīga satura agrākie izteicieni un publicēja no jauna pārstrādātus tekstus.

Kopš nākšanas pie varas ĶKP izmantojusi līdzīgas viltības katrā savā kampaņā, tādās kā izrēķināšanās ar kontrevolucionāriem (1950.-1953.), “sadarbība” ar sabiedriskām un privātām organizācijām (1954.-1957.),

kustība pret “kreisajiem elementiem” (1957.), Kultūras revolūcija (1966.-1976.) un slaktiņš Tiananmen laukumā (1989.)*⁴, kā arī pavisam nesen, vajājot Faluņgun, sākot ar 1999. gadu. Visapkaunojošākā bija inteligences vajāšana 1957. gadā. ĶKP vērsās pie inteligences ar aicinājumu izteikt savu viedokli, lai pēc tam represētu inteligentus kā “reakcionārus”, izmantojot viņu pašu teikto kā pierādījumu viņu “noziegumiem”. Kad daži uzdrīkstējās kritizēt vajāšanu, raksturojot to kā nodevīgu savvērestību, Mao publiski paziņoja: “Tā nav nodevīga savvērestība, tā ir atklāta stratēģija.”

Viltus un meli spēlēja nozīmīgu lomu, lai ĶKP sagrābtu un noturētu varu. Ķīnai ir visilgākā un vispilnīgākā vēsture pasaulē, un ķīnieši, jo īpaši Ķīnas inteligence, ilgi ticēja, ka, lai novērtētu mūsdienu realitāti un celtu savu garīgo līmeni, jāparaugās vēsturē. Lai piespiestu vēsturi kalpot režīmam, ĶKP īstenoja vēsturiskās patiesības slēpšanas un sagrozīšanas taktiku. ĶKP savā propagandā un publikācijās pārrakstīja daudzu periodu vēsturi, sākot no Pavasara un Rudens periodiem (770.-476. p.m.ē.) un Karojošo valstu perioda (475.-221. p.m.ē.), līdz pat Kultūras revolūcijai. Šādi vēsturiski sagrozījumi kopš 1949. gada turpinājās vairāk nekā 50 gadus, ĶKP nobloķēja jebkādus mēģinājumus atjaunot vēsturisko patiesību.

Kad varmācība kļūst par pārāk vāju ieroci, lai saglabātu kontroli, ĶKP pievēršas viltum un meliem, kas kalpo, lai attaisnotu un maskētu uz varmācību balstītu valdīšanu.

Mums jāatzīst, ka viltus un meli nav komunistiskās partijas izdomājums, tā ir mūžsena nekrietnība, kuru komunistiskā partija bezkaunīgi izmanto. ĶKP solīja zemi zemniekiem, fabrikas strādniekiem, brīvību un demokrātiju inteligencei un mieru visiem. Neviens no šiem solījumiem nav ticis izpildīts. Viena ķīniešu paaudze mirusi pievilta, otru paaudzi turpina krāpt. Tā ir vislielākā ķīniešu tautas nelaime, vislielākais ķīniešu nācījas posts.

⁴ Notikumi Tiananmen laukumā. 1989. gadā Pekinas galvenajā laukumā notika jaunatnes un studentu masu uzstāšanās par valsts demokratizāciju. Kustība tika nežēlīgi apspiesta, upuru skaits bija milzīgs.

3. Mūžam mainīgie principi

2004. gadā ASV prezidenta debatēs televīzijā kāds no prezidenta amata kandidātiem izteicās, ka ir pieļaujams mainīt taktiku, ja tas nepieciešams, bet nekad nedrīkst mainīt “ticību” vai “būtiskas vērtības”, citādi “tas, kurš to dara, vairs nav uzticības cienīgs”. Šeit skaidri noformulēts pats princips.

Komunistiskā partija ir tipisks piemērs. Piemēram, kopš pašas tās dibināšanas dienas pirms 80 gadiem ĶKP ir organizējusi 16 tautas pārstāvju sapulces un 16 reizes mainījusi partijas statūtus. 50 gadu ilgās ĶKP valdīšanas laikā tā izdarījusi piecus nozīmīgus labojumus valsts konstitūcijā.

Komunistiskās partijas ideāls ir sociālā vienlīdzība, kas noved pie komunistiskas sabiedrības. Tomēr patlaban komunistu vadītā Ķīna ir kļuvusi par nāciju ar visstraujāk pieaugošo ekonomisko nevienlīdzību. Daudzi ĶKP biedri kļuva bagāti, kamēr 800 miljoni ķīniešu pilsoņu nonāca zem nabadzības robežas.

ĶKP galvenā teorija pirmsākumos ir marksisms-ļeņinisms, kuram tika pievienots maoisms, tagad arī Dena idejas un Dzjana “Trīs priekšstati”. Marksisms-ļeņinisms un maoisms nav savienojami ar Dena un Dzjana ideoloģiju – tie ir kardināli pretēji. Komunistisko teoriju sajaukums, ko izmanto ĶKP, ir patiešām retums cilvēces vēsturē.

Komunistiskās partijas attīstības principi ir ievērojami pretrunīgi. No globālās integrācijas idejas, kas pārsniedz etnisku valsti, līdz šodienas galējam nacionālismam, no pilnīgas privātīpašuma un visu ekspluatatoru šķiru likvidācijas līdz kapitālistu mudināšanai iestāties partijā. Šodienas politikā vakardienas principi ir apgriezti ar kājām gaisā, turklāt arī rīt gaidāmas turpmākas izmaiņas. Neatkarīgi no tā, cik bieži ĶKP maina savus principus, mērķis paliek skaidrs – varas sagrābšana un noturēšana, absolūtas kontroles saglabāšana pār sabiedrību.

ĶKP vēsturē bijušas vairāk nekā desmit kustības, kurām bija raksturīga cīņa uz dzīvību un nāvi. Patiesībā visa šī cīņa sakrita ar varas nodošanu pēc kārtējām izmaiņām partijas principos.

Katra principu maiņa notika neizbēgamas krīzes rezultātā, ar kuru sakārās ĶKP, krīzes, kas apdraudēja tās leģitimitāti un izdzīvošanu. Vai nu

tā bija sadarbība ar Guomindana partiju, proamerikāniska ārpolitika, ekonomisko reformu un tirgus paplašināšana vai nacionālisma veicināšana – katrs no šiem lēmumiem tika pieņemts krīzes momentā un bija saistīts ar varas iegūšanu vai nostiprināšanu. Katrs kādas grupas vajāšanas un vēlākas šīs vajāšanas atcelšanas cikls bija saistīts ar izmaiņām ĶKP galvenajos principos.

Rietumu sakāmvrāds skan: “Patiesība dzīvo ilgi, meli ir nepastāvīgi.” Šajā sakāmvrādā ir gudrība.

4. Kā partijas būtība aizstāj un iznīcina cilvēka dabu

ĶKP ir ļeņiniska tipa autoritārs režīms. Līdz ar partijas rašanos tika noteikti trīs galvenie virzieni: ideoloģiskā līnija, politiskā līnija un organizatoriskā līnija. Ideoloģiskā līnija veido komunistiskās partijas filozofisko pamatu. Politiskā līnija satur mērķu nospraušanu. Organizatoriskā līnija norāda, kā sasniedzami mērķi stingrās organizatoriskās robežās.

Gan ĶKP biedri, gan ĶKP pakļautībā atrodošās personas vispirms saņem rīkojumus; tiem jāpakļaujas bez ierunām. Tāda ir organizatoriskās līnijas būtība.

Vairums cilvēku ĶĶnā zina par ĶKP biedru divkosību. Savā privātajā dzīvē ĶKP biedri ir vienkārši cilvēki ar savām laimēm un nelaimēm, priekiem un bēdām. Viņiem piemīt parastu cilvēku labās un sliktās īpašības. Viņi var būt draugi, tēvi un mātes, vīri un sievas. Bet partijas principi ir nostādīti augstāk par cilvēka dabu un jūtām, saskaņā ar komunistiskās partijas prasībām tie pārsniedz visu cilvēcisko. Tādējādi viss cilvēciskais kļūst nosacīts un nepastāvīgs, kamēr tai pat laikā partijas principi neapšaubāmi un neapstrīdami kļūst absolūti.

Kultūras revolūcijas laikā tēvi un dēli spīdzināja viens otru, vīri un sievas cīnījās savā starpā, studenti un pasniedzēji ziņoja viens par otru un mātes un meitas izturējās viena pret otru kā ienaidnieces. Partijas būtība provocēja konfliktus un ienaidu. Agrīnajā ĶKP valdīšanas periodā pat daudzas augsti stāvošas ĶKP amatpersonas bija bezspēcīgas, kad viņu ģimenes locekļi tika pasludināti par šķiras ienaidniekiem. Tas joprojām notika saskaņā ar partijas būtību.

Partijas būtības vara pār indivīdu izriet no ĶKP ideoloģiskās apstrādes kursa visas dzīves garumā. Šis kurss sākas bērnudārzā, kur partijas sankcionētas atbildes uz jautājumiem tiek apbalvotas, pat ja tās neatbilst veselajam saprātam vai bērna cilvēciskajai dabai. No sākumskolas līdz pat universitātei studenti saņem politisku izglītību. Viņi tiek apmācīti sniegt partijas apstiprinātas atbildes. Tie, kas tam nepiekrīt, netiek pieļauti pie eksāmeniem, un viņiem nav atļauts iegūt augstāko izglītību.

Partijas biedra runai ir jāatbilst partijas līnijai neatkarīgi no tā, ko viņš jūt un domā. ĶKP organizatoriskā struktūra ir gigantiska piramīda ar centrālo varu pašā augšā, kas pārvalda visu hierarhiju. Šī unikālā struktūra ir viena no galvenajām ĶKP režīma īpatnībām, kas palīdz panākt absolūtu vienprātību.

Šodien ĶKP ir pārvērtusies par politisku veidojumu, kas visiem spēkiem cenšas saglabāt savas savtīgās intereses. Tā vairs neseko nevienam no komunisma augstajiem mērķiem. Tomēr tiek saglabāta organizatoriskā struktūra, nav mainījusies tās prasība par bezierunu pakļaušanos. Šī partija, nostādot sevi augstāk par cilvēci un cilvēka dabu, likvidē jebkādas organizācijas vai atsevišķus cilvēkus, kurus uzskata par kaitīgiem savai varai, vienai, vai tie ir vienkārši pilsoņi vai augsti stāvošas ĶKP amatpersonas.

5. Ļaunais rēgs ir pretrunā ar dabu un cilvēka raksturu

Visas lietas pasaulē piedzīvo dzimšanu, briedumu, sairšanu un nāvi – tāds ir dzīves cikls.

Atšķirībā no komunistiskā režīma, nekomunistiskās sabiedrības, pat tās, kur ir stingra totalitāra vadība un diktatūra, bieži vien pieļauj zināmu pašorganizāciju un pašnoteikšanos. Senā ķīniešu sabiedrība faktiski tika vadīta ar divu līmeņu struktūru. Laukos klani bija neatkarīgas sociālas organizācijas centri, kamēr pilsētu teritorijas tika organizētas ģildēs. Vertikālā vadība neizplatījās zemāk par apriņķa līmeni.

Nacistu režīms, iespējams, visnežēlīgākā diktatūra, izņemot komunistisko partiju, tomēr deva tiesības uz privātīpašumu. Komunistiskie režīmi iznīcināja jebkādas sociālas organizācijas formas, kas būtu neatkarī-

gas no partijas, nomainot tās ar centralizētām varas struktūrām no augšas līdz apakšai.

Ja no apakšas uz augšu dabiski veidotas sociālas struktūras dod indivīda vai grupas pašnoteikšanās iespēju, tad komunistiskais režīms savā būtībā ir pretdabisks.

Komunistiskai partijai nepiemīt vispārpieņemtie cilvēka dabas standarti. Patvaļīgi tiek transformēts jēdziens par labo un ļauno, tāpat kā tiek mainīti visi likumi un noteikumi. Komunisti nepieļauj slepkavību, taču tas neattiecas uz tiem, ko komunistiskā partija atzinusi par ienaidniekiem. Dēla cieņa pret vecākiem uzskatāma par labu, ja vien vecāki nav šķiras ienaidnieki. Labestība, taisnprātība, mērenība, gudrība un uzticība ir labas lietas, tomēr nav pieņemamas, ja partija nevēlas un negrib atzīt šīs tradicionālās vērtības. Komunistiskā partija pilnībā noliedz tradicionālos cilvēka dabas standartus, tā balstīta uz principiem, kas ir pretrunā ar cilvēka dabu.

Nekomunistiskās sabiedrības kopumā atzīst cilvēces duālo dabu – labo un ļauno; lai saglabātu līdzsvaru sabiedrībā, tās balstās uz noteiktām sociālām attiecībām. Taču komunistiskās sabiedrībās tiek noliegts pats cilvēka dabas jēdziens, netiek atzīts ne labais, ne ļaunais. Saskaņā ar Marksa teoriju labā un ļaunā jēdziena noliegšana kalpo pilnīgai vecās sabiedrības virsbūves gāšanai.

Komunistiskā partija netic Dievam un pat neciena dabu. “Cīņa ar debesīm, kauja ar zemi, cīņi ar cilvēkiem – šādi nodzīvota dzīve ir prieka pilna.” Tāda bija ĶKP devīze Kultūras revolūcijas laikā. Ķīniešu tautai un Ķīnas zemei tika sagādātas milzīgas ciešanas.

Ķīnieši tradicionāli tic debesu un cilvēka vienotībai. Grāmatā “Dao De dzjin” Laodzi ir sacījis: “Cilvēks seko zemei, zeme seko debesīm, debesis seko Dao un Dao seko tam, kas ir dabiski.” Cilvēki un daba ir vienoti Visumā.

Komunistiskā partija patiešām ir dzīva būtne, taču tā nostājusies pret dabu, debesīm, zemi un cilvēkiem. Tā ir ļauns rēgs, kas ir pretrunā ar Visuma būtību.

6. Dažas ļaunā gara apsēstības pazīmes

Komunistiskās partijas institūcijas nekad tieši nepiedalās ražošanā vai jaunradē. Tikko tās ir sagrābušas varu, tās pievienojas cilvēkiem, vadot tos un manipulējot ar tiem. Baidoties zaudēt kontroli, tās izplata savu varu līdz pat sabiedrības pamatšūņiņām. Tās monopolizē ražošanas resursus un izsūc sabiedrības bagātību.

Ķīnā ĶKP iespiēdusies visur, tā pārvalda visu, taču neviens nav redzējis ĶKP finanšu atskaites, tikai valdības, vietējo varas orgānu un uzņēmumu atskaites. No centrālās valdības līdz ciematu komitejām laukos municipālās amatpersonas vienmēr stāv zemāk par komunistiskās partijas funkcionāriem, tādēļ municipālajai varai jāpilda atbilstošā līmeņa komunistiskās partijas komitejas rīkojumi. Partijas izdevumus nodrošina municipalitātes, tos ieskaita municipālās sistēmas izdevumos.

ĶKP organizācija kā gigantiska ļaunā gara apsēstība pielīp katram ķīniešu sabiedrības slānim un šūņiņai tikpat cieši kā ēna priekšmetam, ar saviem smalkajiem asinssūcēja taustekļiem tā pamatīgi piesūkusies katram sabiedrības kapilāram un katrai šūņiņai, šādi tā kontrolē sabiedrību un manipulē ar to.

Šī specifiskā ļaunā gara apsēstības struktūra cilvēces vēsturē ir eksistējusi arī agrāk, tomēr tikai daļēji vai īslaicīgi. Nekad vēl tā nav pastāvējusi tik ilgstoši, nav valdījusi pār sabiedrību tik nedalīti kā komunistiskās partijas vadībā.

Šī iemesla dēļ ķīniešu zemnieki smagi strādā, taču slīgst nabadzībā. Tiem jāapgādā ne vien tradicionālās municipālās amatpersonas, bet arī tik pat daudz vai pat vēl vairāk “apsēstības” institūciju darbinieku.

Šī iemesla dēļ ķīniešu strādnieki masveidā zaudē darbu. ĶKP visur esošie taustekļi neskaitāmus gadus izsūkuši līdzekļus no viņu fabrikām.

Šī iemesla dēļ ķīniešu inteliģencei ir tik grūti iegūt intelektuālu brīvību. Papildus pārvaldes institūcijām vēl ir arī ĶKP “ēnas”, kas neko citu nedara, kā tikai klīst apkārt un izseko cilvēkus.

Nešķīstajam garam ir pilnībā jākontrolē apsēstais, lai izsūktu enerģiju savai eksistencei.

Mūsdienu politoloģija māca, ka vara nāk no trim galvenajiem avotiem: spēka, bagātības un zināšanām. Komunistiskā partija nekad nav

svārstījusies, pirms izmantot vienpersonisku kontroli un vardarbību, lai atņemtu cilvēkiem viņu īpašumu. Kas ir vēl svarīgāk, tā atņēmusi cilvēkiem viņu tiesības uz vārda un preses brīvību. Tā pakļāvusi vardarbībai tautas garu, lai saglabātu pilnīgu kontroli pār visu. Skatoties no šī aspekta, ĶKP ļaunā apsēstība tik stingri kontrolē sabiedrību, ka to diez vai var salīdzināt ar jebkādu citu režīmu pasaulē.

7. Ielūkoties sevī un atbrīvoties no ĶKP apsēstības

Marks “Komunistiskās partijas manifestā” – programmatiskajā komunistiskās partijas dokumentā – raksta: “1848. gadā pa Eiropu kļīst rēgs – komunisma rēgs.” Vairāk nekā gadsimtu vēlāk komunisms ir vairāk nekā kļīstošs rēgs. Tas patiešām ir ieguvis konkrētu materiālu veidolu. Tas ir izplatījies pa visu pasauli gluži kā epidēmija, izdzēsis desmitiem miljonu dzīvību, simtiem miljoniem cilvēku atsavinājis īpašumus un atņēmis tiem ticības un gara brīvību.

Komunistiskās partijas galvenais princips – atsavināt visu privātīpašumu, lai likvidētu ekspluatatoru šķiru. Privātīpašums ir visu sociālo tiesību pamats, nereti tas satur nacionālo kultūru. Cilvēki, kuriem tiek atņemts privātīpašums, zaudē arī ticības un gara brīvību. Viņi var arī zaudēt brīvību iegūt sociālās un politiskās tiesības.

Saskaroties ar izdzīvošanas krīzi, XX gadsimta astoņdesmitajos gados ĶKP bija spiesta pārveidot Ķīnas ekonomiku. Tika atjaunotas dažas no tiesībām uz privātīpašumu. Tas radīja plaisu ĶKP stingrās kontroles masīvajā mehānismā, un, tā kā ĶKP biedri steidzās vairot savu personisko labklājību, šī plaisa arvien padziļinājās.

ĶKP, šis parazitējošais ļaunais gars, uzturēts ar vardarbības, melu un biežo veidolu un formu maiņas palīdzību, tagad demonstrē sabrukuma pazīmes, nervozi reaģējot uz katru vismazāko strāvojumu. Tas cenšas izdzīvot, uzkrājot vairāk bagātību un pastiprinot kontroli, bet šīs darbības tikai vēl padziļina krīzi.

Šodienas Ķīna šķiet plaukstoša, tomēr sociālie konflikti tajā ir saasinājušies līdz nepieredzētiem apmēriem. Izmantojot pagātnes politiskās intrigas, ĶKP var izdarīt mēģinājumu atkāpties – rehabilitēt Tiaņanmeņ

laukumā notikušā slaktiņa upurus vai Faluņgun, izvēlēties ienaidnieka lomai kādu citu grupu, tādējādi turpinot valdīt ar terora palīdzību.

Iepriekšējo simt gadu laikā, saskaroties ar izaicinājumu, ķīniešu nācija ir atbildējusi uz to ar ieroču importu, sistēmas reformu un nežēlīgām revolūcijām. Tas aiznesis neskaitāmas dzīvības, lielā mērā zaudēta ķīniešu tradicionālā kultūra. Šķiet, ka atbildes uz šiem izaicinājumiem nav bijušas visai veiksmīgas. Kad satraukums un nemiers bija pārņēmis ķīniešu prātus, ĶKP izmantoja gadījumu, lai iznāktu uz skatuves, un kopš tā laika pārvalda šo seno civilizāciju.

Turpmākajos pārbaudījumos ķīniešu tautai neizbēgami atkal nāksies izdarīt izvēli. Neatkarīgi no tā, kāda tā būs, katram Ķīnas pilsonim ir skaidri jāapzinās: katra paļaušanās ļaunā gara apsēstības ieilgušajiem maldiem vēl tikai palielinās ķīniešu nācijai nodarītos zaudējumus un dos jaunu sparū ĶKP ļaunajai apsēstībai.

Mums jāatmet visas ilūzijas un dziļi jāielūkojas sevī, neļaujoties naidam, mantkārībai, vēlmēm. Tikai tad mēs spēsim atbrīvoties no pēdējos 50 gadus ilgušā ĶKP apsēstības murga. Brīvas nācijas vārdā mēs spēsim atjaunot ķīniešu civilizāciju, kas balstīta uz cieņu pret cilvēka dabu un līdzcietību pret visiem.

2. DAĻA

ĶĪNAS KOMUNISTISKĀS PARTIJAS IZVEIDOŠANĀS

Priekšvārds

Kā lasām grāmatā “Vienkāršo hieroglifu skaidrojums un hieroglifu sastāvdaļu analīze” (Shuowen Jiezi), kuru sarakstījis Sju Šeņ (apmēram mūsu ēras 147. gadā Austrumu Han Dinastijas valdīšanas laikā – autora piebilde), tradicionālais ķīniešu hieroglifs “dan” – “partija” vai “banda” – sastāv no divām saknēm, kuras nozīmē “veicināt un aizstāvēt” un “tumšais vai melnais”, kas attiecīgi kopumā nozīmē “vairot tumsu”. Hierogļifiem “partija” vai “partijas biedrs” (kas var tikt izskaidrots arī kā “banda” vai “bandas loceklis”) ir noniecinoša nozīme. Konfūcijs ir teicis: “Augstirdīgs cilvēks ir cēls, bet nav agresīvs, viņš ir sabiedrīks, bet neiesaistās partijā.” “Sarunās un spriedumos” (Luņju) partijas jēdziens tiek interpretēts šādi: “Cilvēki, kuri apvienojas, lai slēptu savu noziedzīgo darbību, veido bandu (partiju).” Ķīniešu vēsturē mazus politiskus grupējumus sauca par “pendan”. Ķīnas tradicionālajā kultūrā “partija” ir sinonīms “neliešu grupai” un asociējas ar cilvēkiem, kas apvienojušies savtīgu mērķu sasniegšanai.

Kā mūsdienā Ķīnā varēja izveidoties komunistiskā partija un kā tai izdevās sagrābt varu? Ķīnas komunistiskā partija (ĶKP) pastāvīgi iedvesa ķīniešu tautai, ka vēsture ir izvēlējusies ĶKP, ka tauta ir izvēlējusies ĶKP un ka “bez ĶKP nebūtu nekādas jaunās Ķīnas”.

Vai ķīniešu tauta izvēlējās komunistisko partiju? Vai arī komunisti apvienojās partijā un piespieda ķīniešu tautu to pieņemt? Atbildes uz šiem jautājumiem mums jāmeklē vēsturē.

Laikā no Cjin dinastijas (1644.-1911.) beigu perioda līdz Republikas agrīnajiem gadiem (1911.-1949.) Ķīna piedzīvoja ārkārtīgi spēcīgus ārējus triecienus, notika ekstensīvi mēģinājumi veikt iekšējās reformas. Ķīnas sabiedrībā valdīja mokošs nemiers. Daudzi intelektuāļi un cilvēki

ar augstiem ideāliem vēlējās glābt valsti un tās iedzīvotājus, bet nacionālā krīze un haoss viesa viņos nemieru, kas sākumā radīja vilšanos, bet pēc tam noveda pie pilnīga izmisuma. Kā cilvēki, kuri, slimības mocīti, meklē jebkādu ārstu, arī viņi no radušās situācijas meklēja izeju ārpus Ķīnas. Kad britu un franču metodes cieta neveiksmi, viņi pievērsās krievu metodei. Slimības ārstēšanai viņi nevilcinājās izrakstīt galēji ārkārtēju līdzekli cerībā, ka Ķīna drīz vien atgūs spēkus.

“4. maija” kustība 1919. gadā bija šī izmisuma skaidrs atspulgs. Daži aizstāvēja anarhismu, citi piedāvāja gāzt Konfūcija doktrīnas, vēl citi pastāvēja uz ārzemju kultūras ieviešanu. Ar vārdu sakot, viņi noraidīja tradicionālo ķīniešu kultūru un uzstājās pret konfūcisma vidusceļa doktrīnu. Degdami nepacietībā, cenšoties izmantot īsāko ceļu, viņi atbalstīja visa tradicionālā sagraušanu. No vienas puses, radikāli noskaņotajiem biedriem viņu vidū nebija veida kā kalpot savai valstij, no otras puses – viņi nelokāmi ticēja paši saviem ideāliem. Viņi jūta, ka pasaulei nav cerību, uzskatīdami, ka viņi vienīgie ir atraduši atslēgu Ķīnas turpmākajai izaugsmei. Viņiem piemita kaislīga gatavība revolūcijai un vardarbībai.

Atrašanās atšķirīgā sociālā vidē deva iespēju dažādiem cilvēkiem saskarties ar attiecīgām teorijām, principiem un metodēm. Rezultātā cilvēku grupa tikās ar Padomju Savienības komunistiskās partijas pārstāvjiem. Ideja par “varmācīgas revolūcijas pielietošanu, lai sagrābtu politisko varu”, kas tika aizgūta no marksisma-ļeņinisma teorijas, vērsās pie viņu nemierīgajiem prātiem un sakrita ar viņu vēlmi glābt valsti un tās tautu. Viņi nekavējoties apvienojās un ieviesa komunismu, kas Ķīnai bija pilnīgi sveša koncepcija. Kopumā pirmajā ĶKP Kongresā piedalījās 13 pārstāvji. Vēlāk daži no viņiem nomira, citi aizbēga, vēl citi strādāja japāņu okupācijas spēku labā un kļuva par nodevējiem, bet daži izstājās no ĶKP, lai pievienotos Guomiņdanam (nacionāla partija, kas turpmāk tekstā minēta kā GMD). 1949. gadā, kad Ķīnā pie varas nāca ĶKP, no pirmajiem 13 partijas biedriem bija palikuši vairs tikai Mao Dzeduns un Dun Bīvu. Vienīgi nav skaidrs, vai ĶKP dibinātāji jau tolaik zināja, ka “dievība”, ko tie aizguvuši no Padomju Savienības, patiesībā ir ļauns rēgs, un vēlamais līdzeklis, kas tika meklēts nācijas nostiprināšanai, patiesībā ir nāvīga inde.

Viskrievijas komunistiskā (boļševiku) partija (vēlāk pazīstama kā Padomju Savienības komunistiskā partija), tikko guvusi uzvaru revolūcijā,

attiecībā uz Ķīnu bija ambīciju pārņemta. 1920. gadā Padomju Savienība Sibīrijā izveidoja Tālo Austrumu biroju – Trešās komunistiskās internacionāles vai Kominternes atzaru. Tā bija atbildīga par komunistiskās partijas izveidošanu Ķīnā un citās valstīs. Boris Šumjatskijs bija biroju vadītājs, un Grigorijs Voitinskis bija vadītāja vietnieks. Viņi kopā ar Čenu Dusjiu un citiem sāka gatavoties ĶKP dibināšanai. 1921. gada jūnijā viņi iesniedza piedāvājumu Tālo Austrumu birojam apstiprināt ĶKP kā Kominternes Ķīnas atzarojumu. 1921. gada 23. jūlijā ar Tālo Austrumu biroja locekļu Ņikoļska un Marina palīdzību tika oficiāli izveidota ĶKP.

Pēc tam komunistiskā kustība Ķīnā tika pasniegta kā eksperiments. Kopš tā brīža ĶKP nostādīja sevi pāri visam, pakļaujot itin visu savā ceļā, tādējādi, atnesot Ķīnai nebeidzamu postu.

1. ĶKP augs, uzsūcot sevī visu tēvzemes un ārvalstu ļaunumu

Nemaz nebija viegli pasniegt Ķīnai, valstij ar 5000 gadus senu civilizāciju, tādu ļaunu ārvalstu rēgu kā komunistiskā partija, kas bija pilnīgi nesavienojams ar ķīniešu tradīcijām. ĶKP, izmantojot komunistisko “komūnu teoriju”, piekrāpa vienkāršo tautu un inteliģences pārstāvjus, kas vēlmē kaut ko darīt, atradās bezizejas stāvoklī; turklāt tā vēl vairāk izkropļoja komunisma teoriju, kuru jau tā bija izkropļojis Ļeņins. Vadoties pēc šīs teorijas, ĶKP iznīcināja visas ķīniešu tautas tradīcijas un vērtības, kas aizšķērsoja tai ceļu uz varu. Tā iznīcināja visus sabiedrības slāņus un atsevišķus cilvēkus, kuri traucēja tai nostiprināt varu. ĶKP ieviesa jēdzienu “rūpnieciskā revolūcija”, kas noveda pie tā, ka tika iedragāta ticība, bet ĶKP slavinātais komunistiskais ateisms to pilnībā iznīcināja. ĶKP ieviesa tautā “privātīpašuma noliegšanas” teoriju un ļeņinisko “vardarbīgās revolūcijas” jēdzienu. Vienlaicīgi tā mantoja un attīstīja vispostošākos varas elementus, pārņemdamā tos no ķīniešu monarhijas.

Visa ĶKP vēsture ir pakāpenisks gan pašmāju, gan ārvalstu ļaunuma uzkrāšanas process. ĶKP ir pilnīgojusi tās deviņas mantotās iezīmes – ļaunumu, viltu, kūdīšanu, cīņu, laupīšanu, bandītismu, spiegošanu, iznīcināšanu un kontroli – piešķirot tām “ķīniešu iezīmes”. Reaģējot uz nepārtrauktām krīzēm, ĶKP apvienoja šīs metodes un pastiprināja to ļaunumu, novedot šos faktorus līdz galējībai.

1.1. Pirmā mantotā iezīme – ļaunums Ietērpšanās ļaunajā marksisma-ļeņinisma čaulā

Sākumā marksisms ķīniešu komunistus piesaistīja ar savu deklarāciju par “vardarbīgās revolūcijas izmantošanu, lai sagrautu veco valsts vadības aparātu un izveidotu proletariāta diktatūru”. Tieši tā ir marksisma-ļeņinisma ļaunuma sakne.

Marksisma materiālisms izveidots, balstoties uz šauriem ekonomiskiem jēdzieniem par ražošanas spēkiem, ražošanas attiecībām un virsvērtību. Balstoties uz agrīnu, vāji attīstītu kapitālisma stadiju veidošanās gaitu, Marks izteicis tuvredzīgu pareģojumu, ka kapitālisms ies bojā un proletariāts uzvarēs, kas vēstures gaitā izrādījās nepareizs. Marksistiski-ļeņiniskā vardarbīgā revolūcija un proletariāta diktatūra sludina proletariāta dominēšanu un stingru varas politiku. “Komunistiskās partijas manifesti” sasaistījis komunistiskās partijas vēsturisko un filozofisko pamatu ar šķiru pretrunām un šķiru cīņu. Lai sagrābtu varu, proletariāts cenšas izrauties no tradicionālās morāles un sociālo attiecību ietvariem. Tikko parādījusies, komunisma doktrīna tika nodibināta pretēji visām tradīcijām.

Cilvēka daba nepieņem vardarbību. Varmācība padara cilvēkus nežēlīgus un tirāniskus. Tādējādi visās vietās un laikos cilvēce pašos pamatos noraidījusi visu, kas saistīts ar komunistiskās partijas vardarbības teoriju, teoriju, kurai nav nekādas sākotnējas vēstures nevienā no domas, filozofijas vai tradīciju sistēmām. Komunistiskā terora sistēma uzgāzās Zemei kā no nekurienes.

ĶKP ļaunuma ideoloģija balstās uz priekšnosacījumu, ka cilvēki var iekarot dabu un pārveidot pasauli. Komunistiskā partija daudzus pievilinājusi ar saviem “visas cilvēces atbrīvošanas” un “pasaules vienotības” ideāliem. ĶKP daudzus maldinājusi, jo īpaši tos, kuri bija noraidījušies par cilvēku sabiedrības stāvokli un kuri centās sabiedrībā atstāt iespaidu. No tā brīža šie cilvēki aizmirsa, ka pastāv Debesis. Aizrāvušies ar skaistām un, tai pat laikā, maldinošām iecerēm par “paradīzes uzcelšanu zemes virsū”, viņi ienīda tradīcijas un raudzījās no augšas uz citu cilvēku dzīvēm, kā rezultātā viņi paši degradēja. Viņi to visu darīja, lai nodrošinātu slavu un godu ĶKP.

Komunistiskā partija pasniedza “komunisma paradīzes” fantāziju kā patiesību un atmodināja tautas entuziasmu cīņā par to – “visu varmācīgo pasauli mēs sagrausim līdz pašiem pamatiem, bet pēc tam, – mēs savu, mēs jaunu pasauli uzcelsim...”. Izmantojot šādu pilnīgi absurdu ideju, ĶKP pārrāva saiti starp cilvēci un Debesīm un pārcirta dzīvības līniju, kas savieno ķīniešu tautu ar tās senčiem un tautas tradīcijām. Aicinot cilvēkus ziedot savu dzīvi komunismam, ĶKP nostiprināja savas pozīcijas turpmākai slepkavošanai.

1.2. Otra mantotā iezīme – viltus

Ļaunumam jāmelos, lai izliktos par “Dievu”

Ļaunumam jāmelos. Lai varētu izmantot darbaļaužu šķiru, ĶKP piešķīra tai nosaukumus – “visprogresīvākā šķira”, “pašaizliedzīgā šķira”, “vadošā šķira” un “proletariāta revolūcijas pionieri”. Kad komunistiskajai partijai bija nepieciešami zemnieki, tā piesolīja “zemi zemniekiem”. Mao sveica zemniekus, sacīdams: “Bez nabadzīgajiem zemniekiem nebūtu nekādas revolūcijas; noliegt viņu lomu būtu tas pats, kas noliegt revolūciju.” Kad komunistiskajai partijai bija nepieciešams kapitālistu šķiras atbalsts, viņa nodēvēja tās pārstāvjus par “proletariāta revolūcijas līdzgaitniekiem” un apsolīja tiem “demokrātisku republikānisku valdīšanu”. Kad komunistisko partiju gandrīz pilnīgi iznīcināja GMD, tā skaļi sludināja: “Ķīnieši, necīnieties pret ķīniešiem”, un apsolīja pakļauties GMD. Tomēr kas notika patiesībā? Tiklīdz bija beidzies karš ar japāņiem (1937.-1945.), ĶKP visus savus spēkus raidīja pret GMD un gāza šo valdību. Līdzīgi tam ĶKP izrēķinājās ar kapitālistiem drīz vien pēc varas sagrābšanas Ķīnā un visbeidzot pārvērtā zemniekus un strādniekus par patiešām trūcīgo proletariātu.

“Vienotas frontes” jēdziens ir tipisks piemērs tam, kā ĶKP izplata melus. Lai uzvarētu pilsoņu karā pret GMD, ĶKP atkāpās no ierastās visu privātīpašnieku un bagāto muižnieku ģimeņu locekļu slepkavošanas taktikas un pieņēma “pagaidu apvienošanās politiku” ar saviem šķiru ienaidniekiem, tai skaitā ar privātīpašniekiem un bagātiem muižniekiem. 1947. gada 20. jūlijā Mao Dzeduns paziņoja, ka “izņemot dažus reakcionārus elementus, attiecībā uz īpašnieku klasi mums jāieņem maigāka pozīcija ... lai samazinātu naidīgos elementus”. Pēc tam, kad ĶKP bija

sagrābusi varu, privātīpašnieki un bagātie muižnieki tomēr nespēja izvairīties no genocīda.

Runāt vienu, bet darīt citu komunistiskajai partijai ir pierasta un normāla parādība. Kad ĶKP bija nepieciešams izmantot demokrātiskās partijas, tās lozungs bija “ilgtermiņa līdzāspastāvēšana, savstarpēja novērošana, atklātība vienam pret otru un dalīšanās godā un negodā”. Katrs, kurš uzdrīkstējās nepiekrīst partijai vai atteicās atbilst partijas vai tās organizāciju koncepcijām, vārdiem un darbiem, tika novākts no ceļa. Marks, Ļeņins un ĶKP līderi izteicās, ka komunistiskās partijas politisko varu nevar dalīt ne ar kādiem citiem cilvēkiem vai grupām. Jau no paša sākuma komunismam piemita diktatūras genotips. Tā ir skaidra despotisma pazīme – ĶKP nekad nav patiesi līdzās pastāvējusi nevienam politiskam grupējumam vai partijai. Un pat tā saucamā “atmaigušā” perioda laikā ĶKP līdzāspastāvēšana ar citiem bija visīstākais teātris.

Vēsture māca mums neuzticēties nevienam komunistiskās partijas dotajam solījumam, kā arī neticēt tam, ka jebkāda no komunistiskās partijas saistībām varētu tikt izpildīta. Uzticēšanās komunistiskās partijas dotajam solījumam it viegli varēja maksāt dzīvību.

1.3. Trešā mantotā iezīme – kūdīšana

Ienaida sēšana tautas masās un kūdīšana uz cīņu

Tā kā cīņa balstās uz ienaidu, melus nereti izmanto ienaida sēšanai. Kur ienaida vēl nav, to var radīt. Dziļi iesakņojusies patriarhālā klanu sistēma Ķīnas lauku rajonos kalpoja par gandrīz vai nepārvaramu barjeru komunistiskās partijas politiskās varas nodibināšanai. Sākotnēji lauku sabiedrība bija harmoniska, un attiecības starp zemes īpašniekiem un rentniekiem nebija pilnībā konfrontētas. Zemes īpašnieki piedāvāja zemniekiem līdzekli izdzīvošanai, par to zemnieki atbalstīja zemes īpašniekus. Šīs savā ziņā savstarpēji atkarīgās attiecības ĶKP pasniedza kā šķiru ekspluatāciju, pārvērta tās par ārkārtēju šķiru antagonismu. Harmonija tika pārvērsta neuzticībā, naidā un cīņā. Saprātīgais tika pārvērsts par nesaprātīgu, kārtība – par haosu, republikāniskā sistēma – par despotismu. Komunistiskā partija atbalstīja atteikšanos no privātīpašuma, slepkavību iedzīvošanās nolūkā, kā arī īpašnieku, bagāto zemnieku un viņu ģimeņu slaktēšanu. Daudzi zemnieki nevēlējās piesavināties svešu īpašumu. Daži naktīs atdeva dienā salaupīto atpakaļ īpašniekiem, par ko viņus ĶKP

zemes reformu darba brigādes kritizēja par “zemu šķiru apziņu”. Lai uzkūdtu šķiru ienaidu, ĶKP padarīja ķīniešu teātri par propagandas instrumentu. Labi pazīstams ir šķiru apspiešanas stāsts leģendā “Baltmatainā meitene”, kur patiesībā runa ir par sievietes nemirstību, tam nav nekāda sakara ar šķiru konfliktiem. Tomēr kara laika autori to pārveidoja par “mūsdienīgu” drāmu, operu un baletu, lai ar tās palīdzību kūdtu uz šķiru ienaidu. Kad japāņi iebruka Ķīnā, ĶKP ne tikai pati nepretojās, bet pat apsūdzēja GMD valdību nodevībā. Pat viskritiskākajā visas tautas posta brīdī, tā nodarbojās ar tautas kūdīšanu uzstāties pret valdību.

Masu kūdīšana vienai pret otru ir klasisks ĶKP triks. ĶKP radīja formulu “95:5”, pēc kuras 95 procenti iedzīvotāju tika sadalīti dažādās šķirās, kuras varēja pārvilkt savā pusē, bet pāri palikušie 5 procenti tika uzskatīti par šķiru ienaidniekiem. Cilvēki, kas ietilpa 95 procentos, atradās drošībā, bet pārējie 5 procenti kļuva par cīņas ienaidniekiem. Bailēs par savu dzīvību, aiz vēlmes pasargāt sevi, cilvēki centās tikt iekļauti šajos 95 procentos. Daudzos gadījumos tas noveda pie tā, ka cilvēki kaitēja viens otram. Savās daudzajās politiskajās kustībās ĶKP šo kūdīšanas taktiku pilnveidojusi līdz ideālam.

1.4. Ceturtā mantotā iezīme – bandītisms ĶKP rindas veidotas no noziedzniekiem un sabiedrības “padibenēm”

Bandītisms – tas ir ļaunuma pamats, ļaunums noteikti to izmantos. Komunistiskās revolūcijas itin bieži bija bandītu sacelšanās. Piemēram, “Parīzes komūna” patiesībā bija sabiedrības padibeņu īstenotas slepkavības, dedzināšanas un vardarbība. Pat Markss no augšas raudzījās uz “lumpen-proletariātu”. “Komunistiskās partijas manifestā” Markss ir teicis: ““Bīstamā šķira”, sabiedrības padībenes – šī pasīvi pūstošā masa, ko atmetuši vecās sabiedrības viszemākie slāņi, kuru šur un tur var aizraut līdz proletariāta revolūcijas kustībai; tās dzīves apstākļi, gan laikam, vairāk sagatavojuši to reakcionāras intrigas uzpirkta instrumenta lomai.” Zemniekus, savukārt, viņu tā dēvētās sadrumstalotības un gara tumsības dēļ, Markss un Engelss uzlūkoja kā necienīgus tikt iekļautiem jebkurā sabiedrības šķirā.

ĶKP attīstīja tālāk Marksa teorijas tumšo pusi. Mao Dzeduns sacījis: “Sabiedrība vienmēr noraidoši izturējusies pret sociālām padibenēm un

bandītiem, tomēr viņi, norisinoties revolūcijai lauku rajonos, patiesībā ir visdrosmīgākie, visuzticamākie un izturīgākie.” “Lumpenproletariāts” vēl vairāk pastiprināja ĶKP vardarbīgo dabu un ieviesa agrīno komunistiskās partijas politisko varu lauku rajonos. Vārds “revolūcija” ķīniešu valodā burtiski nozīmē “ņemt dzīvības”, kas šausminoši un postoši iedarbojas uz visiem krietniem cilvēkiem. Tomēr partija prata piešķirt vārda “revolūcija” skanējumam pozitīvu nokrāsu. Tieši tāpat Kultūras revolūcijas laika debatēs par jēdzienu “lumpenproletariāts”, ĶKP sajuta, ka “lumpen-” neskan īsti labi, tādēļ ĶKP to vienkārši nomainīja ar vārdu “proletariāts”.

Cita bandītisma izpausme – bezkaunība. Pakļauti kritikai par diktatūru, partijas darbinieki izrāda tendenci lielīgi un bezkaunīgi paziņot: “Dārgais kungs, jums taisnība, mēs esam tieši tādi. Pieredze, ko ķīniešu tauta iekrājusi pēdējo gadu desmitu laikā, liek mums īstenot šo demokrātiskās diktatūras valdīšanu. Mēs to dēvējam par “tautas demokrātisko diktatūru”.”

1.5. Piektā mantotā iezīme – spiegošana

Iefiltrēšanās, nesaticības sēšana, sašķelšana, aizstāšana

Piedevām pie viltus, kūdīšanas, vardarbības un sabiedrības padibeņu izmantošanas, tika pielietota arī spiegošana un nevienprātības sēšana. ĶKP spēja iefiltrēties bija pārsteidzoša. Pirms desmitiem gadu “trīs vislabākie”, izcilākie ĶKP slepenie aģenti Cjaņ Džuanfejs, Li Kenuns un Hu Beifens faktiski atradās ĶKP Centrālās Komitejas slepeno aģentu nodaļas Nr.2 priekšnieka Čeņ Gena dienestā. Kad Cjaņ Džuanfejs strādāja par personīgo sekretāru un bija GMD Galvenās izmeklēšanas pārvaldes priekšnieka Sju Endzena uzticības persona, viņš izmantoja GMD Organizatoriskās nodaļas veidlapu, lai uzrakstītu divas vēstules, kurās bija slepena informācija par GMD pirmo stratēģisko plānu un otro stratēģisko plānu ĶKP karaspēka aplenkšanai, turklāt ar Li Kenuna starpniecību viņš šīs vēstules nogādāja personīgi Džou Enlajam . 1930. gada aprīlī Ķīnas Ziemeļaustrumu apgabalā GMD Centrālā izlūkdienesta nodaļa nodibināja speciālu izlūkdienesta dubultaģentu organizāciju. Ārēji tā piederēja GMD un atradās Cjaņ Džuanfeja pakļautībā, bet aizkulisēs to kontrolēja ĶKP un vadīja Čeņ Gens.

Li Kenuns piebiedrojās GMD Bruņoto spēku štābam kā šifrētājs. Li bija tas, kurš atšifrēja speciālus ziņojumus, kas bija saistīti ar ĶKP drošības biroja direktora Gu Šunčžana*¹ sacelšanos un arestu. Čjaņ Džuanfejs nekavējoties nosūtīja atšifrēto ziņojumu Džou Enlajam, tādējādi nootveršanas paglābjot veselu spiegu grupu.

Jans Denjins bija Šanhajā izvietotās GMD Galvenās izmeklēšanas pārvaldes prokomunistisks speciālais pārstāvis. ĶKP bija devusi viņam atļauju arestēt un sodīt tos, kurus ĶKP uzskatīja par neuzticamiem. Kāda augsti stāvoša amatpersona no Henaņas apgabala reiz aizskāra partijas kadru, un viņa paša cilvēki uzspieda uz “slepenām svirām”, lai iesēdinātu viņu GMD cietumā uz vairākiem gadiem.

Atbrīvošanas kara gaitā*² ĶKP spēja iefiltrēt slepeno aģentu, kuram Čans Kaiši (pazīstams arī kā Dzjans Dzješi) ļoti uzticējās. Ģenerālleitnants un Aizsardzības ministra vietnieks Liu Pei atbildēja par GMD armijas operatīvu vadību. Faktiski Liu bija ĶKP slepenais aģents. Pirms vēl GMD armija uzzināja par savu nākamo manevru, informācija par plānoto armijas atrašanās vietu jau bija sasniegusi Jaņaņu, kur atradās ĶKP štābs. Komunistiskā partija steidzās izstrādāt attiecīgu aizsardzības plānu. Sjuns Sjanhui, Hu Dzunaņa*³ pilnvarotā persona, atklāja Džou Enlajam Hu sastādītu plānu, kā iebrukt Jaņaņā. Kad Hu Dzunaņš un viņa karaspēks sasniedza Jaņaņu, tur neviena vairs nebija. Džou Enlai reiz sacīja: “Priekšsēdētājs Mao zināja par militārām pavēlēm, kuras izdeva Čans Kaiši, pirms vēl tās bija nonākušas līdz viņa armijas komandieriem.”

¹ Gu Šunčžans sākotnēji bija viens no ĶKP speciālās aģentu sistēmas vadītājiem. 1931. gadā GMD viņu arestēja un piespieda atklāt daudzus ĶKP slepenos aģentus. Visi astoņi Gu ģimenes locekļi vēlāk tika nožņaugti un apglabāti franču konfesijā Šanhajā. Skatīt “ĶKP slepkavību vēsture” (CCP’s History of Assassinations). Plašākai informācijai: <http://english.epochtimes.com/news/4-7-14/22421.html>.

² Karš starp ĶKP un GMD 1946. gada jūnijā. Karš ievērojams ar trim veiksmīgām operācijām: Liaosji-Šeņjana, Huai-Hai un Beipin-Tiaņdzjiņa, pēc kuru īstenošanas ĶKP sagrāba GMD varu, kas savukārt noveda pie Ķīnas Tautas Republikas nodibināšanas 1949. gada 1. oktobrī.

³ Hu Dzunaņš (1896.-1962.) – dzimis Sjaofena rajonā (pašreiz tas ir Aņdzji rajona daļa), Džedzjanas provincē, bijis komandiera vietnieks, vēlāk izpildītjis komandiera pienākumus un bijis arī štāba priekšnieks GMD Dienvidrietumu Militārajā un Administratīvajā Pārvaldē.

1.6. Sestā mantotā iezīme – laupīšana

Aplaupīšana, pielietojot dažādus trikus vai vardarbību, kļūst par “jauno kārtību”

Viss, kas pieder ĶKP, iegūts ar laupīšanu. Kad ĶKP izveidoja Sarkanā Armiju, lai ar karaspēka palīdzību nostiprinātu savas rindas, tai bija nepieciešama nauda ieroču un munīcijas, pārtikas un apģērba iegādei. ĶKP pievērsās “līdzekļu vākšanai”, galvenokārt apspiežot vietējos “tirānus” un izlaupot bankas, vārdu sakot, uzvedoties kā laupītāji. Drīz vien šīs “līdzekļu vākšanas” misijas kļuva par vienu no galvenajiem Sarkanās Armijas uzdevumiem. Piemēram, kādas akcijas laikā, ko vadīja viens no vecākajiem ĶKP līderiem Li Sjāņņians, Sarkanā Armija nolaupīja pa vienam cilvēkam no katras visbagātākās ģimenes Hubei provinces rietumu rajonā. Nolaupītos atstāja dzīvus, lai izspiestu izpirkšanas maksu no viņu ģimenēm, tādējādi nodrošinot armijai ilgstošu finansiālu atbalstu. Tikai tad, kad Sarkanās Armijas vajadzības bija apmierinātas vai kad no nolaupīto ģimenēm bija pilnībā izspiesti visi līdzekļi, ķīlniekus, daudzi no kuriem bija jau tuvu nāvei, atlaida uz mājām. Dažus tik briesmīgi terorizēja un spīdzināja, ka viņi aizgāja bojā, pirms spēja atgriezties mājās.

“Izrēķinoties ar vietējiem tirāniem un konfiscējot to zemi”, ĶKP paplašināja viltību un vardarbības pielietošanas sfēru, aplaupot visu sabiedrību kopumā, aizvietojo tradīciju ar “jauno kārtību”. Komunistiskā partija pielietoja visus iespējamus paņēmienus savu ļauno – gan lielo, gan mazo – darbu veikšanai, tai pat laikā neizdarot neko labu. Tā piedāvāja katram gūt kādu niecīgu labumu, lai mudinātu ļaudis denuncēt citam citu. Rezultātā pilnīgi izzuda žēlsirdība un tikumība, tās tika aizstātas ar cīņu un slepkavību. “Komunistiskā utopija” patiesībā ir eifēmisms varmācīgai laupīšanai.

1.7. Septītā mantotā iezīme – cīņa

Tautas tradicionālās, patriarhālās kārtības un valsts struktūras graušana

Viltus, kūdīšana, roku atraisīšana sabiedrības padibenēm un spiegošana – tā visa mērķis ir laupīšana un cīņa. Komunistiskā filozofija teorētiski pamato cīņu. Komunistiskā revolūcija katrā ziņā nebija tikai neorganizēts slaktiņš, grautiņš un laupīšana. Partija paziņoja: “Galvenais zemnie-

ku uzbrukumu mērķis ir vietējie tirāni un prettiesiskie muižnieki, bet, vienlaikus, viņi cīnās arī pret dažādām patriarhālām idejām un sistēmām, korumpētām amatpersonām pilsētās, sliktiem ieradumiem un tikumiem lauku rajonos.” Tika veikti organizēti pasākumi, lai lauku rajonos iznīcinātu visu tradicionālo sistēmu un tikumus.

Komunistiskajā cīņā iekļauti arī bruņotie spēki un bruņota cīņa. “Revolūcija – tas nav nekāds mielasts ar lūgtiem viesiem, ne arī esejas sarakstīšana, tā nav gleznas radīšana vai izšuvums, tā nevar būt tik rafinēta, tik nesteidzīga un maiga, tik mērena, labsirdīga, godbijīga, atturīga un augstsirdīga. Revolūcija – tā ir sacelšanās, vardarbības akts, ar kuru viena šķira gāž otru.” Mēģinājumā sagrābt valsts varu cīņa ir neizbēgama. Pēc vairākiem gadu desmitiem ĶKP izmantoja šo pašu cīņas īpatnību, lai Lielās kultūras revolūcijas laikā “apmācītu” nākamo paaudzi.

1.8. Astotā mantotā pazīme – iznīcināšana Izsmelošas genocīda ideoloģijas radīšana

Daudz ko komunisms ir pastrādājis ar absolūtu nežēlību. ĶKP solīja inteliģencei “parādīzi zemes virsū”. Vēlāk tā apzīmogoja tos ar “reakcionāru” zīmogu un ievietoja apkaunojošajā vajāto ļaužu devītajā kategorijā⁴ pie privātpašniekiem un spiegiem. ĶKP atsavināja kapitālistiem viņu īpašumus, iznīcināja bagāto īpašnieku šķiru, sagrāva rangus un kārtību lauku rajonos, atņēma vietējiem varas orgāniem viņu pilnvaras, nolauptīja cilvēkus, izspieda kukuļus no bagātņiem, “skaloja smadzenes” militārajiem ieslodzītajiem, “pārveidoja” rūpniekus un kapitālistus, izlaida cauri filtram un sadrumstaloja GMD, atdalījās no Komunistiskās internacionāles un nodeva to; nākusi pie varas 1949. gadā, veiksmīgas politiskas kustības gaitā novāca no ceļa visus disidentus un draudēja pat saviem partijas biedriem.

Visas minētās parādības bija balstītas uz ĶKP genocīda teoriju. Katra politiskā kustība, kuru tā pagātnē uzsāka, bija terora kampaņa ar nolūku īstenot genocīdu. ĶKP jau tās agrīnajā stadijā sāka izstrādāt savu genocīda teorētisko sistēmu, kā teorijas par šķirām, revolūcijas, cīņas, vardarbības, diktatūras, politisko kustību un politisko partiju apvienojumu. Šajā

⁴ Kad ĶKP sāka īstenot reformu, tā sadalīja ļaudis kategorijās. Starp šķirām, kas tika uzskatītas par naidīgām, inteliģence atradās tūlīt aiz privātpašniekiem, reakcionāriem, spiegiem utt., tai tika piešķirts kārtas skaitlis 9.

sistēmā tika apvienota visa pieredze, ko partija bija iekrājusi, pielietojot dažādas genocīda metodes.

Būtiska ĶKP īstenotā genocīda izpausme ir sirdsapziņas un neatkarīgas domāšanas izskaušana. Tādējādi “terora valdīšana” kalpo fundamentālām ĶKP interesēm. ĶKP var jūs iznīcināt ne tikai tad, ja esat “pret” to, tā var jūs iznīcināt arī tad, ja esat “par” to. Tā novāks no ceļa katru, kuru uzskatīs par nevēlamu. Tādējādi katrs dzīvo terora ēnā un baidās no ĶKP.

1.9. Devītā mantotā iezīme – kontrole

Partijas principu izmantošana, lai valdītu pār visu partiju un vēlāk arī pār visu sabiedrību

Visas savas mantotās rakstura iezīmes tā izmanto viena vienīga mērķa sasniegšanai: ar terora palīdzību valdīt pār tautas masām. Ar savām ļaunprātīgajām darbībām ĶKP pierādījusi, ka tā gluži dabiski ir visu pastāvošo sociālo spēku ienaidnieks. Kopš savas dibināšanas ĶKP vienai pēc otras ir laužusies cauri krīzes situācijām, no kurām viskritiskākā bija izdzīvošanas krīze. ĶKP dzīvo nebeidzamās bailēs par savu izdzīvošanu. Tās mērķis ir uzturēt pašai savu eksistenci un varu – lūk, kas visvairāk interesē ĶKP. Lai uzturētu savu zūdošo varu, ĶKP nākas regulāri pielietot vēl ļaunākus līdzekļus. Partijas labums – tas nav kāda atsevišķa partijas biedra vai visu partijas biedru labums. Drīzāk tas ir izdevīgi komunistiskajai partijai kā kolektīvam subjektam kopumā. ĶKP kolektīvisms noliedz jebkādu individualitātes izpausmi.

“Partijas būtība” ir bijusi šī ļaunā, ķecerīgā gara samaitātā īpatnība. Partijas principi tik ļoti grauj cilvēka dabu, ka ķīnieši vairs nespēj brīvi sarunāties un darboties. Piemēram, Džou Enlai un Suņ Binveņš bija draugi. Pēc Suņ Binveņa nāves Džou Enlai adoptēja viņa meitu Suņ Veiši. Kultūras revolūcijas laikā Suņ Veiši tika apsūdzēta un vēlāk cietumā mira no tā, ka galvā viņai tika iedzīta gara nagla. Suņ Veiši aresta orderi parakstīja viņas audzītēvs Džou Enlai.

Viens no pirmajiem ĶKP līderiem bija Žeņ Biši, kurš kara laikā ar Japānu bija atbildīgs par opija tirdzniecību. Tolaik opijs bija ārvalstu iebrukuma simbols, jo angļi izmantoja opija importu Ķīnā, lai novājinātu Ķīnas ekonomiku un pārvērstu ķīniešus par narkomāniem. Neskatoties

uz tautas spēcīgo pretošanos opija izplatībai, Žeņ uzdrīkstējās lielās platībās audzēt opiju, riskējot iemantot visas tautas nosodījumu, jo viņš apzinājās “partijas būtības” pamatus. Opija tirdzniecības sakaru kutelīgās un nelikumīgās dabas dēļ ĶKP, lai apzīmētu opiju, lietoja vārdu “ziepes”. ĶKP izmantoja peļņu, kas tika gūta no nelikumīgās narkotiku pārdošanas kaimiņvalstīm, lai finansētu savu pastāvēšanu. Žeņa simtajā dzimšanas dienā kāds no jaunās paaudzes līderiem sniedza augstu novērtējumu Žeņa partejiskajiem principiem, apgalvojot, ka “Žeņ bijis izcils un priekšzīmīgs partijas biedrs, kuram piemētusi stipra ticība komunismam un neierobežota lojalitāte pret partiju”.

Kāds cits partijas principu spilgts piemērs bija Džans Side. Partija paziņoja, ka viņu nositusi pēkšņi sagrūvusi krāsns, lai gan citi apgalvoja, ka viņš miris, kaltējot opiju. Tā kā viņš bija kluss cilvēks, kas kalpoja Centrālajā sardzes divīzijā un nekad neprasīja paaugstinājumu, tad runāja, ka “viņa nāve ir smagāka par Taišaņ kalnu”, tā liekot saprast, ka viņš bijis ļoti nozīmīga persona. Arī Lei Fens bija pazīstams kā “nekad nerūsējoša skrūvīte revolucionārajā mehānismā”. Ilgu laiku gan Lei, gan Džans tika izvirzīti par piemēru, mācot tautai lojalitāti attiecībā uz partiju. Mao ir teicis: “Piemēra spēks ir bezgalīgs.” Daudzi partijas varoņi tika izmantoti kā “dzelzs gribasspēka un partijas gara” piemēri.

Ieguvusi varu, ĶKP uzsāka agresīvu apziņas vadības kampaņu, lai radītu neskaitāmus jaunus “instrumentus” un “skrūvītes” nākamajām paaudzēm. Partija izveidoja “atbilstošo domu” komplektu un plašu uzvedības stereotipu diapazonu. Šie uzvedības noteikumi sākumā tika pielietoti partijas iekšienē, tomēr tos ātri vien izplatīja arī visai tautai. Nācijās vārdā izmantotas, šīs domas un darbības bija vērstas uz to, lai atbilstoši ĶKP jaunajam mehānismam cilvēkiem “skalotu smadzenes”.

2. ĶKP kaunpilnā “sasniegumu” vēsture

ĶKP pretendē uz spožu vēsturi, kurā vienai uzvarai seko nākamā. Taču tas ir vienīgi mēģinājums izpušķot pašai sevi un slavināt ĶKP tautas acīs. Patiesībā ĶKP “sasniegumu” vēsture ir negoda pilna. ĶKP spēj sagrābt un noturēt varu, tikai pielietojot deviņas mantotās ļaunās iezīmes.

2.1. ĶKP dibināšana izlolota ar Padomju Savienības gādību

ĶKP audzina tautu sekojoši: “Ar pirmo “Auroras” zalvi Oktobra revolūcijas laikā pie mums atnāca marksisms-ļeņinisms.” Patiesībā ĶKP jau no paša sākuma bija pērkama, jo kopš savas dibināšanas bija tikai Padomju Savienības komunistiskās partijas Āzijas atzars.

Laikā, kad ĶKP tika dibināta, tai nebija nekādu naudas līdzekļu, nekādas ideoloģijas un nekādas pieredzes. Tai nebija nekāda droša balsta. ĶKP pievienojās Kominternei, lai saistītu savu likteni ar vardarbīgu revolūciju. ĶKP vardarbīgā revolūcija bija tikai Ļeņina un Marksa revolūcijas turpinājums. ĶKP bija vien padomju komunisma austrumu atzars, kas pildīja Padomju Savienības sarkanā imperiālisma austrumu kursu. ĶKP balstījās uz Padomju Savienības nobriedušo pieredzi varmācīgā varas sagrābšanā un proletariāta diktatūras īstenošanā. Tā tieši uzklaustīja Padomes attiecībā uz pastāvošo politisko, organizatorisko un ideoloģisko ceļu. Tā kopēja ārvalstu nelikumīgo organizāciju slepenās un pagrīdes izdzīvošanas formas. ĶKP pārņēma Padomju Savienības pieredzi ļaužu stingras kontroles un uzraudzības īstenošanā. Padomju Savienības komunistiskā partija bija drošs balsts un atspajds ĶKP.

Kominterne noformulēja ĶKP statūtus, ko tā pieņēma savā pirmajā konferencē. Tās pamati tika veidoti no Marksa un Ļeņina manifestiem un šķiru cīņu teorijas saskaņā ar Padomju Savienības partijas principiem. Kad Čeņ Dusjiu, viens no ĶKP pirmrindas pārstāvjiem, izteica no Kominternes pārstāvja Marina atšķirīgu viedokli, tas, savukārt, uzrakstīja Čeņam zīmīti, kurā paziņoja: ja Čeņ ir īstens komunistiskās partijas biedrs, tad viņam jāseko Kominternes pavēlēm. Neskatoties uz to, ka Čeņ Dusjiu bija viens no pirmajiem ĶKP tēviem-dibinātājiem, viņam neatlika nekas cits, kā paklausīt un pakļauties pavēlēm. Patiesībā gan viņš pats, gan partija bija tikai Padomju Savienības komunistiskās partijas pakļautie.

ĶKP trešās konferences laikā 1923. gadā Čeņ Dusjiu publiski atzinās, ka partiju gandrīz pilnībā finansējuši Kominternes ieguldījumi. Vēl pēc gada Kominterne ieguldīja ĶKP vairāk nekā 200 000 juaņas, tomēr rezultāti bija neapmierinoši. Kominterne vainoja ĶKP par to, ka tā nav pietiekami uzcītīga savos pūliņos.

Saskaņā ar atšifrētiem partijas dokumentiem, ĶKP no 1921. gada oktobra līdz 1922. gada jūnijam saņēmusi 16 655 ķīniešu juaņas. 1924. gadā tā saņēmusi 1,500 ASV dolārus un 32 927,17 juaņas, bet 1927. gadā – 187 674 juaņas. Kominternes ikmēneša ieguldījums sastādīja vidēji apmēram 20 000 juaņas. Taktika, kuru ĶKP bieži piekopj mūsdienās, tika pielietota jau tolaik – aizkulišu pārrunas, “sētas durvju” izmantošana, kuļdošana un draudi. Kominterne apsūdzēja ĶKP nepārtrauktā aizkulišu aģitēšanā par kapitālu.

“Viņi izmanto situāciju, lai iegūtu līdzekļus no dažādiem avotiem (Starptautiskā informācijas biroja, Kominternes pārstāvjiem, militārām organizācijām utt.), jo viena organizācija nezina, ka otra jau ir iedalījusi līdzekļus... jocīgi, bet mūsu biedriem-pārstāvjiem nesagādā grūtības izprast mūsu padomju biedru psiholoģiju. Vēl svarīgāk, ka viņi zina, kādā situācijā un kāds biedrs, visticamāk, atbalstīs finansēšanu. Tiklīdz viņiem kļūst zināms, ka nespēs to saņemt, viņi atliek tikšanos. Visbeidzot, viņi pielieto tādas metodes, kā tenku izplatīšana par to, ka galvenajām amatpersonām radies konflikts ar Padomēm un ka nauda tā vietā lai asignētu to ĶKP, tiek atdota militārajām amatpersonām.”

2.2. Pirmā GMD un ĶKP alianse

Iekšēja kaitniecība un Ziemeļu ekspedīcijas sabotāža ^{*5}

ĶKP vienmēr mācījusi ļaudīm, ka Čans Kaiši nodevis revolucionāro tautas kustību, piespiežot ĶKP sākt bruņotu sacelšanos.

Patiesībā ĶKP izturējās kā parazīts. Tā sadarbojās ar GMD pirmās alianses “GMD – ĶKP” laikā, lai paplašinātu savu ietekmi, izmantojot savās interesēs tautas revolūciju. Turklāt, ĶKP centās uzsākt padomju revolūciju un sagrābt varu, tās varaskāre patiesībā sagrāva un nodeva tautas revolucionāro kustību.

Otrajā ĶKP nacionālajā pārstāvju kongresā, kas notika 1922. gada jūlijā, vairākums uzstājās pret savienību ar GMD, jo kongresa delegāti centās sagrābt varu. Taču Kominterne uzlika kongresā pieņemtajam lēmumam veto un pavēlēja ĶKP pievienoties GMD.

⁵ “Ziemeļu ekspedīcija” bija militāra kampaņa, kas norisinājās 1927. gadā Čana Kaiši vadībā, ar kuras palīdzību bija paredzēts apvienot Ķīnu zem GMD valdības un izbeigt vietējo militāro vadītāju valdīšanu. Tā noritēja ļoti veiksmīgi. “Ziemeļu ekspedīcijas” laikā ĶKP sadarbojās ar GMD.

Pirmās savienības ar GMD laikā ĶKP noorganizēja ceturto nacionālo pārstāvju kongresu Šanhajā 1925. gada janvārī. Tad ĶKP izvirzīja jaūtājumu par līderpozīciju Ķīnā.

Ja Suņ Jatsens*⁶ nebūtu miris, tad viņš Čana Kaiši vietā būtu kļuvis par ĶKP mērķi varas meklējamos.

Ar Padomju Savienības atbalstu ĶKP sagrāba politisko varu GMD iekšienē laikā, kad pastāvēja savienība ar to. Taņ Pinšans (1886.-1956., viens no agrīnajiem ĶKP līderiem Guandunas provincē) kļuva par GMD Centrālās kadru daļas ministru, Fens Jupō (1899.-1954., viens no agrīnajiem ĶKP līderiem Guandunas provincē) – par Darba ministrijas sekretāru ar pilnvarām visās jomās, kas saistītas ar darbaspēku. Liņ Džuhaņs (vai Liņ Bocju, 1886.-1960., viens no pirmajiem ĶKP biedriem) kļuva par lauksaimniecības ministru, kamēr Pens Pai (1896.-1929., viens no ĶKP līderiem) bija šīs ministrijas sekretārs. Mao Dzeduns pieņēma GMD Propagandas ministra portfeli. Karaskolas un bruņoto spēku virspavēlniecība vienmēr bijuši ĶKP uzmanības centrā: Džou Enlai ieņēma Huanpu Militārās akadēmijas Politiskās nodaļas direktora posteni, bet Džans Šeņfu (vai Džans Sunniaņ, 1893.-1986., viens no ĶKP dibinātājiem, kurš ieveda ĶKP rindās Džou Enlai) bija direktora vietnieks. Džou Enlai bija arī Militāro prokuroru sekcijas direktors, kurš visur nozīmēja amatos Krievijas militāros padomniekus. Daudzi komunisti GMD skolās ieņēma politisko pasniedzēju amatus. ĶKP biedri kalpoja arī par GMD pārstāvjiem dažādos tautas revolucionārās armijas līmeņos. Tika arī paredzēts, ka bez ĶKP pārstāvja paraksta nevienu pavēli nevarēja uzskatīt par spēkā esošu. Šāda veida parazitiska piesūķšanās tautas revolucionārajai kustībai strauji palielināja ĶKP biedru skaitu no mazāk nekā 1000 biedriem 1925. gadā, līdz 30 000 biedriem 1928. gadā.

“Ziemeļu ekspedīcija” sākās 1926. gada februārī. Neskatoties uz to, no 1926. gada oktobra līdz 1927. gada martam ĶKP uzsāka trīs bruņotas sacelšanās Šanhajā. Vēlāk tā uzbruka “Ziemeļu ekspedīcijas” bruņoto spēku štābam, bet cieta neveiksmi. Vispārējo streiku laikā Guandunas provincē ik dienas izraisījās nopietnas sadursmes starp strādnieku pikešiem un GMD policiju. Šīs sacelšanās piespieda GMD 1927. gada 12. aprīlī iztīrīt ĶKP.

⁶ Suņ Jatsens (1866.-1925.), mūsdienu Ķīnas dibinātājs.

1927. gada augustā ĶKP biedri GMD revolucionārajā armijā uzsāka “Naņčanas sacelšanos”, kura ātri vien tika apspiesta. Septembrī ĶKP uzsāka sacelšanos “Rudens ražas periods”, lai uzbruktu Čanšāņai, taču arī šis uzbrukums tika atsists. ĶKP sāka ieviest kontroles tīklu armijā, ar kura palīdzību “partijas nodaļas tika nodibinātas rotas līmenī”. Pēc sakāves ĶKP atkāpās līdz Dzjanganšāņas kalna rajonam Dzjansji provincē, dažos no ciematiem ieviešot savu kārtību.

2.3. Zemnieku sacelšanās Hunaņā Sabiedrības “padibeņu” kūdišana uz nemieriem

“Ziemeļu ekspedīcijas” laikā, cenšoties sagrābt varu, ĶKP uzkurināja sacelšanās lauku rajonos, kamēr tautas revolucionārā armija atradās kara stāvoklī ar sašķeltajām, militārajām nemiernieku daļām.

Zemnieku sacelšanās Hunaņā 1927. gadā bija sabiedrības “padibeņu” nemieri, gluži tāpat, kā visiem zināmā Parīzes Komūna 1871. gadā, kas bija pirmā komunistiskā sacelšanās. Tai laikā Parīzē gan Francijas pavalstnieki, gan ārzemnieki apliecināja, ka Parīzes komūna bijusi uz grautiņiem gatavu, klaiņojošu huligānu bars, kuriem nebija nekādu ideālu. Nonākuši skaitās ēkās un lielās savrupmājās, tikuši pie dažnedažāda garda ēdiena, viņi domāja tikai par mirkļa laimes izbaudīšanu un neraizējās par nākotni. Sacelšanās laikā komunāri uzlika cenzūru preseī. Viņi saņēma par ķīlnieku un vēlāk nošāva Parīzes arhibīskapu, kurš lasīja sprediķus pašam karalim. Tāpat vien, prieka pēc, viņi nežēlīgi noslepkavoja 64 garīdzniekus, dedzināja pilis, grāva valdības ēkas, privātmājas un pieminekļus. Francijas galvaspilsētas krāšņumam un bagātībai nebija līdzīga visā Eiropā, bet Parīzes komūnas sacelšanās laikā līdz krāsmatām tika nodedzinātas ēkas un pazudināti cilvēki. Tika pastrādātas ļaundarības un nežēlība, kādas reti sastopamas vēsturē.

Mao Dzeduns atzinis:

“Tas tiesa, ka zemnieki zināmā mērā ir nekontrolējami. Ar tām piešķirtajām ārkārtas pilnvarām zemnieku komitejas atņēma zemes īpašniekiem balsstiesības un varu. Tas ir tas pats, kas notriekt zemes īpašniekus zemē un vēl piespiest ar kāju. Zemnieki draud: “Mēs ierakstīsim jūs melnajā sarakstā!” Viņi ar varu izspiež no tirāniem un muižniekiem soda naudas un ziedojumus, sadauza viņu nestuves. Ļaudis pulcējas pie to vietējo

tirānu un muižnieku mājām, kuri ir pret zemnieku komitejām, nokauj viņu cūkas un atsavina graudaugus. Viņi atļaujas pat izgāzušies sēdēt uz jaunkundzēm piederošām, ar ziloņkaulu inkrustētām gultām muižnieku un tirānu mājās. Pie necīgākās provokācijas viņi arestē, kronē arestētos ar garām papīra tūtām, izliek tos apskatei ciematā, sakot: “Jūs, netīrie zemes īpašnieki, nu jūs zināsiet, kas mēs esam!” Darot visu, kas ienāk prātā, apgriezot visu kājām gaisā, viņi radījuši lauku rajonos sava veida teroru.”

Tomēr Mao pilnībā attaisno šīs “nepaklausīgās” darbības:

“Atklāti runājot, ir pat nepieciešams uz kādu laiku radīt teroru katrā lauku apdzīvotā vietā, jo citādi nebūtu iespējams apspiest kontrrevolucionāru darbības lauku rajonos vai gāzt muižnieku varu. Lai nepareizo padarītu par pareizu, ir jāiet pāri nospraustām robežām, jo citādi nepareizo nevar izlabot... Daudz kas no viņu paveiktā revolucionārās darbības laikā, tas, kas tika novērtēts kā “aizgājis par tālu”, faktiski bija tieši tas, kas revolūcijai nepieciešams.”

Komunistiskā revolūcija rada terora sistēmu.

2.4. “Anti-japāņu” ziemeļu operācija

Uzvarētā bēgšana

ĶKP nosauca “tālo pārgājienu” par ziemeļu anti-japāņu operāciju. Tā pasniedza “tālo pārgājienu” kā ķīniešu revolucionāro pasaku, apgalvojot, ka “tālais pārgājiens” bijis “manifests”, “propagandas komanda” un “atlases mašīnērija”, kas beidzies ar ĶKP uzvaru un tās ienaidnieku sakāvi.

Šādus acīmredzamus melus par maršu uz ziemeļiem, lai cīnītos ar japāņiem, ĶKP safabricēja, lai slēptu savu zaudējumu. No 1933. gada oktobra līdz 1934. gada janvārim komunistiskā partija cieta pilnīgu sakāvi. GMD piektajā operācijā centās ielenkt un iznīcināt ĶKP, ĶKP vienu pēc otras zaudēja savas lauku citadeles. Tā kā rajoni, kur tā bāzējās, nepārtraukti samazinājās, Sarkanajai Armijai nācās bēgt. Tas arī bija patiesais “tālā pārgājiena” iemesls.

“Tālais pārgājiens” patiesībā bija iecerēts kā izkļūšana no aplenkuma un bēgšana uz Ārējo Mongoliju un Padomju Savienību pa loku, kas sākumā virzījās uz rietumiem, bet pēc tam uz ziemeļiem. Sakāves gadī-

jumā ĶKP varētu bēgt uz Padomju Savienību. Ceļā uz Ārējo Mongoliju ĶKP saskārās ar lielām grūtībām. Tā bija nodomājusi iziet caur Šaņsji un Suijuaņu. No vienas puses, ejot cauri ziemeļu provincēm, tā varētu apgalvot, ka bijusi “pret japāņiem”, un tādējādi iekarot ļaužu sirdis. No otras puses, ziemeļu rajoni bija droši, jo tajos nebija izvietojušās japāņu kara spēka daļas. Teritoriju gar Lielo Ķīnas mūri bija ieņēmusi japāņu armija. Pēc gada, kad ĶKP beidzot bija sasniegusi Šaņbeju (Šaņsji provinces ziemeļdaļā), Centrālās Sarkanās Armijas galvenie spēki bija sarukuši no 80 000 līdz 6 000 cilvēku.

2.5. Incidents Sjiaņā

ĶKP veiksmīgi izmanto nevienprātību un otro reizi sagrābj GMD

1936. gada decembrī divi GMD ģenerāļi – Džans Sjuelians un Jans Hučens – Sjiaņā nolaupti Čanu Kaiši. Kopš tā laika šis notikums tiek dēvēts par “incidentu Sjiaņā”.

Saskaņā ar vēstures notikumu attēlojumu ĶKP mācību grāmatās, incidents Sjiaņā bija “militārs apvērsums”, kuru uzsāka Džans un Jans, kas uzstādījuši Čanam Kaiši ultimātu – dzīvību vai nāvi. Viņš bija spiests ieņemt nostāju, kas vērsta pret japāņu iebrucējiem. Tika ziņots, ka uz Sjiaņu kā ĶKP pārstāvis ticis ataicināts Džou Enlai, lai palīdzētu mierīgā ceļā atrisināt šo incidentu. Pateicoties dažādu ķīniešu grupējumu starpniecībai, incidents tika atrisināts mierīgā ceļā, tādējādi izbeidzot jau desmit gadus ilgstošo pilsoņu karu un uzsākot veidot apvienotu tautas fronti cīņai pret japāņu iebrucējiem. ĶKP vēstures grāmatās teikts, ka šis incidents Ķīnai bijis kritisks pagrieziena punkts tās krīzes situācijā. ĶKP attēlo sevi kā patriotisku partiju, kurai pirmajā vietā ir visas tautas intereses.

Vēl pirms incidenta Sjiaņā ap Janu Hučenu un Džanu Sjuelianu grozījās daudzi ĶKP spiegi. Viens no tādiem bija slepens ĶKP biedrs Liu Dins, ar kuru Džanu Sjuelianu iepazīstināja Suņa Jatsēna dzīvesbiedre un Čana Kaiši sievas vecākā māsa Suna Cjinlina. Liu spēlēja tik nozīmīgu lomu, kūdot uz incidentu Sjiaņā, ka Mao Dzeduns vēlāk izteica atzīnību Liu par viņa izcilajiem nopelniem. Starp tiem, kas darbojās Jana Hučena pusē, bija arī viņa sieva Sje Baodžeņa, kura bija ĶKP biedre un strādāja armijas politdaļā. Sje ar ĶKP piekrišanu apprecējās ar Janu

Hučenu 1928. gadā. Turklāt, ĶKP biedrs Vans Binnaņš tolaik kā goda vietis tika uzņemts Jana namā. Vēlāk Vans kļuva par ĶKP Ārlietu ministra vietnieku. Tieši šie ĶKP biedri, kas pulcējās ap Janu un Džanu, kūdīja uz apvērsumu.

Patiesībā incidenta sākumā ĶKP līderi gribēja nogalināt Čanu Kaiši, cenšoties atmaksāt viņam par ĶKP apspiešanu. Tolaik ĶKP ziemeļu Šaņsji provincē bija visai vāja bāze, pastāvēja risks, ka kādā no kaujām to var pilnībā iznīcināt. Tad ĶKP, pielietojot visu savu pieredzi viltībā, izprovocēja Džanu un Janu uz sacelšanos. Lai apspiestu japāņus un neļautu tiem uzbrukt Padomju Savienībai, Staļins uzrakstīja vēstuli ĶKP Centrālajai komitejai, kurā izteica lūgumu nenogalināt Čanu Kaiši, bet otro reizi uzsākt ar viņu sadarbību. Mao Dzeduns un Džou Enlai apzinājās, ka ar ierobežotajiem ĶKP spēkiem nespēs sagraut GMD; pat, ja viņi nogalinātu Čanu Kaiši, GMD armija viņus tik un tā sakautu un aiz atriebības varētu pat iznīcināt. Šajos apstākļos ĶKP mainīja toni. Tā pieprasīja apvienoties kopīgā cīņā pret japāņiem, un Čans Kaiši jau otro reizi bija spiests sadarboties.

Vispirms ĶKP izprovocēja sacelšanos, pavēršot ieročus pret Čanu Kaiši, bet pēc tam pagriezās pretējā virzienā un, rīkojoties kā varonis, piespieda viņu pieņemt ĶKP diktētos noteikumus. Tādējādi ĶKP ne tikai izvairījās no iziršanas krīzes, bet izmantoja arī iespēju jau otro reizi noturēt GMD valdību. Drīz vien Sarkanā Armija tika pārvērsta par Astoto Armiju, kas bija ievērojami spēcīgāka nekā agrāk. Atliek tikai apbrīnot ĶKP nepārspējamo viltības mākslu.

2.6. Karš ar Japānu

ĶKP uzplaukst, nogalinot ar svešiem ieročiem

Kad izcēlās karš ar Japānu, GMD bija vairāk nekā 1,7 miljoni bruņotu kareivju, kuģi ar 110 000 tonnu lielu kopējo tonnāžu un apmēram 600 visdažādāko veidu iznīcinātājlidmašīnu. Salīdzinājumam ņemsim ĶKP Jauno ceturto armiju, kas tikko kā bija izveidota. 1937. gada novembrī tās pilns skaitliskais apjoms nepārsniedza 70 000 cilvēku, turklāt to bija novājinājuši cīņi par varu tās iekšienē. ĶKP bija tik vāja, ka viena vienīga kauja varēja novest to pie pilnīgas sakāves. ĶKP labi apzinājās: ja tai nāktos cīnīties ar japāņiem, tā nespētu pretoties pat vienai divīzijai. ĶKP acis galvenais “tautas vienotībā” bija noturēt pašai savu varu, nevis

ļaut izdzīvot nācijai. Tādēļ laikā, kad tā sadarbojās ar GMD, ĶKP patiesībā īstenoja slepenu politiku, cīnoties par politisku varu.

Pēc tam, kad japāņi 1931. gada 18. septembrī bija ieņēmuši Šeņņas pilsētu, tādējādi paplašinot savu kontroli pār lieliem apgabaliem ziemeļaustrumu Ķīnā, ĶKP faktiski cīnījās plecu pie pleca ar japāņu iebrucējiem, lai gūtu uzvaru pār GMD. Deklarācijā, kura tika uzrakstīta atbildot uz japāņu okupāciju, ĶKP aicināja ļaudis GMD pārvaldītajos apgabalos uz sacelšanos, vērsties pie “strādniekiem ar aicinājumu rīkot streikus, zemniekus tā mudināja celt nekārtības, studentus – boikotēt mācības, nabagus – pamest darbu, karavīrus – sacelties”, lai gāztu nacionālistisko valdību.

Lai gan ĶKP aicināja uz pretošanos Japānai, tās rīcībā bija tikai vietējās nodaļas un partizāņu spēki nometnēs tālu no frontes līnijas. Izņemot dažas kaujas, ieskaitot kauju pie Pinsjinas pārejas, ĶKP nedeva nekādu lielo ieguldījumu karā pret Japānu. Gluži otrādi, tā pielika visas pūles, lai paplašinātu pati savu bāzi. Kad japāņi padevās, ĶKP pievienoja viņu kareivjus savai armijai, apgalvojot, ka armija palielinājusies gandrīz par 900 000 kareivju, kas nākuši klāt jau esošajiem 2 miljoniem tautas armijas spēku. GMD armija lielākoties frontes līnijā atradās viena pati. Karā ar japāņiem tā zaudēja vairāk nekā 200 ģenerāļus. Komandsastāvam ĶKP pusē nebija gandrīz nekādu zaudējumu, tomēr ĶKP nebeidza atkārtot, ka GMD nav pretojusies japāņiem un ka tieši ĶKP vedusi pretī dižai uzvarai cīņā ar japāņu iebrucējiem.

2.7. “Labošana Jaņāņā”

Visšausminošāko vajāšanas metožu radīšana

Cīņai ar japāņiem ĶKP Jaņāņā sapulcināja lielu daudzumu patriotiski noskaņotu jauniešu, bet “labošanas Jaņāņā” kustības laikā tā represēja desmitiem tūkstošus no tiem. Ieguvusi Ķīnā lielāko kontroli, ĶKP attēloja Jaņāņu kā revolūcijas “svēto zemi”, bet ne ar vārdu nepieminēja noziegumus, kurus tā pastrādāja tā saucamās “labošanas” laikā.

Kustība “labošana Jaņāņā” bija vislielākā, vistumšākā un visnegantākā politiskā intriga, kas jebkad tikusi izspēlēta cilvēku pasaulē. “Sīko, indīgo” buržuāzijas iezīmju attīrīšanas vārdā partija “aizskaloja” ētiku, neatkarīgu domāšanu, brīvu darbību, iecietību un pašcieņu. Pirmais solis

bija izveidot katra biedra personisko datu arhīvu: 1) iesniegums; 2) daļība politiskajā dzīvē; 3) ģimenes stāvoklis un sociālais statuss; 4) autobiogrāfija un ideoloģiskā pārveidošana; 5) vērtējums saskaņā ar partijas būtību.

Personisko datu arhīvā katram bija jāuzskaita visi paziņas, sākot no dzimšanas, visi svarīgākie notikumi, to norises vieta un laiks. Ļaudīm vairākkārt lika rakstīt arhīvam, un, ja kaut kas tika izlaists, to uzskatīja par negodīguma pazīmi. Katram bija jāapraksta visi sabiedriskie notikumi, kuros tas jebkad piedalījies, jo īpaši tie, kas saistīti ar iestāšanos partijā. Akcents tika likts uz individuālo domāšanas procesu šo sabiedrisko notikumu laikā. Vērtējums savai attieksmei pret partiju bija vēl svarīgāks, katram bija jāatzīstas jebkādā antipartejiskā uzvedībā vai domās savā apziņā, runā, attieksmē pret darbu, ikdienas dzīvē vai sabiedriskajā darbā. Piemēram, vērtējot apziņas darbību, katram bija jo rūpīgi jāizanalizē, vai viņam bijušas kādas savtīgas intereses, vai viņš izmantojis partijas darbu, lai sasniegtu personisku mērķi, vai nav sašķobījusies viņa ticība revolucionārajai nākotnei, vai kaujā viņš nav baidījies no nāves, vai skumis pēc tuviniekiem vai sievas pēc iestāšanās partijā vai armijā. Tā kā nepastāvēja nekādi objektīvi standarti, gandrīz katram atklāja problēmas.

Šo piespiešanu izmantoja, lai izvilkto “atzīšanos” no tiem, kurus pārbaudīja, lai atklātu “slēptus ienaidniekus”. Tas noveda pie neskaitāmām fabrikācijām un melīgām, nepatiesām apsūdzībām, kā rezultātā neskaitāmi cilvēki tika pakļauti vajāšanai. “Labošanu Jaņaņa” sauca par “cilvēka dabas attīrīšanas vietu”. Speciāli izveidota darba grupa ieradās Politiskajā un militāro lietu universitātē, lai izskatītu kadru personiskās lietas un divus mēnešus īstenotu Sarkanā teroru. Lai panāktu atzīšanos, tika izmantotas dažādas metodes, piemēram, pēkšņās atzīšanās, paraugatzīšanās, “grupas pārliecināšana”, “piecu minūšu pārliecināšana”, personīgs padoms, ziņojumi konferencei un “redīsu” (sarkanu no ārpuses, bet baltu iekšienē) atklāšana. Bija arī “fotografēšana” – visus nostādīja vienā līnijā uz skatuves, lai veiktu ekspertīzi. Tie, kas izskatījās uztraukušies, tika identificēti kā aizdomās turamie un izmeklēšanas objekti.

Pat Kominternes pārstāvjus pārsteidza “labošanas” laikā pielietotās metodes. Viņi nosauca situāciju Jaņaņa par nomācošu. Ļaudis neuzdrīkstējās sarunāties viens ar otru. Katrs “asināja savu cirvi”, ikviens bija satraukts un nobijies. Neviens neuzdrīkstējās runāt patiesību vai aizstāvēt

netaisni apsūdzētos draugus, jo katrs centās glābt pats savu dzīvību. Samaitātie, tie, kas glaimoja, meloja un apvainoja citus, tika izvirzīti priekšgalā; pazemojumi Jaņaņa kļuva par dzīves neatņemamu sastāvdaļu – vai nu tu pazemoji citus, vai pazemojies pats. Ļaudis tika novesti līdz neprāta robežai, viņiem nācās atteikties no pašcieņas, goda jūtām un mīlestības vienam pret otru, lai glābtu savu dzīvību un darbavietu. Cilvēki pārstāja izteikt savu viedokli, viņi tikai pārstāstīja partijas līderu izteikumus.

Šo pašu apspiešanas sistēmu ĶKP izmantojusi visās politiskajās darbībās kopš varas sagrābšanas Ķīnā.

2.8. Trīs gadus ilgs pilsoņu karš

Valsts nodevība varas sagrābšanas vārdā

Krievijas buržuāziski demokrātiskā revolūcija 1917. gada februārī bija samērā mierīga sacelšanās. Cars nostādīja valsts intereses pirmajā vietā un atteicās no valdīšanas. Ļeņins steigšus atgriezies Krievijā no Vācijas, organizēja vēl vienu apvērsumu, un, sociālistiskās revolūcijas vārdā noslepkavojis kapitālistu šķirai piederošos revolucionārus, kuri gāza caru, apspieda buržuāzisko revolūciju Krievijā. ĶKP, tāpat kā Ļeņins, izmantoja tautas revolūcijas augļus. Pēc tam, kad bija beidzies karš ar Japānu, ĶKP uzsāka tā dēvēto “atbrīvošanas karu” (1946.-1949.), lai gāztu GMD valdību, atkal atnesot Ķīnai kara postu.

ĶKP plaši pazīstama ar savu “milzīgu ļaužu masu stratēģiju”, ar gatavību ziedot neskaitāmas dzīvības, lai uzvarētu kaujā. Vairākās kaujās ar GMD, ieskaitot kaujas Liaosji-Šenjanā, Beipin-Tiaņdzjiņā un Huai Hai, ĶKP izmantoja visprimitīvāko, mežonīgāko un antihumānāko taktiku, kuras rezultātā tika ziedots milzīgs daudzums pašas biedru. Čančuņas pilsētas aplenkumā Ziemeļaustrumu Ķīnas Dzijliņas apgabalā, lai panāktu pārtikas izsīkumu pilsētā, ĶKP deva pavēli Tautas atbrīvošanas armijai (TAA) nevienu neizlaist no pilsētas. Divu mēnešu ilgā Čančuņas aplenkuma laikā gandrīz 200 000 cilvēku nomira no bada un sala. Neskatoties uz to, TAA neļāva cilvēkiem izbraukt. Pēc tam, kad kauja bija galā, ĶKP bez mazākās kauna ēnas apgalvoja, ka viņi “atbrīvojuši Čančuņu bez neviena šāviena”.

No 1947. gada līdz 1948. gadam ĶKP parakstījusi “Harbinas vienošanos” un “Maskavas vienošanos” ar Padomju Savienību, atdodot nacionā-

los aktīvus un ziemeļaustrumu resursus apmaiņā pret drošu Padomju Savienības atbalstu ārvalstu attiecībās un militārajos jautājumos. Saskaņā ar šīm vienošanām Padomju Savienība uzņēmas apgādāt ĶKP ar 50 lidmašīnām, divreiz piegādāt ieročus, ko pametuši kapitulējušie japāņi, pārdot ĶKP Ziemeļaustrumu Ķīnā PSRS kontrolēto munīciju un bruņojumu par zemām cenām. Ja GMD būtu izsēdinājis desantu Ziemeļaustrumos, tad Padomju Savienība slepus būtu atbalstījusi ĶKP armiju. Turklāt, Padomju Savienībai bija jāpalīdz pārņemt kontroli pār Sjiņdzjanu Ziemeļrietumu Ķīnā; Padomju Savienība un Ķīna būtu izveidojušas sabiedrotos militāros gaisa spēkus; PSRS palīdzētu apgādāt ĶKP armijas 11 apakšvienības, kā arī transportēt uz Ziemeļaustrumu Ķīnu vienu trešdaļu no ASV piegādātajiem 13 miljardus dolāru vērtajiem ieročiem.

Lai iegūtu padomju puses atbalstu, ĶKP solīja Padomju Savienībai īpašas privilēģijas gan sauszemes, gan gaisa pārvadājumiem valsts ziemeļaustrumos; piedāvāja sniegt informāciju PSRS par GMD valdības un amerikāņu bruņoto spēku darbībām; piegādāja Padomju Savienībai ziemeļaustrumu izstrādājumus (kokvilnu, soju) un munīciju apmaiņā pret moderniem ieročiem; sniedza Padomju Savienībai privilēģētas tiesības Ķīnas kalnrūpniecībā; atļāva Padomju Savienībai izvietot karaspēku ziemeļaustrumos un Sjiņdzjanā; atļāva PSRS izvietot Ķīnā VDK Tālo Austrumu pārvaldi. Gadījumā, ja sāktos karš Eiropā, ĶKP sūtītu ekspedīcijas armiju 100 000 cilvēku sastāvā un 2 miljonus melnstrādnieku, lai atbalstītu Padomju Savienību. Turklāt, nepieciešamības gadījumā, ĶKP solīja atdot Ziemeļkorejai dažus īpašus apgabalus Liaoniņas rajonā.

3. Ļauno iezīmju izpaušme

3.1. ĶKP vēsturi raksturo mūžīgas bailes

Visredzamākā ĶKP raksturīgā iezīme – mūžīgas bailes. Kopš dibināšanas brīža ĶKP vienmēr bijusi ieinteresēta uzturēt cilvēkos bailes par savu dzīvību. Tas palīdzēja tikt galā ar pašas bailēm, paslēpjot tās zem mūžam mainīgās ārienes. ĶKP līdzinās vēža šūnai, kas strauji izplatās un piepilda katru ķermeņa daļu, nokaujot ap sevi visas normālās šūnas un neapturami plešoties plašumā. Mūsu vēstures ciklā sabiedrība nebija spējīga iznīcināt tādu mutācijai pakļautu matēriju kā ĶKP, tai nebija citas alternatīvas kā vien atļaut tam netraucēti izplatīties. Šis mutācijai pakļautais faktors ir tik spēcīgs, ka tā līmeņa un diapazona robežās to apturēt

nespēj nekas. Liela sabiedrības daļa kļuva demoralizēta, un plaši apgabali tika piepildīti ar komunismu vai komunistiskiem elementiem. Šos elementus nepārtraukti pastiprināja un izmantoja ĶKP, pamatos degradējot cilvēku morāli un sabiedrību.

ĶKP netic nekādiem vispārpieņemtiem morāles un taisnīguma principiem. Visi tās principi pilnībā pakļauti tās savtīgajām interesēm. Tā ir egoistiska pašos pamatos, tādēļ tai nepastāv nekādi principi, kas varētu to ierobežot vai valdīt pār tās vēlmēm. Saskaņā ar tās dibināšanas principiem, partija nepārtraukti maina savu veidolu, maina maskas. Agrīnajā periodā, kad tās izdzīvošana bija apdraudēta, ĶKP “pielipa” Padomju Savienības komunistiskajai partijai, GMD, tā valdībai un tautas revolūcijai. Pēc varas sagrābšanas ĶKP “pielipa” dažādām oportunitisma formām, pilsoņu prātiem un viņu jūtām, sociālajām un vadības struktūrām – vienalga kam, lai tikai varētu to piesavināties sev. Tā izmantoja katru krīzes situāciju kā iespēju vēl vairāk paplašināt savu varu un pastiprināt kontroli.

3.2. Neatlaidīgi iet ļaunuma ceļu ir ĶKP “burvju ierocis”

ĶKP apgalvo, ka revolūcijas uzvara atkarīga no trim “burvju ierociem”: vienotām frontes līnijām, bruņotas cīņas un partijas struktūras. Mācība, ko tā guva saskarsmē ar GMD, deva ĶKP vēl divus šādus “ierocus”: propagandu un spiegošanu. Jebkurš partijas “burvju ierocis” bija piesūcināts ar tās deviņām mantotajām iezīmēm – ļaunumu, viltu, kūdīšanu, bandītismu, spiegošanu, laupīšanu, cīņu, iznīcināšanu un kontroli.

Marksisms-ļeņinisms pēc savas būtības ir ļauns. Lai cik dīvaini tas varētu likties, ķīniešu komunisti patiešām neizprot marksismu-ļeņinismu. Liņš Biao*⁷ sacījis, ka tikai ļoti nedaudzi ĶKP biedri ir patiešām lasījuši Marksa un Ļeņina darbus. Sabiedrība uzskatīja Cju Cjiubai*⁸ par ideolo-

⁷ Liņš Biao (1907.-1971.), viens no vecākajiem ĶKP līderiem, Mao Dzeduna laikā bijis Ķīnas Politbiroja loceklis kā vicepriekšsēdētājs (1958.) un Aizsardzības ministrs (1959.). Liņš tiek uzskatīts par Ķīnas Lielās kultūras revolūcijas arhitektu. 1966. gadā Liņu uzskatīja par Mao pēcteci, bet 1970. gadā viņš tika izraidīts. Jūtot tuvojamies krahu, Liņš, kā tiek ziņots, ticis iesaistīts apvērsuma mēģinājumā. Tiklīdz par savvērestību kļuva zināms, viņš mēģināja bēgt uz PSRS. Mēģinājumā aizbēgt no tiesu darbiem, viņa lidmašīna virs Mongolijas avarēja, un Liņš gāja bojā.

⁸ Cju Cjiubai (1899.-1935.) – viens no agrīnajiem ĶKP līderiem un pazīstamiem “kreisajiem” autoriem. 1935. gada 23. februārī viņu arestēja GMD, un tā paša gada 18. jūnijā viņš mira.

gu, bet viņš pats atzinās, ka lasījis tikai nedaudzus marksisma-ļeņinisma teorētiku darbus. Mao Dzeduna ideoloģija ir marksisma-ļeņinisma lauku variants, kurā tiek sludināta zemnieku sacelšanās. Dena Sjaopina teorijai par sākotnējo sociālisma stadiju ir kapitālistiska nokrāsa. Dzjana Dzemiņa “Trīs priekšstati” tika pa gabaliņam salasīti no nekā. ĶKP patiešām nekad nav sapratusi, kas ir marksisms-ļeņinisms, tomēr pārmantojusi tā ļaunos aspektus, pievienojot tiem vēl arī pati savas vēl ļaunākas lietas.

ĶKP apvienotā fronte ir viltus un īstermiņa žēlastības dāvanu apvienojums. Vienības mērķis bija stiprināt tās varu, palīdzēt tai no vienpates pārtapt milzīgā klanā, kā arī mainīt tās draugu un ienaidnieku samērus. Vienotībai bija nepieciešama apķērība – bija jāprot atšķirt ienaidniekus no draugiem, tos, kas atradās pa kreisi, pa vidu, pa labi; kam un kad bija jāsniedz atbalsts, kā arī kam un kad jāuzbrūk. Tas viegli pārvērtā bijušos ienaidniekus par draugiem, bet pēc tam atkal par ienaidniekiem. Piemēram, demokrātiskās revolūcijas periodā partija apvienojās ar kapitālistiem; sociālistiskās revolūcijas gaitā tā kapitālistus novāca no ceļa. Vēl kāds piemērs: citu demokrātisko partiju līderi, tādi kā Džans Bodzjuņš⁹ un Luo Lundzji, “Ķīnas demokrātiskās līgas” līdzdibinātāji, tika izmantoti kā ĶKP atbalstītāji laikā, kad tā sagrāba valsts varu, bet vēlāk tika vajāti kā “reakcionāri”.

3.3. Komunistiskā partija ir rūdīti noziedznieki

Komunistiskā partija pielietoja divkosīgu stratēģiju: no vienas puses – maigums un elastība, no otras – stingrība un bargums. Pie tās “maigajām” stratēģijām pieder propaganda, vienotās frontes, nesaskaņu radīšana, spiegošana un kūdīšana uz nemieriem, divkosība, iespīšanās cilvēku apziņā, “smadzeņu skalošana”, meli un viltus, patiesības slēpšana, psiholoģiska spiediena un baiļu atmosfēras radīšana. To visu īstenojot, ĶKP radīja baiļu sindromu cilvēku sirdīs, kas lika tiem ātri vien aizmirst partijas nodarījumus. Šīs metodes veicinājušas cilvēka dabas izskaušanu un nostiprinājušas ļaunprātības pozīcijas cilvēcē. Pie ĶKP stingrās taktikas pieskaitāma vardarbība, bruņota cīņa, vajāšana, politiskas kustības,

⁹ Džans Bodzjuņš (1895.-1969.) – viens no “Ķīnas demokrātiskās līgas” (Ķīnas demokrātiskās partijas) dibinātājiem. 1957. gadā Mao Dzeduns viņu klasificēja kā “reakcionāru” nr. 1, viņš bija viens no tiem nedaudzajiem “reakcionāriem”, kuri netika reabilitēti pēc Lielās kultūras revolūcijas.

liecinieku nogalināšana, nolaupīšana, citādi domājošo apspiešana, bruņoti uzbrukumi, periodiska stingru līdzekļu pielietošana utt. Šīs agresīvās metodes rada un nostiprina bailes.

ĶKP vienlaicīgi pielieto gan “maigās”, gan stingrās metodes. Dažkārt atsevišķos gadījumos tās tika pavājinātas, kamēr citos pastiprinātas; vai arī tās tika pavājinātas ārēji, kamēr pastiprinājās iekšēji. Atmaigušā atmosfērā ĶKP mudināja izteikt dažādus viedokļus, taču tas bija tāpat, kā izvilinot čūsku no alas – nākamajā stigrās kontroles periodā tie, kas bija atļāvušies izteikties, tika vajāti. ĶKP bieži vien izmantoja demokrātiju, lai mestu izaicinājumu GMD, bet kad inteliģenti GMD pārvaldītajos rajonos nepiekrita partijai, viņi tika spīdzināti vai pat nogalināti. Kā piemēru varam aplūkot bēdīgi slaveno “savvaļas liliju gadījumu”, kad intelektuālis Vans Šivei (1906.-1947.) uzrakstīja eseju “Savvaļas lilijas”, lai izteiktu savu vienlīdzības, demokrātijas un cilvēkmīlestības ideālu, par ko tika nogalināts kustības “labošana Jaņņā” laikā – 1947. gadā komunisti ar cirvjiem sakapāja viņu gabalos.

Kāds vecāks ierēdnis, kurš smagi cietis kustībā “labošana Jaņņā”, atceras, ka laikā, kad viņš atradās spēcīga spiediena ietekmē, viņu sagrāba un spieda atzīties nodevībā, un vienīgais, ko viņš spēja izdarīt, bija nodot pats savu sirdsapziņu un izdomāt melus. Sākumā viņam bija ļoti kauns par to, ka apmelojis savus biedrus. Viņš tik ļoti sevi ienīda, ka vēlējās padarīt sev galu. It kā nejauši uz galda bija atstāta pistole. Viņš satvēra to, pielika pie galvas un nospieda gaili. Pistole izrādījās nepielādēta! Cilvēks, kurš izmeklēja šo lietu, ienāca un sacīja: “Labi, ka esat atzinis savu rīcību par nepareizu. Partijas politika ir iecietīga. Komunistiskā partija zināja, ka esat nonācis līdz robežai, zināja, ka esat bijis “lojāls” pret partiju, tādēļ esat izturējis pārbaudījumu.” ĶKP vienmēr cilvēkam vispirms izliek nāvējošus slazdus, lai pēc tam tīksminātos par viņa sāpēm un pazeļojumu. Kad cilvēks sasniedzis robežu un vēlas vairs tikai nomirt, partija laipni panākas pretim, lai izrādītu savu “augstsirdību” sakot: “Labāk dzīvs glēvulis, nekā beigts varonis.” Cilvēks kļūst ārkārtīgi pateicīgs partijai kā savai glābējai. Pēc vairākiem gadiem šis ierēdnis uzzināja par Faluņgun – Cjigun un pilnveidošanās praksi, kas dzimusi Ķīnā. Viņš jūta, ka prakse ir laba, tomēr, kad 1999. gadā sākās Faluņgun vajāšana, viņa sāpīgās atmiņas par pagātni atkal atgriezās, un viņš vairs neuzdrošinājās pateikt, ka Faluņgun ir labs.

Pēdējā Ķīnas Imperatora Puji*¹⁰ pārciestais līdzinās šī ierēdņa pieredzei. Ieslodzīts ĶKP cietumā, un redzot, kā viena pēc otras tiek pastrādātas slepkavības, viņš nodomāja, ka drīz vien tiks nogalināts. Lai izdzīvotu, viņš pilnībā mainīja savu pārliecību un sadarbojās ar cietuma uzraugiem. Vēlāk viņš sarakstīja autobiogrāfiju “Manas dzīves pirmā puse”, kuru ĶKP izmantoja kā veiksmīgu piemēru ideoloģiskai transformācijai.

Saskaņā ar mūsdienu medicīnas pētījumiem daudzi intensīva spiediena un izolācijas upuri iemanto patoloģisku atkarību no saviem apspiedējiem, šī parādība pazīstama kā “Stokholmas sindroms”. Upura garstāvokli, viņu laimes izjūtu vai dusmas, prieku vai bēdas diktē apspiedēju garstāvoklis. Mazāko laipnības izrādīšanu upuris uzņem ar visdziļāko pateicību. Ir pat gadījumi, kad upuros izveidojas “mīlestība” pret saviem apspiedējiem. ĶKP jau sen un ļoti veiksmīgi pielietojusi šo psiholoģisko parādību gan pret saviem ienaidniekiem, gan arī vadot un ietekmējot tautas prātus.

3.4. Partija ir visļauņākā

Lielākā daļa ĶKP ģenerālsekretāru tika apzīmogoti par pretpartejiskiem. Ir skaidrs, ka ĶKP ir pašai sava dzīvība ar pašai savu neatkarīgu ķermeni. Partija valda pār ierēdņiem, nevis otrādi. Laikā, kad ĶKP atradās GMD ielenkumā un tik tikko vilka dzīvību, Dzjansji provinces “padomju rajonos” tā joprojām veica iekšējo tīrīšanu, lai izrēķinātos ar “antiboļševistisko (AB) korpusu”. Nakts aizsegā tā sodīja ar nāvi pati savus kareivjus vai līdz nāvei nomētāja viņus ar akmeņiem, lai ietaupītu lodes. Atrodoties iespiesta starp japāņiem un GMD, Šaansji ziemeļu apgabālā ĶKP uzsāka kustību “labošana Jaņāņā” – masveida tīrīšanas un neskaitāmu cilvēku slepkavības. Šāda tipa atkārtots slaktiņš tik plašā mē-

¹⁰ Puji, mandžūriešu vārds Aizins Gioro (1906.-1967.), Ķīnas pēdējais Imperators (1908.-1912.). Valdījis ar vārdu Sjuans Tuns. Kad viņš nodeva pilnvaras, jaunā republikāniskā valdība piešķīra viņam lielu valdības pensiju un atļāva dzīvot Pekinas “aizliegtajā pilsētā” līdz 1924. gadam. Pēc 1925. gada viņš pārcēlās dzīvot uz japāņu konfesiju Tiaņdzjinā. 1934. gadā, valdot ar Kan Te vārdu, viņš kļuva par japāņu marionešu valsts Maņčukuo vai Mandžūrijas imperatoru. 1945. gadā Padomju Armija viņu saņēma gūstā un aizturēja kā ieslodzīto. 1946. gadā Puji liecināja kara tribunālā Tokijā, ka bijis netīšs instruments japāņu militāristu rokās un nav vainojams pie Mandžūrijas pašnoteikšanās, kā viņi to apgalvoja. 1950. gadā viņš tika nodots ķīniešu komunistiem un atradās ieslodzījumā Šanjanas cietumā līdz 1959. gadam, kad Mao Dzeduns viņu amnestēja.

rogā netraucēja ĶKP paplašināt savu varu un visbeidzot sākt valdīt pār visu Ķīnu. ĶKP paplašināja šo iekšējās sacensības un slepkavošanas piemēru no nelielajiem “padomju rajoniem” līdz visas nācijas mērogam.

ĶKP līdzinās ļaundabīgam audzējam – savā straujajā attīstībā audzēja centrs jau ir miris, tomēr tas turpina ārēji izplatīties uz veselajiem orgāniem. Pēc tam, kad organismi un ķermeņi ir piesūcināti, sāk augt jauni audzēji. Neatkarīgi no tā, cik labs vai slikts kāds cilvēks ir sākumā, pievienojies ĶKP, viņš vai viņa kļūst par daļu no graužoša spēka. Jo godīgāks ir cilvēks, jo graužošāks viņš kļūst. Neapšaubāmi, šis ĶKP audzējs turpinās augt, kamēr nebūs palicis nekā, no kā tam baroties. Tad vēzis, protams, aizies bojā.

ĶKP dibinātājs Čeņs Dusjiu bija intelektuālis un studentu “4. maija” kustības līderis. Viņš nebija vardarbības piekritējs un brīdināja ĶKP biedrus, ka gadījumā, ja tie mēģinās pievērst GMD komunistiskai ideoloģijai vai pārlieku sāks interesēties par varu, tas pilnīgi noteikti novedīs pie attiecību saspīlējuma. Būdams viens no aktīvākajiem “4. maija” paaudzē, Čeņs bija arī iecietīgs. Tomēr viņš izrādījās pirmais, kuru nosauca par “labējo oportunistu”.

Kāds cits ĶKP līderis Cju Cjiubai uzskatīja, ka ĶKP biedriem jāpiegalās kaujās un cīņās, jāorganizē sacelšanās, jāgāz ekspluatatori un jāpielieto ārkārtas pasākumi, lai ķīniešu sabiedrība atsāktu normāli funkcionēt. Tomēr pirms nāves viņš atzinās: “Es nevēlos mirt kā revolucionārs. Jau sen esmu atstājis jūsu kustību. Neko teikt, vēsture izspēlējusi varenu joku, izvedot mani, intelektuāli, revolūcijas politiskajā arēnā un noturot mani tajā daudzus gadus. Galu galā es tomēr tā arī nespēju pārvarēt pats savus muižnieciskos uzskatus. Tā arī nespēju kļūt par proletariāta šķiras cīnītāju.”

ĶKP līderis Vans Mins, paklausot Kominternes padomam, aizstāvēja savienību ar GMD karā pret Japānu tā vietā, lai censtos paplašināt ĶKP ieņemtās teritorijas. ĶKP sanāksmēs Mao Dzeduns un Džans Veņtiaņs*¹¹ nekādi nespēja pārliecināt šo biedru, turklāt nevarēja arī atklāt patiesību par savu situāciju: Sarkanās Armijas ierobežotā karaspēka dēļ viņi nebija spējīgi turēties pretī pat vienai japāņu divīzijai. Ja pretēji veselajam sa-

¹¹ Džans Veņtiaņs (1900.-1976.) – nozīmīgs ĶKP līderis XX gs. trīsdesmitajos gados. Bijis Ķīnas Ārlietu ministra vietnieks no 1954. gada līdz 1960. gadam. Kultūras revolūcijas laikā viņš tika vajāts līdz pat savai nāvei 1976. gadā. 1979. gada augustā viņu reabilitēja.

prātam ĶKP tomēr nolemtu cīnīties, tad, protams, Ķīnas vēsture būtu izvērtusies citāda. Mao Dzeduns sanāksmēs bija spiests klusēt. Vēlāk Vans Mins tika izraidīts, vispirms par noslieci uz “kreisā spārna” pusi, vēlāk viņš tika apzīmogots par “labā spārna” ideoloģisko oportunistu.

Vēl kāds cits partijas sekretārs Hu Jaobans, kurš 1987. gada janvārī bija spiests atkāpties no amata, atguva ķīniešu tautas uzticību ĶKP, rehabilitējot daudzus nevainīgus upurus, kuri Kultūras revolūcijas laikā tika nodēvēti par noziedzniekiem. Tomēr galu galā viņš tika izraidīts.

Vēl nesen gāztais ĶKP sekretārs Džao Dzijans*¹² ĶKP glābšanas vārdā uzsāka reformas, bet šo darbību rezultāts viņam izrādījās briesmīgs.

Ko tad īsti varēja panākt katrs jaunais ĶKP līderis? Patiešām pārveidot ĶKP nozīmētu pazudināt to. ĶKP ātri vien atņēma varu reformatoziem. Pastāv noteikta robeža, ko ĶKP biedri drīkst darīt, lai pārveidotu ĶKP sistēmu. Tādējādi ĶKP nav nekādu cerību tikt veiksmīgi pārveidotai.

Ja jau visi partijas līderi bija pārvērtušies par “sliktiem cilvēkiem”, kā tad ĶKP varēja izplatīt revolūciju? Daudzos gadījumos, kad ĶKP atbilda savam tēlam, t.i., bija visļauņākā, tās augstākās amatpersonas cieta krahu. Tā notika tādēļ, ka viņu ļaunuma pakāpe neatbilda partijas augstajiem standartiem, kura daudzas reizes izvēlējās tikai visļauņākos. Daudzi partijas līderi traģiski beiguši savu politisko dzīvi, bet ĶKP tomēr izdzīvoja. ĶKP līderi, kuriem izdevās noturēties savos amatos, nepiedēvēja pie tādiem, kas varētu ietekmēt partiju, bet gan pie tādiem, kuri spēja uztvert partijas ļaunos nodomus un sekot tiem. Viņi pastiprināja ĶKP izdzīvošanas spēju krīzes situācijās un pilnībā ziedoja sevi partijai. Nav nekāds brīnums, ka partijas biedri cīnījās ar Debesīm, Zemi un pret citiem cilvēkiem. Tomēr viņi nekad nedrīkstēja uzstāties pret partiju. Viņi ir vien partijas instrumenti, simboliski saistīti ar partiju.

Nekaunība kļuvusi par šodienas ĶKP apbrīnas vērtu īpašību. Partija apgalvo, ka visas kļūdas, ko tā izdarījusi, ir pieļāvuši atsevišķi partijas līderi, piemēram, Džans Guotao*¹³ vai Četru banda. Mao Dzeduns pēc

¹² Džao Dzijans – pēdējais no desmit ĶKP ģenerālsekretāriem, kurš tika atstādināts no amata par to, ka nepiekrita pielietot spēku, lai apspiestu studentu demonstrāciju Tiananmen laukumā 1989. gadā.

¹³ Džans Guotao (1897.-1979.) – viens no ĶKP dibinātājiem. Tika izslēgts no ĶKP rindām 1938. gada aprīlī. 1948. gada novembrī devās uz Taivānu, 1949. gadā – uz Honkongu, bet 1968. gadā emigrēja uz Kanādu.

partijas vērtējuma pielāvis trīs kļūdas un guvis septiņus sasniegumus, kamēr Dens Sjaopins uzskatīja, ka pielāvis četras kļūdas un guvis sešus sasniegumus, bet pati partija nekļūdījās nekad. Pat, ja partijai arī nav bijusi taisnība, tad pati partija arī izlabojusi savas kļūdas. Tādēļ partija liek saviem biedriem “raudzīties uz priekšu”, lai “nesapītos pagātnes vērtējumos”. Daudz kas varēja mainīties – komunisma paradīze pārvērsta par pieticīgu sociālistiskās barības un patvēruma mērķi; marksisms-ļeņinisms aizvietots ar “Trīs priekšstatiem”. Cilvēkiem nevajadzētu brīnīties ieraugot, ka ĶKP sāk sludināt demokrātiju, atceļ aizliegumu ticības brīvībai, pēkšņi atsakās no Dzjana Dzemiņa vai rehabilitē Faluņgun, ja vien tas nepieciešams tās kontroles noturēšanai. Tomēr ir kāda lieta, kas attiecībā uz ĶKP nekad nemainās: fundamentāla tiekšanās uz partijas mērķiem – izdzīvošana, varas un kontroles saglabāšana.

ĶKP sajaukusi kopā vardarbību, bailes un varmācīgu ideoloģisku apstrādi, lai izveidotu savu teorētisko platformu, kura pēc tam tika pārvērsta par partijas būtību, partijas augstākajiem principiem, par tās līderu garu, visas partijas funkcionējošo mehānismu, kā arī par visu ĶKP biedru darbību kritēriju. Komunistiskā partija ir stipra kā tērauds, un tai ir dzelzs disciplīna. Visu tās biedru nodomiem jābūt vienotiem, un visu tās biedru darbībām pilnībā jāatbilst partijas politiskajai darba kārtībai.

Noslēgums

Kādēļ vēsture Ķīnā no visiem citiem politiskajiem spēkiem izvēlējusies tieši komunistisko partiju? Kā zināms, pasaulē pastāv divi spēki, divas izvēles. Viens ir vecais un ļaunais spēks, kura mērķis ir pastrādāt ļaundarbības un izvēlēties visu negatīvo. Otrs ir taisnīgais un labais spēks, kurš izvēlas pareizo un labestīgo. Vecie spēki izvēlējās ĶKP. Tas ir tādēļ, ka ĶKP uzsūkusi sevī visas pasaules ļaunumu, vienalga, ķīniešu vai kādas citas tautas, pagātnes vai tagadnes. Tā ir tipiska ļauno spēku pārstāve. ĶKP pilnībā izmantojusi cilvēku labestību un uzbrukusi tai, un tādā veidā soli pa solim radot šodienas situāciju.

Ko ar to domāja partija, kad apgalvoja, ka bez komunistiskās partijas nebūs nekādas jaunās Ķīnas? Kopš tās dibināšanas 1921. gadā līdz politiskās varas sagrābšanai 1949. gadā fakti skaidri parāda, ka bez krāpšanas un vardarbības ĶKP nebūtu noturējusi varu. ĶKP atšķiras no visām citu tipu organizācijām ar to, ka tā seko izkropļotai marksisma-ļeņinisma

ideoloģijai un dara, kas pašai ienāk prātā. Tā spēj izskaidrot visu, ko tā dara ar augstu teoriju palīdzību un viltīgi sasaistīt to ar noteiktām tautas masām, tādējādi “attaisnojot” savas darbības. Katru dienu tā translē propagandu, izpušķojot savu stratēģiju ar dažnedažādiem principiem un teorijām un pierādot ar tiem savu “mūžīgo taisnību”.

Visa ĶKP attīstība bija negoda pilns ļaunuma uzkrāšanas process. ĶKP vēsture skaidri parāda mums tās nelikumību. Ķīniešu tauta nav izvēlējusies ĶKP. Gluži otrādi, ĶKP, liekot lietā savas ļaunākās iezīmes, kuras tā mantojusi no komunistiskās partijas – ļaunumu, viltu, kūdīšanu, bandītismu, spiegošanu, laupīšanu, cīņu, iznīcināšanu un kontroli, ir uzspiedusi ķīniešu tautai komunismu, šo ļauno svešzemju rēgu.

3. DAĻA

ĶĪNAS KOMUNISTISKĀS PARTIJAS TIRĀNIJA

Priekšvārds

Runājot par tirāniju, ķīnieši bieži vien atceras Cjiņ dinastijas pirmo imperatoru Cjiņ Ši Huanu (259.-210. g.p.m.ē.), viņa nežēlīgo valdīšanu, grāmatu dedzināšanu un Konfūcija sekotāju dzīvu aprakšanu. Cjiņ Ši Huans “pielika visas pūles, izmantoja visas iespējas un līdzekļus, lai noturētu savu varu”¹. Šai nežēlīgajai politikai piemita četras galvenās iezīmes: pārlieku augstas nodevas un nesamērīgi nodokļi; pārmērīga cilvēku nostrādīnāšana, rīkojot grandiozas svinības un ceremonijas; smagas un nežēlīgas sodu formas, pat pret noziedznieka ģimenes locekļiem un kaimiņiem; cilvēku domāšanas ierobežošana, grāmatu dedzināšana un mācīto cilvēku dzīvu aprakšana. Cjiņ dinastijas valdīšanas laikā Ķīnā iedzīvotāju skaits sasniedza 10 miljonus cilvēku. Cjiņ dinastijas imperators Cjiņ Ši Huans pakļāva piespiedu darbam 2 miljonus cilvēku. Cjiņ dinastijas pirmais imperators ieviesa bargas soda formas intelektuālajā sfērā, pastiprināti ierobežoja domas brīvību. Viņa valdīšanas laikā tika nogalināti tūkstošiem Konfūcija sekotāju un ierēdņu, kuri bija neapmierināti ar viņa politiku un nosodīja to.

Ķīnas komunistiskās partijas vardarbība un ļaunprātība ir daudz nežēlīgāka par Cjiņ dinastijas tirāniju. Visiem zināms, ka komunistiskās partijas filozofija – tā ir cīņas filozofija. Komunistiskās partijas vara balstās uz veselu virkni iekšēju un ārēju cīņu: šķiru, politiskā kursa un ideoloģisko cīņu. Mao Dzeduns savā laikā atklāti izteicies: “Kas gan ir Cjiņ dinastijas pirmais imperators? Viņš nogalinājis tikai 460 Konfūcija sekotājus, kamēr mēs nobendējām 46 000 inteliģentu. Ir cilvēki, kas dēvē mūs par diktatoriem, apgalvojot, ka komunistiskā partija ir “mūsdienu Cjiņ Ši

¹ No Haņ dinastijas vēstures hronikas.

Huans”. Tas ir fakts, kuru mēs pilnībā atzīstam. Žēl tikai, ka viņu vērtējums nav pietiekams, vajadzētu to pastiprināt.”*²

Paraudzīsimies uz Ķīnai tik grūtajiem 55 gadiem, kad tajā valdīja ĶKP, un to, kā komunistiskā partija pēc varas sagrābšanas izmantojusi varas mehānismus un šķiru cīņu, lai īstenotu dzīvē šķiru iznīcināšanas programmu un brutālu revolūcijas vardarbību kā instrumentu nežēlīgas kundzības īstenošanai. Slepkavojot cilvēkus un iznīdējot cilvēka dabu, kā arī represējot jebkuru ticību, izņemot ticību komunistiskajai partijai, ĶKP uzsāka politisku kustību, kas bija vērsta uz komunistiskās partijas kā Dieva nostiprināšanu Ķīnā. Balstoties uz komunistiskās partijas teoriju par šķiru cīņu un mācību par revolucionāro vardarbību, tā nepārtraukti iznīcināja sev nevēlamo elementu grupas dažādās jomās. Vienlaicīgi pielietojot gan cīņas, gan viltus paņēmienus savas tirāniskās kundzības labad tā pielietoja vardarbību pret visu ķīniešu tautu.

1. Zemes reforma – muižnieku šķiras likvidēšana

Trīs mēnešus pēc valsts nodibināšanas komunistiskā partija visā valstī uzsāka vispārēju zemes reformu. Izmantojot lozungu “Zemi – zemniekiem!”, ĶKP, izdabājot cilvēka egoistiskajai, varas un naudas kārajai dabai un stimulējot to, neņemot vērā nodarījumu morālo pusi, aģitēja zemniekus, kuriem pašiem nebija zemes, cīnīties ar tiem zemniekiem, kuriem tā bija. Vienlaicīgi ar zemes reformas ģenerālās līnijas īstenošanu tika pasludināts par muižnieku šķiras likvidēšanu. Laukos plašā mērogā notika dalīšana šķirās, tika noteikts sociālais statuss, visā valstī 20 miljoni cilvēku tika apzīmēti kā “muižnieki, kulaki, reakcionāri vai sliktie”, šiem cilvēkiem tika atņemtas pilsoņtiesības, un tādējādi Ķīnas sabiedrībā nostiprinājās diskriminācija un vardarbība. Zemes reformas vilnis vēlās arī pār attāliem rajoniem un nacionālajām minoritātēm. Komunistiskās partijas kliķe mērķtiecīgi pletās plašumā, lauku rajonos un ciematos visā Ķīnā parādījās partijas komitejas un šūniņas. Šūniņu vadītāji nodeva partijas rīkojumus, bieži vien viņi priekšplānā izvirzīja šķiru cīņas jautājumus, kuri uzjundīja zemniekos vēlmi cīnīties ar muižniekiem, tādējādi tika iznīcināti 100 tūkstoši muižnieku. Bija rajoni, kuros pret muižniekiem tika pielietota mantas konfiskācijas un visas ģimenes iznīcināšanas

² Cjans Bočens, Austrumu Kultūra, ceturtais izdevums, 2000. g.

politika, no tās nespēja izvairīties pat sievietes un bērni, līdz pat pilnīgai muižnieku kā šķiras iznīcināšanai.

Tolaik visus ciematus pāršalca komunistiskās partijas aicinājumu vilnis: “Mao Dzeduns – tautas atbrīvotājs”, “Tikai komunistiskā partija var glābt Ķīnu.” Zemes reformas gaitā zemnieki iedzīvojās no komunistiskās partijas politikas, kas pieļāva, plaši pielietojot vardarbīgu mantas un zemju sagrābšanu, gūt ienākumus nestrādājot; tādēļ bija ne mazums nabadzīgu zemnieku, kas bija pateicīgi komunistiskajai partijai, turklāt uzskatīja, ka komunistiskā partija rūpējas par tautu.

To zemnieku labklājība, kuri bija ieguvuši zemi sadales rezultātā, neturpinājās ilgi. Nepagāja ne divi gadi, kad komunistiskā partija uzspieda zemniekiem veselu virkni organizatorisku struktūru: savstarpējās palīdzības brigādes, pirmorganizācijas savienības, augstākās savienības un tautas komūnas. Gadu no gada komunistiskā partija kritizēja zemniekus par lēnu virzību uz priekšu, saucot viņus par „sievietēm ar mazām, nosaitētām kājām”, un spieda viņus “raitā solī, vienotā ierindā” ieiet sociālismā. Visā valstī tika īstenota centralizēta graudaugu, kokvilnas, eļļas iepirkšana un pārdošana; vissvarīgāko lauksaimniecības produktu klāsts visā valstī tika izslēgts no tirgus apgrozības, ieviešot valsts monopolu. Vēl stingrāks kļuva reģistrācijas režīms, zemniekiem nebija atļauts dzīvot un strādāt pilsētā. Iedzīvotājiem ar pierakstu lauku rajonos nebija atļauts iegādāties produktus valsts pārtikas veikalos; arī viņu bērni nedrīkstēja mācīties pilsētā. Zemnieku bērni drīkstēja būt tikai zemnieki. Kopš tā brīža 360 miljoni iedzīvotāji, kas bija pierakstīti lauku rajonos, kļuva par Ķīnas sabiedrības otro šķiru.

1978. gadā sākās kustība “Daļai cilvēku jāklūst bagātai”. Šīs pārejas gaitā no tautas komūnām uz mājsaimniecību darbuzņēmumiem pirmajos piecos gados 900 miljoni zemnieku zināmā mērā palielināja savus ienākumus, manāmi uzlabojās arī viņu stāvoklis sabiedrībā, tomēr pēc tam nāca krasa lauksaimniecības produktu un rūpniecisko ražojumu cenu krišanās, un viņi atkal ieslīga nabadzībā. Strauji pieauga atšķirība starp pilsētu un lauku iedzīvotājiem, krasa bija noslāņošanās starp bagātajiem un nabagajiem; laukos atkal parādījās cilvēki, kas bija kļuvuši par jauniem muižniekiem, jauniem kulakiem. Pēc Sjiņhua ziņu aģentūras sniegtajām ziņām līdz 1997. gadam “galvenie lauksaimniecības rajoni un vairums zemnieku sētu atradās ieilgušā stagnācijā, bija vērojama pat ienākumu

krišanās”. Tādējādi zemnieku ienākumi lauku saimniecībā nepalielinājās, tie pat samazinājās. Pilsētu un lauku iedzīvotāju ienākumu starpība procentuāli XX gadsimta astoņdesmitajos gados no 1,8:1 pieauga līdz 3,1:1.

2. Reformas rūpniecībā un tirdzniecībā – buržuāzijas likvidēšana

Vēl viena šķira, kuru komunistiskā partija vēlējās iznīcināt, bija pilsētas un lauku nacionālā buržuāzija. Rūpniecības un tirdzniecības reformas procesā partija paziņoja, ka buržuāzijas šķira un strādnieku šķira ir būtiski atšķirīgas – pirmie ir ekspluatatori, bet otrie nevienu neekspluatē un pieder pie šķiras, kas ir opozīcijā ekspluatācijai. Buržuāzijas šķiras ekspluatācijas jēdziens uzradās līdz ar komunistisko partiju, un tas turpinās pastāvēt līdz pat tās pēdējai stundiņai; to var tikai iznīcināt, reformēt to nav iespējams. Tāda attieksme pret kapitālistiem un tirgotājiem reformu procesā noveda pie slepkavību pieauguma, un cilvēka īstenā daba tika nīdēta. Partijai bija vēl arī tādi lozungi kā “ domubiedriem – uzplaukumu, ienaidniekiem – bojā eju”. Ja esi atdevis savu īpašumu valstij un paudis atbalstu komunistiskajai partijai, tad tiks pieskaitīts pie tautas iekšējām pretrunām. Bet, ja tu izrādi nepatiku pret komunistisko partiju, ja kritizē to vai paud neapmierinātību, tad tevi nodēvēs par kontrrevolucionāru, un tu kļūsi par valsts drakoniskās diktatūras mērķi. Rūpniecības un tirdzniecības reformas procesā, valdot teroram, laikā, kad asinis plūda straumēm, kapitālisti, lielīpašnieki, tirgotāji – visi atdeva savus kapitālus komunistiskajai partijai. To starpā bija ne mazums tādu, kas nespēja paciest pazemojumus un izdarīja pašnāvību. Tā laika Šanhajas mērs Čens Ji katru dienu uzdeva vienu un to pašu jautājumu: “Cik desantnieku šodien nolēkuši ar izpletņiem?” – ar to domājot kapitālistus, kas dienas laikā beiguši dzīvi pašnāvībā, nolēcot no daudzstāvu namu jumtiem. Tādējādi tikai dažu gadu laikā komunistiskajai partijai izdevās pilnībā likvidēt Ķīnā privātpašumu.

Zemes reformas un rūpniecības un tirdzniecības reformas laikā komunistiskā partija organizēja neskaitāmas politiskas kustības: “kontrrevolūcijas likvidēšana”, “ideoloģijas reformēšana”, “trieciens opozicionārajai grupai Gao Gan un Žao Šuši”, “Hu Fena domubiedru kontrrevolucionāro aprindu tīrīšana”, “Trīs pret” (“pret kukuļņemšanu, pret izšķērdēšanu,

pret birokrātismu”), “Pieci pret” (“pret kukuļņemšanu, pret izvairīšanos no nodokļu maksāšanas, pret valsts mantas izlaupišanu, pret krāpšanos ražošanā, izpildot valsts pasūtījumus, pret valstiski svarīgas ekonomiskas informācijas zādzību”)*³ un „nevēlamu kontrevolucionāro elementu atklāšana un sabiedrības attīrīšana no tiem”⁴. Tādā veidā visā valstī plašā mērogā tika nogalināti ļoti daudzi revolūcijai nevēlami, nevainīgi cilvēki. Savās kustībās komunistiskā partija vienmēr izmantoja visus vadības mehānismus, kuri atradās tās rokās: partijas komitejas, ierindas šūniņas, grupas vismaz trīs cilvēku sastāvā, kas pielīdzinātas militārām. Šādas šūniņas bija visuresošas. Šī tīkla struktūras totālās kontroles forma tika aizgūta no kara laikā armijā izveidotajām partijas šūniņām un pastāvīgi spēlēja izšķirošo lomu veselā virknē politiska rakstura darbību.

3. Reliģisko grupu aizliegšana un reliģiju apspiešana

Nezēlīga reliģiju apspiešana bija vēl viena raksturīga parādība, kas uzradās valsts veidošanās sākumperiodā. 1950. gadā komunistiskā partija izdeva direktīvu valdības pārstāvjiem visos reģionos un provincēs, pieprasot aizliegt reliģiskas organizācijas, reliģijas un sabiedriskus grupējumus. Dokumentos tika norādīts, ka feodālās reliģiskās organizācijas ir guomiņdana spiegi, muižnieku, bagātnieku un kontrevolūcijas kontrolēti instrumenti. Šai informācijai izplatoties pa valsts lauku rajoniem un ciematiem, valdība mobilizēja visus tos, ko pati bija atzinusi par atbalsta šķirām, lai tie atmaskotu un uzbruktu reliģisku organizāciju biedriem. Visu līmeņu valdības piedalījās „mānticīgu organizāciju”, tādu kā kristiešu, katoļu, daoistu (jo īpaši iguandao), budistu un citu grupu izformēšanā, pieprasot, lai šo baznīcu, dievnamu un reliģisko grupu biedri oficiāli reģistrētos, nožēlotu savu līdzšinējo darbību un mainītu uzskatus. Ja kāda organizācija netika laikā pierēģistrēta, tad, atklājot šo pārkāpumu, tā saņēma stingru sodu. Attiecībā uz tiem, kas turpināja reliģisko darbību, 1951.

³ Gao Gans un Žao Šuši – abi bija Centrālās Komitejas locekļi. Pēc neveiksmīgās piedalīšanās cīņiņos par varu 1954. gadā viņi tika apsūdzēti sazvērestībā ar mērķi radīt šķelšanos partijas rindās un vēlāk tika izslēgti no partijas. Hu Fens, zinātnieks un literatūras kritiķis, pretojās ĶKP mācību literatūras politikai. Viņš tika izslēgts no partijas 1955. gadā un uz 14 gadiem ieslodzīts cietumā. No 1951. gada līdz 1952. gadam ĶKP uzsāka kustības “Trīs pret” un “Pieci pret”, kuru mērķis bija atbrīvoties no korupcijas, izšķērdēšanas un birokrātijas partijas rindās, valdībā, armijā un sabiedrības organizācijās.

⁴ izrēķināšanās ar citādi domājošiem

gadā tika izdoti stingri valdības norādījumi, saskaņā ar kuriem tiem draudēja nāvessods vai mūža ieslodzījums.

Šoreiz trieciens bija vērstš pret plašu vienkāršo ļaužu loku – pret cilvēkiem, kas ticēja Dievam, labestībai, pret tiem, kas ievēroja rituālus un likumus. Pat no nepilnīgas statistikas datiem izriet, ka ne mazāk kā 3 miljoni ticīgo un kopienu biedru tika sagrābti un nogalināti. Jo plaši izvērstām nopratināšanām un kratīšanām pilsētās un lauku rajonos tika pakļauta gandrīz katra ģimene, tika sadauzītas pat mājas pavarda sargātāja un tautā godātā svētā Dzaos Vana statujas. Līdztekus cilvēku slepkavošanai, šāda rīcība bija solis, ar kuru apliecināt vienīgi pareizo komunistiskās partijas domāšanas virzienu, virzienu, kas atbilst likumīgai ideoloģijai, apstiprināt to, ka tikai komunisms ir likumam atbilstoša ticība. Kopš tā brīža parādījās tā saucamie “patriotiskie” ticīgie. Tikai šie “patriotiskie” ticīgie varēja saņemt valsts konstitucionālo aizsardzību. Patiesībā neatkarīgi no tā, kam ticēja vienkāršā tauta, pastāvēja tikai viens kritērijs – katra cilvēka darbībām bija jābūt vērstām uz partijas rīkojumu un komandu pildīšanu; katram ir jāatzīst, ka partija ir augstākā no visām baznīcām. Tu esi kristietis, bet tieši komunistiskā partija ir visaugstākais Dievs; tu esi budists, bet partija ir Buda pār visiem Budām; tu runā par musulmaņu ticību, bet komunistiskā partija ir īstenais visu valdnieku pavēlnieks; tu runā par dzīviem Budām, bet tieši komunistiskā partija norādīs, kurš būs dzīvais Buda. Galu galā, ja partijai vajag, lai tu tā teiktu, tad tieši tā tev arī jāsaka; ja partijai vajag, lai tu tā rīkotos, tad tieši tā tev arī jārīkojas. Ticīgie drīkstēja ticēt, bet savā ticībā tiem bija jāvadās pēc partijas norādījumiem. Ja kāds tā nerīkojās, tad kļuva par ĶKP uzbrukumu un diktatūras mērķi.

Vairāk nekā 20 tūkstoši kristiešu 22 Ķīnas provincēs, kā arī 560 tūkstoši mājas baznīcu kristiešu 207 lielās un mazās pilsētās tika izsaukti uz nopratināšanu un tika uzsākta izmeklēšana pret 130 tūkstošiem cilvēku no ticīgo ģimenēm. Līdz 1957. gadam jau vairāk nekā 11 tūkstoši ticīgo bija noslepkavoti, ļoti daudzi atradās nelikumīgā arestā vai tiem bija uzlikts naudas sods.

Iznīcinot muižnieku šķiru un kapitālistu šķiru, plašā mērogā represējot dievbijīgus, lojālus pilsoņus, ĶKP atbrīvoja ceļu komunistiskajai partijai kā vienīgajai, visaptverošajai reliģijai Ķīnā.

4. "Antilabējā kustība" – vispārēja "smadzeņu skalošana" komunistiskās partijas interešu labad

1956. gadā ungāru inteliģence organizēja sacelšanos, ko apspieda Sarkanā Armija un kas vēlāk tika nosaukta par "ungāru incidentu". Mao Dzeduns guva no tā vajadzīgo mācību. 1957. gadā komunistiskā partija Ķīnā, izmantojot lozungu "lai uzplaukst simtiem ziedu un atskan simtiem viedokļu", aicināja ķīniešu inteliģenci un citus "palīdzēt komunistiskajai partijai uzlabot darba stilu". Mērķis bija atklāt tos, kas ir pret komunistisko partiju, lai "izvilinātu čūsku no alas". 1957. gadā visu provinču partijas šūniņu sekretāriem adresētajās vēstulēs Mao Dzeduns izteica vēlmi, lai tiktu noorganizēta kustība partijas darba stila uzlabošanai.

Tajā laikā bija vairāki lozungi, kuros tika apgalvots, ka par kritiku neviens netiks sodīts, lai cilvēki uzdrošinātos izteikt savu viedokli attiecībā uz komunistisko partiju. Taču realitāte bija pavisam citāda – beidzoties pret labējiem vērstajai kustībai, 550 tūkstoši cilvēku tika atzīti par labējiem elementiem, 270 tūkstoši cilvēku zaudēja darbu un 230 tūkstoši tika pasludināti par vidēji labējiem elementiem vai komunistiskās partijas un sociālisma ienaidniekiem. Komunistiskās partijas politiku šajā periodā var reducēt uz četriem posmiem: "izvilināt čūsku no alas", "apsūdzība un negaidīts uzbrukums, viena frāze izšķir visu", "ārēji rūpes par cilvēkiem, bet patiesībā nesaudzīgs uzbrukums", "cilvēku piespiešana uz pārspīlētu paškritiku".

Kādi tad bija šie "reakcionārie izteicieni", kuru dēļ tik daudzi labējo grupējumu un antipartejiskie elementi uz nākamajiem trīsdesmit gadiem tika izsūtīti uz valsts attālākajiem nostūriem? Tai laikā labējie elementi raidīja "desmitiem tūkstošus asas kritikas bultu" – trīs apjomīgas "reakcionārās teorijas", kuras pauda Luo Lundzji, Džans Bodzjuņs un Ču Aņpins un kuras atkārtoti tika apspriestas dažādās konferencēs. Luo izteica viedokli, ka jāizveido komisija, kuras sastāvā komunistiskajai partijai kopā ar demokrātiskām partijām jāanalizē "Trīs pret", "Pieci pret" un "nevēlamo kontrrevolucionāru elementu atklāšanas un sabiedrības attīrīšanas no tiem" kampaņu darbības novirzes. Lai paustu savu nostāju, Valsts departaments parasti izdeva rīkojumus, izmantojot Ķīnas Tautas politiski konsultatīvo padomi (ĶTPKP), Visķīnas tautas pārstāvju sapulci un citus mehānismus. Džans ierosināja Ķīnas Tautas politiski

konsultatīvajai padomei un Visķīnas tautas pārstāvju sapulcei maksimāli iesaistīties valsts lēmumu veidošanas procesā. Ķu izteica viedokli, ka arī bezpartejiskajiem ir savi uzskati, pašcieņa un atbildības sajūta, tādēļ nav nepieciešams gan lielos, gan mazos darba kolektīvos, katrā brigādē un katrā nodaļā visā valstī iecelt par priekšniekiem partijas biedrus, un nav arī nepieciešams, lai visu izlemtu partijas biedri. Šie trīs cilvēki skaidri izteica vēlēšanas sekot komunistiskajai partijai, un viņu teiktais nepārsniedza Lu Sjuņa⁵ nospraustās robežas: “Cienītais kungs, jūsu halāts ir nosmērējies, lūdzu, novelciet to, un es to izmazgāšu.”

Labējo elementu vidū nebija neviena, kurš būtu vēlējis paust protestu pret komunistisko partiju, tika izteikta vienīgi veselīga kritika un ierosinājumi. Taču tieši šī kritika un ierosinājumi noveda pie tā, ka 100 tūkstoši cilvēku zaudēja personisko brīvību, miljoniem ģimeņu bija lemtas ciešanām. Pēc šīs bija vēl citas pret labējiem vērstas kustības: “ar sirdi un dvēseli uzticīgi komunistiskajai partijai”, “novākt balto karogu”, “jauni trīs pret”, “izsūtītos – pie darba” un “atklāt labējos elementus, kas izsprukuši no soda”. Tie, kam bija kas iebilstams pret vadību savā darba vietā, jo īpaši pret partijas šūniņu sekretāriem, tika uzskatīti par partijas ienaidniekiem. Labākajā gadījumā viņi tika nepārtraukti kritizēti, sliktākajā – viņus nosūtīja uz darba nometnēm piespiedu pāraudzināšanai vai ar visu ģimeni pārcēla dzīvot uz laukiem. Šie cilvēki un pat viņu bērni nebija tiesīgi iestāties augstākajās mācību iestādēs, dienēt armijā, pilsētās un provinču administratīvo centru teritorijās viņi nevarēja atrast sev darbu. Tāpēc viņi zaudēja apdrošināšanu, zaudēja tiesības uz valsts apmaksātu medicīnisko apkalpošanu, nonāca zemnieku rindās un kļuva par otršķirīgiem zemākas kārtas pilsoņiem.

Pēc šiem notikumiem daļa inteliģences pārvērtās par divkosīgiem cilvēkiem bez stingras pārliecības. Viņi droši sekoja “sarkanajai saulei”, kļuva par partijas “imperatora inteliģenci”, kurai nebija tiesību uz brīvu izvēli. Citi cilvēki – godprātīgi, novērsušies no politikas, neuzdrīkstējās

⁵ Lu Suņs (1881. gada 25. septembris – 1936. gada 19. oktobris) bieži tiek uzskatīts par mūsdienu ķīniešu valodas izloksnes Baihua pamatlicēju ķīniešu literatūrā. Pazīstams arī kā tulkotājs. Būdam kreisā flanga autors, Lu spēlēja nozīmīgu lomu ķīniešu literatūras vēsturē. Viņa sarakstītās grāmatas spēcīgi ietekmējušas ķīniešu jaunatni. Atgriezies no medicīnas studijām (Sendai, Japānā) 1909. gadā, viņš kļuva par pasniedzēju Pekinas universitātē un sāka rakstīt.

bilst ne pušplēsta vārda. Visā valstī inteliģence, kas tradicionāli bija izjutusi dziļu atbildību par nācījas likteni, tagad cieta klusu.

5. “Lielais izrāviens” – meli lojalitātes pārbaudei

Pēc kustības pret labējiem elementiem Ķīna nonāca tādā stāvoklī, kad cilvēki baidījās no patiesības. Uzklusīt melus, melot, vairīties no patiesības un izkropļot to – šāda uzvedība bija visai izplatīta. “Lielais izrāviens” – tā ir kolektīva melu radīšana visā valstī. Cilvēki komunistiskās partijas ļaunā gara vadībā ir pastrādājuši daudz muļķību. Tie, kas meloja, krāpa paši sevi tieši tāpat, kā bija apkrāpuši citus. Šajā melu un muļķību farsā komunistiskā partija vardarbīgi sēja nežēlību un ķecerību ķīniešu tautas garīgajā pasaulē. Cilvēki skaļi dziedāja “Lielā izrāviena” dziesmu: “Es esmu Nefrīta imperators, es – Drakonu valdnieks, trim kalniem un piecām virsotnēm pavēlu griezt ceļu, jo es nāku.”⁶ Viņi centās īstenot utopisku plānu: “No viena mu (0,067 ha) liela zemes gabala novākt piecas tonnas graudu; dzelzs ražošanu palielināt divas reizes, pēc desmit gadiem pārspēt Angliju, pēc piecpadsmit – ASV.” Tas viss bija grandiozi, un turpinājās ilgus gadus līdz brīdim, kad Ķīnu piemeklēja lielā neraža, miljoniem cilvēku visā valstī mira no bada, tauta vairs nespēja izdzīvot.

Kurš no tiem, kas piedalījās Lušaņas sanāksmē 1959. gadā, nezināja, ka Pena Dehuai*⁷ viedoklis ir pareizs? Kurš nezināja, ka Mao Dzeduna “Lielais izrāviens” ir bezjēdzīgs? Tomēr viedoklis “par vai pret Mao Dzedunu” – tā ir uzticības un neuzticības, dzīvības un nāves robeža.

⁶ Nefrīta imperators un Drakonu valdnieks – tēli ķīniešu mitoloģijā. Nefrīta imperators, pazīstams arī kā Nefrīta Valdnieks, bērni un vienkāršie ļaudis tautā to sauc par Debesu vectēvu. Nefrīta imperators ir Debesu valdnieks, viens no dižākajiem dieviem ķīniešu Dao panteonā. Drakonu valdnieks – četru jūru dievišķais valdnieks. Katrai jūrai atbilst konkrēts virziens, pār katru jūru valda konkrēts Drakonu valdnieks. Drakonu valdnieki dzīvo kristāla pilīs, kuras apsargā kareivji-garneles un ģenerāļi-krabji. Drakonu valdnieki ne tikai pārvalda ūdeņu pasauli, viņu pārziņā ir arī mākoņi un lietus. Runā, ka Austrumu jūras Drakonu valdniekam pieder visplašākā teritorija.

⁷ Pens Dehuai (1898.-1974.) – Ķīnas komunistiskais ģenerālis un politiskais līderis. Pens bija armijas virspavēlnieks Korejas karā, Valsts padomes vicepremjers, Politbiroja loceklis un aizsardzības ministrs no 1954. līdz 1959. gadam. Viņš tika atstādīnāts no amata pēc nesaskaņām ar Mao 1959. gada ĶKP Lušaņas Plēnumā, kad viņš iedrošinājās nepiekrīst Mao kreisajai pieejai.

Stāstā no Ķīnas vēstures Džao Gao*⁸ nosauca alni par zirgu ne jau tāpēc, ka nespēja atšķirt tos vienu no otra, bet gan tāpēc, lai varētu diktēt sabiedrisko domu, izveidot frakcijas netīru mērķu sasniegšanai, lai bezprincipu cilvēki pakļautos un vairs neuzdrīkstētos strīdēties. Galu galā pat Pens Dehuais bija spiests parakstīt lēmumu par sevis atstādināšanu. Līdzīgi arī Dens Sjaopins Kultūras revolūcijas pēdējā periodā bija spiests apsolīt, ka nekad nepretosies valdības lēmumam atstādināt viņu no amata.

Cilvēku sabiedrība izzina pasauli un paplašina savu domāšanu, balstoties uz gūto pieredzi. Komunistiskā partija tikai nelielās devās ļauj cilvēkiem izzināt sabiedrības pieredzi un mācību, turklāt oficiālie plašsaziņas līdzekļi slēpj patieso informāciju. Tā kā cilvēki nav pietiekami informēti par notikumiem, tiem mazinās spēja objektīvi izvērtēt saņemto informāciju. Nākamās paaudzes nemaz nav pazīstamas ar iepriekšējo paaudžu dižgaru domām, ideāliem un pieredzi, vien pa kriptaiņai izzinot pagātni un cenšoties novērtēt jaunākos notikumus. Tas, ko viņi uzskata par pareizu, patiesībā varbūt nemaz nav pareizs. Tieši tā tiek īstenota komunistiskās partijas tautas muļķošanas politika.

6. Lielā kultūras revolūcija – apsēstība ar jauno garu apgriez pasauli kājām gaisā

Kultūras revolūcija – lūk, kā izpaudās visas Ķīnas apsēstība ar komunistiskās partijas nešķīsto garu. 1966. gadā visu Ķīnas teritoriju pārņēma milzīgs vardarbības un nežēlības vilnis, “trakojošais sarkanā terora viesulis rēca kā saniknots, negants pūķis, satricinot kalnus un saviļņojot upes”. Lūk, kā rakstnieks Ciņs Mu attēlojis Kultūras revolūciju Ķīnā: “Tā ir patiešām briesmīga nelaime, kāda vēsturē vēl nav piedzīvota. Tas skāris miljoniem cilvēku: cik miljoni cilvēku gājuši bojā, ciešot no ne taisnības; cik ģimeņu izirušas, cik daudz bērnu un pusaudžu kļuvuši par huligāniem, cik daudz grāmatu sadedzinātas vienā mirklī, cik vēsturisku

⁸ Džao Gao (dzimšanas datums nav zināms, miris 210. g.p.m.ē.) – galvenais einuhs Ciņ dinastijā. 210. g.p.m.ē., pēc imperatora Cjiņ Ši Huana nāves, Džao Gao, pirmais ministrs Li Si un imperatora otrais dēls Hu Hai viltoja divus imperatora testamentus, pasludinot Hu Hai par jauno imperatoru un piespiežot kroņprinci Fu Su izdarīt pašnāvību. Vēlāk starp Džao Gao un Hu Hai radās konflikts. Džao atveda uz karalisko galmu briedi un paziņoja, ka tas ir zirgs. Tikai nedaudzi galminieki uzdrīkstējās tam nepiekrist un nosaukt to par briedi. Džao Gao uzskatīja, ka tie galminieki, kas nosauca dzīvnieku par briedi, ir pret viņu, tādēļ atstādināja tos no viņu galminieku amatiem.

pieminekļu tikuši mežonīgi sagrauti, cik daudz godprātīgu cilvēku kapa vietas ir izraktas – revolūcijas vārdā tika pastrādāti visi iespējamie noziegumi.” Pēc speciālistu aprēķiniem Kultūras revolūcijas laikā bojā gājuši 7 730 000 cilvēku.

Cilvēki bieži vien kļūdaini uzskata, ka vardarbība un slepkavības Kultūras revolūcijas gaitā notika galvenokārt nemiernieku sacelšanās laikā, ka slepkavoja galvenokārt hunveibini un dumpinieki. Taču tūkstošiem oficiāli publicētie Ķīnas aprīņķu vēsturiskie pieraksti liecina, ka Kultūras revolūcijas laikā visvairāk cilvēku gāja bojā nevis 1966. gada beigās, kad notika hunveibinu sacelšanās un dažādu līmeņu valdības bija praktiski paralizētas, ne arī 1967. gadā, kad nemiernieku cīņa bija vissīvākā, bet gan 1968. gadā, kad dažādos līmeņos tika izveidotas “revolucionārās komitejas” un kad Mao Dzeduns atjaunoja valsts pārvaldi. Visai valstij zināmajos asiņainajos notikumos vardarbību pielietoja un slepkavoja galvenokārt karaspēks, bruņoti milicijas darbinieki un komunistiskās partijas biedri visos valdības līmeņos.

No turpmāk minētajiem piemēriem redzams, ka vardarbības pielietošana Kultūras revolūcijas gaitā bija ĶKP un Ķīnas valdības politika, nevis hunv eibinu un citu nemiernieku atsevišķu, galēju darbību rezultāts. ĶKP ir slēpusi partijas biedru un valsts ierēdņu tiešo līdzdalību kūdīšanā un vardarbības pielietošanā.

1966. gada augustā Pekinas hunveibini ar “repatriācijas” ieganstu piespiedu kārtā pārcēla pekiniešus uz laukiem, klasificējot tos kā muižniekus, bagātniekus, reakcionārus, nezticamos un labējos elementus. Saskaņā ar nepilnīgas statistikas datiem kratīšanas tika veiktas 33 695 ģimenēs, 85 196 cilvēki no Pekinas tika izsūtīti atpakaļ uz iepriekšējo dzīves vietu. Šāda kustība drīz vien pārņēma visu valsti, 400 tūkstoši pilsetnieku tika izraidīti uz laukiem. Pat komunistiskās partijas augsta līmeņa funkcionāru vecāki nespēja izvairīties no tādas izraidīšanas. Patiesībā šādu repatriāciju Ķīnas komunistiskā partija uzsāka vēl pirms Kultūras revolūcijas. Kad Pens Džeņs bija Pekinas mērs, viņš apgalvoja, ka Pekinas iedzīvotājus nepieciešams ideoloģiski attīrīt līdz “stikla virsmas un kristāla” dzidrumam – jāizsūta visi pekinieši, kuriem nav proletāriska izcelsme. 1966. gada maijā Mao Dzeduns deva komandu “aizstāvēt galvaspilsētu”, un tūlīt tika izveidota galvaspilsētas darba grupa Je Dzanjina, Jan Čenvu un Sje Fudži vadībā. Viens no šīs grupas uzdevumiem bija,

izmantojot sabiedriskās drošības ministriju, plašā mērogā izraidīt iedzīvotājus “ar nevēlamu izcelsmi”. Nav grūti saprast, kādēļ valdība ne vien nepretojās hunveibiniem, kuri veica kratīšanas vairāk nekā 2% Pekinas iedzīvotāju mājās un izsūtīja tos no pilsētas, bet, gluži otrādi, pilsētas un rajonu sabiedriskās drošības ministrijas nodaļas pat atbalstīja viņus. Tajā laikā sabiedriskās drošības ministrs Sje Fudži izvirzīja prasību sabiedriskās drošības darbiniekiem: netraucēt hunveibiniem, bet kļūt par viņu “padomdevējiem”, kas piegādā vajadzīgo informāciju. Partija hunveibinus gluži vienkārši izmantoja, lai īstenotu savu plānu, un pēc tam, 1966. gada beigās, ĶKP hunveibinus pameta. Daudzi no viņiem tika nodēvēti par kontrrevolucionāriem un iemesti cietumā, citus kopā ar “skoloto jaunatni” aizsūtīja uz laukiem strādāt piespiedu darbu un pārveidot viņu domāšanu. Tai pat laikā Sji Čena rajona hunveibinu organizācija, kura vadīja “izsūtīšanas kustību”, tika izveidota ar komunistiskās partijas vadītāju “īpašu gādību”, pat viņu sarakstīto cirkulāru pašrocīgi izlaboja un publicēja Valsts padomes sekretārs.

Pēc tam, kad no Pekinas bija izsūtīti visi, kas cēlušies no muižniekiem un bagātnieku šķiras, lauku rajonos tika uzsākta jauna šo cilvēku vajāšana. 1966. gada 26. augustā Pekinai pakļautā Dasjinas apgabala sabiedriskās drošības darbinieku sanāksmē tika nolasīta ministra Sje Fudži runa. Šajā runā izskanēja doma, ka milicijas darbiniekiem jākļūst par hunveibinu padomdevējiem, kas apgādā tos ar informāciju par „5 melnajām kategorijām” (muižniekiem, bagātniekiem, reakcionāriem, nevēlamajiem un labējiem elementiem), kā arī jāsadarbojas ar hunveibiniem šo pilsoņu dzīves vietu kratīšanas operācijās. Bēdīgi slavenais Dasjinas slaktiņš*⁹ notika, pakļaujoties vietējās Sabiedriskās drošības ministrijas tiešajām pavēlēm, to organizēja milicijas nodaļas priekšnieks un milicijas partijas komitejas sekretārs. Slepkaņas galvenokārt bija civilā tērpti karavīri, kas nežēloja pat bērnus.

⁹ Dasjinas slaktiņš norisinājās 1966. gada augustā, kad Pekinā notika partijas līderu maiņa. Tai laikā Sabiedriskās drošības ministrs Sje Fudži uzstājās ar runu sanāksmē Sabiedriskās drošības birojā Pekinā, kurā viņš mudināja neiejaukties hunveibinu (sarkangvardu) akcijā pret “piecām melnajām šķirām”. Drīz vien šī runa tika pārraidīta Pastāvīgās Komitejas sanāksmē Dasjinas Sabiedriskās drošības birojā. Pēc šīs sanāksmes Dasjinas Sabiedriskās drošības birojs nekavējoties sāka darboties un sastādīja plānu, kā uzskūdit masas Dasjinas apgabalā uz “Piecu melno šķiru” slepkavošanu.

Kultūras revolūcijas laikā daudzi tika uzņemti komunistiskajā partijā tikai tāpēc, ka bija “izcēlušies” slepkavojot. Saskaņā ar nepilnīgiem statistikas datiem Kultūras revolūcijas laikā Guansji provincē aptuveni 50 000 ĶKP biedru piedalījās slepkavībās, no tiem 9 tūkstoši tika uzņemti komunistiskajā partijā īsi pēc slepkavības pastrādāšanas, vairāk nekā 20 tūkstoši izdarīja slepkavību pēc iestāšanās komunistiskajā partijā un vairāk nekā 19 tūkstoši cilvēku bija tādā vai citādā veidā saistīti ar cilvēku slepkavībām.

Kultūras revolūcijas laikā, apspiežot cilvēkus, tika veikta arī šķiru analīze: “labi cilvēki piekauj sliktos – tā tiem arī vajag; sliktie piekauj sliktos – gods un slava; labi cilvēki piekauj labos – savstarpēja nesaprašanās.” Nežēlīgajā hunveibinu kustībā šie Mao Dzeduna vārdi bija ļoti populāri. Vadoties pēc principa, ka šķiras ienaidnieki “ir pelnījuši” vardarbību, varmācība un slepkavības izplatījās jo plaši.

No 1967. gada 13. augusta līdz 1967. gada 7. oktobrim bruņoti kareivji civilā no Hunņas provinces Dao apgabala Tautas militārās pārvaldes slepkavoja organizācijas “Sjandzjanas vējš un pērkons” (“Xiang Jiang Feng Lei”) biedrus un tos, kas piederēja “5 melnajām kategorijām”. Tas turpinājās 66 dienas un skāra 10 rajonus, 36 komūnas, 468 komandas, 2778 ģimenes – pavisam kopā 4519 cilvēkus. Visos 10 provinces apgabalos bojā gāja pavisam 9093 cilvēki, to vidū “muižnieki, bagātnieki, reakcionāri, nevēlamie” sastādīja 38%, muižnieku un bagātnieku bērni – 44%. Visvecākajam bojā gājušajam bija 78 gadi, visjaunākajam – apmēram 10 dienas. No visām Kultūras revolūcijas laikā pastrādātajām zvēriņām šis ir tikai viens konkrēts gadījums vienā rajonā. Pēc tam, kad 1968. gada sākumā tika izveidotas “revolucionārās komitejas”, Iekšējā Mongolijā šķiru tīrīšanas un safabricētās “Tekšējās Mongolijas tautas revolucionārās partijas” likvidēšanas gaitā tika nogalināti 350 tūkstošu cilvēku. 1968. gadā Guansji provincē vairāki desmiti tūkstoši cilvēku piedalījās “22. aprīļa” masveida slepkavībās, kuru laikā tika nogalināti 110 tūkstoši cilvēku.

No tā visa izriet, ka Kultūras revolūcijā masveida slepkavības bija ĶKP līderu tiešā pārziņā, kuri pieļāva un pielietoja vardarbību, lai vajātu tautu. Tie, kas tieši vadīja slepkavošanu un slepkavoja, galvenokārt bija armijas kareivji, sabiedriskās drošības darbinieki, bruņotas militārpersonas, kā arī komunistiskās partijas un komjaunatnes aktīvistu. Ja zemes

reformas laikā ĶKP izmantoja zemniekus, lai gāztu muižniekus un iegūtu zemi; ja rūpniecības un tirdzniecības reformu laikā ĶKP izmantoja strādniekus, lai gāztu kapitālistus un atņemtu tiem īpašumu; ja “antilabējās kustības” laikā ĶKP iznīcināja visus citādi domājošos inteligentus, tad kāds gan bija slepkavošanas iemesls Kultūras revolūcijā laikā? Visi cīnījās cits pret citu, nebija nevienas šķiras, uz kuru varētu paļauties; pat ja atšķirīgs viedoklis bija zemniekiem un strādniekiem, uz kuriem parasti balstījās komunistiskā partija, tad arī viņu dzīvības bija briesmās. Kādēļ tas viss?

Tādēļ, lai izveidotos tāds stāvoklis, kad komunistiskā partija pārvalda valsti kā vienīgā reliģija, turklāt valda ne vien pār valsti, bet arī pār cilvēku prātiem. Kultūras revolūcija noveda ĶKP un Mao Dzeduna personības kultu līdz kulminācijai. Mao Dzeduna teorijas valdīja pār visiem – viena cilvēka domas tika iepotētas simtiem miljonu cilvēku smadzenēs. Vēstures gaitā vēl nebija pieredzēts kaut kas tāds kā Kultūras revolūcija, – nepavisam nebija izprotams, ko tad īsti nedrīkst darīt. Vienīgi partija varēja noteikt “kas un kā darāms; izņemot to, ko darīt ir atļauts, neko citu nedrīkstēja ne domāt, ne darīt”. Kultūras revolūcijas laikā cilvēki visā valstī Mao fotogrāfijas priekšā kā reliģiskā lūgšanā “no rīta lūdza dot norādījumus, bet vakarā sniedza atskaiti”, vairākas reizes dienā ar cieņu vēlēja priekšsēdētājam Mao ilgu mūžu; divreiz dienā – no rīta un vakarā – skaitīja šo politisko lūgšanu. Gandrīz katrs, kurš zināja hieroglifus, rakstīja paškritiskas esejas un ziņojumus par savām domām. Vienkāršu sarunu pavadīja kāds citāts no Mao teiktā: “Neganti cīnies pret katru patmīlīgu domu, kas iešaujas prātā”, “Pildi instrukcijas, vienalga, vai izproti, vai neizproti tās, izpildes gaitā iegūsi dziļāku izpratni.” Kultūras revolūcijā bija atļauts pielūgt tikai vienu “dievu”, lasīt tikai vienu “kanonu” – priekšsēdētāja Mao runu pierakstus. Ja nesi iemācīties no galvas runu citātus, ja esi sveicis Mao bez pienācīgās cieņas, tu nevarēji pat iegādāties uzturu ēdnīcā. Kad cilvēki iepirkās, brauca transportlīdzekļos, zvanīja pa tālruni, noteikti bija jācītē kāds no Mao runu fragmentiem, kuram ar to gan nebija nekāda sakara. To visu izpildot, cilvēki vai nu bija pilni fanātisma vai vienaldzīgi – tos pilnīgi savā varā bija pārņēmis komunistiskās partijas ļaunais gars. Radīt melus, paciest melus, balstīties uz meliem – tas kļuva par ķīniešu dzīvesveidu.

7. Reformas un atklātība – tirānija saglabājas un turpina attīstīties

Nevainīgu upuru gari virmoja virs asiņainās Kultūras revolūcijas, tas bija laiks, kad pilnībā tika zaudēta sirdsapziņa, kad baltais tika nomainīts ar melno. Pēc Kultūras revolūcijas tika “mainīti karogi”. Komunistiskā partija un tai pakļautā valdība 20 gadu laikā nomainījusi 6 vadītāju paudzes. Ķīnā atgriezās privātīpašums, vēl vairāk pastiprinājās atšķirības starp pilsētu un laukiem, tuksneši pletās plašumā, upes izsīka, izplatījās prostitūcija un narkotiku tirdzniecība. Viss „noziegumi”, kurus Ķīnas komunistiskā partija aicināja likvidēt, ar pašas komunistiskās partijas gādību bija no jauna atgriezušies.

Komunistiskajai partijai dvēsele ir kā vilkam, tās būtība kā čūskai un skorpionam, darbi kā sātanam un velniem – posts, ko tā nodara valstij, arvien pieaug. “4. jūnija” incidenta laikā 1989. gadā, partija mobilizēja tankus un armiju, lai nogalinātu studentus, kuri protestēja Tiaņanmeņ laukumā. Faluņgun necilvēcīgo vajāšanu vispār nav iespējams aprakstīt. 2004. gada oktobrī Šaņsi provinces Juliņas pilsētas valdība nosūtīja vairāk nekā 1600 sabiedriskās drošības darbiniekus, lai atņemtu zemniekiem zemi rūpnieciskai izmantošanai, tika arestēti un ievainoti vairāk nekā 50 zemnieki. Arī šobrīd Ķīnā pastāvošā politiskā vara ir balstīta uz komunistiskās partijas cīņas filozofiju un vardarbību, tikai tagad tā prasmīgāk maskējas.

Likumi:

Tā kā komunistiskā partija nepārtraukti ir opozīcijā sabiedrībai, lielu skaitu cilvēku tā klasificējusi kā reakcionārus, elementus, kas nostājušies pret sociālismu, kā kaitīgus vai kā sektantus; rezultātā starp komunistiskās partijas diktatūru un dažādām sabiedriskām organizācijām rodas asas pretrunas. “Kārtības uzturēšanas un sabiedrības stabilizācijas” vārdā komunistiskā partija nepārtraukti izdara labojumus likumos un rīkojumos, vajājot katru, kurš nepiekrīt valdībai. 1999. gada jūlijā, lai gan lielākā daļa politbiroja locekļu izteicās pret šādu politiku, Džjans Dzemiņš vienpersoniski izlēma, ka trīs mēnešu laikā jālikvidē Faluņgun, un tūlīt pat meli pārpludināja pasauli. Pēc tam, kad Džjans Dzemiņš intervijā franču avīzei “La Figaro” paziņoja, ka Faluņgun ir “ķecerīga reliģija”, Ķīnas oficiālie plašsaziņas līdzekļi steidza nākt klajā ar publikācijām, lai pie-

spiestu ikvienu visā valstī nostāties pret Faluņgun. Dzjans Dzemiņš piepieda Višķīnas Tautas pārstāvju sapulci pieņemt neapdomīgu lēmumu par “ķecerīgās reliģijas” iznīcināšanu, bet Augstākā tiesa un prokuratūra pēc tam publicēja šī lēmuma “skaidrojumu”. 1999. gada 22. jūlijā ziņu aģentūra Sjiņhua publicēja ĶKP CK kadru un propagandas nodaļas atbildīgo personu izteikumus, kuros tie atklāti atbalstīja Dzjanu Dzemiņu Faluņgun vajāšanā. Pēc tam visa tauta kļuva par līdzdalībnieci vajāšanai, kas lika cilvēkiem un Apgaismotajiem iedegties sašutumā. Partijas CK ir noteicēja, bet tauta – izpildītāja, kas neuzdrīkstas izteikt savu viedokli. Piecu gadu laikā Faluņgun vajāšanai valsts iztērējusi ¼ daļu no finanšu resursiem. Katram cilvēkam Ķīnā nācās izturēt pārbaudījumu: tie, kas atzinās, ka praktizē Faluņgun pilnveidošanos un neatteicās no savas pārlicības, tika atlaisti no darba, ieslodzīti piespiedu darba nometnēs. Viņi nepārkāpa likumus, nenodeva dzimteni un neuzstājās pret valdību, viņi vienkārši ticēja Īstenībai, Labestībai, Pacietībai. Neskatoties uz to, cietumos tika ieslodzīti simtiem tūkstoši Faluņgun praktizētāji. Lai gan Ķīnas komunistiskā partija cieši bloķē informāciju, pateicoties radnieku liecībām, kļuvis zināms, ka vairāk nekā 1100 cilvēku ir nomocīti līdz nāvei; patiesais nāves gadījumu skaits ir daudz lielāks.

Ziņas:

2004. gada 15. oktobrī Honkongas laikraksts ”Veņveipao” ziņoja, ka Ķīnas 20. zinātniskās pētniecības pavadonis, atgriežoties uz Zemes, sagrāvis Huo Dzjiju māju, kas atradās Sičuāņas provinces Dajinas apriņķa Penlai pagastā. Ziņojumā tika citēti Dajinas apriņķa valdības kabineta vadītāja Ai Jucjina vārdi: “Šis “melns milzenis” patiešām ir zinātniskā pavadona kabīne.” Turklāt Ai Jucjins ir atbildīgais par pavadona nosēšanās vietu. Bet Sjiņhua aģentūras mājas lapā tika minēts tikai pavadona atgriešanās laiks, un vispār nekas netika teikts par dzīvojamās ēkas sagraušanu. Plašsaziņas informācijas līdzekļi, sekojot komunistiskās partijas norādījumiem, vienmēr pielieto šādu metodi – ziņot tikai pozitīvo informāciju un neko neziņot par negatīvo. Dažādās politiskās kustībās laikraksti un televīzija lej eļļu ugunī, rada un izplata melus, tādējādi palīdzot komunistiskajai partijai īstenot pašai savu politiku. Līdzko komunistiskā partija dod rīkojumu, plašsaziņas informācijas līdzekļi visā valstī nekavējoties steidz to izpildīt. Kad komunistiskā partija uzsāka antilabējo kustību, plašsaziņas informācijas līdzekļi visā Ķīnā ziņoja par labējo no-

ziegumiem. Kad komunistiskā partija gribēja nodibināt tautas komūnas, avīzes visā valstī slavinaja to pārkumu. Pirmajā mēnesī pēc Faluņgun vajāšanas sākuma, visas televīzijas un radio stacijas katru dienu skaloja cilvēkiem smadzenes, atkārtoti raidot Faluņgun apmelojošu informāciju vispopulārākajā raidlaikā. Pēc tam Dzjans Dzemiņš, izmantojot visus plašsaziņas informācijas līdzekļus, nepārtraukti fabricēja un izplatīja melus par pašnāvībām, cilvēku slepkavībām, kā arī citu nepatiesu informāciju, lai cilvēki ienīstu Faluņgun. Šādu nepatiesu ziņojumu piemērs ir “pašsadedzināšanās Tiaņņmeņ laukumā”, kuru kritizējusi Nevalstiskā starptautiskā izglītības attīstības organizācija, norādot, ka šo incidentu ir organizējusi valdība, lai krāptu tautu. Piecu gadu laikā Ķīnā neviens laikraksts vai televīzijas kanāls nav ziņojis patiesību par Faluņgun.

Cilvēki jau ir pieraduši pie tā, ka plašsaziņas informācijas līdzekļi izplata melus. Kāds pieredzējis Sjiņhua aģentūras žurnālists izteicies: “Kā gan var uzticēties aģentūras Sjiņhua raidījumiem?” Tauta pat dēvē ķīniešu plašsaziņas informācijas līdzekļus par “komunistiskās partijas suņiem”. Ir kāda tautas dziesma: “Tie (plašsaziņas informācijas līdzekļi) ir komunistiskās partijas suņi, kas sargā tās durvis. Kam partija liks iekost, tam arī iekodīs, un cik partija gribēs, lai kož, tik reizes arī sakodīs.”

Izglītība:

Izglītība – tas ir vēl viens instruments tautas pārvaldīšanai. Izglītības mērķis ir radīt inteligenci, jēdziens Džiši (zināšanas) sastāv no vārdiem “zināšanas” un “izpratne”. “Zināšanas” – tas nozīmē iegūt informāciju, apgūt vielu, iegūt zinības par tradicionālo kultūru un aktuālajiem notikumiem. “Izpratne” – tas nozīmē analizēt, mācīties, apspriest, veidot jaunas zināšanas, vārdu sakot, ar to tiek apzīmēts garīgās izaugsmes process. Tie, kuriem ir zināšanas, bet nav izpratnes, ir bibliofili, nevis īsti inteligenti ar sabiedrisku sirdsapziņu. Lūk, kādēļ Ķīnā priekšroka vienmēr tiek dota cilvēkiem ar izpratni, nevis cilvēkiem ar zināšanām. Komunistiskās partijas vadībā ķīniešu inteligentu vidū uzradies daudz tādu, kuriem ir zināšanas, bet nav izpratnes; kuriem ir zināšanas, bet viņi neuzdrīkstas izprast. Skolās bērniem tiek mācīta tikai un vienīgi paklausība, cenšas panākt, lai viņi darītu tikai to, ko viņiem liek darīt. Pēdējos gados mācību iestādēs ir ieviesti politikas mācības un ĶKP vēstures priekšmeti, kuri tiek mācīti pēc strikti sastādītām mācību grāmatām. Pasniedzēji netic šajās grāmatās rakstītajam, bet pakļaujas disciplīnai un, pretēji savai sirdsapziņai, atkā-

to grāmatās izklāstīto. Arī skolnieki netic tam, kas rakstīts mācību grāmatās, un tam, ko viņiem māca skolotāji, bet tomēr viņiem jāiemācās to no galvas, lai noliktu eksāmenus. Pēdējā laikā skolēnu eksāmenos semestra beigās, kā arī iestājekšāmenos augstskolā tika iekļautas Faluņgun kritizējošas tēmas. Ja skolēni nebija iemācījušies no galvas standarta atbildi, tad nebija iespējams saņemt labu atzīmi un iestāties labā augstskolā. Ja skolnieki uzdrošinājās runāt patiesību, tad nekavējoties tika izslēgti no skolas vai arī viņiem tika liegta iespēja tajā iestāties.

Laikrakstu un valdības dokumentu ietekmē tautas izglītības sistēmā bieži vien atkārtojās plaši pazīstamie lozungi, piemēram: “To, pret ko ienaidnieki iebilst, mēs noteikti atbalstām; pret to, ko ienaidnieki atbalsta, mēs noteikti iebilstam.” Līdzīgi izteicieni kļuvuši par vispārpieņemtām patiesībām, pamazām un nemanāmi aizstājot cilvēku sirdīs labestību un miermīlību. 2004. gadā Ķīnas informācijas centrs analizēja ķīniešu interneta mājas lapas “Sina” veiktos pētījumus, kā rezultātā atklājās, ka 82,6% ķīniešu jaunatnes uzskata, ka kara apstākļos ir pieļaujama nežēlīga sieviešu, bērnu un gūstekņu spīdzināšana. Rezultāti ir šokējoši, tomēr tie atspoguļo ķīniešu tautas, jo īpaši jaunatnes garīgo stāvokli – tai trūkst minimālu zināšanu par cilvēctību un Ķīnas tradicionālās kultūras humānismu. 2004. gada 11. septembrī kāds noziedznieks no Sudžou pilsētas trakuma lēkmē nogalināja 28 bērnus. 20. septembrī kāds vīrs no Šaņduņas provinces skolas ēkā ar nazi ievainoja 25 skolniekus. Daži pamatskolas skolotāji, lai gūtu peļņu, lika bērniem izgatavot petardes. Rezultātā izraisījās eksplozija, kurā cieta bērni.

Politikas īstenošana:

Komunistiskās partijas vadībā tās rīkojumu izpilde parasti notiek ar vardarbības un iebiedēšanas palīdzību. Politiskie lozungi ir viens no šādiem veidiem. Komunistiskās partijas vara vienmēr uzskatījusi lozungus par vienu no kritērijiem, pēc kuriem vērtēt politiskos sasniegumus. Kultūras revolūcijā Pekina vienā naktī pārvērtās par “sarkanu plakātu jūru”. Visur bija izkārti plakāti “Gāzt komunistiskajā partijā pie varas esošos, kas iet pa kapitālisma ceļu!”. Tā bija ironija, ka ciematos teksts tika nedaudz saīsināts: “Gāzt pie varas esošos!” Vēlāk, lai propagandētu “Mežu likumus”, dažādas pie Valsts mežu pārvaldes piederošas instances un mežu aizsardzības struktūras noteica stingras normas, cik lozungu ir jālieto, citādi tiktu uzskatīts, ka uzdevums nav izpildīts. Rezultātā zemākā

līmeņa organizācijas vairumā izkāra apmēram šāda satura saukļus: “Tas, kurš vainojams ugunsgrēkā kalnos, nonāks cietumā!” Arī pēdējo gadu “dzimstības plānošanas” kustības laikā Ķīnā tika izkārti daudzi šausminoša satura plakāti, piemēram: “Ja kāds pārkāps likumu, tad visi ciema iedzīvotāji tiks sterilizēti”, “Labāk, lai ir par vienu kapa vietu vairāk, nekā par vienu dzīvu cilvēku vairāk”, “Ja nepieciešams veikt vasektomiju, bet tas nav izdarīts, tad tiks sagrauta māja. Ja nepieciešams veikt mākslīgo abortu, bet tas nav izdarīts, tad tiks atņemta zeme un govs”. Vai arī tādi cilvēktiesības un Konstitūciju pārkāpjoši lozungi, kā, piemēram: “Ja šodien nesamaksāsi nodokļus, tad rīt atmodīsies cietumā.” Lozungi pēc savas būtības ir informācijas veids. Tie ir uzskatāmi un labi iegulst atmiņā, tādēļ Ķīnas valdība tos nereti izmanto, lai norādītu politiskās tendences, paustu savu gribu un aicinājumus. Lozungus var uzskatīt arī par valdības uzrunu tautai. Nav grūti pamanīt, ka politiskās propagandas lozungiem ir nosliece uz vardarbību un cietsirdību.

8. Visas valsts mērogā notiek “smadzeņu skalošana”, lai stingri ierobežotu cilvēku domāšanu

Visefektīvākais Ķīnas komunistiskās partijas stingrās valdīšanas instruments ir kontroles sistēma. Tās pielietotā organizāciju hierarhija rada cinisku attieksmi pret cilvēku kā pret personību. Komunistiskajai partijai ir vienalga, ka nonākusi pretrunā pati ar sevi, tā var kaut ko paziņot un tūlīt pat atsacīties no teiktā; tai vissvarīgākais ir tieši organizāciju tīkls, lai atņemtu cilvēkiem piedzimstot iegūtās tiesības būt par cilvēku. Valdības pārvaldes institūcijas ir visuresošas. Neatkarīgi no tā, vai tā ir pilsēta vai ciemats, tauta jāpārvalda ar iecirkņa administrācijas vai ciemata administrācijas palīdzību. Pēdējos gados ar to nepieciešams saskaņot pat tādas jautājumus kā precības, šķiršanās un bērnu dzimšana. Partijas ideoloģija, domāšanas vieds, organizācijas stils, sabiedriskās struktūras, propagandas mehānismi, administratīvā sistēma – tas viss kalpo diktatoriskās valdīšanas mērķiem. Komunistiskā partija ar kontroles sistēmas palīdzību valda pār katra cilvēka domām un darbiem.

Komunistiskās partijas vadības nežēlība izpaužas ne vien fizisku mocību sagādāšanā, bet arī pamazām padarot cilvēku par nespējīgu patstāvīgi domāt, par bailīgu un gļēvu, kurš neuzdrošinās izteikt savu viedokli. Tās pārvaldes mērķis ir “skalot smadzenes” cilvēkiem, lai tie domātu

tāpat, kā domā komunistiskā partija; atkārtotu to pašu, ko saka komunistiskā partija; darītu to, ko liek komunistiskā partija. Mēdz sacīt: “Komunistiskās partijas politika līdzinās mēnesim: pirmajā datumā tai ir viens veidols, piecpadsmītajā – pavisam citāds.” Bet lai kā arī komunistiskā partija mainītos, visai tautai ir stingri jāseko tai. Kad tu tiec izmantots kā komunistiskās partijas līdzeklis triecienam pret citiem, tev jābūt pateicīgam komunistiskajai partijai, ka tā “dāvājusi tev savu labvēlību”. Kad saņem sitienu, tev jāpateicas komunistiskajai partijai par “audzināšanu”. Kad tu uzzini, ka esi sists kļūdas pēc un ka tiec rehabilitēts, tev jāpateicas komunistiskajai partijai par tās “plašo dvēseli, kas spējīga labot savas kļūdas”. Komunistiskās partijas tirāniskā politika tiek īstenota ar nepārtrauktu sitienu un rehabilitāciju palīdzību.

55 gadus ilgstošā nežēlīgā valdīšana pār visas valsts cilvēku prātiem jau novedusi pie cilvēku aprobežotas domāšanas, kas nepārsniedz komunistiskās partijas atļautās robežas. Ja vien nedaudz pārsniegsi robežas, tūlīt būsi vainīgs. Nepārtrauktas cīņas rezultātā muļķību sākuši uztvert kā prāta izpausmi, mazdūšība ir kļuvusi par eksistences veidu. Mūsdienų sabiedrībā internets kļuvis par svarīgāko informācijas apmaiņas līdzekli, taču komunistiskā partija pieprasa, lai cilvēki ievērotu obligātu prasību – ierobežotu sevi: nelasītu ārzemju plašsaziņas informācijas līdzekļu sniegtās ziņas un neapmeklētu mājas lapas, kas satur vārdus “cilvēktiesības” un ”demokrātija”.

Komunistiskās partijas “smadzeņu skalošanas” kampaņas ir bezjēdzīgas, nežēlīgas, zemiskas un visuresošas. Tās ir izmainījušas ķīniešu sabiedrības vērtību skalu, pārveidojušas tikumības un morāles jēdzienus, pilnībā pārvērtušas ķīniešu nācijas ētikas normas un dzīvesveidu. Turklāt komunistiskā partija pastāvīgi izmanto cilvēku fizisko un morālo spīdzināšanu savas absolūtās autoritātes nostiprināšanai, lai pārvaldītu valsti ar visaptverošu ĶKP reliģiju.

Noslēgums

No iepriekšminētā redzams, kādēļ komunistiskajai partijai jācīnās katru gadu, katru mēnesi, katru dienu – cīņa nebeigsies, kamēr vien tā būs dzīva. Lai sasniegtu šo mērķi, komunistiskā partija nevilcinoties slepkavo cilvēkus, bez žēlastības grauj ekoloģisko līdzsvaru, ir nesaudzīga pret nabadzībā grimstošiem pilsētu un lauku iedzīvotājiem.

Vai tas notiek komunistiskā ideāla vārdā? Nē. Viens no komunisma principiem – iznīcināt privātīpašumu, jo tiek uzskatīts, ka privātīpašums ir visa ļaunuma un noziegumu sakne. Savas valdīšanas pirmajos gados komunistiskā partija centās pilnīgi iznīcināt privātīpašumu. Pēc reformas privātīpašums atgriezās Ķīnā. Konstitūcijā tika fiksēta privātīpašuma aizsardzība. Ja nepaļausimies komunistiskās partijas pielietotajam “trikam uzmanības novēršanai”, tad kļūs skaidri redzams, ka 55 savas valdīšanas gados komunistiskā partija vienkārši nospēlējusi tādu kā īpašuma sadales teātri, kas vairākas reizes atkārtojies, lai visbeidzot privātīpašums pārietu komunistiskās partijas īpašumā. Vēl cits komunistiskās partijas princips – demonstrēt savu atrašanos “strādnieku šķiras avangardā”, uzsverot, ka tās uzdevums ir iznīcināt kapitālistu šķiru. Tomēr pašreiz spēkā esošajos partijas statūtos skaidri noteikts, ka kapitālisti drīkst stāties partijā. Pašā komunistiskajā partijā neviens netic komunismam. Komunistiskajai partijai atlikusi vairs tikai āda, būtības vairs nav.

Un visa šī ilgstošā cīņa tikai tādēļ, lai saglabātu tīras komunistiskās partijas rindas? Nē, komunistiskā partija 55 gadus ir pārvaldījusi valsti, un tagad visā valstī komunistiskās partijas kadri ņem kukuļus, pārkāpj likumus, kaitē tautai un valstij, turklāt šādi gadījumi kļūst arvien biežāki. Pēdējo gadu laikā atklājies, ka no apmēram 20 miljoniem partijas ierēdņu Ķīnā 8 miljoni ierēdņu tikuši tiesāti par korupciju. Ķīnā katru gadu tiek izskatīts aptuveni miljons sūdzību no iedzīvotājiem par ierēdņu korupciju, kuru lieta netika ierosināta tiesā. No 2004. gada janvāra līdz septembrim Ķīnas valsts valūtas pārvalde veikusi pārbaudes 35 bankās un 41 uzņēmumā, kuru rezultātā atklāts, ka 120 miljonu ASV dolāru liela naudas summa, pārkāpjot likumu, nav tikusi izmantota paredzētajiem mērķiem. Kā liecina statistika, pēdējo gadu laikā vairāk nekā 4 tūkstoši partijas kadru aizbēguši uz ārzemēm, paķerot līdzī prāvas naudas summas, kuru apmēri sniedz līdz vairākiem desmitiem miljardu ASV dolāru.

Tad varbūt visa šī cīņa notikusi par cilvēka morāles un ētikas normu paaugstināšanu, kā arī par viņa apzinīguma celšanu rūpēs par valsts labklājību? Arī nē. Mūsdienu Ķīnā tieksme pēc materiālās labklājības ir strauji augusi, cilvēku sirdīs vairs nav vietas godaprātam – tiek apkrāpti pat radi un draugi. Daudzi ķīnieši nav lietas kursā par valstiski svarīgām problēmām un nerunā par tām, vai arī zina par tām, bet neapspriež, jo nerunāt patiesību – tas Ķīnā ir galvenais nosacījums drošai eksistencei.

Turklāt, laiku pa laikam tiek pielietoti safabricējumi, lai uzkurinātu nacionālistisku noskaņojumu. Ķīnieši var, sekojot valdības rīkojumiem, apmētat ar akmeņiem ASV vēstniecību Ķīnā un dedzināt ASV valsts karogu. Ķīnietis drīkst būt par “paklausīgu pilsoni”, par “nežēlīgu pilsoni”, tikai nedrīkst būt vienkārši pilsonis ar cilvēktiesībām. Kultūras audzināšana ir tautas garīgā līmeņa paaugstināšanas pamatā. Ķīnas valsts pastāvēšanas gadu tūkstošos Konfūcija un Mendzi mācības ir balstījušas cilvēku morāles normas un principus. “Ja cilvēki neievēro uzvedības normas, viņi var zaudēt galveno – spēju atšķirt labo no ļaunā. Viņi var zaudēt savu dvēseles skaidrību... Dao var tikt sagrauts”^{*10}.

Komunistiskās partijas cīņas filozofija izveidota tieši nerimstošu nekārtību celšanai, lai nodibinātu visā Ķīnā “vienas partijas” reliģijas pārvaldi, lai vienas partijas idejas valdītu pār visu tautu, lai valdības institūcijas, karaspēks, laikraksti, radio kļūtu par diktatūras uzturēšanas instrumentiem. Nav iespējams noteikt apmērus tam ļaunumam, ko komunistiskā partija nodarījusi Ķīnai. Komunistiskā partija jau atrodas uz bojāejas robežas, tās krišana ir neizbēgama.

Daži uzskata, ka komunistiskās partijas valdības krišana radīs valstī lielas nekārtības, viņi ir noraizējušies par to, ka nebūs kas pārvalda Ķīnu komunistiskās partijas vietā. Piecus gadu tūkstošus ilgajā vēstures gaitā 55 gadus ilgusī komunistiskās partijas valdīšana ir vienkārši pārejoša parādība. Šajos neilgajos 55 gados komunistiskā partija ir sagrāvusi tradicionālo ticību un garīgās vērtības, iznīcinājusi agrākos uzskatus par morāli un sabiedrisko kārtību, cilvēku starpā mīlestības un harmonijas vietā ir nākusi cīņa un ienaidis, godbijīgu attieksmi pret Debesīm, Zemi un dabu aizstājis augstprātīgais “cilvēks noteikti uzvarēs Debesis”. Vienai postāžai nomainot otru, pilnībā tikusi sagrauta sociālā, tikumiskā un ekoloģiskā sistēma, visa ķīniešu nācija nonākusi dziļā krīzes stāvoklī.

Atskatoties uz Ķīnas vēsturi, mēs redzam, ka visās dinastijās labestīgie valdnieki uzskatīja “mīlestību pret tautu”, “labklājības sniegšanu tautai” un “tautas izglītošanu” par savu galveno uzdevumu. Cilvēki instinktīvi tiecas pēc labestības, un valdības uzdevums ir palīdzēt tautai apmierināt šo instinktu. Mendzi šajā sakarā ir teicis: “Tādi ir cilvēki: kam ir stabili ienākumi, tas dzīvos mierā; kam nav stabilu ienākumu, tā

¹⁰ Kan Jouvei, Politiskie kopotie raksti (1981.). Džunhua Džudzju. Kans Jouvei (1858.-1927.) – ievērojams reformatoru domātājs Vēlīnajā Cjin periodā.

sirds būs nemierīga.”*¹¹. Nav reāli audzināt tautu, kas dzīvo nabadzībā. Nemīlēt savu tautu un nogalināt nevainīgus – tā ir tirānija. Ķīnas piecu tūkstošu gadu ilgajā vēsturē ir ne mazums tādu, kas valdīja humāni: senos laikos bija Jao un Šuņs, Džou dinastijā bija Veņs un Vu, Haņ dinastijā bija Veņs un Džjins, Tan dinastijā bija Tai Dzuns, Cjin dinastijā – Kan Sji un Cjaņ Luns. Šīs dinastijas uzplauka pateicoties tam, ka imperatori ”sekoja debesu Dao”, “turējās pie zelta vidusceļa” un “tiecās pēc stabilitātes”. Humānas valdīšanas nozīmīgākā īpašība ir tā, ka tiek izvēlēti spējīgi, godprātīgi cilvēki, tiek dota atļauja brīvi izteikties, tiek ties pēc miera un draudzības, valdnieks ziedo sevi tautai un palīdz tai. Pateicoties tam, tauta ievēros likumus un tikumības normas, dzīve būs mierīga un prieka pilna, darbs būs ražīgs.

Ja paraugāties no vēstures viedokļa, vai bez kāda iemesla var sākties valsts uzplaukums vai pagrimums? Dienās, kad vairs nebūs komunistiskās partijas, cilvēce atkal atgūs mieru un harmoniju; tauta noteikti būs godīga, labestīga, pieticīga un pacietīga; valsts noteikti rūpēsies par savu tautu, un visās nozarēs sāksies uzplaukums.

¹¹ Mendzi.

4. DAĻA

KOMUNISTISKĀ PARTIJA IR SPĒKS, KAS NOSTĀJIES PRET VISUMU

Priekšvārds

Ķīnieši īpašu vērību velta Dao jeb Ceļam. Senatnē tirāniskus imperatorus mēdza saukt par “nesaprātīgiem imperatoriem bez Dao”. Jebkura rīcība, kas neatbilda vispārpieņemtiem morāles standartiem, kurus ķīnieši apzīmēja ar diviem jēdzieniem “Dao” un “De”, kas nozīmē “Ceļš” un “Tikums”, tika saukta par rīcību, kas “neseko Dao principiem”. Pat tad, kad zemnieki sacēlās, viņi gāja zem karoga “rīkojamies pēc Dao, Debesu vārdā”. Lao Dzi*¹ ir teicis: “Pastāv kāda noslēpumaina un pilnīga lieta, kas radīta vēl pirms Debesīm un Zemes. Tā ir klusa, bezveidīga, pilnīga un mūžam nemainīga. Vienmēr un visur esoša, kā pati pilnība, tā ir visu lietu māte. Man nav zināms tās vārds, apzīmēju to ar hieroglifu Dao.” Tas vedina domāt, ka pasaule ir cēlusies no Dao.

Pēdējā gadu simtenī kā zibens spēriens uzradās komunisma rēgs, izveidojot spēku, kas nostājies pret dabu un cilvēcību, nodarot bezgalīgas ciešanas un postu. Šis spēks ir novedis cilvēces civilizāciju līdz iznīcības robežai. Tā neskaitāmās pret Dao pastrādātās nekrietnības vērstas tieši pret Debesīm un Zemi, padarot to par ārkārtīgi ļaunu spēku, kas nostājies pret Visumu.

“Cilvēks seko zemei, zeme seko debesīm, debesis seko Dao, Dao seko tam, kas ir dabiski.”*² Ķīnieši kopš senseniem laikiem tic, ka Debesis un cilvēki ir vienoti, un godā šo principu. Cilvēce saplūst ar Debesīm un Zemi, pastāv saistībā viens uz otru. Debesu Dao paliek nemainīgs, tas virzās likumsakarīgi; Zeme seko Debesu laikiem (ir stingri noteikti

¹ Lao Dzi – ķīniešu filozofs, Ķīnā tradicionāli tiek uzskatīts, ka viņš dzīvojis 6. gs. p.m.ē., bet daudzi mūsdienu zinātnieki uzskata, ka viņš, iespējams, dzīvojis aptuveni ap 4. gs. p.m.ē.

Tiek uzskatīts par Dao De dzjin – Daoisma galvenās grāmatas autoru.

² Dao De dzjin, 25. nodaļa.

četri gadalaiki); cilvēki izjūt cieņu pret Debesīm un Zemi, pateicas par to dāsnumu un prot novērtēt sniegto laimi. Tāds ir “Debesu noteiktā laika, Zemes labklājības un cilvēku saskaņas”^{*3} princips. Ķīniešu domāšanas veidu, astronomiju, ģeogrāfiju, kalendāru, medicīnu, literatūru un pat sabiedrības struktūru – it visu caurauž šie principi.

Turpretim komunistiskā partija, propagandējot principu “cilvēks noteikti uzvarēs Debesis” un “cīņas filozofiju”, patiesībā noniecina Debesis, Zemi un Dabu. Mao Dzeduns ir teicis: “Cīņa ar Debesīm sniedz nebeidzamu prieku, cīņa ar Zemi sniedz nebeidzamu prieku, cīņa ar cilvēkiem sniedz nebeidzamu prieku.” Var jau būt, ka komunistiskā partija, sekojot šiem principiem, arī guvusi patiesu prieku, tomēr tautai nācies par to sāpīgi samaksāt.

1. Cīņa ar cilvēkiem un cilvēka dabas iznīcināšana

1.1. Labā un ļaunā jēdzienu samainīšana vietām iznīcina cilvēcību

Sākotnēji cilvēkam piemīt noteiktas cilvēciskas īpašības, un tikai pēc tam viņš iegūst īpašības, kas nosaka viņu kā sociālu būtni. “Kad cilvēks tika radīts, viņš pēc dabas bija labestīgs”^{*4} un “katram cilvēkam piemīt līdzcietība.”^{*5} Daudzas normas, vadoties pēc kurām atšķirt godīgu no negodīga, labestīgu no ļauna, cilvēki ir atnesuši sev līdzī piedzimstot. Bet komunistiskā partija raugās uz cilvēku kā uz dzīvnieku vai pat kā uz mašīnu. Neatkarīgi no tā, vai runa ir par buržuāziju vai proletariātu, uz visiem partija raugās kā uz materiālu spēku.

Partijas mērķis ir valdīt pār cilvēkiem, pakāpeniski pārveidojot tos par revolucionāriem rīkļurāvējiem un nemierniekiem. Marks rakstīja: “Lai uzveiktu materiālos spēkus, arī nepieciešami materiālie spēki” un “Ja teorija pārvalda masas, tad tā iegūst materiālu spēku.” Viņš uzskatīja, ka “visa cilvēces vēsture nav nekas cits kā nepārtraukta cilvēces pārveidošana”, “cilvēcei raksturīgs sadalījums šķirās”^{*6}. Viņš uzskatīja, ka tādu iedzimtu īpašību vispār nav, ka viss ir vides produkts un ka visi ir “sabiedriski cilvēki”, un uzstājās pret Feiebaha “antropoloģisma” teoriju.

³ Mendzi 2. grāmata.

⁴ Tradicionāls ķīniešu teksts elementārai audzināšanai Saņ Dzi dzjin.

⁵ Mendzi 6. grāmata.

⁶ Kārlis Marks “Kritika par Hēgeļa “Tiesību filozofiju””.

Ļeņins ir teicis: “Marksisms darbaļaužu šķiras vidē nevar rasties pats no sevis, to nepieciešams ieviest no ārpuses.” Ļeņins daudz laika veltījis pārdomām, tomēr nespēja pārliecināt darbaļaudis pāriet no ekonomiskas cīņas uz politisku cīņu par varas sagrābšanu. Tādēļ viņš lika cerības uz Pavlova ar Nobela prēmiju apbalvoto teoriju par nosacījuma refleksu. Ļeņins ir teicis, ka šī teorija ir “ļoti nozīmīga visas pasaules darbaļaužu šķirai”. Trockis*⁷ cerēja, ka nosacījuma reflekss spēs mainīt cilvēku ne tikai psiholoģiski, bet arī fiziski. Gluži kā suns, kurš izdzirdējis zvanu uz barošanu, sāk siekaloties, tāpat arī kareivis, izdzirdējis šāvienus, metas cīņā un komunistiskās partijas labā ziedo savu dzīvību.

Kopš seniem laikiem ļaudis uzskata, ka, pieliekot pūles un pacenšoties, var saņemt atalgojumu. Cilvēki uzskatīja, ka darba mīlestība ienes dzīvē labklājību, ka tikai ēst, slinkot, nestrādāt un saņemt par to atalgojumu ir netikumīgi. Pēc tam, kad komunistiskā partija gluži kā epidēmija bija izplatījusies pa visu Ķīnu, sabiedrībā esošie huligāni un slaisti, komunistiskās partijas iedvesmoti, metās dalīt zemi, atsavināt īpašumus, paze-mot vīriešus un sievietes, turklāt tas viss bija kļuvis par likumīgu rīcību.

Visiem zināms, ka cienīt vecākus cilvēkus un rūpēties par jaunākajiem – tas ir labi, ka necienīt skolotājus – tas ir slikti. Agrākos laikos konfūcisma izglītība bija sadalīta divos posmos: Sjao sjue – Mazā mācība un Da sjue – Lielā mācība. Bērnu līdz 15 gadiem audzināja saskaņā ar Mazo mācību, viņiem mācīja personisko higiēnu, laipnu izturēšanos, pareizu izrunu, uzvedības normas utt. Lielajā mācībā nopietnu vērību veltīja tikumībai un Dao apgūšanai*⁸. Kad ĶKP īstenoja kampaņu, kuras laikā tika kritizēts Liņ Biao*⁹ un Konfūcijs, kā arī cieņa pret skolotāju un

⁷ Ļevis Trockis (Bronšteins) (1879.-1940.), krievu komunistiskais teorētiķis un militārais līderis, krievu Sarkanās Armijas dibinātājs. 1940. gada 22. augustā Mehiko pilsētā viņu nogalināja Staļina aģenti.

⁸ Saskaņā ar Džusji (1130.-1200.), Sun dinastijas valdīšanas laika neokonfūcisma zinātnieka, izteicieniem, Mazajā mācībā lielu vērību velta labai uzvedībai, un Lielajā mācībā tiek izklāstīti šīs labās uzvedības pamatā esošie principi.

⁹ Liņ Biao (1907.-1971.), viens no vecākajiem ĶKP līderiem, bijis Mao Dzeduna vadītā ĶKP Politbiroja loceklis, vicepriekšsēdētājs (1958.) un Aizsardzības ministrs (1959.). Liņ tiek uzskatīts par Ķīnas Lielās kultūras revolūcijas arhitektu. 1966. gadā tika uzskatīts par Mao pēcteci, bet 1970. gadā tika izraidīts. Jūtot tuvojamies krahu, Liņ, kā tiek ziņots, ticis iesaistīts apvērsuma mēģinājumā, un tiklīdz par savvērestību kļuva zināms, mēģināja bēgt uz PSRS. Mēģinājumā aizbēgt no tiesu darbiem viņa lidmašīna virs Mongolijas avarēja, kā rezultātā Liņ gāja bojā.

stingrība audzināšanā, komunistiskā partija no jaunās paaudzes apziņas izdzēsa visas tikumības normas.

Senatnē mēdza teikt: “Ja cilvēks kaut tikai vienu dienu ir bijis mans skolotājs, man visu mūžu jāciena viņu kā savu tēvu.”

1966. gada 5. augustā Pekinas pedagoģiskai universitātei pievienotās meiteņu vidusskolas skolnieces uzlika skolotājam Bianai Džunjuņai galvā papīra tūtu, aplēja viņu ar tinti, vadāja pa ielām atkritumu tvertņu rīboņas pavadībā, uzkāra viņai kaklā apkaunojošu melnu tāfeli, piespieda tupēt uz ceļiem, sīta ar naglotām nūjām, lēja viņai virsū verdošu ūdeni utt. Šādi ņirgājoties, skolotāja tika nomocīta līdz nāvei. Šīs pašas skolas studentes piespieda skolas direktori daudzīt pa sasītu bļodu un saukt: “Es esmu gov, sātans, čūska, dievs.” Lai pazemotu, viņai nodzina matus. No saņemtajiem sitieniem sievietes galva asiņoja. Tad studentes nogāza viņu zemē un lika rāpot.

Cilvēki uzskata, ka tīrība – tas ir labi, bet netīrība – slikti. Bet ķīniešu komunistiskā partija propagandē sekojošo: “Notraipīt ķermeni ar netīrumiem, noberzt rokas līdz tulznām”, “rokām jābūt melnām, kājām nosmērētām ar gov mēsliem”^{*10}. Tikai tādiem cilvēkiem ir “sarkanas” domas, tikai tādi var stāties augstskolās, iestāties komunistiskajā partijā, saņemt amata paaugstinājumu, būt par “sarkaniem” komunistiskās partijas turpinātājiem.

Cilvēce var virzīties uz priekšu, pateicoties zināšanu uzkrāšanai. Tomēr komunistiskās partijas vadībā zināšanas kļuvušas par kaut ko nosodāmu. Inteliģentus klasificēja par “smirdīgajiem Laodzju (devītajiem)” – viszemāko no deviņām kategorijām. Cilvēkiem ar zināšanām nācās mācīties pie tādiem, kuriem šo zināšanu nebija. Inteliģents tikai tad varēja tikt atzīts par cilvēku, kad viņu pāraudzināja visnabadzīgākie zemnieki. Pāraudzināšanai inteliģentus-pasniedzējus no Pekinas Cjinhua universitātes nosūtīja uz Lijudžou, Džjansji provinces Naņčanas pilsētā. Tur bija tik ļoti izplatījusies šistosomiāzes^{*11} slimība, ka darba noņem nācās pārcelties uz citu vietu. Tiklīdz pasniedzji sāka lietot upes

¹⁰ No Mao “Sarunas Jaņņas forumā par literatūru un mākslu” (1942.).

¹¹ Šistosomiāze – slimība, ko izraisa parazitiski tārpi. Inficēties iespējams, saskaroties ar piesārņotu dzeramo ūdeni. Biežāk sastopamie simptomi – drudzis, drebuļi, klepus, stīpas sāpes. Nopietnākos gadījumos slimība var izraisīt bojājumus aknās, zarnu traktā, plaušās un urīnpūslī; retos gadījumos lēkmes, paralīzi vai muguras smadzeņu iekaisumu.

ūdeni, viņi tūlīt inficējās. Daudziem parādījās tādas saslimšanas kā parazitiskā aknu ciroze, aknu tūska, daudzi zaudēja spēju strādāt un dzīvot.

Kampučijas komunistiskā partija (Sarkanie khmeri), Džou Enlai kūdīta, vajāja inteligentus vēl ļaunāk. Neatkarīgi domājošos bija nepieciešams pāraudzināt, iznīcināt garīgi un fiziski. No 1975. līdz 1978. gadam ceturtdaļa Kampučijas iedzīvotāju aizgāja bojā. Daudzi nevarēja izbēgt no nāves tikai tādēļ, ka sejā tiem bija briļļu ietvaru atstāti nospiedumi.

1975. gadā, kad uzvarēja Kampučijas komunistiskā partija, Polpots sāka celt sociālismu – “paradīzi zemes virsū”, kur nepastāv šķiru nevienlīdzība, nav nekādas atšķirības starp pilsētu un laukiem, nav naudas, nav tirdzniecības. Galu galā ģimenes izira, tika izveidotas vīriešu darba nometnes un sieviešu darba nometnes, ļaudis bija spiesti strādāt, kopīgi ēda no liela katla, visi nēsāja vienādu revolūcijas laika apģērbu vai militāru formu. Laulātajiem bija atļauts tikties tikai reizi nedēļā pēc īpašas atļaujas saņemšanas.

Komunistiskā partija pazīstama ar to, ka nebaidās Debesu, nebaidās Zemes, neprātīgi vēlas pārveidot Debesis un Zemi. Tas viss ir īsteno faktoru un Visuma būtības noraidījums. Mao Dzeduns, vēl būdams students Hunaņā, ir rakstījis: “Visos gadsimtos tautās norisinājušās lielas revolūcijas, kuru gaitā vienmēr notiek attīrīšanās no vecā, veidojot jauno, – tās visas ir būtiskas pārmaiņas, kas saistītas ar dzimšanu un nāvi, radīšanu un iznīcību. Arī Visuma iznīcināšana nevar būt galīga. Neapšaubāmi, šeit tiek iznīcināts, bet tur neizbēgami radīsies kas jauns. Mēs ļoti ceram, ka tas tiks iznīcināts, jo, iznīcinot veco Visumu, var radīt jaunu Visumu. Vai tad jaunais nav labāks par veco!”

Jūtas pret tuviniekiem ir cilvēka dabas neatņemama daļa. Normālas attiecības starp vīru un sievu, starp bērniem un vecākiem, draugu starpā veido cilvēku sabiedrību. Ar nepārtrauktu dažādu politisku kustību palīdzību ĶKP ir padarījusi cilvēkus par vilkiem, pat vēl nežēlīgākus par tīģeri un vilku. Tīģeris ir zvērs, bet pat tas neēd savus mazuļus. Taču ĶKP vadībā vecāki, bērni, vīri un sievas nodod viens otru, sarauj radniecīgās saites. Tas sastopams ik uz soļa.

XX gadsimta sešdesmitajos gados kādā pamatskolā skolotāja, mācīt bērniem nepazīstamus hieroglifus, nejauši uzrakstīja vārdus “sociālisms” un “iziršana” vienu otram blakus. Bērni ziņoja par viņu, un pēc šī atga-

dījuma viņu katru dienu kritizēja un mocīja. Skolnieki sita viņai pa seju. Meita no viņas atteicās. Katru reizi, kad saasinājās šķiru cīņa, viņas meita politiskajās sanāksmēs tūlīt ziņoja par “savas mātes šķiru cīņas aktivitātēm”. Pēc šī atgadījuma skolotāja vairākus gadus nodarbojās tikai ar skolas un tās tualešu uzkopšanu.

Ļaudis, kas pieredzējuši Lielo kultūras revolūciju, nespēj aizmirst Džanu Džisjiņu, kura tika ieslodzīta cietumā par to, ka uzdrošinājās kritizēt Mao Dzedunu. Cietuma uzraugi vairākas reizes viņu izģērba, saslēdza tai rokas aiz muguras un iemeta vīriešu kamerās, atļaujot noziedzniekiem viņu grupveidā izvarot, kā rezultātā viņa pēdīgi zaudēja prātu. Cietuma uzraugi baidījās, ka pēc šādas izturēšanās viņa varētu atklāti protestēt, tādēļ piespieda Džanas galvu ķieģelim un bez narkozes pārgriezta viņai rīkli...

Arī pēdējos gados, vajājot Faluņgun, ķīniešu komunistiskā partija pielieto vecās metodes – sēj ienaidu, aģitē uz vardarbību.

Lai nostiprinātu savu varu, komunistiskā partija apspiež cilvēka dabas labestīgo pusi, bet attīsta, veicina un izmanto tā ļauno pusi. Partijas neskaitāmās politiskās kustības novedušas pie tā, ka bailēs no vardarbības apklusuši pat tie, kuriem ir sirdsapziņa. Lai pilnībā sagrautu sirdsapziņas normas, labā un ļaunā kritērijus, pēc kuriem cilvēce vadījies tūkstošiem gadu, komunistiskā partija ir sistemātiski pārkāpusi Visuma vispārcilvēciskās morāles normas.

1.2. Ļaunums, kas pārsniedz “savstarpējās rašanās un savstarpējās iznīcības” kosmisko principu

Lao Dzi ir teicis: “Tie, kas staigā zem debesīm, spēj saskatīt daiļumu kā daiļumu tikai tāpēc, ka pastāv neglītāis; visiem zināms, ka labestīgs ir labestīgs tikai tādēļ, ka pastāv ļaunais; esamība un nebūtība rada viena otru; grūtības un vieglums papildina viens otru; garais un īsais kontrastē viens ar otru; augstais un zemais balstās viens uz otra; balss un skaņa harmonizē viena otru; priekšējais un aizmugurējais seko viens otram.”*¹²

Vienkāršāk sakot, cilvēcē pastāv princips “savstarpēja rašanās un savstarpēja iznīcība”. Ne tikai cilvēce dalās labajos un ļaunajos ļaudīs, bet arī katrā cilvēkā vienlaicīgi mīt gan labais, gan ļaunais.

¹² Dao De dzjin, 2.nodaļa.

Dao Dži bija plaši pazīstams laupītājs senajā Ķīnā. Viņš mēdza sacīt savas bandas locekļiem: “Arī laupītājiem ir Dao.” Viņš skaidroja, ka laupītājam jābūt cēlsirdīgam, drosmīgam, taisnīgam, gudram un cilvēcīgam. Pat laupītāji nedrīkstēja darīt visu, kas viņiem ienāca prātā, arī viņiem bija jāievēro noteikumi.

Atskatoties uz ĶKP vēsturi, varētu sacīt, ka tā ir viltības un nodevības pilna, nav nekādu likumu, kas spētu to iegrožot. Piemēram, laupītāji īpašu vērību velta taisnīguma principam; pat vieta, kur viņi dala laupījumu, saucas “kopējā laupījuma taisnīgas sadales zāle”. Bet, kad komunistiskās partijas biedru vidū rodas krīzes situācija, viņi tūlīt steidz cits par citu ziņot, uzbrūk paklupušajiem, pat izdomā apmelojumus un nepatiesi apsūdz viens otru, nepamatoti aizvaino citus.

Kā piemēru minēsim atgadījumu ar ģenerāli Penu Dehuai*¹³. Mao Dzeduns bija cēlies no zemniekiem. Protams, viņš ļabi zināja, ka no viena mu*¹⁴ (0,0667 ha) liela zemes gabala nevar ievākt 130 tūkstošus dzjiņū*¹⁵ (77 586 kg) lielu graudaugu ražu, tāpat viņš zināja, ka Pens Dehuai runāja patiesību. Viņš zināja arī to, ka Pens Dehuai nekad nav gribējis atņemt viņam varu, nemaz nerunājot par to, ka Pens vairākas reizes glābis viņa dzīvību, nežēlodams sevi, ar savu 20 tūkstošu vīru lielo karaspēku stājoties pretī Hu Dzunnaņ, kura armijā bija ap 200 tūkstoši vīru. Neskatoties uz to visu, pietika Penam tikai nedaudz pakritizēt Mao Dzedunu, lai Mao dusmās tūlīt iemestu papīrkuurvī dzejoli, kurā viņš slavē Penu: “Kurš uzdrīkstas sēsties zirgā ar zobenu pie sāniem? Tikai mans ģenerālis Pens!”, un ne mirkli nešauboties, nodotu Penu nāvei. Varētu sacīt, ka viņš samina kājām labdarību un taisnīgumu.

Komunistiskā partija nežēlīgi slepkavo cilvēkus, tā neatzīst labvēlīgu valdīšanu, bez žēlastības vajā pat savus biedrus, nicina biedriskas attiecības un personīgu uzticību un glēvulīgi pa labi un pa kreisi izdālā valsts teritorijas. Komunistiskā partija īstenu ticību uzskata par ienaidnieku, tai pietrūkst gudrības. Tā aicina uz masu nemieriem, kas nav gudra valsts

¹³ Pens Dehuai (1898.-1974.) – Ķīnas komunistiskais ģenerālis un politiskais līderis. Pens bija armijas virspavēlnieks Korejas karā, Valsts padomes vicepremjers, Politbiroja loceklis un aizsardzības ministrs no 1954. līdz 1959. gadam. Viņš tika atstādināts no amata pēc nesaskaņām ar Mao 1959. gada ĶKP Lušaņas Plēnumā, kad viņš iedrošinājās nepiekrīst Mao kreisajai pieejai.

¹⁴ “mu” – ķīniešu laukuma mērvienība. 1 mu = 667 m².

¹⁵ “dzjiņū” – ķīniešu svara mērvienība. 1 dzjiņū = 596,816 gr.

pārvaldīšanas metode. Varētu teikt, ka komunistiskā partija pat neievēro viszemāko morāles normu, ka “arī laupītājiem ir Dao”. Tās ļaunums pārkāpj Visuma principu “savstarpēja rašanās un savstarpēja iznīcība”. Komunistiskā partija pilnībā nostājas pret dabu un cilvēcību, lai iznīcinātu labā un ļaunā kritērijus un sagrautu Visuma likumus. Tās nevaldāmā augstprātība sasniegusi savu galējo punktu, tā lemta bojāejai un pilnīgam sabrukumam.

2. Cīņa ar Zemi pārkāpj dabas likumus, tādēļ izraisās nepārtrauktas kataklizmas

2.1. Šķiru cīņa skārusi pat dabu

Dzjiņš Sjuņhua ir Šanhajas Vusunas 2. vidusskolas 1968. gada absolvents. Viņš bija vidusskolas hunveibinu (sarkangvardu) pārstāvju pastāvīgās komitejas biedrs Šanhajā. 1969. gada martā Dzjiņš Sjuņhua devās uz kādu ciematu Heilundzjanas provincē. 1969. gada 15. augustā no kalniem sāka plūst ūdens un pārplūda Šuanas upe, kas kļuva plaša kā jūra. Lai glābtu ražošanas brigādei divus elektrības līnijas stabus, Dzjiņš metās straumē un aizgāja bojā.

Citēsim dažus Dzjiņa pirmsnāves ierakstus dienasgrāmātā^{*16}:

“04.07.

Šobrīd laukos sāku izjust šķiru cīņas saasināšanos un niknumu. Es, kā priekšsēdētāja Mao hunveibins, esmu gatavs uz visu, ar Mao Dzeduna domām, kuras spēj uzveikt itin visu, aci pret aci cīnīšos ar reakcionārajiem spēkiem, pat labprāt ziedošu savu dzīvību. Lai nostiprinātu proletariāta diktatūru, cīnīšos! Cīnīšos! Cīnīšos!

19.07.

Šķiru ienaidnieku izaicinošā izturēšanās kolhozā vēl jūtama visai spēcīgi. Ar zināšanām apveltīta jaunatne ieradusies laukos tieši tādēļ, lai piedalītos šajās trijās lielajās revolūcijās, un, vispirmām kārtām, lai piedalītos šķiru cīņā. Mums jābalstās uz nabadzīgajiem zemniekiem, jāceļ tautas masas, jāapspiež aktīvā ienaidnieku pretošanās. Mums, jaunatnei ar zināšanām, vienmēr ar Mao Dzeduna domām, augstu pacelts jānes di-

¹⁶ Tulkojums.

žais sarkanais karogs, mēs nedrīkstam aizmirst par šķiru cīņu, aizmirst par proletariāta diktatūru.”

Dzjiņš Sjuņhua bija ieradies laukos ar domām par cīņu ar Debesīm un Zemi, ar domām par cilvēces pārveidošanu. No ierakstiem viņa dienasgrāmatā redzams, ka galva tam bijusi pilna ar domām par “cīņu”. Viņš domas par “cīņu ar cilvēkiem” pārnesa uz cīņu ar Debesīm un Zemi, un pēdīgi zaudēja dzīvību. Dzjiņš Sjuņhua ir spilgts piemērs cīņas filozofijai un neapšaubāmi ir tās upuris.

Engelss ir teicis: “Brīvība ir neizbēgamības atzīšana.” Mao Dzeduns šajā sakarā piebilda: “Un pasaules pārveidošana.” Šī piebilde patiesībā skaidri parāda komunistiskās partijas attieksmi pret dabu, proti, pārveidot dabu. “Neizbēgamība” komunistu izpratnē atrodas ārpus viņu redzesloka un “kārtības” robežām, tās izcelsmi viņi nespēj izskaidrot. Tie uzskata, ka dabu un cilvēci būtu iespējams pakļaut, ja mobilizētu subjektīvo cilvēka apziņu, lai izzinātu objektīvos likumus. Komunistiskā partija, pārveidojot Krieviju un Ķīnu, šos divus “izmēģinājumu lauciņus”, ir novedusi tos pilnīgā haosā.

Kādā tautas dziesmā, kas bieži skanēja “Lielā izrāviena” laikā, skaidri redzama komunistiskās partijas augstprātība un muļķība: “Lai augstie kalni noliec virsotnes, lai upes ūdeņi atkāpjas”; “Debesīs nav Nefrīta imperatora, virs zemes nav Drakonu valdnieka. Es esmu Nefrīta imperators, es – Drakonu valdnieks, trim kalniem un piecām virsotnēm pavēlu griezt ceļu, jo es nāku.”*¹⁷

Partija atnākusi! Izjaukusi pasaules harmoniju, izjaukusi dabas līdzsvaru.

2.2. Dabas izpostīšana liek ievākt pašas rīcības rūgtos augļus

Saskaņā ar ĶKP zemkopības politiku par svarīgāko tiek uzskatīta labība, tādēļ par lauksaimnieciskām platībām tika pārvērstas jo plašas

¹⁷ Nefrīta imperators un Drakonu valdnieks – tēli ķīniešu mitoloģijā. Nefrīta imperators, pazīstams arī kā Nefrīta Valdnieks, bērni un vienkāršie ļaudis tautā to sauc par Debesu vectēvu. Nefrīta imperators ir Debesu valdnieks, viens no dižākajiem dieviem ķīniešu Dao panteonā. Drakonu valdnieks – četru jūru dievišķais valdnieks. Katrai jūrai atbilst konkrēts virziens, pār katru jūru valda konkrēts Drakonu valdnieks. Drakonu valdnieki dzīvo kristāla pilīs, kuras apsargā kareivji-garneles un ģenerāļi-krabji. Drakonu valdnieki ne tikai pārvalda ūdeņu pasauli, viņu pārziņā ir arī mākoņi un lietus. Runā, ka Austrumu jūras Drakonu valdniekam pieder visplašākā teritorija.

kalnu un stepju teritorijas, kuras nebija piemērotas lauksaimniecībai. Lai apšētu šīs platības ar graudaugiem, tika aizbērtas upes, ezeri un jūra. Kādas bija sekas tam visam? Ķīnas komunistiskā partija paziņoja, ka 1952. gada graudaugu raža pārsniegusi KMT valdīšanas laika graudaugu ražas. Tomēr ĶKP noklusēja faktu, ka tikai 1972. gadā graudaugu raža pārsniedza graudaugu ražu, kāda bija Cjin dinastijas imperatora Cjaņlun miera laika valdīšanas gados. Līdz pat šim brīdim graudaugu raža uz vienu cilvēku Ķīnā ir tālu atpalikusi no Cjin dinastijas normām un ir tikai viena trešdaļa no Sun dinastijas laikā iegūtās ražas, kad lauksaimniecība Ķīnā bija visaugstāk attīstīta.

Nesaprātīgas mežu izciršanas, jūras aizbēršanas un upju aizšķērsošanas rezultātā Ķīnas dabai nodarīti smagi ekoloģiski postījumi. Ķīnas ekoloģiskā vide atrodas uz iznīcības robežas. Haihe un Huanhe upes izzūst, Huaihe un Jandzi upju ūdeņi ir piesārņoti. Ir pārrauta dzīvības līnija, no kuras ir atkarīga ķīniešu nācijas izdzīvošana. Izzudušas stepes Gaņsu, Cjinhai, iekšējās Mongolijas, Sjiņdzjanas provincēs, kā rezultātā smilšu vētras ir sasniegušas centrālos līdzenumus.

PSRS speciālistu vadībā ĶKP XX gadsimta piecdesmitajos gados uz Huanhe upes uzcēla hidroelektrostaciju Saņmeņsja. Tās saražotais elektroenerģijas daudzums joprojām līdzinās tikai vidēji lielas upes saražotajam elektroenerģijas līmenim, neskatoties uz to, ka Huanhe ir otrā lielākā upe Ķīnā. Šī projekta rezultātā radušās dūņu un smilšu nogulsnes upes augštecē, kā arī paaugstinājusies upes gultne. Pat nelieli pali var radīt iedzīvotājiem abos upes krastos milzīgus zaudējumus. 2003. gadā Veihe upes plūdu laikā vislielākais ūdens pieplūdums bija 3700 kubikmetri sekundē. Līdzīgi plūdi atgadās reizi trīs-piecos gados, taču šie radīja traģiskākās sekas pēdējo piecdesmit gadu laikā.

Henaņas provinces Džumaņdianā tika uzbūvētas vairākas lielas ūdenskrātuves. 1975. gadā dambji tika pārrauti, divu stundu laikā gāja bojā 60 tūkstoši cilvēku. Kopējais bojā gājušo skaits pārsniedza 200 tūkstošus.

Jāatzīmē, ka ĶKP neprātīgie dabas iekarojumi turpinās. Lielā dambja celtniecība Jandzi upē, upju gultnes pārveidošana tā, lai straume plūstu no dienvidiem uz ziemeļiem – šādām dabas pārvērtībām nepieciešamas tūkstošiem miljardu lielas naudas summas. Nemaz jau nerunājot par mazajiem un vidējiem projektiem “cīņai ar zemi”. Visbriesmīgākais bija aicinājums izveidot pāreju Tibetas kalnienē ar atombumbas eksplozijas

palīdzību, lai pārveidotu rietumu Ķīnas dabisko vidi. Šāda necieņas pilna un nesaprātīga izturēšanās pārsteigusi visu pasauli, neko tādu neviens nebija gaidījis.

“Pārmaiņu grāmatas” trigrammās (Bagua) mūsu senči uzskatīja debesjumu par “Cjaņ” – “radītāju” un godāja to par “debesu Dao”, uzskatīja zemi par “Kuņ” – “saņēmēju” un ar cieņu godāja to par “Kuņ tikumu”.

“Pārmaiņu grāmatā” (Džou ji) ir teikts: “Zemei piemīt Kuņ daba, tā ir plaša un atsaucīga. Vadoties pēc šīs Zemes dabas, cēlsirdīgi valdnieki vada un kārtu visas lietas, dāsni liekot lietā tikumu.”

Konfūcijs komentāros par “Pārmaiņu grāmatu” sacījis: “Kuņ ir pati pilnība, tā dod dzīvību visam.”

Tālāk Konfūcijs skaidro Kuņ būtību: “Zemei piemīt vislielākais maigums, tomēr darbībā tā ir stingra. Tai piemīt vislielākais miers, tomēr pēc dabas tā ir taisnīga. Tā seko augstākai varai, tomēr arvien saglabā savu dabisko būtību, un tā spēj pastāvēt. Tā ietver sevī visu, un ir nepārspējama savās pārvērtībās. Tāds ir Kuņ ceļš – cik viegli tas ejams, atkarīgs no tā, kā sekosi debesu gribai un laika ritumam.”

Ir skaidrs, ka tikai pateicoties mātes Zemes tikumam, kas, sekojot debesīm, ir maiga, mierīga un izturīga, viss uz zemes var ziedēt un zelt. “Pārmaiņu grāmata” māca mums pareizi izturēties pret Debesu Dao un Zemes tikumu – sekot Debesīm, ievērot Zemes likumus un cienīt Dabu.

ĶKP cīnās ar Debesīm un Zemi, nolaupa Zemei visu, ko vēlas, patvaļīgi dara tai pāri, rīkojas pretēji Debesu un Zemes gribai. Galu galā tā neizbēgami saņems Debesu, Zemes un Dabas likumu sodu.

3. Cīņa ar Debesīm, īstenas pārliecības vajāšana un ticības Dievam noliegšana

3.1. Kā kāda ierobežota dzīvība var kaut ko zināt par bezgalīgo laiku-izplatījumu?

Einšteina dēls Eduards reiz uzdeva tēvam jautājumu: “Tēt, kādēļ tu esi tik slavens?”, uz ko Einšteins atbildēja: “Vai redzi uz lielās bumbas šo aklo vaboli? Tā nezina, ka rāpo pa loku, bet Einšteins to zina.” Šiem vārdiem ir dziļa jēga. Ķīnieši mēdz sacīt: “Tu nezini Lu kalnu patieso seju, jo atrodi tajos.” Ja vēlies izzināt kādu sistēmu, tad nepieciešams iziet

ārpus tās un pavērot to no malas. Tādējādi, vērojot bezgalīgo Visuma laiku-izplatījumu ar ierobežotiem uzskatiem, cilvēks nekad nespēs ieraudzīt tā kopainu, un Visums cilvēcei mūžam paliks neatminama mīkla.

Metafizika vai garīgums ir šķērslis, kuru zinātne nespēj pārvarēt un kura gluži dabiski tiek iekļauta “ticības” sfērā.

Ticība ir cilvēka garīgā tiekšanās, kas balstīta uz dzīvības, laika-izplatījuma un Visuma izpratni un paša gūto pieredzi, un tā nav sfēra, kuru var vadīt kāda politiska partija. “Tad atdodiet ķeizaram, kas ķeizaram pieder, un Dievam, kas Dievam pieder!”*¹⁸ Tomēr komunistiskā partija, paslēpusies aiz sava aprobežotā un smieklīgā priekšstata par Visumu un dzīvību, visu, kas pārsniedz tās teoriju, sauc par “mānticību”, turklāt vēl “skalo smadzenes” dievticīgajiem, cenšoties tos pārveidot, tik neganti un ilgstoši tos “kritizē”, līdz ir tos fiziski iznīcinājusi.

Īstiem zinātniekiem priekšstati par Visumu ir daudz plašāki. Apzinoties savu zināšanu ierobežotību, viņi neuzdrošinās noliegt bezgalīgo “nezināmo”. 1678. gadā Ņūtons publicēja savu diženo darbu “Matemātikas principi”*¹⁹. Savā darbā viņš sīki iztirzājis mehānikas pamatprincipus, izskaidrojis paisumu un bēgumu, planētu kustību un piedāvājis Saules sistēmas kustības teoriju. Ņūtons, kurš guvis pasaules atzinību, vairākkārt ir uzsvēris, ka viņa grāmatā tikai izklāstīti fakti, ka viņš kategoriski neuzdrīkstas spriest par nepārspētā Dieva radītā Visuma patieso nozīmi. Kad grāmata “Matemātikas principi” tika izdota otro reizi, Ņūtons ievadā bija izklāstījis savus uzskatus par ticību: “Visas šīs ideālās, milzīgās sistēmas, ieskaitot Sauli, planētas, komētas, spējušas radīt tikai Dieva rokas, Dieva, kas spēj visu... Kā aklais, kuram nav nekādas sajēgas par krāsām, mums vispār nav zināms, kādā veidā Dievs izprot visas lietas.”

Pagaidām nespriedīsim par to, vai pastāv Debesu valstības, kuras pārsniedz laika-izplatījuma jēdzienu, vai tie, kuri nodarbojas ar sevis pilnveidošanu, spēs atgriezties pie dzīvības pirmsākuma un īstenās būtības. Cilvēki, kuri tic ortodoksālām reliģijām, ir pārliecināti, ka par labiem darbiem tiks atdarīts ar labu, bet par ļaundarību pienāksies sods. Īstena ticība spēj noturēt cilvēces ētiskās un morāles normas noteiktā līmenī. Gan Aristotelis, gan Einšteins ticēja, ka Visumā pastāv noteikti vispārēji likumi. Cilvēki nemitīgi, pielietojot visdažādākos līdzekļus, cenšas pie-

¹⁸ Bībele, Mateja Evaņģēlijs, 22:21.

¹⁹ “Naturālās filozofijas matemātiskie principi” vai “Matemātikas principi”.

klūt Visuma patiesībai. Tādā gadījumā, vai nav tiesa, ka papildus zinātniskiem pētījumiem arī reliģija, ticība un sevi pilnveidošana ir paņēmieni un veidi, ar kuru palīdzību iespējams izzināt patiesību?

3.2. ĶKP iznīcina cilvēces īsteno ticību

Vēstures gaitā visas pasaules tautas ir ticējušas Dievam. Tieši pateicoties ticībai Dievam un tam, ka par labiem darbiem tiks atmaksāts ar labu, bet par ļaundarību pienāksies sods, cilvēki savā sirdī spēj savaldīties, ir spējīgi pieturēties pie sabiedriskās ētikas normām. No seniem laikiem līdz pat šodienai, gan Ķīnā, gan ārpus tās ortodoksālajās reliģijās rietumos un konfūcisma, budisma un daoisma skolās austrumos ļaudis tika brīdināti: “Ticiet Dievam, cieniet Debesis, dariet labu, protiet novērtēt jums sniegto laimi, pateicieties par labdarību un atlīdziniet par to, tad būsiet patiesi laimīgi.”

Komunisma pamatdoma ir ateisms – pārliecība, ka nav ne Dieva, ne Budas, ne Dao, ka nav ne iepriekšējās, ne nākamās dzīves un ka nepastāv atmaksa. Tādēļ dažādās valstīs komunistiskās partijas aicina nabadzīgos, deklasētos proletāriešus*²⁰ neticēt Dievam, māca, ka viņiem nenāksies atbildēt par saviem darbiem, ka nav jāievēro likumi un nav jāuzvedas kā pieklājas, gluži otrādi, jāizmanto iespēja, lai ar viltu un vardarbību tiktu pie bagātības.

Senajā Ķīnā imperatori tika turēti godā, tomēr viņi nostādīja sevi zemāk par debesīm, saucot sevi par debesu dēliem. “Debesu gribas” vadīti un ierobežoti, viņi laiku pa laikam izdeva imperatora pavēli, kurā paši apsūdzēja sevi un sūdzēja grēkus Debesīm. Komunistiskā partija pati sevi uzskata par Debesu gribas pārstāvi. Sakot, ka nav ne likumu, ne Debesu, ka nav ne vismazāko ierobežojumu, tā radījusi zemes virsū vienu elli pēc otras.

Komunistiskās partijas radītājs Marks uzskatīja, ka reliģija ir garīgs opijs, kas apreibina tautu. Viņš baidījās, ka cilvēki, kas tic Dievam un

²⁰ Lumpenproletariāts (deklasētais, huligāniskais proletariāts) aptuveni tiek tulkots kā “skrandu proletariāts”. Šis jēdziens identificē izstumto šķiru, nelegālos elementus, kuri veido industriālo centru iedzīvotāju izmirstošo grupu. Šajā grupā ietilpst ubagi, prostitūtas, gangsteri, reketieri, krāpnieki, sīkie noziedznieki, klaidoņi, hroniski bezdarbnieki vai darba nespējīgi cilvēki, kurus izmetusi rūpniecība, kā arī visu veidu deklasētie, degradētie vai deģenerētie elementi. Šo jēdzienu ieviesa Marks savā darbā “Šķiru cīņa Francijā”, 1848.-1850.

Apgaismotajiem, neticēs viņa komunismam. Engelsa “Dialektiskā materiālisma” pirmajā nodaļā tika kritizēti Mendeļjeva un viņa grupas pētījumi “misticisma” jomā.

Engelss paziņoja, ka visam, kas bijis viduslaikos un pirms tam, ir jāatgriežas sevī cilvēces racionalitātes tiesas priekšā. To sakot, viņš uzskatīja sevi un Marksu par šīs tiesas soģiem. Lūk, kā Marksa draugs anarhists Bakuņins par viņu izteicies: “Acīmredzot viņš uzskata sevi par cilvēku Dievu, nespēj samierināties, ka izņemot viņu, cilvēkiem ir citi Dievi. Marksam svarīgi, lai cilvēki viņu pielūgtu, kā pielūdz svētos, lai padarītu viņu par pielūgsmes elku, citādi viņš sāk tos šausīt, kritizēt un idejiski vajāt.”

Tradicionālā, ortodoksālā ticība kļuva par dabīgu šķērsli komunistiskās partijas augstprātībai.

Varētu sacīt, ka ĶKP, vajājot reliģijas, ir nonākusi līdz neprātam. Kultūras revolūcijas laikā tika sagrauti neskaitāmi dievnami, mūkus vadāja pa ielām kā noziedzniekus. Tibetā tika sagrauti 90% dievnamu, arī pašreiz Ķīnas cietumos ieslodzījumā smok desmitiem tūkstošu māju baznīcu kristiešu. Šanhajas katoļu garīdznieku Gunu Piņmei ĶKP turēja ieslodzījumā 30 gadus, XX gadsimta astoņdesmito gadu beigās viņš emigrēja uz ASV. Kad viņam bija jau vairāk nekā 90 gadi, pirms nāves viņš izteica vēlēšanos: “Kad komunistiskās partijas valdīšana Ķīnā būs beigusies, lūdzu nogādāt manas mirstīgās atliekas Ķīnā, Šanhajā.” Vairāk nekā 30 gadus ilgā ieslodzījuma laikā vieninieka kamerā, kurā nežēlīgā valdība viņu turēja ticības dēļ, komunistiskā partija neskaitāmas reizes centās piespiest Gunu atteikties no savas ticības un atzīt ĶKP “Trīs-pašu patriotiskās komitejas”^{*21} valdīšanu, lai atgūtu brīvību.

Pēdējo gadu laikā ĶKP represē Faluņgun praktizētājus, kuri tic Īstenībai, Labestībai, Pacietībai. Tas ir turpinājums “cīņai ar Debesīm”, tās ir arī neizbēgamas sekas, pie kurām novedusi komunistiskās partijas pērkamā un nodevīgā daba.

²¹ “Trīs-pašu patriotiskā komiteja” (TPPK) vai “Trīs-pašu patriotiskā baznīca”

– ĶKP izveidota organizācija. “Trīs-pašu” nozīmē “pašvaldība, pašnoteikšanās un pašsludināšana”. Komiteja pieprasīja, lai Ķīnas kristieši sarautu saites ar kristiešiem ārpus Ķīnas. TPPK vada visas oficiālās baznīcas Ķīnā. Dievnami, kuri atteicās izpildīt TPPK prasības, tika slēgti. Neatkarīgo mājas baznīcu līderi un sekotāji tika vajāti un ieslodzīti cietumos.

Komunisti, kas ir ateisma piekritēji, cenšas kontrolēt un valdīt pār to ļaužu prātiem, kuri tic Dievam. “Cīņa ar Debesīm sagādā nebeidzamu prieku” – tas ir vairāk nekā smieklīgi. Šī apgalvojuma neļūnīgība nav vārdos izsakāma; apzīmējot to vien ar tādiem vārdiem kā “augstprātība” vai “lepnība”, nozīmētu nepateikt neko.

Noslēgums

Komunisms cietis sakāvi visā pasaulē. Pēdējā, pasaulē vislielākā komunistiskā režīma bijušais vadītājs Džjans Dzemiņš 2001. gada martā intervijā “The Washington Post” žurnālistam paziņoja: “Jaunībā es ļoti ticēju, ka drīz iestāsies komunisms, tagad es vairs tā nedomāju.”*²² Šobrīd ļoti maz ir tādu, kuri patiešām tic komunismam.

Komunisma kustības sakāve ir neizbēgama, jo tā pārkāpj Visuma likumus, rīkojas pretēji Debesu gribai. Tas ir spēks, kas nostājies pret Visumu, tas neizbēgami saņems Debesu un Apgaismoto sodu.

Lai gan ĶKP arvien no jauna maina maskas, arvien no jauna, pieķērusies glābējsalmiņam, izklūst no briesmām, tomēr gala rezultāts, kāds to sagaida, zināms visai pasaulei. Nometot savas valdzinošās maskas, ĶKP atklāj savu patieso dabu – skopumu, nežēlību, bezkaunību, huligānismu un opozicionāro nostāju pret Visumu. Tomēr tā joprojām kontrolē ļaužu prātus, sagroza cilvēces ētiku, tādējādi pazudino cilvēku morāli, mieru un progresu.

Plašais Visums nes sevī neapstrīdamu Debesu gribu, kuru varētu saukt arī par “Dieva gribu, Dabas likumiem vai Dabas spēkiem”, uzveikt to nav iespējams. Cilvēcei var būt nākotne tikai tad, ja tā ciena Debesu gribu, seko Dabas likumiem, ievēro Visuma likumus un mīl visas dzīvās būtnes zemes virsū.

²² Džons Pomfrets (John Pomfret). “Jiang has caution for U.S. – China’s leader says Taiwan arms deal would spur buildup.” (“Džjans brīdina ASV – Ķīnas līderis saka, ka Taivānas ieroču darījums veicinātu bruņošanās pastiprināšanos”) Washington Post, 2001. g. 24.marts.

5. DAĻA

DZJANA DZEMIŅA SLEPENĀ VIENOŠANĀS AR ĶĪNAS KOMUNISTISKO PARTIJU, LAI ĪSTENOTU REPRESIJAS PRET FALUŅUN

Priekšvārds

Džana Fudžeņa, 38 gadi, Sjaņhe parka darbiniece Šaņdunas provinces Pindu pilsētā Ķīnā. 2000. gada novembrī viņa devās uz Pekinu, lai apelētu Faluņgun aizstāvībai, kur viņu aizturēja varas pārstāvji. Saskaņā ar iekšējo informāciju, Sabiedriskās drošības biroja darbinieki spīdzināja un pazemoja Džanu Fudžeņu, viņi to izģērba un noskuva viņai matus. Pēc tam viņu aiz kājām un rokām piesēja pie gultas tā, ka viņa bija spiesta nokārtoties tieši gultā. Vēlāk Sabiedriskās drošības biroja darbinieki injicēja Džanas kundzei nezināmu indīgu preparātu. Pēc injekcijas viņa izjuta tik spēcīgas sāpes, ka gandrīz sajuka prātā. Līdz pat nāves stundai sieviete cīnījās ar neizturamām sāpēm. Viss šis process norisinājās vietējā “Ofisa 610” amatpersonu uzraudzībā (raksts par to tika publicēts 2004. gada 31. maijā Minhui interneta mājas lapā, interneta mājas lapas Clearwisdom ķīniešu versija)*¹.

Jana Ližuna, 34 gadi, dzīvoja Hebei provinces Baodinas rajona Dindžou pilsētā, Beimeņas ielā. Milicijas darbinieki bieži iebiedēja un apspieda viņas ģimeni, jo viņa nodarbojās ar Faluņgun. 2002. gada 8. februārī, milicijas nakts reida laikā Jan kundzes vīrs, kurš strādāja par šoferi Standartu un metroloģijas birojā, tika traumēts un baidījās zaudēt savu darbu. Viņš nespēja pretoties milzīgajam varas iestāžu spiedienam. Nākamajā rītā, nolūkojies brīdi, kad viņu vecāki bija izgājuši, viņš nožņaudza savu sievu. Jana Ližuna mira traģiskā nāvē, atstājot 10 gadus vecu dēlu. Drīz pēc tam viņas vīrs ziņoja varas iestādēm par šo incidentu, un mili-

¹ Plašāka informācija par šo gadījumu (angliski):

<http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2004/7/23/50560p.html>

<http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2004/6/7/48981p.html>

cija steigšus ieradās nozieguma vietā, lai veiktu sekciju Jan kundzes ķermenim, kas vēl nebija atdzisis. Viņi izgriezta iekšējos orgānus no viņas ķermeņa, kamēr tie vēl bija silti un tecēja asinis. Dindžou Sabiedriskās drošības biroja darbinieks teica: “Tā bija nevis sekcija, bet vivisekcija!” (Raksts par to tika publicēts Minhui mājas lapā 2004. gada 22. septembrī)*².

Heilundzjanas provinces Vaņdzja piespiedu darba nometnē kādu sievieti, kura atradās septītajā grūtniecības mēnesī, piekāra pie stieņa. Viņas rokas sasēja ar rupju virvi, kuru izlaida caur stienim piestiprinātu trīsi. Pēc tam no viņas kāju apakšas izsita krēslu, un viņa palika karājamies gaisā. Stienis atradās 3-4 metrus virs zemes. Otrs virves gals bija uzraugu rokās. Kad viņi pavilkta virvi, sieviete palika karājamies gaisā. Pēc tam viņi atlaida virvi, un sieviete nokrita zemē. Uzraugi viņu tikmēr šādi spīdzināja, kamēr viņai notika spontānais aborts. Vēl nežēlīgāk bija tas, ka viņas vīram lika skatīties, kā viņa sieva cieš mocības (skatīt rakstu Minhui mājas lapā 2004. gada 15. novembrī, kurā ir intervija ar Van Judži, kas vairāk nekā 100 dienas tika pakļauta spīdzināšanai Vaņdzja piespiedu darba nometnē)*³.

Šīs šausalīgās traģēdijas norisinājušās mūsdienu Ķīnā. Tas noticis ar Faluņgun praktizētājiem, kuri tiek pakļauti nežēlīgai vajāšanai, un tā ir tikai niecīga daļa no neskaitāmajiem spīdzināšanu gadījumiem, kas notikuši pēdējos piecus gadus ilgstošo nepārtraukto represiju laikā.

Kopš brīža, kad Ķīna uzsāka ekonomiskās atklātības reformas XX gadsimta septiņdesmito gadu beigās, Ķīnas komunistiskā partija (ĶKP) cenšas starptautiskās sabiedrības acīs radīt pozitīvu liberālas valsts tēlu. Tomēr pēdējo piecu gadu asiņainās, neprātīgās, plaši izplatītās, nežēlīgās un necilvēcīgās represijas pret Faluņgun, ļāvušas starptautiskajai sabiedrībai vēlreiz ieraudzīt ĶKP īsto seju un kaunpilnos cilvēktiesību pārkāpumus, ko pastrādājusi ĶKP. Ķīnas sabiedrība, maldīgi uzskatot, ka ĶKP nepārtraukti uzlabojas un progresē, ir jau pieradusi vainot milicijas zemo morāles līmeni par nežēlību, kas parādās Ķīnas tiesu un likumsargājošajās sistēmās. Tomēr nežēlīgās sistemātiskās represijas pret Faluņgun, kas

² Plašāka informācija par šo gadījumu (angliski):
<http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2004/9/25/52796.html>

³ Plašāka informācija šajā sakarā (ķīniski):
<http://search.minghui.org/mh/articles/2004/7/9/79007.html>

iespiežas katrā ķīniešu sabiedrības slānī, pilnībā izklīdinājušas šos maldus. Daudzi cilvēki sāk pārdomāt, kādēļ Ķīnā varējusi notikt tik asiņaina un necilvēcīga vajāšana. Sabiedriskā kārtība pēc Lielās kultūras revolūcijas haosa tika atjaunota pirms 20 gadiem. Kādēļ valsts atkal ieslīgusi šai ārprātā? Kādēļ Faluņgun, kas atbalsta „Īstenības, Labestības, Pacietības” principus un kuru praktizē vairāk nekā 60 pasaules valstīs, tiek vajāts vienīgi Ķīnā un nekur citur pasaulē? Kādas ir Dzjana Dzemiņa un ĶKP savstarpējās attiecības šo represiju gaitā?

Dzjanam Dzemiņam trūkst kā tikumības, tā arī spēju. Bez labi iestrādāta slepkavību un melu mehānisma, kāds ir ĶKP, viņš nespētu īstenot šādu genocīdu, kas izpleties pa visu Ķīnu un pat ielauzies ārvalstīs. Analogiski tam, ĶKP nebūtu viegli pretoties vēsturiskajām tendencēm un videi, kuru izveidojusi ĶKP starptautiskās atklātības politika un centieni savienoties ar apkārtējo pasauli, ja nebūtu tāda stūrgalvīga diktatora kā Dzjans Dzemiņš, kurš pastāvētu uz savu lēmumu. Slepēnā vienošanās un “vibrāciju sakritība” starp Dzjanu Dzemiņu un ĶKP ļauno garu pastiprināja vajāšanu nežēlību līdz vēl nepieredzētai pakāpei. Tas ir tāpat kā kliedziens kalnos, kas var izraisīt sniega lavīnu un atnest postu.

1. Līdzīgs pamats un vēsture noveduši pie kopējas krīzes uztveres

Dzjans Dzemiņš dzimis 1926. gadā, posta gadā. Līdzīgi kā ĶKP, kas slēpj savu asiņaino vēsturi, arī Dzjans Dzemiņš slēpa no partijas un ķīniešu tautas savu Ķīnas nodevēja pagātni.

Kad Dzjanam Dzemiņam bija 17 gadi, pilnā sparā norisinājās Otrais pasaules karš. Kad patriotiski noskaņotie jaunie ļaudis cits pēc cita devās uz fronti, lai cīnītos ar japāņiem un glābtu Ķīnu, Dzjans Dzemiņš 1942. gadā nolēma iegūt augstāko izglītību Centrālajā universitātē, ko Naņdzjinā dibinājis japāņu kontrolētais Vana Dzjiņvei marionešu režīms. Pētījumi ļauj izvirzīt pieņēmumu, ka patiesais iemesls bija tas, ka Dzjana Dzemiņa miesīgais tēvs Dzjans Šidzjuņš pēc tam, kad Japāna, iebrukusi Ķīnā, okupēja Dzjansu provinci, bija augsta ranga virsnieks japāņu armijas pret Ķīnu vērstās propagandas nodaļā. Dzjans Šidzjuņš bija Ķīnas nodevējs.

Ja runājam par nodevību, Dzjans Dzemiņš un ĶKP ir līdzīgi: viņiem tik ļoti trūkst līdzcievības un mīlestības pret ķīniešu tautu, ka tie uzdrīkstas bez žēlastības nogalināt nevainīgus cilvēkus.

Pēc ĶKP uzvaras pilsoņu karā (1945.-1948.), lai iekļūtu ĶKP un tādējādi vairotu savu labklājību un iegūtu stāvokli sabiedrībā, Dzjans Dzemiņš sameloja, ka viņu adoptējis un uzaudzinājis viņa tēvocis Dzjans Šancjins. Viņa tēvocis jau agrā jaunībā iestājās ĶKP, vēlāk viņu nošāva bandīti. Pateicoties šai safabricētajai ģimenes vēsturei, viņš dažu gadu laikā spēja no sīka ierēdņa izvirzīties par Elektroniskās rūpniecības ministra vietnieku. Dzjana Dzemiņa izvirzīšanās notika, nevis pateicoties viņa spējām, bet gan sakariem un protekcijai. Atrazdamies Šanhajas pilsētas komunistiskās partijas sekretāra amatā, Dzjans Dzemiņš nežēloja pūles, lai iegūtu tādu partijas magnātu labvēlību, kā Li Sjaņņians un Čeņ Juņš*⁴, kuri katru gadu ieradās Šanhajā uz Pavasara svētku svinībām (ķīniešu Jaunais gads). Reiz, būdams Šanhajas pilsētas komunistiskās partijas sekretārs, viņš vairākas stundas nostāvēja salā un putenī, lai personīgi pasniegtu Li Sjaņņianam dzimšanas dienas torti.

“4. jūnija” slaktiņš 1989. gadā Tiaņanmeņ laukumā bija nākamais pagrieziena punkts Dzjana Dzemiņa liktenī. Viņš kļuva par Ķīnas komunistiskās partijas ģenerālsekretāru pateicoties tam, ka slēdza liberālo laikrakstu World Economic Herald, ieslodzīja Visķīnas tautas pārstāvju sapulces Pastāvīgās Komitejas priekšsēdētāju Vaņ Li mājas arestā un atbalstīja “4. jūnija” apspiešanu. Vēl pirms slaktiņa Dzjans Dzemiņš nogādāja Denam Sjaopinam slepenu vēstuli, pieprasot spert “radikālus soļus” attiecībā uz studentiem, pretējā gadījumā, “gan tauta, gan partija tiks paverdzinātas”. Pēdējo 15 gadu laikā Dzjans “stabilitātes, kā galvenās prioritātes” vārdā īstenojis nežēlīgu apspiešanu un slepkavojis visus citādi domājošos un grupas ar neatkarīgiem uzskatiem.

Kopš Krievija un Ķīna sāka pārskatīt savu kopējo robežu 1991. gadā, Dzjans Dzemiņš ir pilnībā atzinis cara un Padomju Savienības iebrukumu rezultātus un pilnībā pieņēmis visas nevienlīdzīgās vienošanās starp

⁴ Li Sjaņņians (1902.-1992.), bijušais Ķīnas prezidents (1983.-1988.) un Ķīnas Tautas politiskās konsultatīvās konferences priekšsēdētājs (1988.-1992.), Dzjana Dzemiņa sievastēvs. Čeņ Juns (1905.-1995.), viens no komunistiskās Ķīnas ietekmīgākajiem līderiem. Čeņs desmitiem gadu bija Politbiroja pastāvīgās komitejas biedrs un no 1987. gada līdz 1992. gadam Centrālās konsultatīvās komitejas priekšsēdētājs.

Krieviju un Ķīnu kopš Aiguņas*⁵ vienošanās laikiem. Tā viņš iztirgoja vairāk nekā miljonu kvadrātkilometru Ķīnas zemes.

Ja palūkojamies uz Dzjana Dzemiņa biogrāfiju, kurš izliekas par ĶKP mocekļa bāreni, taču patiesībā ir Ķīnas nodevēja vecākais dēls, tad viņš pats ir sekojis melīgās ĶKP piemēram; atbalstot “4. jūnija” slaktiņu un apspiežot demokrātiskās kustības un reliģiskās ticības, viņš pārņēma ĶKP slepkavību praksi. Tāpat kā ĶKP, kas ir pieradusi, ka to kā komunistiskās internacionāles Tālo Austrumu atzaru vada Padomju Savienība, Dzjans Dzemiņš tagad izdāļā zemi. Viņam ir liela pieredze nodevībā, kas tik raksturīga ĶKP.

Dzjanam Dzemiņam un ĶKP ir līdzīga kaunpilna izcelsme un vēsture. Tādēļ tiem abiem ir asi izteikta savas varas nestabilitātes izjūta.

2. Dzjans Dzemiņš un komunistiskā partija baidās no „Īstenības, Labestības, Pacietības”

Starptautiskās komunistiskās kustības vēsture rakstīta ar simtiem miljonu ļaužu asinīm. Gandrīz katra komunistiska valsts izgājusi procesu, kurš analogs Staļina cīņai pret kontrrevolūciju bijušajā Padomju Savienībā. Miljoniem un pat desmitiem miljonu nevainīgu cilvēku tika nežēlīgi noslepkavoti. XX gadsimta deviņdesmitajos gados Padomju Savienība pārstāja eksistēt, un Austrumeiropā sākās dziļas pārmaiņas. Komunistu bloks pēkšņi zaudēja vairāk nekā pusi savas teritorijas. ĶKP guva no tā svarīgu mācību, apjaušot, ka apspiešanas pārtraukšana un vārda brīvība nozīmē pašrocīgi parakstīt sev nāves spriedumu. Ja cilvēki drīkstēs brīvi izteikties, kā gan ĶKP spēs noslēpt savas asiņainās ļaundarības? Kā spēs attaisnot savu melīgo ideoloģiju? Ja pārtrauktu apspiešanu, vai tad tiešām cilvēki, kurus neietekmē draudi un meli, neizvēlētos pārlicību, kas ir atšķirīga no komunistiskās? Kā gan tad ĶKP spētu uzturēt sociālo bāzi, kas ir tās izdzīvošanas pamatā?

Pēc savas būtības ĶKP palikusi tāda pati, neskatoties uz visām tās ārējām izmaiņām. Pēc “4. jūnija” slaktiņa Dzjans Dzemiņš kļiedza, ka nepieciešams “jau embrija stadijā iznīcināt visus nestabilos faktoros”. Viņš nolēma, ka nekad neatteiksies no meliem, turpinās melot sabiedrībai un apspiest cilvēkus līdz pēdējam.

⁵ 1858. gada 28. maijā <http://www.law.edu.ru/doc/document.asp?docID=1118449>

Tieši šajā laikā Ķīnā sāka izplatīties Faluņgun. Sākumā daudzi uzlūkoja Faluņgun kā cjiġun*⁶ paveidu ar īpašu efektivitāti slimību ārstēšanā un organisma atveseļošanā. Vēlāk cilvēki sāka saprast, ka Faluņgun būtība nav tā pieci vienkāršie vingrinājumu kompleksi. Faluņgun būtība ir mācīt cilvēkiem kļūt labākiem, balstoties uz “Īstenības, Labestības, Pacietības” principiem.

2.1. Faluņgun māca “Īstenību, Labestību, Pacietību”; komunistiskā partija izplata “melus, ienaidu un cīņu”

Faluņgun runā par “Īstenību”, par to, ka nepieciešams runāt tikai patiesību un darīt krietnus darbus. ĶKP balstās uz cilvēku ideoloģiskās apstrādes meliem. Ja katrs runās tikai patiesību, tad sabiedrībai kļūs zināms, ka ĶKP izveidojās, pieglaimojoties Padomju Savienībai, slepkavojot, veicot arestus, piemērotā brīdī bēgot, audzējot opiju, izmantojot karu ar Japānu utt. Reiz ĶKP paziņoja: “Bez meliem nav iespējams sasniegt kaut ko ievērojamu.” Pēc tam, kad ĶKP bija sagrābusi varu, tā vienu pēc otras uzsāka politiskas kampaņas, kas noveda pie neskaitāmiem asiņainiem upuriem. Ļaužu mudināšana uz godīgumu tādējādi neizbēgami novestu pie ĶKP nosodījuma.

Faluņgun runā par “Labestību”, par to, ka vispirms vienmēr jādodomā par citiem, jebkuros apstākļos ar žēlsirdību jāizturas pret apkārtējiem. Komunistiskā partija vienmēr iestājusies par “nežēlīgu cīņu un nesaudzīgu apspiešanu”. ĶKP paraugvaronis Lei Fens*⁷ reiz sacījis: “Mēs nedrīkstam just žēlsirdību pret saviem ienaidniekiem, mums jābūt pret tiem aukstiem kā bargākā ziema.” Patiesībā ĶKP līdzīgi izturējās ne vien pret ienaidniekiem, arī pret saviem biedriem tā neizturējās labāk. Komunistiskās partijas dibinātājus, augstākos virspavēlniekus un maršalus, pat

⁶ Cjiġun – Ķīnā lietots vispārējs apzīmējums enerģētiskiem vingrojumiem. Pastāv neskaitāmas cjiġun skolas, vairums no kurām sakņojas tradicionālajā garīgajā ticībā. Faluņgun ir viena no cjiġun formām.

⁷ Lei Fens – ķīniešu karavīrs, kurš kļuva slavens ar savu pašizliedzīgo uzticību Mao Dzedunam. Viņš gāja bojā zem krītoša telegrāfa staba, apargājot noliktavu. Lei Fenam bija iespēja atlēkt sānis, taču viņš to nedarīja, un gāja bojā staba saspiests, jo pēc instrukcijas viņš nedrīkstēja izkustēties no vietas. Gadu pēc viņa nāves priekšsēdētājs Mao Dzeduns izvīrēja saukli: “Mācīties no biedra Lei Fena.” Lei Fenu pēc nāves apbalvoja, viņa ģimenes tika izkārtas pa visu Ķīnu, un kopš tā laika, līdz pašai Mao nāves dienai, viņš bija viens no visvairāk godātajiem Ķīnas nacionālajiem varoņiem.

valsts priekšsēdētāju viņu pašu partija brutāli nopratināja, nežēlīgi piekāva un briesmīgi spīdzināja. Tā dēvēto ienaidnieku masveida slepkavības bija tik nežēlīgas, ka mati ceļas stāvus. Ja sabiedrībā valdītu labestība, tad ĶKP izvērstās, uz ļaunumu balstītās masveida kampaņas nekad nebūtu varējušas notikt.

“Komunistiskās partijas manifestā” ir teikts, ka katras sabiedrības vēsture ir cīņas vēsture. Tas atspoguļo komunistiskās partijas uzskatus attiecībā uz vēsturi un visas pasaules attīstību. Faluņgun māca, ka, izraisoties konfliktam, nepieciešams meklēt trūkumus sevī. Šie iekšējie trūkumu meklējumi un paškontrolē ir pilnībā pretēji ĶKP cīņas un uzbrukuma filozofijai.

Cīņa ir galvenais līdzeklis, ko izmanto komunistiskā partija, lai iekarotu politisko varu un izdzīvotu. Komunistiskā partija periodiski uzsāk politiskās kampaņas noteiktu ļauzu grupu apspiešanai, lai tādā veidā smeltos jaunus spēkus un dotu iespēju “atdzimt savam revolucionārajam kaujas garam”. Katru šādu kampaņu pavada nežēlība un meli, lai pastiprinātu un atjaunotu ļaudīs bailes, kas nepieciešamas varas noturēšanai.

No ideoloģiskā viedokļa filozofija, uz kuru balstās komunistiskā partija un kas nepieciešama tās izdzīvošanai, ir pilnīgi pretēja tam, ko māca Faluņgun.

2.2. Cilvēki, kuriem ir taisna ticība, neizjūt bailes, bet ĶKP balstās uz cilvēku bailēm, lai noturētu savu politisko varu

Cilvēki, kas iepazinuši patiesību, nepazīst baiļu. Kristietība tika vajāta 300 gadus. Neskaitāmi kristieši zaudēja savas galvas, tika sadedzināti uz sārziem vai noslīcināti, tika pat mesti lauvām un tīģeriem par barību, taču viņi neatteicās no savas ticības. Kad vēstures gaitā budisms tika pakļauts vajāšanām, tā sekotāji, tāpat kā kristieši, palika uzticīgi savai pārliecībai.

Viens no ateistiskās propagandas pamatmērķiem ir cenšanās piespiest ļaudis ticēt tam, ka neeksistē ne paradīze, ne elle, ka nav karmiskās atmaksas, lai cilvēkus vairs neiegrožotu viņu sirdsapziņa. Tā vietā viņi koncentrē uzmanību uz labklājību un komfortu kā šīs pasaules realitāti. Šajā gadījumā var manipulēt ar cilvēku vājībām, un komunistiskā parti-

ja, pielietojot iebaidīšanu un laicīgās pasaules kārdinājumus, var pilnībā kontrolēt cilvēkus. Ļaudis, kuri ir stipri savā ticībā, spēj raudzīties pāri dzīvei un nāvei. Viņi nepakļaujas laicīgās sabiedrības ilūzijām. Viņi mierīgi noraugās uz laicīgās pasaules labumiem un to, ka viņu dzīvība tiek apdraudēta, nolemjot neveiksmei visus komunistiskās partijas mēģinājumus manipulēt ar viņiem.

2.3. Faluņgun augstās tikumības normas traucē ĶKP

Pēc “4. jūnija” notikumiem 1989. gadā ĶKP ideoloģijas ietekme piedzīvoja pilnīgu pagrimumu. 1991. gada augustā bijušās Padomju Savienības komunistiskā partija sabruka, tam sekoja milzīgas pārmaiņas Austrumeiropā. Tas spēcīgi ietekmēja ĶKP un ārkārtīgi izbidēja to. Tās valdīšanas likumība un eksistences perspektīvas izrādījās stipri apšaubāmas, kad tā saskārās ar smagu krīzi gan savā valstī, gan ārzemēs. Šajā laikā ĶKP vairs nespēja apvienot savus biedrus ar marksisma-ļeņinisma un maoisma doktrīnu palīdzību. Tā vietā ĶKP pievērsās vispārējai korupcijai apmaiņā pret partijas biedru lojalitāti. Citiem vārdiem sakot, partijas biedriem bija atļauts vairot savu labklājību ar kukuļņemšanu un izšķērdēšanu, kas nebija atļauts bezpartejiskajiem. Jo īpaši pēc Dena Sjaopiņa brauciena pa Ķīnas dienvidiem 1992. gadā*⁸ Ķīnā valdības amatpersonu vidū uzplauka korupcija un spekulācija nekustamo īpašumu jomā un fondu biržā. Visur parādījās prostitūcija un melnais tirgus. Izplatījās pornogrāfija, azartspēles un narkotikas. Kaut gan būtu netaisni teikt, ka komunistiskajā partijā nav neviena laba cilvēka, sabiedrība jau sen zaudējusi ticību partijas centieniem, kas vērsti uz korupcijas izskaušanu, un uzskata, ka lielākā daļa vidējā un augstākā līmeņa valsts amatpersonu jau ir korumpētas.

Tai pašā laikā augstās morāles normas, ko demonstrē Faluņgun praktizētāji, kas seko „Īstenībai, Labestībai, Pacietībai”, radušas atsauksmi labestībai ļaužu sirdīs. Faluņgun piesaistījis simtiem miljonus cilvēku, kas sākuši nodarboties ar šo praksi. Faluņgun ir taisnības spogulis, kas visā pilnībā atklāj ĶKP netaisnību.

⁸ 1992. gadā Dens Sjaopiņš no zināmas nošķirtības atgriezās aktīvā politiskā dzīvē, uzsākdams ceļojumu uz Šeņdžeņu Ķīnas dienvidos pie Honkongas, kur uzstājās ar runām, lai veicinātu sociālisma tirgus ekonomikas attīstību Ķīnā. Dena viesošanās galvenokārt bija vērsta uz to, lai atmodinātu Ķīnas ekonomisko reformu no miega, kurā tā iegrīma pēc 1989. gada slaktiņa Tiananmen laukumā.

2.4. ƲKP ir ārkārtīgi greisirdīga par to, kā tiek īstenota Faluņgun izplatība un vadība

Faluņgun izplatība ir unikāla – no cilvēka pie cilvēka, no sirds uz sirdi. Faluņgun vadības struktūra ir brīva, jebkurš var atnākt un aiziet pēc savas vēlēšanās. Tas ārkārtīgi atšķiras no ƲKP stingrās struktūras. Neskatoties uz stingro organizāciju, uz to, ka katru nedēļu vai pat biežāk tika organizētas politiskas nodarbības un grupveida pasākumi, ƲKP šūniņas pastāvēja tikai formāli. Tikai nedaudzi partijas biedri bija vienisprātis ar partijas ideoloģiju. Turpretim Faluņgun piekritēji apzināti sekoja „Īstenības, Labestības, Pacietības” principiem. Pateicoties Faluņgun milzīgajai efektivitātei garīgās un fiziskās veselības uzlabošanā, Faluņgun sekotāju skaits strauji auga. Praktizētāji paši pēc savas vēlēšanās mācījās pēc Li Hundži kunga grāmatām un par saviem līdzekļiem izplatīja Faluņgun. Neilgu septiņu gadu laikā Faluņgun praktizētāju skaits pieauga no nulles līdz simts miljoniem. Kad viņi rītos izpildīja vingrojumus, Faluņgun mūziku varēja dzirdēt gandrīz katrā Ʋīnas parkā.

Komunistiskā partija paziņoja, ka Faluņgun “cīnās” ar ƲKP par tautas masām un ka tas ir reliģija. Patiesībā Faluņgun nes ļaudīm kultūru un dzīvesveidu. Tā ir senču kultūra un tradīciju avots, kuru ķīnieši jau sen zaudējuši. Dzjans Dzemiņš un komunistiskā partija baidās no Faluņgun, jo, līdz ko sabiedrība pieņems šo tradicionālo morāli, nekas nespēs kavēt tās strauju izplatību. Līdzīgu tautas tradīciju mantojumu ƲKP desmitiem gadu varmācīgi slēpa, apspieda un viltoja. Atgriešanās pie tradicionālā ir vēstures izvēle. Šis ir atgriešanās ceļš, ko pēc posta un nelaimēm izvēlējušies vairums ļaužu. Kad cilvēkiem tiek piedāvāta līdzīga izvēle, viņi spējīgi atšķirt labo no ļaunā un atteikties no sliktajiem ieradumiem. Tā noteikti būtu pilnīga noliegšana un atsacīšanās no visa tā, ko propagandē komunistiskā partija. Tas būtu tas pats, kas ƲKP pamatu sašūpošana. Kad Faluņgun sekotāju skaits pārsniedza komunistiskās partijas biedru skaitu, varat iedomāties, cik dziļas bailes un greisirdību izjuta ƲKP.

Ʋīnā komunistiskā partija īsteno totālu kontroli pār katru sabiedrības slāni. Lauku rajonos komunistiskās partijas šūniņas pastāv katrā ciematā. Pilsētu rajonos ƲKP komitejas ir katrā administratīvā iestādē. Armijā, valdībā un lielajos uzņēmumos partijas struktūras iesniedzas pašos pamatos. Absolūts monopols un ekskluzīvas tiesības manipulēt ir ƲKP

galvenās metodes sava režīma uzturēšanai. Ķīnas Konstitūcijā ir īpaša frāze par “pastāvīgu vadošo partijas lomu”. Turpretī Faluņgun praktizētāji acīmredzami dod priekšroku „Īstenības, Labestības, Pacietības” principiem. ĶKP tajā saskata tieši “partijas vadošās lomas noliegumu”, kas tai ir absolūti nepieņemami.

2.5. Komunistiskā partija Faluņgun pārliecībā saskata draudus komunistiskā režīma likumībai

Īstena garīga pārliecība neapšaubāmi ir izaicinājums komunistiskajai partijai. Tā kā komunistiskā režīma likumība balstās uz tā dēvēto „vēsturisko materiālismu” un vēlēšanos uzcelt “paradīzi zemes virsū”, tā var balstīties tikai uz “visas pasaules avangarda” vadošo lomu, proti, uz komunistisko partiju. Tai pat laikā, ateisma ieviešana deva iespēju komunistiskajai partijai brīvi interpretēt, kas ir pareizs, kas ir labs, kas ļauns. Rezultātā morāle, labais un ļaunais nemaz netika pieminēti. Viss, kas cilvēkiem bija jāzina – partija ir “dižena, izcila un pareiza”.

Tomēr ticība sniedz cilvēkiem nemainīgas labā un ļaunā normas. Faluņgun skolnieki vērtē labo un ļauno, balstoties uz „Īstenību, Labestību, Pacietību”. Tas acīmredzami traucē ĶKP pastāvīgajiem centieniem “unicēt ļaužu domāšanu”.

Ja mēs turpinātu šo analīzi, varētu atrast arī citus iemeslus. Tomēr jebkurš no iepriekšminētajiem pieciem iemesliem būtu postoši ietekmējis ĶKP. Patiesībā Dzjans Dzemiņš apspiež Faluņgun šo pašu iemeslu dēļ. Dzjans Dzemiņš uzsāka karjeru ar meliem par savu pagātni, tādēļ, protams, viņš baidās no „Īstenības”. Apspiežot cilvēkus, viņš ātri vien tika pie panākumiem un varas, protams, ka viņam nepatīk „Labestība”. Viņš saglabā savu varu, uzturot partijas rindās politisku cīņu, tādēļ gluži dabiski izjūt nepatiku pret „Pacietību”.

Par Dzjana Dzemiņa skaudīgo un sīkumaino raksturu var spriest pēc kāda sīka incidenta. Hemudu arheoloģiskie izrakumi*⁹ Džedzjanas provinces Jujao apriņķī (tagad tai piešķirts pilsētas statuss) ir ievērojams kultūras un vēstures mantojums, kas atrodas valsts aizsardzībā. Reiz Hemudu vēstures pieminekļa atsauksmju grāmatā savu atsauksmi atstāja

⁹ 1973. gadā atklātie Hemudu apmetnes izrakumi, kuru vecums ir ap 7000 gadu, ir nozīmīgs neolīta perioda Ķīnas apmetņu arheoloģiskais piemineklis.

Cjao Ši*¹⁰. 1992. gada septembrī muzeja apmeklējuma laikā Dzjans Dze-
miņš ieraudzīja Cjao Ši ierakstu, un viņa vaigs acumirkli satumsa. Viņa
pavadītāji kļuva nervozi, jo zināja, ka Dzjans Dzeziņš necieš Cjao Ši un
tik ļoti mīl izrādīties, ka atstāj savas atsauksmes visur, kur vien parādās.
Viņš atstāja savu ierakstu pat Ceļu milicijas pārvaldē un Sabiedriskās
drošības pārvaldē Cinaņas pilsētā, kā arī Džeņdžou pilsētas pensionēto
inženieru asociācijā. Muzeja vadība neuzdrošinājās ignorēt Dzjana Dze-
miņa sīkumainību. Vēlāk, aizbildinoties ar restaurācijas darbiem, muzeja
vadība pirms atkārtotās atklāšanas nomainīja Cjao Ši atsauksmi ar Dzja-
na Dzeziņa ierakstu.

Runā, ka Mao Dzeduns sarakstījis “četrus izcilu un ietekmīgu darbu
sējumus”, kamēr “Dena Sjaopina izlasē” tiek izklāstīta “kaķa teorija”^{*11}
ar praktiskās ideoloģijas elementiem. Dzjans Dzeziņš, lai kā piepūlētu
savas smadzenes, spēja radīt tikai trīs domu graudus, tomēr viņš pats ap-
galvoja, ka uzrakstījis “trīs nodaļas” (tiek uzskatīts, ka pat šo izteikumu
autors ir cits cilvēks). Tās tika publicētas grāmatas formātā un ĶKP tās
izplatīja visās valsts iestādēs visos līmeņos, tās tika pārdotas tikai tādēļ,
ka cilvēkus piespieda tās pirkt. Neskatoties uz to, partijas biedri joprojām
neizrādīja Dzjanam Dzeziņam ne mazāko cieņu. Viņi izplatīja baumas
par viņa attiecībām ar kādu dziedātāju un pārstāstīja viens otram nepatī-
kamas epizodes par to, kā viņš kāda ārzemju brauciena laikā izpildījis
“O, sole mio”, bet Spānijas karaļa klātbūtnē atļāvies ķemmēties. Kad
uzstājās Faluņgun pamatlicējs Li Hundži kungs, kurš bija dzimis kā vien-
kāršs pilsonis, zāli piepildīja profesori, speciālisti un ārzemēs studējoši
ķīniešu studenti. Daudzi doktora grādu ieguvuši cilvēki lidoja tūkstošiem
kilometru, lai noklausītos viņa lekcijas. Li kungs uzstājās vairākas stun-
das, neizmantojot uzmetumus. Pēcāk viņa lekcijas tika pārrakstītas no
audio lentes uz papīra un izdotas grāmatā. Godkārtīgajam, skaudīgajam
un sīkumainajam Dzjanam Dzeziņam tas šķita neizturami.

Dzjans Dzeziņš piekopj ārkārtīgi izšķērdīgu, juteklisku un izvirtušu
dzīves veidu. Viņš iztērējis 900 miljonus juaņu (vairāk nekā 110 miljoni
ASV dolāru) lepnas personīgās lidmašīnas iegādei. Dzjans bieži izsnie-

¹⁰ Bijušais Višņinas tautas pārstāvju sapulces Pastāvīgās komitejas priekšsēdētājs.

¹¹ Dens reiz sacījis: “Melnš kaķis vai balts kaķis ir labs vien tikmēr, kamēr tas ķer peles”, ar
to liekot saprast, ka ekonomiskās reformas mērķis ir nest cilvēkiem labklājību, vienalga,
vai pēc formas tā ir sociālistiska vai kapitālistiska.

dzis desmitiem miljardu juanu valsts naudas savam dēlam biznesa darījumiem. Izmantojot savu dienesta stāvokli, viņš izgādājis saviem radiem un mīļiļiem augstus amatus ministriju līmenī, kā arī veicis ārkārtējus pasākumus, lai noslēptu savu draugu ar korupciju saistītās darbības un noziegumus. Šī iemesla dēļ Džjans baidās no Faluņgun morālās ietekmes, bet vēl vairāk viņš baidās no tā, ka paradīze, elle un princips, ka par labo tiks atmaksāts ar labu, bet par ļaunumu pienākas sods, par ko tiek runāts Faluņgun, patiešām pastāv.

Džjanam piederēja neierobežota vara ĶKP, taču, tā kā viņam nepiemita nekādi īpaši talanti, ne arī politiski sasniegumi, viņš bieži uztraucās par to, ka tiks atstādināts no varas ĶKP pastāvošajā nežēlīgajā cīņā par ietekmi. Viņš ļoti raizējās par savu statusu, kas bija viņa varas "kodols". Viņš vērpā intrigas, lai iznīcinātu nesaskaņas un atbrīvotos no saviem politiskajiem ienaidniekiem Jana Šankuņa un viņa brāļa Jana Baibina. 1997. gada 15. partijas kongresa un 2002. gada 16. partijas kongresa laikā Džjans piespieda savus oponentus atkāpties no ieņemamā amata. Turpretim viņš pats, ignorēja svarīgus noteikumus un visiem spēkiem turējās pie sava amata.

1989. gadā jaunais ĶKP ģenerālsekretārs Džjans Dzemiņš noturēja preses konferenci vietējiem un ārvalstu žurnālistiem. Franču žurnālists uzdeva jautājumu par kādu studentu, kas "4. jūnija" incidenta rezultātā tika nosūtīta uz fermu Sičuaņas provincē, kur bija spiesta pārnēsāt ķieģeļus no vienas vietas uz otru un kur viņu vairākkārt izvaroja vietējie zemnieki. Džjans atbildēja: "Nezinu, vai tas, par ko jūs runājat, tā ir, bet šī sieviete ir varmācīga dumpiniece. Ja tā ir patiesība, tad viņa to ir pelnījusi." Lielās kultūras revolūcijas laikā Džana Džisjina*¹², atrodoties ieslodzījumā cietumā, tika pakļauta grupveida izvarošanai, pēc tam viņai tika pārgriezta rīkle. Iespējams, Džjans Dzemiņš uzskata, ka arī viņa to ir pelnījusi. Šeit itin labi redzama Džjana Dzemiņa izvirtušās un noziedzīgās domāšanas nežēlība.

Apkopojot visu iepriekšminēto, Džjana Dzemiņa netikumība, alkas pēc diktatoriskas varas, nežēlība un bailes no „Īstenības, Labestības, Pacietības” ir patiesie iemesli viņa uzsāktajai neprātīgajai Faluņgun apspiešanas kampaņai. Tas pilnībā saskan ar to, kā rīkojas pati ĶKP.

¹² Inteliģenta sieviete, kuru Lielās kultūras revolūcijas laikā ĶKP nomocīja līdz nāvei par to, ka viņa atklāti runāja patiesību.

3. Dzjans Dzemiņš un ĶKP noslēdz savstarpēju vienošanos

Dzjans Dzemiņš ir pazīstams ar savu tieksmi izrādīties un pielietot politisku viltību. Viņa nekompetence un gara tumsība ir labi pazīstamas. Neskatoties uz to, ka viņš no visas savas ļaunās sirds dziļumiem vēlējās iznīcināt Faluņgun, diez ko daudz viņš viens nebūtu spējīgs panākt, jo Faluņgun sakņojas tradicionālajā ķīniešu kultūrā, tas kļuvis ļoti populārs un iemantojis plašu sabiedrības labvēlību. Tomēr neskatoties uz to, ĶKP jau bija pilnā apmērā iedarbinājusi savus iepriekšējās nelietīgajās darbībās noslīpētos tirānijas mehānismus un iecerējusi pilnībā iznīcināt Faluņgun. Dzjans Dzemiņš izmantoja savu ĶKP ģenerālsekretāra stāvokli un personīgi uzsāka Faluņgun apspiešanas kampaņu. Efekts no slepenās vienošanās un rezonanses starp Dzjanu Dzemiņu un ĶKP līdzinās lavīnai, kuru izraisa kliedziens kalnos.

Pirms vēl Dzjans Dzemiņš bija oficiāli izdevis pavēli par Faluņgun apspiešanu, ĶKP jau bija uzsākusi uzbrukumus, izsekošanu, izmeklēšanu un melu fabrikāciju, lai nepatiesi apsūdzētu Faluņgun. ĶKP ļaunais gars instinktīvi jutās „Īstenības, Labestības, Pacietības” apdraudēts, nemaz jau nerunājot par nepieredzēti straujo praktizētāju skaita pieaugumu. Jau no 1994. gada pārgērbti Sabiedriskās drošības biroja darbinieki iefiltrējās Faluņgun praktizētāju vidū, taču viņi neatrada nekādus pārkāpumus, daži pat no sirds sāka nodarboties ar Faluņgun. 1996. gadā, publicējot apmelojošu rakstu par Faluņgun un paziņojot, ka tam ir politiski mērķi, laikraksts “Guanmin Žibao” pārkāpa valsts “Trīs aizliegumu” politiku attiecībā uz cjiņgun, kas balstījās uz to, ka valsts “nepropagandē, neizplata un neiejaucas” cjiņgun darbībā. Pēc šī raksta publikācijas politiķi, aiz kuriem stāvēja sabiedriskās drošības darbinieki un tā dēvētie “zinātnieki”, uzsāka pastāvīgus uzbrukumus Faluņgun. 1997. gada sākumā Luo Gaņš, ĶKP CK politiski-juridiskās komitejas sekretārs, izmantojot savu varu, deva rīkojumu Sabiedriskās drošības birojam veikt valsts sankcionētu Faluņgun darbības izmeklēšanu ar mērķi atrast jebkādus pierādījumus, kas varētu kalpot par attaisnojumu Faluņgun aizliegumam. Pēc tam, kad no visiem valsts reģioniem sāka pienākt ziņojumi, ka “nekādi pierādījumi nav atrasti”, Luo Gaņš Sabiedriskās drošības biroja (saukts arī par Politiskās drošības biroju) pirmajā nodaļā izdeva cirkulāru Nr. 555 “Paziņojums par Faluņgun darbības izmeklēšanas uzsākšanu”. Viņš pirmo reizi apsūdzēja Faluņgun, ka tas esot “ļauns kults”, un pēc tam uzdeva

Sabiedriskās drošības pārvaldēm visā valstī veikt sistemātisku Faluņgun darbības izmeklēšanu, informācijas iegūšanai izmantojot pārgērbtus darbiniekus. Izmeklēšanā netika atrasti nekādi pierādījumi, kas apstiprinātu viņa apsūdzības.

Lai ĶKP varētu uzsākt Faluņgun apspiešanu, tai bija nepieciešams līderis, kurš iekustinātu apspiešanas mehānismus. Izšķirošā bija ĶKP vadītāja attieksme pret šo jautājumu. Kā cilvēkam, ĶKP vadītājam piemīt kā labā, tā ļaunā puse. Ja viņš būtu sekojis savai labajai pusei, viņš būtu varējis laicīgi apturēt ĶKP neprātīgos uzbrukumus. Pretējā gadījumā ĶKP ļaunā daba izpaustos pilnībā.

“4. jūnija” prodemokrātiskās studentu kustības laikā 1989. gadā toreizējais ĶKP CK ģenerālais sekretārs Džao Dzijans negrasījās apspiest studentus. Uz studentu apspiešanu uzstāja astoņas augstas partijas amatpersonas, kuru kontrolē atradās ĶKP. Dens Sjaopins toreiz paziņoja: “[Mēs] nogalināsim 200 000 cilvēku apmaiņā pret 20 stabilitātes gadiem.” Tā dēvētie 20 stabilitātes gadi patiesībā nozīmē 20 ĶKP režīma gadus. Šī ideja atbilda ĶKP diktatūras galvenajam mērķim, tādēļ ĶKP to pieņēma.

Kas attiecas uz Faluņgun, no septiņiem ĶKP CK Politbiroja pastāvīgās komitejas locekļiem Dzijans Dzemiņš bija vienīgais, kurš uzstāja uz apspiešanu. Kā attaisnojumu viņš minēja to, ka šis jautājums skar “partijas un valsts izdzīvošanu”, aizskarot tādējādi ĶKP visjūtīgāko nervu. Šajā gadījumā Dzijana Dzemiņa centieni saglabāt savu personisko varu un ĶKP centieni noturēt vienīgās partijas diktatūru saplūda vienā veselā.

1999. gada 19. jūlija vakarā Dzijans Dzemiņš vadīja ĶKP augstāko amatpersonu sanāksmi. Pārkāpjot likumu ar savu politisko varu, personīgi “noformulējot” visu septiņu Politbiroja pastāvīgās komitejas locekļu izpratni, viņš vienpersoniski nolēma uzsākt masveida Faluņgun vajāšanas kampaņu. Viņš aizliedza Faluņgun Ķīnas valdības vārdā, tādējādi maldinot sabiedrību. Ķīnas komunistiskā partija, Ķīnas valdība un nezhēlīgie apspiešanas mehānismi, ko pielietoja ĶKP, tika pilnā apjomā izmantoti miljoniem nevainīgu Faluņgun praktizētāju apspiešanai.

Ja ĶKP ģenerālsekretāra amatā Dzijana Dzemiņa vietā tolaik būtu bijis cits cilvēks, iespējams, ka Faluņgun vajāšana nemaz nebūtu sākusies. No šī viedokļa raugoties, var sacīt, ka ĶKP izmantoja Dzijanu Dzemiņu.

No otras puses, ja ĶKP ar savu amorālo un nežēlīgo būtību nebūtu pastrādājusi tik daudz asiņainu noziegumu, tā neuzskatītu Faluņgun par apdraudējumu. Bez pilnīgas, visu sabiedrību aptverošas ĶKP kontroles Dzjana Dzemiņa centieni apspiest Faluņgun neiegūtu organizatorisko, finansiālo, propagandas, diplomātisko, personāla un materiālo atbalstu, kā arī atbalstu no cietumiem, milicijas, sabiedriskās drošības pārvaldes, armijas un tā sauktajām reliģiskajām un zinātniski-tehniskajām aprindām, demokrātiskajām partijām, darba kolektīviem, Komunistiskās jaunatnes komitejām, Sieviešu federācijām utt. No šī viedokļa raugoties, var sacīt, ka Dzjans Dzemiņš izmantoja ĶKP.

4. Kā Dzjans Dzemiņš izmanto ĶKP Faluņgun vajāšanai

Izmantodams ĶKP organizatorisko principu, saskaņā ar kuru “katrs partijas biedrs ir pakļauts Centrālajai komitejai”, Dzjans Dzemiņš norīkoja ĶKP kontrolēto valsts mašīnēriju kalpot Faluņgun represēšanai. ĶKP kontrolētās institūcijas ietver armiju, plašsaziņas informācijas līdzekļus, sabiedriskās drošības darbiniekus, miliciju, bruņoto miliciju, valsts drošības spēkus, tiesu sistēmu, Visķīnas tautas pārstāvju sapulci, diplomātisko korpusu, kā arī pseidoreliģiskās grupas. Armija un bruņotā milicija, atradamijs ĶKP kontrolē, tieši piedalījās Faluņgun praktizētāju nolaupīšanās un arestos. Ķīnas plašsaziņas informācijas līdzekļi palīdzēja Dzjana Dzemiņa režīmam, izplatot apmelojumus, nomelnot Faluņgun. Sabiedriskās drošības sistēmu Dzjans Dzemiņš izmantoja personiski, lai ievāktu informāciju, fabricētu melus un falsificētu ziņas. Visķīnas tautas pārstāvju sapulce un tiesu sistēma, piesedzoties ar “likumības” šķietamību, “likuma varas” aizsegā slēpa Dzjana Dzemiņa un ĶKP pastrādātos noziegumus, veiksmīgi piemulķojot visu sabiedrības slāņu ļaudis attiecībā uz notiekošo un tā patiesajiem motīviem. Tie bija pārvērtušies par instrumentu Dzjana Dzemiņa rokās, instrumentu, kura uzdevums bija kalpot viņa aizsardzībai. Tajā pašā laikā, diplomātiskā sistēma starptautiskajā sabiedrībā izplatīja melus, iekārdinot atsevišķas ārvalstu valdības, augstākās amatpersonas un starptautiskos plašsaziņas informācijas līdzekļus ar politiskiem un ekonomiskiem labumiem, lai tie klusētu par represijām pret Faluņgun.

CK darba sapulces laikā, kurā tika pieņemts lēmums par Faluņgun apspiešanu, Dzjans Dzemiņš paziņoja: “Es neticu, ka Ķīnas komunistis-

kā partija nespēs uzveikt Faluņgun.” Plānojot apspiešanas stratēģiju, tika pielietotas trīs direktīvas – “nomelnot [Faluņgun praktizētāju] reputāciju, izputināt [viņus] finansiāli, iznīcināt [viņus] fiziski”. Vēlāk totālā apspiešanas kampaņa tika pilnībā īstenota.

4.1. Plašsaziņas informācijas līdzekļu izmantošana informācijas plūsmas blokādei

Direktīvu “nomelnot [Faluņgun praktizētāju] reputāciju” īstenoja plašsaziņas informācijas līdzekļi, kas atradās ĶKP pilnīgā kontrolē. Sākot ar 1999. gada 22. jūliju, trešo dienu, kopš bija sākušies Faluņgun praktizētāju aresti visā valstī, ĶKP kontrolētie plašsaziņas informācijas līdzekļi uzsāka pret Faluņgun vērstu plaša mēroga kampaņu. Kā piemēru minēsim Ķīnas Centrālo Televīziju (CCTV), kas atrodas Pekinā. Līdz 1999. gada beigām atlikušajos mēnešos Ķīnas Centrālā Televīzija katru dienu septiņas stundas raidīja iepriekš sagatavotus sižetus. Tie, kas gatavoja šos raidījumus, sāka ar to, ka izkropļoja un viltoja Faluņgun pamatlicēja Li Hundži kunga uzstāšanos ierakstus, pēc tam pievienoja tā dēvētās pašnāvības, slepkavības un nāves gadījumus, kas iestājušies, atsakoties no medicīniskās aprūpes. Tika darīts viss iespējama, lai apmelotu un nomelnotu Faluņgun un tā pamatlicēju.

Viszināmākais piemērs tam ir tas, kā no Li Hundži kunga teiktā kādā sabiedriskā pasākumā “tā dēvētais Zemes eksplozijas incidents neeksistē,” tika izgriezts vārda priedēklis “ne”, lai vēlāk plašsaziņas informācijas līdzekļos apmelotu Faluņgun “pasaules gala” sludināšanā. Lai maldinātu sabiedrību, tika pielietoti arī citi triki, piemēram, noziedznieku izdarīto pārkāpumu inkriminēšana Faluņgun praktizētājiem. Par slepkavību Pekinā, ko pastrādāja psihiski slimais Fu Jibiņš, un ubagu noindēšanu Džedzjanas provincē tika apsūdzēts Faluņgun. ĶKP izmantoja plašsaziņas informācijas līdzekļus naida kurināšanai maldinātajā sabiedrībā, lai attaisnotu un meklētu atbalstu asiņainajām vajāšanām.

Vairāk nekā 2000 laikrakstu, vairāk nekā 1000 žurnālu, kā arī simtiem vietējo TV un radiostaciju, kas atradās absolūtā ĶKP kontrolē, tika pārpludināti ar totālu Faluņgun nomelnojošu propagandu. Šīs propagandas programmas vēlāk tika izplatītas visās valstīs ārpus Ķīnas robežām ar oficiālās ziņu aģentūras Siņhua, Ķīnas ziņu aģentūras, Ķīnas telegrāfa aģentūras un citu ĶKP kontrolē esošo un ārvalstīs raidošo plašsaziņas

informācijas līdzekļu palīdzību. Pat pēc nepilnīgiem statistiskiem datiem, tikai sešu mēnešu laikā tika publicēti un izlaisti ēterā vairāk nekā 300 000 rakstu un raidījumu, kuros tika nomelnots Faluņgun, tādējādi saindējot prātus neskaitāmiem maldinātiem cilvēkiem.

Ķīnas vēstniecībās un konsulātos ārvalstīs tika izlikts apskatei milzīgs daudzums albumu, kompaktdisku un brošūru, kuros tika kritizēts un “atmaskots” Faluņgun. Ārlietu Ministrijas interneta mājas lapā tika izveidota speciāla sadaļa, lai kritizētu un “atmaskotu” Faluņgun.

Turklāt 1999. gada beigās, laikā, kad Jaunzēlandē norisinājās Āzijas Klusā okeāna Ekonomiskās Sadraudzības valstu tikšanās augstākajā līmenī, Dzjans Dzemiņš, atmetis jebkādu izlikšanos, pašrocīgi dalīja brošūras ar apmelojumiem par Faluņgun, pasniedzams tās katram no vairāk nekā desmit valstu vadītājiem, kas piedalījās sanāksmē. Kādā intervijā Francijā, lai “nomelnotu [Faluņgun praktizētāju] reputāciju”, Dzjans Dzemiņš, pārkāpjot Ķīnas Konstitūciju, paziņoja, ka Faluņgun ir “ļausns kults”.

Melnie, nomācošie mākoņi, kas savilkušies pār valsti, bija signāls tam, ka atkal var sākties kaut kas tik pat dramatisks kā Kultūras revolūcija.

Viszemiskākais bija tā dēvētais “pašsadedzināšanās” incidents, kurš tika inscenēts 2001. gada janvārī un par kuru neiedomājamā ātrumā ar ziņu aģentūras Siņhua palīdzību tika izziņots pa visu pasauli, lai varētu visu vainu uzvelt Faluņgun. Kopš tā laika neskaitāmas starptautiskas organizācijas, to skaitā arī Starptautiskā izglītības attīstības organizācija, kas savu viedokli paudusi ANO sēdē, apstiprinājušas to, ka šis incidents ticis inscenēts. Izjautāšanas laikā viens no televīzijas grupas dalībniekiem atzina, ka daži Centrālajā televīzijā demonstrētie fragmenti tika uzņemti vēlāk. Atliek vien brīnīties par to, ka šie “Faluņgun praktizētāji, kas apņēmiņi dodas nāvē”, izrādījās tik gatavi sadarboties ar ĶKP vadītājiem.

Meli baidās no dienas gaismas. Izplatot tenkas un fabricējot melus, ĶKP darījusi arī visu iespējamo, lai bloķētu informācijas plūsmu. Tā nežēlīgi apspieda ikvienu ziņojumu par Faluņgun darbību ārvalstīs, kā arī apslāpēja ikvienu balsi, kas atskanēja Faluņgun praktizētāju aizstāvībai. Visas Faluņgun grāmatas un citi materiāli bez izņēmuma tika iznīcināti. Lai novērstu ārvalstu plašsaziņas līdzekļu mēģinājumus intervēt Faluņgun praktizētājus Ķīnā, tika ieviesti ārkārtas pasākumi, ieskaitot žurnālis-

tu izsūtīšanu no Ķīnas, spiediena izdarīšanu uz ārvalstu plašsaziņas informācijas līdzekļiem vai arī viņu uzpirkšanu ar mērķi noklusēt faktus.

Kas attiecas uz tiem Faluņgun praktizētājiem Ķīnā, kuri centās nosūtīt uz ārvalstīm faktus un dokumentus, kas apliecina valdības izvērstās necilvēcīgās represijas pret Faluņgun, arī viņu apspiešanai ĶKP pielietojā ārkārtējus un nežēlīgus līdzekļus. Piemēram, Li Jaņhua bija aptuveni 60 gadus veca sieviete no Liaoninas provinces Dašicjao pilsētas Naņlou ekonomiskās attīstības rajona Dundzjanas ciemata. 2001. gada 19. februārī, kad viņa izplatīja materiālus ar patiesību par Faluņgun, milicijas darbinieki viņu nolaupīja un līdz nāvei piekāva. Lai slēptu savu noziegumu, milicija melīgi paziņoja, ka viņa "Faluņgun dēļ sajukusi prātā un mirusi".

Tikai Cjinhua universitātē vien par Faluņgun materiālu izdalīšanu ilgstoši cietumsodi tika piespriesti vairāk nekā desmit pasniedzējiem un studentiem. Pēc tam, kad pasaule uzzināja par Čuncjinas universitātes aspirantes un Faluņgun praktizētājas Vei Sjinjaņas izvarošanu, septiņi Faluņgun praktizētāji no Čuncjinas pilsētas tika apsūdzēti un viņiem tika piespriesti ilgtermiņa cietumsodi.

4.2. Soda sankcijas un kratīšanas, neievērojot nekādas likumīgas procedūras

Viss ĶKP valsts aparāts īstenoja politiku "izputināt [Faluņgun praktizētājus] finansiāli". Kopš vairāk nekā piecu gadu ilgo vajāšanu sākuma simtiem tūkstošiem Faluņgun praktizētāju tika uzlikti no tūkstoša līdz desmitiem tūkstošu juaņu lieli sodi*¹³, šādi cenšoties viņus iebaidīt un pakļaut tos smagam ekonomiskam spiedienam. Faluņgun praktizētāji tika pakļauti šīm patvaļīgajām soda sankcijām savās darba vietās, milicijas iecirkņos un sabiedriskās drošības pārvaldēs. Tiem, kuriem tika uzliktas soda sankcijas, neizsniedza nekādas kvītis par veiktajiem maksājumiem, ne arī uzrādīja attiecīgu likuma pantu, uz kā pamata šīs soda sankcijas tika uzliktas. Pilnībā izpalika jebkādas ar likumu noteiktas procedūras.

Vēl cits Faluņgun praktizētāju aplaupīšanas un iebaidīšanas veids ir kratīšana. Tie, kas saglabā stingru pārliecību, saskaras ar kratīšanām, kuras milicija veic, kad vien tiem ienāk prātā, tas notiek bez jebkāda kratī-

¹³ Vidējā darba alga Ķīnā ir 500 juaņu.

šanas ordera. Bez ierunām tiek konfiscēta nauda un vērtslietas. Ciematos atņem pat graudus un citus produktus. Gluži tāpat kā soda naudas, materiālo vērtību konfiskācija netiek dokumentēta, netiek izrakstītas kvītis, kas varētu kalpot par pierādījumu mantu atsavināšanai. Parasti tie, kas konfiscē praktizētāju mantas, piesavinās tās sev.

Tajā pašā laikā Faluņgun praktizētājus atlaiž no darba. Ciematos varas orgāni draud atņemt praktizētājiem zemi. ĶKP neliek mierā pat pensionārus. Tiem pārtrauc izmaksāt pensijas un izliek no mājām. Dažiem Faluņgun praktizētājiem, kas nodarbojas ar biznesu, tiek konfiscēti īpašums un iesaldēti norēķinu konti.

Īstenojot savu politiku, ĶKP izmanto arī paņēmienu – apsūdzība līdzdalībā. Ja kādā darba kolektīvā vai valsts iestādē tiek atklāti Faluņgun praktizētāji, to vadītājus un darbiniekus atstāj bez prēmijām, viņiem nepienākas arī paaugstinājums amatā. Šo darbību mērķis ir sēt sabiedrībā ienaidu pret Faluņgun praktizētājiem. Arī Faluņgun praktizētāju ģimenes locekļiem un radniekiem draud atlaišana no darba, izlikšana no mājām un viņu bērnu izslēgšana no skolas. Visi šie pasākumi kalpo tam pašam mērķim – atņemt Faluņgun praktizētājiem visus iespējamus ienākumu avotus, lai tādējādi piespiestu viņus atteikties no savas pārlicības.

4.3. Nežēlīgas spīdzināšanas un slepkavības

Baismīgo politiku – “iznīcināt [Faluņgun praktizētājus] fiziski” – Ķīnā galvenokārt īsteno sabiedriskās drošības biroji, prokuratūras^{*14} un tiesu sistēma. Saskaņā ar Minhui interneta mājas lapas sniegtajiem statistikas datiem, kopš vajāšanu sākuma 1999. gada 20. jūlijā, vairāk nekā piecu gadu laikā represiju rezultātā bojā gājuši aptuveni 2871 Faluņgun praktizētāji (dati uz 2006. gada maiju). Nāves gadījumi fiksēti vairāk nekā 30 provincēs, autonomajos apgabalos un centrālās valdības tiešā pakļautībā esošajās pilsētās. Pēc reģistrēto nāves gadījumu skaita līdz 2004. gada 1. oktobrim pirmajā vietā ir Heiludzjanas province, tālāk seko Dziliņa, Ljaonina, Hebei, Šaņduna, Sičuāņa un Hubei. Visjaunāka-

¹⁴ Ķīnas valdības struktūra, kas atbildīga par kriminālvajāšanu un juridisko uzraudzību. Tās pienākumos ietilpst pieņemt lēmumus par arestiem un kriminālvajāšanu, veikt izmeklēšanu, ierosināt un uzturēt apsūdzības, skaidrot dažādu likumu pielietošanu, pārbaudīt tiesu spriedumus, uzraudzīt juridisko procedūru norisi, kontrolēt cietumu, aizturēšanas centru un darba noietu darbību.

jam no bojā gājušajiem bija tikai 10 mēneši, visvecākajam – 82 gadi. 51,3% no kopējā bojāgājušo skaita ir sievietes. 38,8% ir cilvēki, kas vecāki par 50 gadiem. Komunistiskās partijas pārstāvji neoficiāli atzīst, ka faktiskais represiju rezultātā bojā gājušo Faluņgun praktizētāju skaits ir daudz lielāks.

Pret Faluņgun praktizētājiem tiek pielietoti neskaitāmi un daudzveidīgi spīdzināšanu veidi. Piekaušana, pērsana un spīdzināšana ar elektrisko strāvu, sasaldēšana, sasiešana, iekalšana roku dzelžos un kāju važās uz ilgu laiku, spīdzināšana ar uguni, nokaitētu gludekli un degošām cigaretēm, piekarināšana aiz roku dzelžiem, fiksēšana neērtā pozā uz ilgu laiku, caurduršana ar bambusa adatām, seksuāla ņirgāšanās un izvarošana – tā ir tikai neliela daļa no pielietotajām metodēm. 2000. gada oktobrī Ljao-ninas provinces Masaņdzjas piespiedu darba nometnes uzraugi izģērba astoņpadsmit sievietes, Faluņgun praktizētājas, un iemeta tās vīriešu kamerās izvarošanai. Visi šie noziegumi ir pilnībā dokumentāli apstiprināti, to ir pārāk daudz, lai varētu uzskaitīt.

Cita izplatīta necilvēcīgu spīdzināšanu forma, līdzās daudzām citām, ir ļaundarīga “psihiatriskās ārstēšanas” izmantošana. Normālus, saprātīgus un veselus Faluņgun praktizētājus nelikumīgi un ar varu ievieto psihiatriskās klīnikās, kur tiem injicē nezināmus preparātus, kas sagrauj centrālo nervu sistēmu. Rezultātā daži praktizētāji tikuši daļēji vai pilnīgi paralizēti. Daži zaudējuši redzi, citi dzirdi. Citiem tiek sagrauti muskuļaudi un iekšējie orgāni. Dažiem zūd atmiņa, citiem palēninās reakcija. Dažiem praktizētājiem ļoti nopietni tikuši bojāti iekšējie orgāni. Daži piedzīvojuši garīgu sabrukumu. Daži pat gāja bojā neilgi pēc medikamentu ievadīšanas.

Statistika pierāda, ka Faluņgun praktizētāju vajāšanas gadījumi ar “psihiatriskās ārstēšanas” palīdzību Ķīnā notikuši 23 provincēs, autonomajos apgabalos un centrālās valdības tiešā pakļautībā esošajās pilsētās. Vismaz 100 psihiatriskās klīnikas provinču, pilsētu, rajonu un apgabalu līmeņos piedalījās represijās. Balstoties uz šādu gadījumu skaitu un izplatību, ir acīmredzams, ka ļaunprātīga psihotropo preparātu pielietošana pret Faluņgun praktizētājiem bijusi labi izplānota un sistemātiska, no augšas uz leju īstenota politika. Vairāk nekā 1000 Faluņgun praktizētāju pret savu gribu tika ievietoti psihiatriskajās klīnikās un narkoloģiskās rehabilitācijas centros. Daudziem no viņiem ar varu tika ievadīti vai piespiedu

kārtā iedaroti neskaitāmi preparāti, kas sagrauj cilvēka nervu sistēmu. Šos praktizētājus arī sasēja un spīdzināja ar elektrošoku. Tikai šo ļaundarbību rezultātā vien bojā gājuši vismaz 15 cilvēki.

4.4. “Ofiss 610” izstiepis savus taustekļus aiz likuma ietvariem

1999. gada 7. jūnijā ĶKP Politbiroja sēdē Dzjans Dzemiņš nepamatoti apmeloja Faluņgun. Viņš klasificēja situāciju, kas saistīta ar Faluņgun kā “šķīru cīņu” un nodēvēja Faluņgun praktizētājus par ĶKP politikajiem ienaidniekiem, izprovocējot ĶKP cīņas refleksu, un deva pavēli Centrālajā komitejā izveidot vadošo grupu Faluņgun jautājuma risināšanai. Tā kā tā tika dibināta 10. jūnijā, to nosauca par “Ofisu 610”. Pēc tam līdzīgi “Ofisi 610” tika izveidoti visā valstī, visos valdības līmeņos no augšas līdz apakšai, lai tieši vadītu visus ar Faluņgun apspiešanu saistītos jautājumus. Politiski juridiskā komiteja, plašsaziņas informācijas līdzekļi, sabiedriskās drošības institūcijas, prokuratūra, tautas tiesa un nacionālās drošības orgāni, atrodoties ĶKP komitejas pakļautībā, “Ofisa 610” vietā pilda netīro darbu. Tehniski “Ofiss 610” atrodas Valsts padomes jurisdikcijā, taču patiesībā tā ir partijas organizācija, kurai ir atļauts pārsniegt noteiktos valsts likumu un valdības struktūru ietvarus un izmantot visus valsts resursus pēc saviem ieskatiem. “Ofiss 610” ir visvarena organizācija, kas pēc savas būtības ļoti līdzinās nacistu gestapo, tās ļaundarbībām nav gala. 1999. gada 22. jūlijā, pēc tam, kad Dzjans Dzemiņš izdeva rīkojumu par Faluņgun apspiešanu, ziņu aģentūra Siņhua publicēja ĶKP Centrālās organizatoriskās pārvaldes un ĶKP Centrālās propagandas pārvaldes atbildīgo personu runas, kurās tie atklāti atbalstīja Dzjana Dzemiņa izvērstās represijas pret Faluņgun. Visas šīs struktūras sadarbojās komunistiskās partijas stingrās organizācijas ietvaros, lai īstenotu Dzjana Dzemiņa ļauno plānu.

Neskaitāmi gadījumi pierāda, ka ne Sabiedriskās drošības pārvaldēm, ne prokuratūrām, ne Tautas tiesām nav pietiekamas varas, lai pieņemtu neatkarīgu lēmumu nevienā ar Faluņgun saistītā jautājumā. Tiem nākas pildīt “Ofisa 610” pavēles. Kad arestēto, ieslodzīto un līdz nāvei nomocīto praktizētāju radinieki vērsās sabiedriskās drošības instancēs, prokuratūrā vai tautas tiesā, viņiem tika sacīts, ka visus lēmumus pieņem “Ofiss 610”.

Tomēr “Ofisa 610” pastāvēšanai nav likumīga pamata. Kad tas dod rīkojumus visām ĶKP kontrolējamām institūcijām, parasti nav nekādu rakstisku dokumentu, tikai mutiskas pavēles. Vēl vairāk, īpaši tiek uzsvērts, ka tiem, kuri saņem rīkojumus, ir aizliegts veikt audio un video ierakstus un pat izdarīt rakstiskas piezīmes.

Šāda veida līdzīgas diktatūras pagaidu instances izmantošana ir partijas bieži pielietota taktika likumu neievērošanai. Visu iepriekšējo politisko tīrīšanu laikā partija vienmēr izmantojusi nelikumīgu taktiku, izveidojot pagaidu nelikumīgus orgānus, tādus kā Kultūras revolūcijas vadošā grupa, lai īstenotu ĶKP rīkojumus un izplatītu tirāniju pa visu valsti.

Ilgstošās tirāniskās varas un despotiskās valdīšanas laikā partija radījusi visspēcīgāko un atbaidošāko valsts terorisma sistēmu, kas balstīta uz nežēlību, meliem un informācijas blokādi. Tās nežēlība un spēja maldināt ir ārkārtīgi augstā profesionālā līmenī. Tā ir nepieredzēti vērienīga un plaša. Visu iepriekšējo politisko kustību gaitā partija uzkrājusi sistemātiskas un efektīvas metodes un pieredzi, lai sodītu cilvēkus, kaitētu viņiem un nogalinātu tos visnežēlīgākajos, viltīgākajos un melīgākajos veidos, kādus vien var iedomāties. Gadījumā, kas tika minēts iepriekš, vīrs nespēja izturēt milicijas draudus un spiedienu un nogalināja savu labsirdīgo sievu. Tie ir ĶKP plašsaziņas masu informācijas līdzekļu melu, politiskā spiediena, apsūdzību par līdzdalību, iebiedēšanas un citu valsts terorisma metožu izkropļotās cilvēka dabas un sētā ienaida ļaunie augļi.

4.5. Armijas un nacionālo finanšu resursu izmantošana

Partija kontrolē visas valsts bruņotos spēkus, kas ļauj tai bez bailēm, kad vien ienāk prātā, apspiest cilvēkus. Šajās pret Faluņgun vērstajās represijās Džjans Dzemiņš izmantoja ne vien miliciju un bruņoto miliciju, bet arī iesaistīja bruņotos spēkus, kad 1999. gada jūlijā un augustā simtiem tūkstoši vai pat miljoni neapbruņotu vienkāršu ļaužu no visas valsts gatavojās doties uz Pekinu ar apelāciju Faluņgun aizstāvībai. Kareivji tika izvietoti dažādās vietās Pekinas pilsētā. Visus galvenos ceļus, kas ved uz Pekinu, bija nobloķējuši ar pielādētiem ieročiem bruņojušies kareivji. Aizturot un arestējot praktizētājus, kas bija ieradušies ar apelāciju, tie rīkojās sadarbībā ar miliciju. Džjana Dzemiņa veiktā ĶKP militāro spēku pārvietošana atvēra ceļu asiņainajām represijām.

DZJANA DZEMIŅA SLEPENĀ VIENOŠANĀS AR ĶKP,
LAI ĪSTENOTU REPRESIJAS PRET FALUŅGUN

Partija kontrolē valsts finanses, kas pret Faluņgun vērsto represiju īstenošanā nodrošina Dzjanam Dzemiņam finansiālu atbalstu. Reiz kāds augsts Liaoninas provinces juridiskās pārvaldes ierēdnis, uzstājoties Liaoninas provinces Masaņdzja piespiedu darba nometnē, sacīja: “Faluņgun vajāšanai izmantotie finanšu resursi ir pārsnieguši kara laika izdevumus.”

Šobrīd nav zināms, cik lielus valsts ekonomikas resursus, kas nopelnīti ar tautas sviedriem un asinīm, ĶKP iztērējusi represijām pret Faluņgun. Tomēr nav grūti iedomāties, cik milzīga ir šī summa. Sabiedriskās drošības pārvaldes iekšējā partijas informācija 2001. gadā norāda, ka Faluņgun praktizētāju arestiem tikai Tiaņņmenļ laukumā vien tiek tērēti 1,7-2,5 miljoni juaņu dienā, tas nozīmē, no 620 līdz 910 miljoniem juaņu gadā. Visas valsts mērogā, no pilsētām, līdz pat attāliem lauku rajoniem, no milicijas iecirkņiem un sabiedriskās drošības pārvaldēm, līdz visu “Ofisu 610” nodaļu darbiniekiem, Dzjans Dzemiņš iesaistījis represijās vairākus miljonus cilvēku. Visu šo cilvēku darba alga vien sasniedz apmēram simt miljardus juaņu gadā. Turklāt, Dzjans Dzemiņš iztērējis milzīgas summas piespiedu darba nometņu paplašināšanai, lai turētu tajās Faluņgun praktizētājus, kā arī “smadzeņu skalošanas” centru celtniecībai utt. Piemēram, 2001. gada decembrī Dzjans Dzemiņš piešķīris 4,2 miljardus juaņu “smadzeņu skalošanas” centru celtniecībai, kas paredzēti Faluņgun praktizētāju “pāraudzināšanai”. Milzīgas naudas summas tika iztērētas arī tam, lai stimulētu vēl lielāka ļaužu skaita iesaistīšanos represijās pret Faluņgun. Daudzos rajonos atalgojums par praktizētāja arestu bija vairāki tūkstoši vai pat desmiti tūkstoši juaņu. Liaoninas provinces Masaņdzja piespiedu darba nometne ir vieta, kurā represijas pret Faluņgun ir visnežēlīgākās. Reiz partija piešķīra nometnes direktoram Su naudas prēmiju 50 tūkstošu juaņu apmērā, bet viņa vietniekam Šao prēmiju 30 tūkstošu juaņu apmērā.

Bijušais ĶKP ģenerālsekretārs Dzjans Dzemiņš ir tas, kurš iecerējis, uzsācis un vadījis represijas pret Faluņgun. Šim nolūkam viņš izmantoja ĶKP. Viņam noteikti nāksies atbildēt par šo vēsturisko noziegumu. Tomēr, ja nebūtu bijis ĶKP ar tās vardarbīgo sistēmu, kas izveidojusies ilgstošas prakses gaitā, Dzjans Dzemiņš nespētu uzsākt un īstenot šīs ļaunās represijas.

Dzjans Dzemiņš un partija izmantoja viens otru. Tie, riskējot izraisīt vispārēju nosodījumu, nostājās pret „Īstenību, Labestību, Pacietību” savu personisko un partijas interešu dēļ. Viņu slepenā vienošanās ir patiesais iemesls tam, kāpēc šis traģiskais un absurdais noziegums varēja notikt.

5. Dzjans Dzemiņš grauj Ķīnas komunistisko partiju no iekšienes

Savtīgu interešu vadīts, Dzjans Dzemiņš izmantoja ĶKP piemītošo ļauno būtību, lai uzsāktu plaša mēroga vajāšanas pret nevainīgiem cilvēkiem, kas vadās pēc „Īstenības, Labestības, Pacietības” principa. Viņš uzsāka represijas pret sociālo grupu, kas ir vismiermīlīgākā un visnodevīgākā valstij un sabiedrībai. Šīs represijas ne tikai ievēl valsti un tautu noziegumu un posta bezdibeni, bet arī sagrauj partiju pašos tās pamatos.

Dzjans Dzemiņš izmantoja ĶKP, lai represijās pret Faluņgun pielietotu visļaunākās, gan senās, gan mūsdienu, kā ķīniešu, tā arī no ārvalstīm aizgūtās metodes. Rezultātā smagi cieta likums, morāle un cilvēciskās vērtības. Tas pašos pamatos iznīcināja jebkādu uzticību režīmam un sagrāva tā varas uzturēšanas fundamentu.

Dzjana Dzemiņa kliķe izmantoja visus iespējamus finanšu, materiālos un cilvēku resursus, lai apspiestu Faluņgun. Tas uzgūla valstij un sabiedrībai kā smags slogs un radīja milzu spiedienu uz finanšu sistēmu. ĶKP nekādi vairs nav spējīga turpināt šīs neveiksmei nolemtās represijas. Tā vienīgi var izmantot tautas uzkrājumus, izlaist valsts parādzīmes un pievilināt ārvalstu kapitālu, lai uzturētu represijas. ĶKP un Dzjans Dzemiņš represijās izmantojuši visa veida viltus, vardarbības un maldināšanas metodes un visu ĶKP nodevību un ļaundarbību arsenālu, lai vajātu Faluņgun.

Partija un Dzjans Dzemiņš izmantoja visus zināmos propagandas instrumentus, lai fabricētu melus, nomelnotu Faluņgun un radītu attaisnojumu apspiešanai un represijām. Tomēr meliem ir īsas kājas. Kad meli būs pilnībā atmaskoti un viss ļaunums kļūs redzams dienasgaismā, kad represijas beigsies un visi par tām uzzinās, šīs propagandas metodes vairs nespēs maldināt ļaudis. Partija pilnībā zaudēs uzticību cilvēku acīs, tie vairs nesaistīs ar to savas cerības.

Uzsākot Faluņgun apspiešanu 1999. gadā, Dzjans Dzemiņš bija iecerējis tikt galā ar Faluņgun “trijos mēnešos”. Tomēr partija nebija pienācīgi novērtējusi Faluņgun spēku, kā arī tradīciju un ticības spēku.

Kopš seniem laikiem ļaunais nekad nav varējis apspiest taisnīgo. Tas nevar iznīdēt labestību cilvēku sirdīs. Pagājuši pieci gadi. Faluņgun vēl joprojām ir Faluņgun. Turklāt, Faluņgun plaši izplatījies visā pasaulē. Dzjans Dzemiņš un partija šajā cīņā starp labo un ļauno ir cietuši smagu sakāvi. To negodīgā, nežēlīgā un ļaunā būtība ir pilnībā atmaskota. Sliktu slavu iemantojušais Dzjans Dzemiņš šobrīd saskaras ar dažādām problēmām kā savās mājās, tā arī ārvalstīs, un viņu sagaida daudzi tiesu procesi un prasības saukt viņu pie atbildības.

Sākotnēji partija centās izmantot apspiešanu savas tirānijas pastiprināšanai. Tomēr rezultātā tā nevis guva “jaunu sparū”, bet izlietoja visus savus spēkus. Tagad ҶKP jau aizgājusi par tālu, par vēlu to glābt. Tā līdzinās izpuvušam, nokaltušam kokam. Pietiek ar mazu vēja pūsmu, lai tā sagrūtu. Katra absurda doma mēģināt glābt ҶKP ir pretrunā ar vēstures gaitu. Tas ne tikai būs smags un veltīgs darbs, tas iznīcinās paša nākotni.

Noslēgums

Bijušais ҶKP ģenerālsēkretārs Dzjans Dzemiņš ir tas, kurš iecerēja, uzsāka un vadīja pret Faluņgun vērstās ļaunās represijas. Dzjans Dzemiņš pilnībā izmantoja varu, stāvokli, disciplinārās metodes un politisko kampaņu mehānismus, lai uzsāktu Faluņgun vajāšanu. Viņam neizdosies izvairīties no atbildības par šo vēsturisko noziegumu. No otras puses, ja nebūtu ҶKP, Dzjans Dzemiņš nebūtu varējis uzsākt un īstenot šo nežēlīgo vajāšanu. Kopš savas rašanās ҶKP nespēja paciest taisnīgumu un labestību. Ar apspiešanu kā metodi un represijām kā savu kompetenci, ҶKP valdīšana balstās uz vienas vienīgas partijas stingru apziņas kontroli. Savā būtībā ҶKP baidās no „Īstenības, Labestības, Pacietības” un uzskata Faluņgun par ienaidnieku. Tādēļ šī Faluņgun apspiešana un represijas bija neizbēgamas. Dzjans Dzemiņš un ҶKP, uzbrūkot „Īstenībai, Labestībai, Pacietībai”, deva iespēju izplatīties meliem, ļaunumam, vardarbībai, indei, naidam un korupcijai. Tā rezultātā visā Ҷīnā iestājās vispārējs morāles pagrimums, kas ir ietekmējis katru.

Slepenā ĶKP un Dzjana Dzemiņa sazvērestība vienoja viņu likteņus. Šodien Faluņgun iesniedz tiesās prasības pret Dzjanu Dzemiņu. Dienā, kad Dzjans Dzemiņš tiks saukts pie atbildības, arī ĶKP liktenis kļūs skaidri zināms.

Debesu principi nepieļauj, ka pastāv tādi, kas izvērš necilvēciskas represijas pret labiem cilvēkiem, kuri vadās pēc „Īstenības, Labestības, Pacietības”. Dzjana Dzemiņa un ĶKP ļaunie darbi kalpos cilvēcei par mūžīgu un dziļu mācību.

6. DAĻA

ĶĪNAS KOMUNISTISKĀ PARTIJA SAGRĀVUSI TRADICIONĀLO KULTŪRU

Priekšvārds

Kultūra ir nācijas dvēsele. Garīgie faktori cilvēcei ir tik pat nepieciešami kā fiziskie faktori – tādi kā tautība un dzimtene.

Nācijas attīstības vēsturi raksturo tās kultūras mantojums. Pilnīga tradicionālo kultūras vērtību iznīcināšana novedīs pie nācijas izzušanas. Senās nācijas, kas radījušas brīnišķīgas civilizācijas, izzuda, kad izzuda viņu kultūra, pat ja viņu nācijas cilvēki izdzīvoja. Ķīna ir vienīgā valsts pasaulē ar 5000 gadus ilgu nepārtrauktu senās kultūras mantojumu. Tās tradicionālās kultūras iznīcināšana ir milzīgs noziegums.

Pastāv uzskats, ka tradicionālā Ķīnas kultūra nākusi no Dieviem. Tā sākas ar mītu par to, kā Paņgu radīja Debesis un Zemi*¹, par to, kā Ņuva radījusi cilvēku*², kā Šeņnuns atklājis simtiem ārstniecisko augu*³ un Cansje izveidojis ķīniešu rakstību*⁴. Ķīniešu kultūras dzīslās plūst Dao gudrība par Debesu un cilvēces vienotību, kas skaidri izteikta Laodzi

¹ Ķīniešu mitoloģijā Paņgu bija pirmā dzīvā būtne, kas radījusi visu esošo.

² Ķīniešu mitoloģijā Ņuva – dieviete, kas radījusi cilvēci, kamēr citi ticējumi vēsta, ka to paveicis Paņgu. Pati dieviete un viņas vīrs Fu Sji, kurš bija pirmais no Trim Valdniekiem, bieži vien tiek uzskatīti par “cilvēces vecvecākiem”. Viņa un Fu Sji bieži tika attēloti ar čūsku vai drakonu astēm ķermeņa apakšējās daļas vietā, jo tieši drakonu izskatā viņa kopā ar vīru veidoja upes, novēršot plūdus. Viņa ir tā, kas uzmana sienu, kas balsta Debesis. Ja šī siena sagrūst, viss tiks iznīcināts.

³ Šeņnuns (Dievišķais zemkopis) – ķīniešu mitoloģijas varonis, bija otrs no leģendārajiem valdniekiem, kurš dzīvojis pirms apmēram 5000 gadiem un mācījis ļaudīm zemkopību. Viņš klasificējis arī simtiem ārstniecisko augu (tai skaitā arī indīgos), pašaizliedzīgi izmēģinot to iedarbību uz sevi. Tas devis ārkārtīgi nozīmīgu ieguldījumu tradicionālās ķīniešu medicīnas attīstībā.

⁴ Cansje – viens no senās Ķīnas leģendārajiem mitoloģijas personāžiem. Tiek uzskatīts par Dzeltēnā imperatora (pēdējā no Trim valdniekiem) oficiālo vēsturnieku un ķīniešu rakstības izgudrotāju. Cansje vārdā nosaukta ķīniešu hieroglifu ievadīšanas metode datorā.

darbā “Dao De dzjin”⁵: “Cilvēks seko Zemei, Zeme seko Debesīm, Debesis seko Dao un Dao seko tam, kas ir dabiski,” un Konfūcija “Lielajā mācībā”: “Lielā mācība mudina pilnveidot tikumību.” Lai iepazīstinātu sabiedrību ar savām idejām, pirms 2000 gadiem Konfūcijs izveidoja skolu, kuras pamatā ir pieci svarīgākie tikumi: humānisms, taisnīgums, rituāla ievērošana (uzvedības normas), gudrība un uzticība. Pirmajā gadsimtā Ķīnā ienāca Šakjamuni budisms, kurā akcentēta žēlsirdība un visu dzīvo būtņu glābšana. Tas ievērojami bagātināja ķīniešu kultūru. Vēlākos laikos konfūcisms, daoisms un budisms kļuva par ķīniešu sabiedrībā izplatītākajām ticībām. Tās, kā visiem zināms, vadīja Tan dinastiju (618.-907.) pretī uzplaukumam un slavas virsotnēm.

Neskatoties uz to, ka ķīniešu nācija vēstures gaitā ir piedzīvojuši daudzkārtējus iebrukumus un triecienus, ķīniešu kultūra izrādījusies ārkārtīgi izturīga un dzīvotspējīga, un tās būtība tika pārmantota no paaudzes uz paaudzi. Doma, ka “Debesis un cilvēks ir vienoti” atspoguļo mūsu senču uzskatus par Visumu. Sabiedrības priekšstati ir balstīti uz principu, ka “labestība tiks atalgota, bet par ļaunumu pienāksies sods”. Elementārā tikumības norma – “nedarīt citiem to, ko tu negribētu, lai dara tev”, cilvēku sabiedrības normas – “uzticība, godbijīga izturēšanās pret vecākiem, atturība un taisnīgums” un konfūcisma pieci svarīgākie tikumi – “humānisms, taisnīgums, rituāla ievērošana (uzvedības normas), gudrība un uzticība” – ir iedibinājuši sabiedrības un cilvēku morāles pamatus. Balstoties uz šīm vērtībām, ķīniešu kultūra iemiesoja sevī godīgumu, labestību, saskaņu un iecietību. Vienkāršie ķīnieši turēja godā Debesis, Zemi, valdnieku, vecākus un skolotāju. Dieva (Debesu un Zemes) godāšana, uzticība savai zemei (valdniekam), ģimenes (vecāku) godāšana un cieņa pret skolotāju balstās uz dziļi iesakņojušos ķīniešu tradīciju kultūras iekšējo saturu. Tradicionālā ķīniešu kultūra tiecās pēc harmonijas starp Visumu un cilvēku, tajā īpaša vērtība tika vēltāta sevis

⁵ “Dao De dzjin” (Grāmata par ceļu un tā spēku) – viens no nozīmīgākajiem daoisma kanoniem, kuru sarakstījis Laodzi (Godātais Skolotājs). Laodzi dzīvojis VI gadsimtā p.m.ē. Džou dinastijas valdīšanas laikā Ču valstī. Tiek uzskatīts, ka Laodzi īstais vārds bija Li Er vai Lao Taņš. Viņš bija galma arhivārs un konsultēja Konfūciju rituālu jautājumos. Mīts vēsta, ka vecumdienās Laodzi atstājis Ču valsti, lai dotos uz rietumu kalniem. Pie Ķīnas rietumu robežas viņu apturējis sardzes kareivis, lūgdams izklāstīt tam savu mācību. Tad Laodzi sarakstījis darbu, kas sastāv no apmēram 5000 hieroglifiem un ir pazīstams kā “Dao De dzjin”. Pabeidzis rakstīt savu darbu, Laodzi turpinājis ceļu uz rietumiem, un vairs neviens par viņu neko nav dzirdējis.

pilnveidošanai. Tā balstījās uz stingru ticību konfūcisma, budisma un da-
oisma pilnveidošanās ceļam, bruņojot ķīniešus ar pacietību, nodrošinot
sabiedrības izaugsmi, cilvēku sabiedrības morāles aizsardzību un īstenu
ticību.

Atšķirībā no likuma, kas nosprauž stingras robežas, kultūra ierobežo
ļoti saudzīgi. Pēc pastrādāta nozieguma likums paredz sodu, bet kultūra,
būdamā dziļi tikumiska, novērš pašu nozieguma rašanās cēloni. Sabiedrī-
bas morāles normas parasti atspoguļojas tās kultūrā.

Ķīnas vēsturē tradicionālā kultūra sasniedza savu uzplaukumu Tan
dinastijas laikā, kas sakrita ar ķīniešu nācijas varenības uzplaukumu. Arī
zinātne attīstījās unikāli, izpelnoties citu tautu atzinību. Uz Tan dinastijas
galvaspilsētu Čanaņu mācīties brauca no Eiropas, Tuvajiem Austrumiem
un Japānas. Tāpēc valstis, kas robežojās ar Ķīnu, uzskatīja to par metro-
poli. “Neskaitāmas valstis personīgi ieradās, kaut arī tam bija vajadzīga
daudzpakāpju tulkošana un pazemīga robežu pāriešana.”*⁶ Pēc Cjiņ di-
nastijas valdīšanas (221.-207. g.p.m.ē.) Ķīnas teritorija bieži tika pakļau-
ta atsevišķu cilšu uzbrukumiem. Galvenokārt tas notika Sui (581.-618.),
Tan (618.-907.), Juan (1271.-1368.) un Cjin (1644.-1911.) dinastiju valdī-
šanas laikā, bet tas atgadījās arī citos laikos, kad etniskās minoritātes no-
dibināja savu valsts iekārtu. Neskatoties uz to, visas šīs etniskās grupas
pilnībā asimilējās ar ķīniešu dzīves veidu. Tas norāda uz tradicionālās
ķīniešu kultūras vienojošo spēku. Kā reiz sacījis Konfūcijs: “Tālab, ja
ļaudis, kas nākuši no tālienes, ir nepieķāpīgi, izmainiet viņus, pilnveido-
jot kultūrā un tikumā.”*⁷

Kopš ĶKP 1949. gadā bija ieguvusi varu, tā valsts resursus ziedoja
Ķīnas bagātās tradicionālās kultūras iznīcināšanai. Šis nelāgais nodoms
neradās no ĶKP pieķeršanās tehniskajam progresam, nedz arī aiz vien-
kāršas muļķības, akli pielūdzot Rietumu civilizāciju. Galvenokārt tas bi-
ja saistīts ar ĶKP iedzimto ideoloģisko opozīciju tradicionālajai ķīniešu
kultūrai. Tādējādi ĶKP uzsāktā ķīniešu kultūras iznīcināšana bija ielā-

⁶ “Vēsturnieka piezīmes” (“Ši Dzji”, kas tiek tulkots arī kā ”Lielā skrēvera piezīmes”),
ko sarakstījis pirmais lielais ķīniešu vēsturnieks Sima Cjaņs (145.- 85. g.p.m.ē.). Tajās
aprakstīta Ķīnas un kaimiņvalstu vēsture sākot no seniem laikiem, līdz pat laikam, kad
dzīvojis pats vēsturnieks. Sima Cjaņa unikālais vēstures notikumu pierakstīšanas stils
kļuva par impērijas dinastiju vispārpieņemtu vēstures pierakstīšanas paraugu turpmākajos
2000 gados.

⁷ Konfūcijs, “Pārrunas un spriedumi”.

nota, labi organizēta un sistemātiska, tā tika īstenota ar valsts vardarbības palīdzību. Kopš dibināšanas brīža līdz pat šai dienai ĶKP nekad nav pārstājusi “revolucionizēt” Ķīnas kultūru un patiešām mēģina pilnībā izmainīt tās likteni.

Vēl zemiskāka par tradicionālās kultūras iznīcināšanu ir ĶKP ar nodomu īstenotā ļaunprātīgā kultūras izmantošana un negodīgā pārveidošana. ĶKP labprātāk slavina zemiskumu nekā tikumu, tā propagandē cīņu par varu, sazvērestību un diktatūru – visu to, kas norisinājās Ķīnas vēstures gaitā, kad ļaudis bija novērsušies no tradicionālajām vērtībām. ĶKP ir izmantojusi šos vēsturiskos piemērus, lai palīdzētu izveidot savu morāles kodeksu, domāšanas veidu un runas veidu, radot nepareizu uzskatu, ka šī “partijas kultūra” ir tradicionālās Ķīnas kultūras turpinājums. ĶKP pat izmantojusi cilvēku nepatiku pret “partijas kultūru”, lai piespiestu sabiedrību noliegt un atnest īsteno Ķīnas tradicionālo kultūru.

Komunistiskās partijas īstenotā tradicionālās kultūras sagraušana Ķīnai ir radījusi postošas sekas. Ļaudis ne tikai zaudējuši savus morāles balstus, vēl vairāk – ĶKP viņiem ar varu iepotējuši savu ļauno doktrīnu.

1. Kādēļ ĶKP cenšas sagraut Ķīnas nācijas kultūru?

1.1. Senās Ķīnas kultūras tradīcijas balstās uz ticību un tikuma godāšanu

Īstenā Ķīnas nācijas kultūra aizsākās apmēram pirms 5000 gadiem ar leģendāro imperatoru Huandi, kurš tiek saukts par “cilvēku kultūras sen-tēvu”. Patiesībā imperators Huandi arī ir Ķīnas daoisma ideju (“Huan - Lao skola”) pamatlicējs. Milzīgo daoisma ietekmi uz konfūcismu var sajūst Konfūcija izteikumos: “Tiekties uz Dao, rīkoties saskaņā ar tikumību, saglabāt uzticību labestībai un ziedot sevi mākslai”; “No rīta izdzirdējis Dao, vakarā vari mirt.”*⁸ “Pārmaiņu grāmata”, kuru konfūcieši uzskata par ķīniešu nozīmīgāko klasisko sacerējumu, ir vēsturiska liecība, kurā aprakstītas Debesis un Zeme, jņ un jan, kosmiskās zīmes, sociālais uzplaukums un pagrimums, kā arī cilvēku dzīves likumi. Grāmatas pravietiskā spēja daudzkārt pārsniedz to, ko spēj izprast mūsdienu zinātne. Papildus daoismam un konfūcismam, Ķīnas inteliģenci nemanāmi, tomēr spēcīgi ietekmējis budisms, jo īpaši Dzen budisms.

⁸ Konfūcijs, “Pārrunas un spriedumi”.

Konfūcisma idejas ir tā ķīniešu tradicionālās kultūras daļa, kas koncentrējas uz “ieiešanu laicīgajā pasaulē”. Tajā liela vērtība tika veltīta ģimenes attiecību ētikai, kurā ļoti svarīga loma bija dēla godbijībai pret vecākiem. Ķīnieši uzskatīja, ka viss labais sākas no dēla godbijības. Konfūcijs mācīja “humānismu, taisnīgumu, rituāla ievērošana (uzvedības normas), gudrību un uzticību” un tomēr neaizmirsā piebilst: “Vai tad dēla godbijība un brālīga mīlestība neizriet no humānisma?”

Ģimenes morāles principi gluži dabiski izvēršas par sabiedrības ētikas normām. Dēla godbijība sniedzas līdz ministru (padoto, pavalstnieku) uzticībai valdniekam. “Tāds, kurš ievēro dēla pienākumus un brālīgu mīlestību, reti kad uzstājas pret augstākstāvošajiem.”*⁹ Brālīga mīlestība ir brāļu savstarpējās attiecības, un tās var tikt tālāk izvērstas līdz godīgām un taisnīgām attiecībām draugu vidū. Konfūcisms māca, ka ģimenē tēvam jābūt labestīgam, dēlam – godbijīgam, vecākajam brālim – draudzīgam, bet jaunākajam – cieņas pilnam. Tēva labestība tālāk sniedzas līdz imperatora humānai attieksmei pret saviem ministriem (padotajiem, pavalstniekiem). Kamēr tiek saglabātas ģimenes tradīcijas, gluži dabiski saglabājas arī sabiedrības morāle. Saskaņā ar Konfūcija “Lielo mācību” ir jāpildveido sevi, jāsavaglabā ģimene, taisnīgi jāpārvalda sava valsts un jāsavaglabā stabilitāte zemes virsū.

Budisma un daoisma idejas ir tā ķīniešu tradicionālās kultūras daļa, kas koncentrējas uz “atteikšanos no laicīgās pasaules”. Budisma un daoisma ietekme ir redzama pēc tā, cik dziļi tie caustrāvo visas cilvēku dzīves jomas. Ķīniešu medicīna, cjiġun, fenšui un pareġojumi dziļi sakņojas daoismā. Šīs prakses, kā arī budisma koncepcijas par Debesu valstību un elli, karmisko atalġojumu par labiem darbiem un atmaksu par ļaunumu, līdz ar konfūcisma ētiku izveidojušas Ķīnas tradicionālās kultūras būtību.

Konfūcisma, budisma un daoisma idejas devušas ķīniešu tautai stingru tikumisko pamatu, nemainīgu, “kamēr vien pastāv Debesis”^{*10}. Šī ētiskā sistēma devusi pamatu stabilitātei, mieram un harmonijai sabiedrībā.

⁹ Konfūcijs, “Pārrunas un spriedumi”.

¹⁰ Duns Džunšu (ap 179.-104. g.p.m.ē.) – konfūcisma domātājs Haņ dinastijā, kurš savā traktātā “Kā valdnieka ceļš apvieno trīs vienību” (Tiaņ Žeņ Saņ Ce) sacījis: “Kamēr pastāv Debesis, Dao saglabāsies nemainīgs.”

Tikumība pieder pie garīgās jomas, tādējādi tā nereti tiek uztverta kā kaut kas abstrakts. Kultūras svarīgākais uzdevums ir izteikt šādu abstraktu tikumisku jēdzienu sistēmu saprotamā valodā.

Kā piemēru ņemsim četrus slavenos Ķīnas romānus. Romāns “Ceļojums uz Rietumiem” pats par sevi ir mistiska pasaka. “Sapnis sarkanajā namiņā” iesākas ar apgarota akmens, gigantiskā Visuma dievības un arī bezgalīgā laika Dao dialogu lielā tukšuma kalna bezpamata klintsraga malā – šajā dialogā rodama atslēga cilvēku drāmai, kas atspoguļota romānā. “Upes līči” sākas ar stāstu par militārā dienesta vadītāju Hunu, kurš nejauši izlaidis dēmonus. Šī leģenda izskaidro 108 noziedzīgo drošsirdīgo kareivju rašanos. “Trīs karaļvalstis” sākas ar Debesu pareģojumiem par nelaimi, kas būs neizbēgams Dieva gribas rezultāts: “Laicīgie notikumi traucas kā nebeidzama straume; Debesu diktētais liktenis, bezgalīgi plašs, nosaka visu.” Citi ievērojami sacerējumi, tādi kā “Teiksma par austrumu Džou” un “Teiksma par Jue Fei”, arī iesākas ar līdzīgām leģendām.

Tas, ka romānu autori izmantojuši mītus, nav nejaušība, bet gan ķīniešu inteliģences filozofijas atspoguļojums attiecībā uz dabu un cilvēku. Šie romāni tik dziļi ietekmējuši ķīniešu apziņu, ka to varoņu vārdi tiek izmantoti kā etaloni tai vai citai tikumiskai īpašībai. Kad ķīnieši runā par “taisnprātību”, viņi biežāk atceras nevis filozofisko jēdzienu, bet gan Guaņ Ju (160.-219.) no “Trīs karaļvalstīm”, atceras, kā viņa godīgums iesniedzās debesīs augstāk par mākoņiem, kā viņa nesatricināmā uzticība savam priekšniekam un zvērētam brālim Liu Bei iemantoja pat viņa ienaidnieku cieņu, kā viņš nezaudēja drosmi kaujā pat visgrūtākajās situācijās, atcerējās pat viņa sakāvi pie Mai pilsētas un viņa dievišķo sarunu ar dēlu. Kad tiek runāts par “uzticību”, cilvēki parasti atceras Jue Fei (1103.-1141.), karavadoni Sun dinastijas laikā, kurš valsts vienotību vērtēja augstāk par savu dzīvību, un Džuge Lianu (181.-234.), “Trīs karaļvalstu” perioda Šu valsts pirmo ministru, kurš “visus savus spēkus ziedoja valsts labā, kamēr vien sirds pukstēja krūtīs”.

Ķīniešu tradicionālās kultūras uzticības un taisnīguma cildinājums detalizēti un krāšņi atspoguļots šo rakstnieku izcilajos gara darbos. Caur kultūras izpausmēm abstraktas morāles vērtības ieguva konkrētu tēlu.

Daoismā māca patiesumu, budismā – labestību, konfūcismā – uzticību, iecietību, humānismu un taisnīgumu. “Lai gan formas ir atšķirīgas,

to mērķis ir viens...tās visas iedvesmo cilvēkus atgriezties pie labestības.”*¹¹ Šie ir visnozīmīgākie ķīniešu tradicionālās kultūras aspekti, kas pamatojas uz konfūcismu, budismu un daoismu.

Ķīnas tradicionālo kultūru caurvij tādas cilvēkiem svarīgas koncepcijas un principi, kā Debesis, Dao, Dievs, Buda, Liktenis, iepriekšnoteikta likumsakarība, humānisms, taisnprātība, rituāla ievērošana (uzvedības normas), gudrība, godīgums, nesavtība, kauns, godbijība, šķīstība utt. Daudzi ķīnieši neprata ne lasīt, ne rakstīt, bet viņi labi pazina tradicionālās lugas un operas. Šīs kultūras formas ir nozīmīgs veids, kā vienkāršajiem ļaudīm no tautas iepazīt tradicionālās morāles vērtības. Tādēļ Ķīnas komunistiskās partijas (ĶKP) īstenotā tradicionālās kultūras sagraušana tieši iznīcina ķīniešu morāli un sadragā sabiedrības stabilitātes un harmonijas pamatus.

1.2. Komunistiskās partijas ļaunā teorija noliedz tradicionālo kultūru

Komunistiskās partijas “filozofija” noliedz Ķīnas īsteno tradicionālo kultūru. Tradicionālā kultūra godina Debesis. Kā reiz sacījis Konfūcijs: “Dzīvība un nāve ir likteņa lemtas, labklājību un stāvokli sabiedrībā nosaka Debesis.”*¹² Gan budismā, gan daoismā tic Dieviem, pārdzimšanu cikliem (reinkarnācijai) un karmiskai atmaksai par labu un ļaunu. Komunistiskā partija, gluži pretēji, ne vien sludina ateismu, bet arī neganti cīnās ar Dao, kritizējot Debesu principus. Konfūcisms atbalsta ģimenes tradīcijas, bet “Komunistiskās partijas manifests” skaidri propagandē ģimenes noliegšanu. Tradicionālā kultūra norobežo ķīniešu nacionālās īpatnības no citām nācijām, bet “Komunistiskās partijas manifests” iestājas par nacionalitātes noliegšanu. Konfūcisms sludina iecietību pret citiem, bet komunistiskā partija aicina uz šķiru cīņu. Konfūcisms mudina saglabāt lojalitāti pret monarhiem un mīlestību pret dzimteni, kamēr “Komunistiskās partijas manifests” izvērta ideju par tēvzemes jēdziena likvidēšanu.

Lai iekarotu un noturētu varu Ķīnā, komunistiskajai partijai bija nepieciešams vispirms iesēt ķīniešu zemē ļaunas domas. Mao Dzeduns paziņoja: “Lai gāztu kādu politisku varu, vienmēr vispirms jāsagatavo

¹¹ Citāts no krājuma “Nozīmīgākie izraksti no daoisma dārgumu krātuves” (Dao Čan Dzji Jao), kas izveidots Cjin dinastijas laikā.

¹² Konfūcijs, “Pārrunas un spriedumi”.

sabiedriskā doma, jāpaveic attiecīgs darbs ideoloģiskajā frontē.”¹³ ĶKP apzinājās, ka komunistiskā vardarbības teorija, kas tika saglabāta ar ieroču palīdzību, patiesībā ir Rietumu ideoloģiskie atkritumi, kas nespēj līdzināties 5000 gadu senajai, bagātajai Ķīnas kultūrai. “Ja reiz ko uzsāc, dari līdz galam.” Tādēļ ĶKP bija pilnībā jāiznīcina tradicionālā kultūra, lai marksisms-ļeņinisms varētu ieiet Ķīnas svētnīcā.

1.3. Tradicionālā kultūra ir šķērslis ĶKP diktatūrai

Mao Dzeduns reiz ir teicis, ka viņš neseko ne Dao, ne Debesīm¹⁴. Protams, ka Ķīnas tradicionālā kultūra bija milzīgs šķērslis ĶKP opozīcijai Dao un cīņai ar Debesīm.

Uzticība Ķīnas tradicionālajā kultūrā nekad nav nozīmējusi aklu pieļūsmi. Tautas acīs imperators bija “Debesu dēls”, augstāk par kuru stāvēja Debesis. Imperatoram nevarēja būt vienmēr taisnība, tādēļ bija nepieciešams iecelt padomniekus, kas norādītu uz imperatora kļūdām. Ķīnas vēstures hronikās vēsturnieki pierakstīja visu, ko imperators bija teicis un darījis. Mācīti vīri varēja kļūt par savu gudro valdnieku skolotājiem, un imperatora uzvedība tika vērtēta saskaņā ar konfūcisma klasiskajiem tekstiem. Ja imperators bija netikls, tāds, kurš neatzīst Dao, ļaudis varēja sacelties un gāzt viņu, kā tas notika, kad Čentans sacēlās pret Dzeje, vai kad valdnieks Vu gāza Džou¹⁵. Ja vērtēsim no tradicionālās kultūras viedokļa, šīs darbības nevar uzskatīt par Dao vai uzticības pārkāpšanu. Gluži otrādi, tās uzskatāmas par Dao nostiprināšanu Debesu vārdā. Kad Veņš Tiaņsjans (1236.-1283.), ievērojams Sun dinastijas karavadonis, tika saņemts gūstā, viņš atteicās padoties mongoļu iebrucējiem pat tad, kad Sun dinastijas imperators centās viņu pierunāt padoties. Tas bija tādēļ, ka Veņš Tiaņsjans, būdams konfūcietis, ticēja, ka “visvērtīgākā ir tauta, pēc tam tikai nāk valsts, bet vismazākā vērtība ir valdniekam.”¹⁶

¹³ Mao runa astotā sasaukuma ĶKP CK desmitajā plēnumā.

¹⁴ Oriģinālajā Mao izteicienā ķīniešu valodā tiek izmantota vārdu spēle: “Es līdzinos mūkam zem lietussarga – ne Dao (vai Fa, kas ir homonīms vārdam “matī”), ne Debesu (homonīms vārdam “debesis”).”

¹⁵ Dzeje – pēdējais Sja dinastijas valdnieks (aptuveni 21.-16. g.p.m.ē.), bet Džou – pēdējais Šan dinastijas valdnieks (aptuveni 16.-11. g.p.m.ē.). Abi pazīstami kā tirāni.

¹⁶ Mendzi mantojums.

Diktatoriskā ĶKP nekādi nespēja pieņemt šo tradicionālo pārlicību. ĶKP gatavojās kanonizēt savus līderus, tādējādi veicinot personības kultu, tādēļ tā nekādi nevarēja pieļaut, ka izsenis pastāvošās Debesu, Dao un Dieva dotās koncepcijas turpinātu ietekmēt sabiedrību. ĶKP pilnībā apzinājās, ka tas, ko tā dara, raugoties no tradicionālās kultūras viedokļa, ir apzināti pastrādāts noziegums pret Debesīm un Dao. Kamēr pastāvēs tradicionālā kultūra, ļaudis nedziedās slavas dziesmas ĶKP, cildinot to kā “diženu, brīnišķīgu un pareizu”, mācīti vīri turpinās iesāktās tradīcijas un, “riskējot ar savu dzīvību, norādīs uz valdnieka kļūdām”, “uzturēs taisnīgumu par savas dzīvības cenu” un “tautu vērtēs augstāk par valdnieku”. Tādējādi ļaudis nekļūs par ĶKP marionetēm, un ĶKP nespēs unificēt masu domāšanu.

Tradicionālās kultūras sludinātā cieņa pret Debesīm, Zemi un Dabu kļuva ĶKP par šķērslī tās “cīņā ar Dabu”, centienos “pārveidot Debesis un Zemi”. Tradicionālā kultūra augsti vērtē cilvēka dzīvību, kura tiek aplūkota savstarpējā saistībā ar Debesīm un uzskata to par kaut ko ļoti vērtīgu. Šāda uztvere kļuva par šķērslī masveida genocīdam un ĶKP teroristiskajai valdīšanai. Tradicionālās kultūras “Debesu Dao” morāles labā un ļaunā pamatkritēriji traucēja ĶKP manipulēt ar ētiskajiem principiem. Tādēļ ĶKP uzskata tradicionālo kultūru par milzīgu šķērslī savas politiskās varas saglabāšanai.

1.4. Tradicionālā kultūra apšaubā ĶKP valdīšanas likumību

Tradicionālā ķīniešu kultūra tic Dievam un Debesu gribai. Pieņemot Debesu gribu nozīmē, ka valdniekam jābūt gudram, jāseko Dao un liktenim. Ticība Dievam nozīmē pieņemt ideju par to, ka laicīgās varas pamatā ir Debesu griba. ĶKP varas principi noliedz Dieva eksistenci un piešķir varu tikai cilvēkam: “Ne cars, ne valdnieki, ne dievi mums jaunus laikus nenesīs, tik pašu rokas, pašu spēki lems laimi – važas saraustīs.”¹⁷

ĶKP sludina vēsturisko materiālismu, paziņojot, ka komunisms ir paradīze zemes virsū, un ceļu uz turieni izcirtuši pirmie proletārieši, komunistiskās partijas biedri. Ticība Dievam tādējādi liek apšaubīt ĶKP valdīšanas likumību.

¹⁷ No Komunistiskās Internacionāles himnas. Tulkojums no ķīniešu valodas burtiski nozīmē: “Nekad nav bijis glābēja, mēs nepaļaujamies arī uz Dievu; lai radītu cilvēku laimi, mēs paļaujamies tikai uz sevi pašu.”

2. Kā komunistiskā partija grauj tradicionālo kultūru

Viss, ko dara komunistiskā partija, kalpo kādam politiskam mērķim. Lai sagrābtu, noturētu un nostiprinātu savu tirāniju, ĶKP nepieciešams aizstāt cilvēka dabu ar ļauno partijas būtību un tradicionālo Ķīnas kultūru ar partijas “melu, ienaida un cīņas” kultūru. Šī graušana un aizstāšana ietver ne vien kultūras relikvijas, vēsturiskās vietas un senās grāmatas, bet arī ļaužu uzvedību, domāšanu, dzīvesveidu un citus aspektus, lai tādā veidā mainītu cilvēku uzskatus par tradicionālajām vērtībām, dzīvi un pasauli. Tajā pašā laikā ĶKP aplūko niecīgas un virspusējas kultūras izpausmes kā tās “būtību”, liekot uz tām uzsvāru un izvirzot šo “būtību” kā fasādi. Partija uztur tradīciju šķietamību, vienlaicīgi aizvietojojot īstās tradīcijas ar partijas kultūru. Turklāt, tā krāpj cilvēkus un starptautisko sabiedrību, slēpjoties aiz Ķīnas tradicionālās kultūras “turpināšanas un attīstīšanas” fasādes.

2.1. Vienlaicīga triju reliģiju iznīcināšana

Tā kā Ķīnas tradicionālās kultūras avots meklējams konfūcismā, budismā un daoismā, ĶKP pirmais solis tradicionālās kultūras iznīcināšanā bija iznīdēt dievišķo principu izpausmes cilvēku pasaulē, iznīcinot ar tiem saistītās trīs reliģijas.

Trīs galvenās reliģijas – konfūcisms, budisms un daoisms – nekad vēstures gaitā nav mēģinātas iznīcināt visas vienlaicīgi. Piemēram, budisms pārdzīvojis četrus vajāšanu periodus, kas vēsturē pazīstami kā “Trīs Vu un viens Dzun” (četrus Ķīnas imperatoru īstenotās budisma sekotāju vajāšanas). Imperators Taivu*¹⁸ no Ziemeļu Vei dinastijas (386.-534.) un imperators Vudzuns*¹⁹ no Tan dinastijas (618.-907.) abi centās izskaust budismu, lai uzplauktu daoisms. Imperators Vu*²⁰ no Ziemeļu Džou dinastijas (557.-581.) centās vienlaicīgi iznīcināt kā budismu, tā daoismu, bet godāja konfūcismu. Imperators Šidzuns*²¹ no vēlās Džou dinastijas (951.-960.) centās iznīcināt budismu tikai tādēļ, lai izmantotu Budas statujas monētu kalšanai, bet daoismu un konfūcismu viņš neaiztīka.

¹⁸ Imperatoru Taivu Ziemeļu Vei valstībā sauca arī par Tuo Tao (ap 424.-452.).

¹⁹ Tan dinastijas imperatoru Vudzunu sauca arī par Li Jaņu (aptuveni 840.-846.).

²⁰ Ziemeļu Džou valstības imperatoru Vu sauca arī par Ju Junu (aptuveni 561.-579.).

²¹ Vēlīnās Džou dinastijas imperatoru Šidzunu sauca arī par Čaižunu (aptuveni 954.-959.).

ĶKP ir vienīgais vēsturē pazīstamais režīms, kurš vienlaicīgi iznīcina trīs reliģijas.

Drīz pēc tam, kad ĶKP bija nodibinājusi valdību, tā sāka iznīcināt tempļus, dedzināt svētos rakstus un centās piespiest budistu mūkus un mūķenes atgriezties laicīgajā dzīvē. Tā nebija saudzīgāka arī iznīcinot citas reliģiskās vietas. XX gs. sešdesmitajos gados ĶĪnā bija grūti atrast kādu reliģisku vietu. Lielā kultūras revolūcija, izvērsot kampaņu “Atmest četras pagātnes paliekas”^{*22} – veco ideoloģiju, veco kultūru, vecās paražas un tikumus, noveda pie vēl lielākas reliģijas un kultūras katastrofas.

Piemēram, pirmais budistu tempļis ĶĪnā bija “Baltā zirga” (Bai Ma) tempļis^{*23}, kas tika uzcelts Austrumu Haņ dinastijas sākumā netālu no Luošanas pilsētas. Tas ĶĪnā tiek godināts kā “ĶĪnas budisma šūpulis” un “Dibinātāja nams”. Saprotama lieta, ka kampaņas “atmest četras pagātnes paliekas” laikā “Baltā zirga” tempļis arī nespēja izvairīties no izlaušanās.

“Netālu no tempļa atradās “Baltā zirga tempļa lielā lauksaimniecības brigāde”. Partijas sekretārs vadīja zemniekus “revolūcijas vārdā” demolēt tempļi. Tika sasistas Liao Dinastijas (916.-1125.) laikā veidotās Astoņpadsmit Arhatu māla statuetes, kuras bija vairāk nekā 1000 gadu vecas. Tika sadedzinātas uz palmu lapām^{*24} rakstītas senās budistu sūtras, kuras kāds ievērojams indiešu mūks pirms 2000 gadiem bija atvedis uz ĶĪnu. Rets dārgums, Nefrīta zirgs, tika sadauzīts gabalos. Pēc vairākiem gadiem Kambodžas karalis Norodoms Sianuks, kurš atradās trimdā, lūdza atļaut viņam doties svētceļojumā uz “Baltā zirga” tempļi. Džou Enlai, toreizējais ĶĪnas premjers, steigšus deva rīkojumu pārvest uz Luošanas pilsētu uz palmu lapām rakstītos svētos rakstus, kas glabājās Imperatora pilī Pekinā, kā arī Cjin dinastijas valdīšanas laikā izgatavotās Astoņpadsmit Arhatu statuetes, kas atradās “Debeszilo mākoņu” tempļī (Bijuņ tempļī)

²² Aicinājums, kas tika izmantots XX gadsimta sešdesmito gadu vidū, Kultūras revolūcijas laikā.

²³ “Baltā Zirga” tempļis, pirmais budistu tempļis ĶĪnā, ticis uzcelts mūsu ēras 68. gadā, Austrumu Haņ dinastijas valdnieka Jun Pina 11. valdīšanas gadā.

²⁴ Dai tautību valodā rakstītais Beije tiek izrunāts kā Taņļaņ. Beije (ķīn.) – palmu dzimtas subtropu augs. Augsts koks ar cietām lapām, kurām nespēj kaitēt kukaiņu uzbrukumī un kuras ilgi nesakalst. Senos laikos, kad vēl nebija izgudrots papīrs, daiešu senči rakstīja uz šīm lapām. Uz lapām izgrebtie hieroglifi saucas Beije, bet svētās grāmatas – Taņļaņ.

Sjanšaņas parkā*²⁵ Pekinas priekšpilsētā. Pateicoties šai fiktīvajai aizvietošanai, tika “atrisināta” diplomātiskā problēma.”*²⁶

Lielā kultūras revolūcija sākās 1966. gada maijā, un tā patiešām iznīcinoši ietekmēja ķīniešu kultūras likteni. Sākot ar 1966. gada augustu, visā Ķīnā uzliesmoja kampaņa “atmest četras pagātnes paliekas”. Budistu tempļi, daoistu tempļi, Budas statujas, vēsturiskas un gleznainas vietas, kā arī kaligrāfijas, gleznojumi un senlietas tika uzlūkoti kā “feodālisma, kapitālisma un revizionisma” paliekas un kļuva par hunveibinu*²⁷ rīkoto grautiņu galvenajiem objektiem. Kā piemēru ņemsim Budu statujas. 1000 ar krāsainu glazūru klāti reljefi Budu attēli rotā Ilgmūžības kalnu Vasaras Pilī*²⁸ Pekinā. Pēc kampaņas “atmest četras pagātnes paliekas” tie visi bija bojāti. Nebija neviena attēla, kuram būtu saglabājušies neskartī visi pieci maņu orgāni.

Šādi notikumi risinājās galvaspilsētā, tāpat notika arī visā valstī. Pat attāli novadi nespēja no tā izvairīties.

“Kādā apdzīvotā vietā Dai, Šaņsi provincē atradās templis Tiaņtai. Tas tika uzcelts Taijaņ laikā, Ziemeļu Vei dinastijas valdīšanas laikā, pirms 1600 gadiem. Šajā svētnīcā atradās ārkārtīgi vērtīgas statujas un freskas. Neskatoties uz to, ka templis bija izvietots kalna nogāzē un atradās samērā tālu no apdzīvotām vietām, ļaudis, kas piedalījās kampaņā “atmest četras pagātnes paliekas”, pilnībā sapostīja templī atrodošās statujas un freskas. Louguaņ templis*²⁹, kurā pirms 2500 gadiem Lao Dzi atstājis savu slaveno “Dao De dzjin”, izvietots Šaņsi provinces Džoudži apgabalā. 10 li*³⁰ rādiusā ap “vietu, kur sludināja Lao Dzi”, atrodas vairāk nekā 50 vēsturiskas vietas, tai skaitā arī “Gudrā godināšanas” templis

²⁵ Sjanšaņa parks (Smaržīgie Kalni) izvietots 28 km uz ziemeļrietumiem no Pekinas. Celts Cjiņ dinastijas laikā 1186. gadā, kļuvis par imperatoru ģimeņu iecienītu vasaras atpūtas vietu Juan, Min un Cjin dinastiju valdīšanas laikā.

²⁶ Din Šu, “Cik daudz kultūras relikviju tika atdotas liesmām”.

²⁷ Hunveibini (sarkangvardi) – Lielās kultūras revolūcijas avangards. Vairums no viņiem bija pusaudži.

²⁸ Izvietota 15 km attālumā no Pekinas. Vasaras Pils ir lielākais un vislabāk saglabājies imperatora pils un parka ansamblis Ķīnā. Tam ir ap 800 gadu sena vēsture.

²⁹ Louguaņ – slavens daoistu templis Ķīnā. Tas godināts par “pirmo svētīto zemi zem Debesīm”. Templis izvietots kalna nogāzē uz ziemeļiem no Džunnaņ kalniem, 15 km uz dienvidaustrumiem no Džoudži un 70 km no Sjanņas pilsētas.

³⁰ Li – ķīniešu garuma mērvienība (1 li = ½ kilometra vai 0,3 jūdzes).

Dzunšen Gun, kuru Tan dinastijas imperators Gaodzu Li Juaņs*³¹ uzcēla pirms 1300 gadiem, lai tādējādi izrādītu godu Lao Dzi. Šobrīd Louguan templis un citas vēsturiskās vietas ir nopostītas, bet daosu mūki izdzīti. Saskaņā ar daosu kanoniem, tas, kurš iesvētīts par mūku, nedrīkst skūt bārdi un griezt matus. Daosu mūkus piespieda noskūt matus, novilkta daosu drānas un kļūt par tautas komūnu locekļiem*³². Daži no viņiem apprecēja vietējo zemnieku meitas un kļuva par viņu znotiem. Tādās daosu svētvietās kā Laošaņ kalns Šaņdunas provincē, “Augstākā miera” templis, “Augstākās tīrības” templis, “Augstākās skaidrības” templis, Doumu templis, Huajaņas sieviešu klosteris, Nindžeņ templis, Guaņ Ju templis tika sasistas un sadedzinātas dievību statujas, rituālu trauki, sūtru vīstokļi, kultūras relikvijas un tempļu piemiņas plāksnes. Literatūras templis Džjiliņas provincē ir viens no visievērojamākajiem konfūcisma tempļiem Ķīnā. Kampanas “atmest četras pagātnes paliekas” gaitā tas tika nopietni izpostīts.”*³³

2.2. Īpašs veids, kā iznīcināt reliģijas

Ļeņins ir teicis: “Vieglākais ceļš, kā ieņemt cietoksni – ieņemt to no iekšpuses.” Būdama marksisma-ļeņinisma pēctece, ĶKP, protams, to saprata.

Mahajana Mahaparinirvānas sūtrā*³⁴ rakstīts, ka Buda Šakjamuni izteicis pareģojumu, kas vēsta, ka pēc viņa aiziešanas nirvānā dēmoni pārdzims par mūkiem, mūķenēm un laicīgiem budistiem, lai grautu Likumu. Protams, mēs nevaram zināt, ko tieši ar to domājis Buda Šakjamuni, tomēr ĶKP patiešām sāka graut budismu, izveidojot “vienotu fronti” ar atsevišķiem budistiem. Partija pat sūtīja savus slepenos aģentus, lai tie iekļūtu reliģiskajās aprindās un grautu reliģijas pamatus no iekšpuses.

³¹ Tan dinastijas imperatoru Gaodzu sauca arī par Li Juaņu (aptuveni 618.-626.).

³² Tautas komūnas (Žeņmiņ Gunše) Ķīnas Tautas Republikā agrāk bija augstākais no trim administratīvajiem pārvaldes līmeņiem valsts lauku rajonos periodā no 1958. gada līdz 1982. gadam. Vēlāk tās tika aizstātas ar nelielām pilsētiņām. Komūnas – vislielākās kolektīvās vienības savukārt tika sadalītas nelielās ražošanas brigādēs un ražošanas vienībās. Komūnām tika deleģētas pārvaldes, politiskās un ekonomiskās funkcijas.

³³ Din Šu, “Cik daudz kultūras relikviju tika atdotas liesmām”.

³⁴ Mahaparinirvānas sūtrā aprakstīti Šakjamuni pēdējie zemes dzīves mēneši. Tiek uzskatīts, ka tā ir visu Mahajanas sūtru kvintesence.

Kultūras revolūcijas laikā kādā sanāksmē Ķīnas budistu asociācijas vadītāja vietniekam Džao Puču tika uzdots jautājums: “Jūs esat komunistiskās partijas biedrs, kāpēc jūs ticat budismam?”

Buda Šakjamuni sasniedza apgaismību caur “priekšrakstu, meditāciju, gudrību”. Tādēļ, pirms aiziet nirvānā, viņš piekodināja saviem skolniekiem “sargāt un ievērot baušļus, nepārveidot un nepārkāpt tos”. Viņš arī brīdināja: “Cilvēkus, kas pārkāpj baušļus, nicina debesis, drakoni, gari un dievības. Viņu sliktā reputācija izplatās tālu un plaši. ...Kad beigsies viņu dzīves ceļš, tiem nāksies par savu karmu ciest ellē un sastapties ar nepielūdzamo likteni. Tad viņi no jauna atgriezīsies un turpinās ciest izsalkušu garu un dzīvnieku ķermeņos. Šādā nebeidzamā ciklā viņi cietīs mūžīgi, bez atbrīvošanās.”*³⁵

Budistu mūki – politiķi nepiegrīz vērību Šakjamuni brīdinājumam. 1952. gadā ĶKP nosūtīja savus pārstāvjus uz Ķīniešu budistu asociācijas dibināšanas sanāksmi. Šajā sanāksmē daudzi budisti piedāvāja asociācijai atcelt budistu baušļus. Viņi apgalvoja, ka to ievērošana novedusi nāvē vairākus jaunus vīriešus un sievietes. Daži pat uzstājās par tā dēvēto “religioso brīvību”, kad mūki un mūķenes drīkst stāties laulībā, var ēst gaļu un lietot alkoholiskus dzērienus, un neviens nevar to viņiem liegt. Tai brīdī skolotājs Sjujuņš, kurš arī piedalījās sanāksmē, saprata, ka budismam Ķīnā draud bojā eja. Viņš nostājās pret šiem priekšlikumiem un aicināja saglabāt budistu baušļus un apģērbu. Tas bija tieši tas skolotājs Sjujuņš, kuru apzīmogoja ar “kontrevolucionāra” zīmogu un ieslodzīja cellē bez ūdens un pārtikas. Viņam nebija atļauts iziet pat uz tualeti. Viņam bija pavēlēts nodot arī visu tam piederošo zeltu, sudrabu un ieročus. Kad Sjujuņš atbildēja, ka nekā tāda viņam neesot, viņu smagi piekāva. Sjujuņam pārsita galvu un salauza vairākas ribas. Tai laikā viņam bija jau 112 gadu. Militārās milicijas darbinieki izrāva viņu no gultas un notrieca zemē. Kad nākamajā dienā viņi ieradās un ieraudzīja, ka Sjujuņš vēl ir dzīvs, tie atkal viņu piekāva.

Ķīniešu budistu asociācija, kas dibināta 1952. gadā, un Ķīniešu daoistu asociācija, kas dibināta 1957. gadā, savā paziņojumā par nodibināšanas atklāti paziņoja, ka viņi seko “tautas valdības vadošajai līnijai”. Patiesībā viņi seko ĶKP ateistiskajai līnijai. Abas šīs asociācijas pierādīja,

³⁵ Neoficiāls tulkojums. Tripitakas Taišo sējums T.1, Nr. 7. Mahajana Mahaparinirvana Sūtra.

ka aktīvi piedalās valsts politikas izskaidrošanā un īstenošanā. Tās pilnībā pārvērtušās par laicīgām organizācijām. Bet īstenie budisti un daosi, kuri ievēroja baušļus, tika pasludināti par kontrrevolucionāriem vai par ķecerīgu sektu un slepenu biedrību locekļiem. Viņus sēdināja cietumos, pakļāva darba pāraudzināšanai un pat sodīja ar nāvi, piesedzoties ar revolucionāro lozungu “attīrīt budisma un daoisma rindas”. Netika žēlotas arī no Rietumiem ienākušās reliģijas, tādas kā kristietība un katoļticība. Kā vēsta 1958. gadā publicētajā grāmatā “Kā Ķīnas komunistiskā partija vajāja kristiešus” sniegtā statistika, tikai pēc nedaudzajiem atklāti publicētajiem dokumentiem spriežot, nogalināto mācītāju, kuri tika notiesāti kā “muižnieki” vai “kārtības traucētāji”, skaits sasniedzis šausminošu ciparu – 8 840 cilvēki, bet 39 200 tikuši nosūtīti uz darba nometnēm; starp tiem, kas tika notiesāti kā kontrrevolucionāri, 2 450 tikuši nonāvēti un 24 800 nosūtīti uz darba nometnēm*³⁶.

Neapšaubāmi, ka reliģijas ir veids, kā cilvēkiem aiziet no laicīgās pasaules, lai pilnveidotos. Tajās īpaša vērtība tiek veltīta “citam krastam” (absolūtas apgaismības krastam) un “Debesu valstībai”. Šakjamuni bija indiešu princis. Meklējot mukti*³⁷ – stāvokli, kurā iespējams rast mieru savā dvēselē – sasniegt augstāko gudrību, pilnīgu apskaidrību un sasniegt nirvānu*³⁸, viņš atteicās no troņa un dzīvoja mežā, lai cītīgi pilnveidotos. Pirms Jēzus apgaismības (“gara stipruma iegūšanas”) sātans uzveda viņu kalnā un parādīja visas pasaules valstis un to slavu, sacīdams: “To visu tev atdošu, ja kritīsi ceļos un pielūgsi mani.” Jēzus nepadevās kārdinājumam. Turpretim politiķi-mūki un politiķi-mācītāji, apvienojušies ar ĶKP vienotā frontē, izdomājuši virkni melīgu izteikumu, tādus kā “laicīgais budisms”, “reliģija ir īstena un sociālisms arī”, “nav nekādas atšķirības starp šo krastu un citu krastu”. Viņi mudināja budistus un daoisma sekotājus tiekties pēc laimes, slavas, bagātības un stāvokļa sabiedrībā, mainot reliģiskās doktrīnas un to saturu.

³⁶ Bai Dži “Ķīnas komunistiskās partijas reliģiju apspiešanas teorija un prakse”. Teksts ķīniešu valodā: <http://www.dajiyuan.com/gb/3/4/15/n300731.htm>

³⁷ Mukti tiek tulkots kā atbrīvošanās, atbrīvošanās no žņaugiem un brīvības iegūšana, atbrīvošanās no pārdzimšanu loka, no karmas, no ilūzijām, ciešanām.

³⁸ Nirvāna budismā un hinduismā – svētlaiques un harmonijas stāvoklis, ārpus individuālās eksistences ciešanām un kaislībām; atbrīvošanās no matērijas valgiem, no pārdzimšanu cikliem.

Budismā aizliegts slepkavot. “Kontrevolūcijas apspiešanas” gaitā ĶKP nosita cilvēkus kā mušas³⁹. Mūki-politiķi šajā sakarā izgudroja sekojošu attaisnojumu: “Kontrevolucionāru nogalināšana ir vēl lielākas līdzcietības izpausme.” Karā “pret amerikāņiem, palīdzot Ziemeļu Korejai”⁴⁰, mūkus taisnā ceļā sūtīja uz fronti nogalināt.

Ņemsim par piemēru kristietību. 1950. gadā Vu Jaodzuns organizēja kristietības “Trīs pašnoteikšanās” baznīcu Ķīnā, kas bija kustība par pašvaldību, pašnoteikšanos un pašsludināšanu. Viņš paziņoja, ka viņi saraus visas saites ar imperiālismu un aktīvi piedalīsies karā “pret amerikāņiem, palīdzot Ziemeļu Korejai”. Par atteikšanos pievienoties “Trīs pašnoteikšanās” baznīcai viņa draugu ieslodzīja uz 20 gadiem. Šo cilvēku visādos veidos spīdzināja un necilvēciski pret viņu izturējās. Kad viņš pajautāja Vu Jaodzjunam, “Kāda ir tava attieksme pret brīnumiem, kurus rādījis Jēzus?”, Vu atbildēja: “Es tos visus noliedzu.”

Neatzīt Jēzus brīnumus ir tieši tas pats, kas neatzīt Jēzus Debesu valstību. Kā var uzskatīt par kristieti to, kurš neatzīst Jēzus Debesu valstību un Kristus Augšāmcelšanos? Tomēr, būdams “Trīs pašnoteikšanās” baznīcas dibinātājs, Vu Jaodzjuns kļuva par Politiski konsultatīvās padomes pastāvīgās komitejas locekli. Iegājis pa Tautas sapulču zāles durvīm, viņš acīmredzot pavisam aizmirsā Jēzus teikto: “...iemīli Dievu to Kungu ar visu savu sirdi, visu dvēseli savu un visu savu saprašanu: tas ir pirmais un vissvarīgākais bauslis” (Mateja Evanģēlijs, 22:37-38), “...atdodiet ķeizaram, kas ķeizaram pieder, un Dievam, kas Dievam pieder” (Mateja Evanģēlijs, 22:21).

ĶKP “konfiscēja baznīcu īpašumus, pāraudzināšanas (“smadzeņu skalošanas”) nolūkos piespieda mūkus un mūķenes mācīties marksismu-ļeņinismu un pat izmantoja spaidu darbus. Piemēram, Ninbo pilsētā, Džedzjanas provincē bija “budistu cehs”. Kādreiz šeit lika strādāt vairāk nekā 25 000 mūku un mūķeņu. Vēl absurdāks šķiet fakts, ka, cenšoties sagraut budismu, ĶKP mudināja mūkus un mūķenes stāties laulībā. Kāds cits piemērs. Tieši pirms 8. Marta svinībām 1951. gadā Hunaņas provin-

³⁹ “Kontrevolūcijas apspiešanas” kampaņa attiecināma uz nežēlīgu daudz u bijušo slepeno biedrību, reliģisko sabiedrību un Guomindana līderu apspiešanu 1951.gada sākumā.

⁴⁰ Karš pret amerikāņu agresoriem un palīdzība Korejai, kā to sauca ĶKP, sākās 1950. gadā. Tas bija pirmais karš, kurā ĶKP piedalījās tūlīt pēc Ķīnas Tautas Republikas nodibināšanas.

ces Čanša pilsētas Sieviešu federācija izdeva rīkojumu, ka katrai provinces mūķenei dažu dienu laikā jāizlemj iziet pie vīra. Turklāt visus jaunos un spēcīgos mūkus piespieda iestāties armijā un doties uz kaujas lauku, lai kļūtu par lielgabalu gaļu!”*⁴¹.

ĶKP nežēlīgās apspiešanas rezultātā Ķīnā izirušas dažādas reliģiskās grupas. Izcilākie no budisma un daoisma aprindu īstenajiem sekotājiem tika apspiesti. No atlikušajiem daudzi atgriezās laicīgajā dzīvē, bet daudzi citi patiesībā bija slepeni komunistiskās partijas biedri, kuri uzvilka mācītāja talāru vai daosu un budistu drānas, lai izkropļotu budistu sūtras, daosu kanonus un Bībeli un meklētu šo reliģiju klasiskajos tekstos attaisnojumu ĶKP politiskajām kampaņām.

2.3. Kultūras relikviju iznīcināšana

Kultūras vērtību iznīcināšana ir nozīmīga ĶKP īstenotās tradicionālās kultūras iznīcināšanas daļa. Kampaņas “atmet četras pagātnes paliekas” laikā daudzas intelektuāļu kolekcijās un vienīgajā eksemplārā esošas grāmatas, kaligrāfijas un gleznas tika sadedzinātas vai saplēstas sīkās driskās. Džana Bodzjuņa ģimenes kolekcijā bija ap 10 000 grāmatu. Hunveibinu priekšnieki tās dedzināja, lai sasildītos. To, kas bija atlicis, nodeva papīra fabrikai pārstrādei.

“Seno gleznu un kaligrāfijas atjaunošanas speciālists Huns Cjiušens bija pazīstams kā senlaicīgas kaligrāfijas un gleznu “brīnumdakteris”. Viņš atjaunojis neskaitāmus pasaules klases šedevrus, tādus kā Sun dinastijas imperatora Huidzuna*⁴² zīmētā ainava, Su Dunpo*⁴³ attēlotā bambusniedre, kā arī Veņ Dženmina*⁴⁴ un Tan Bohu*⁴⁵ gleznas. Vairākus gadu desmitus pāri par simtu viņa saglābto gleznu un kaligrāfiju veidoja izcilu nacionālo kolekciju. Kaligrāfijas un gleznas, kuru vākšanai viņš neko nežēloja, tika nosauktas par “četrām pagātnes paliekām” un iemestas ugunī. Vēlāk Hun kungs ar asarām acīs sacīja: “Vairāk nekā 100 dzjiņi

⁴¹ Bai Dži, “Ķīnas komunistiskās partijas reliģiju apspiešanas teorija un prakse”. Teksts ķīniešu valodā: <http://www.dajiyuan.com/gb/3/4/15/n300731.htm>

⁴² Sun dinastijas imperatoru Huidzunu sauca arī par Džao Dzji (aptuveni 1100.-1126.).

⁴³ Su Dunpo – Sun dinastijas laika ievērojams ķīniešu dzejnieks (1036.-1101.).

⁴⁴ Veņ Dženmins (1470.-1559.) – ķīniešu mākslinieks.

⁴⁵ Tans Bohu (1470.-1523.) – Min dinastijas ķīniešu zinātnieks, mākslinieks un dzejnieks.

(50 kg) kaligrāfijas un gleznu. Bija nepieciešams daudz laika, lai tās sadedzinātu!”*⁴⁶

“Kamēr aizplūst laicīgie notikumi,
Senie, mūsdienīgie, turp un šurp
Upes un kalni paliek nemainīgi savā krāšņumā,
Būdami šo notikumu liecinieki...”

Ja mūsdienu ķīnieši vēl atceras savu vēsturi, iespējams, viņi savādāk uztvers šīs Men Haožaņa rindas*⁴⁷. Ievērojamu upju un kalnu vēsturiskās vietas tikušas iznīcinātas, tās noslaucītas no zemes virsas kampaņas “atmest četras pagātnes paliekas” viesulī. Tika iznīcināta ne tikai “Orhideju lapene”, kurā Van Sjidži*⁴⁸ sarakstījis savu slaveno “Orhideju lapenē sarakstīto dzejoļu krājuma prologu”*⁴⁹, bet arī paša Van Sjidži kapa vieta. Kādreiz Vu Čeneņam*⁵⁰ piederējusī rezidence Džjansu provincē tika nojaukta, arī Vu Džjindzi*⁵¹ bijusī rezidence Aņhuijas provincē tika sagrauta, akmens plāksni, uz kuras Su Dunpo pašrocīgi bija uzrakstījis “Vecā dzērāja ceļmalas būdu”, sadauzīja “jaunie revolucionāri”*⁵², un no tās tika nokasītas rakstu zīmes.

Ķīniešu kultūras būtība tika mantota un krāta vairākus gadu tūkstošus. Ja tā tiks iznīcināta, to vairs nevarēs atjaunot. Un tomēr ĶKP “revolūcijas vārdā” bez nožēlas un kauna to nežēlīgi iznīcināja. Kad mēs ar skumjām domājām par Veco Vasaras pili, kas pazīstama arī kā “vispārākā no pilīm”, kuru nodedzināja Lielbritānijas un Francijas sabiedroto karaspēks, un apraudājām iebrucēju iznīcināto “Junle enciklopēdiju”*⁵³, kā gan mēs būtu varējuši paredzēt, ka ĶKP radītie postījumi būs daudz-

⁴⁶ Din Šu, “Cik daudz kultūras relikviju tika atdotas liesmām”.

⁴⁷ Mens Haožaņs (689.-740.) – Tan dinastijas dzejnieks.

⁴⁸ Vans Sji Dži (321.-379.) – vēsturē visievērojamākais Ķīnas kaligrāfs, dzīvojis Tan dinastijas laikā.

⁴⁹ Par oriģinālā “Laņ Tin” prologa autoru tiek uzskatīts Vans Sji Dži, tā varētu būt sarakstīta viņa kaligrāfa karjeras sākumā (353. gadā viņam bija 51 gads). “Laņ Tin” ieguvis pasaules atzinību kā izcilākais Ķīnas kaligrāfijas paraugs.

⁵⁰ Vu Čeneņs (1506.-1582.) – Min dinastijas ķīniešu rakstnieks un dzejnieks.

⁵¹ Vu Džjindzi (1698.-1779.) – izsmalcināts Cjin dinastijas rakstnieks.

⁵² Cits hunveibinu nosaukums.

⁵³ Junle enciklopēdija vai Junle Dadiņņ sastādīta Min dinastijā valdošā imperatora Junle laikā no 1403. gada līdz 1408. gadam. Tā ir visnenākā un vislielākā enciklopēdija pasaulē, kas sastāv no 22 937 sējumiem.

kārt plašāki, ilgstošāki un pamatīgāki, nekā to būtu spējis paveikt jebkurš iebrucējs?

2.4. Garīgo ticību iznīcināšana

Papildus reliģiju un kultūras fizisko eksistences formu iznīcināšanai ĶKP izmantoja visas iespējas, lai iznīcinātu cilvēku garīgo individualitāti, ko veidojusi ticība un kultūra.

Kā piemēru minēsim to, kā ĶKP izturas pret etnisko grupu ticībām. Musulmaņu tautību Hui tradīcijas ĶKP uzskatīja par “četrām pagātnes paliekām”: veca ideoloģija, veca kultūra, vecas paražas un tikumi. Tādēļ tā lika Hui tautības cilvēkiem ēst cūkgaļu. Hui tautības ģimenēm un mošējām bija jāaudzē cūkas. Katrai saimniecībai ik gadu bija jānodod valstij pa divām cūkām. Hunveibini pat piespieda Paņčen Lamu, otru augstāko dzīvo Tibetas Budu, ēst cilvēku izkārnījumus. Viņi lika trim mūkiem no Svētlaimes tempļa, kas atrodas Heilundzjanas provinces Harbinas pilsētā un ir lielākais mūsdienās (1921.) celtais budistu templis, turēt plakātu ar uzrakstu “kas tās par sūtrām – mēsli vien ir”.

1971. gadā Liņ Biao⁵⁴, ĶKP CK priekšsēdētāja vietnieks, aizbēga no Ķīnas, tomēr gāja bojā, kad viņa lidmašīna cieta avāriju Underhanas rajonā, Mongolijā. Vēlāk Liņ mājās tika atrasti citāti no Konfūcija sacerējumiem. Tad ĶKP uzsāka negantu Konfūcija kritizēšanas kampaņu. Rakstnieks ar pseidonīmu Lian Sjao⁵⁵ ĶKP žurnālā “Sarkanais Karogs” publicēja rakstu ar nosaukumu “Kas ir Konfūcijs?”. Rakstā Konfūcijs tika attēlots kā vājprātīgais, kurš mēģinājis pagriezt atpakaļ vēstures ratu, un kā viltīgs un izveicīgs demagogs. Tālāk sekoja karikatūru un dziesmiņu sērija, kurās Konfūcijs tika nomelnots.

Šādi tika iznīcināta reliģijas un kultūras labā slava un svētums.

2.5. Nebeidzamā iznīcināšana

Senajā Ķīnā centrālās varas pārvalde sniedzās līdz apgabalu līmenim. Zemāk atradās patriarhālie klani, kas valdīja patstāvīgi. Tā kā Ķīnas vēsturē visas vajāšanas, tādas kā Cjiņ dinastijas (221.-207. g.p.m.ē.) impera-

⁵⁴ Pēc neveiksmes iecerētajā valsts apvērsumā un varas atņemšanā Mao.

⁵⁵ “Lian Sjao” – rakstnieku grupas pseidonīms, viens, no kuriem bija Džou Jilians, kura līdzdalība grupā noveda pie anonīmas vēstules no veca drauga, kurš to nosauca par “ārkārtēju bezkaunību”.

tora Cjin Ši Huana*⁵⁶ konfūcisma grāmatu dedzināšana, konfūciešu aprakšana un “trīs Vu un viena Dzun” četras budisma vajāšanas kampaņas no piektā līdz desmitajam gadsimtam tika uzspiestas no augšas uz leju, tās nespēja iznīcināt kultūru pilnībā. Plašās sabiedrības masās turpināja dzīvot konfūcisma un budisma idejas un teksti. Salīdzinot ar to, ĶKP kontrole pār sabiedrību bija daudz pilnīgāka. ĶKP mudināti, nenobrieduši jaunieši un jaunietes valsts masveida kampaņas laikā “labprātīgi un ar entuziasmu” iznīcināja “četrus pagātnes paliekas”. Partijas organizāciju izvietošana katrā lauku ciematā ļāva ĶKP kontrolēt sabiedrību tik spēcīgi, ka ĶKP “revolucionārā” kampaņa izplatījās neierobežoti un skāra katru cilvēku katrā zemes nostūrī.

ĶKP gāja tālāk par imperatoriem, kas pielietoja vardarbību. Tā nomelnoja un noraidīja to, ko ļaudis uzskatīja par visbrīnīgāko un svētāko. Garīgo pamatu iznīcināšana ir vēl postošāka, tās sekas ir vēl daudz ilgstošākas, nekā iznīcinot tikai fiziski.

2.6. Intelīgences pārveidošana

Ķīniešu rakstība iemieso sevī piecu tūkstošu gadu senu civilizāciju. Hieroglifu rakstība, to izruna, izteiksmes veids un izklāsts satur dziļu kultūras mantojumu. ĶKP ne tikai vienkāršojusi ķīniešu rakstību, bet pat mēģinājusi aizvietot hieroglifus ar latīņu burtiem (Pīnīņi), kas būtu iznīcinājis visas ķīniešu valodas un rakstības kultūras tradīcijas. Tomēr aizvietošanas plāns izgāzās, un tas pasargāja ķīniešu valodu no turpmākiem postījumiem. Ķīniešu inteliģencei, kas uzskatāma par tradicionālās kultūras nesēju, paveicās mazāk, tā nespēja izvairīties no iznīcināšanas.

Līdz 1949. gadam Ķīnā bija apmēram 2 miljoni inteliģentu. Neskatoties uz to, ka daži izglītību bija ieguvuši Rietumu valstīs, viņi bija pārman-tojuši dažas konfūcisma idejas. ĶKP nekad nav mazinājusi savu kontroli pār viņiem, jo viņu kā tradicionāli izglītotā un aristokrātiskā sabiedrības slāņa pārstāvju uzskati spēlēja svarīgu lomu vienkāršo ļaužu domāšanas veidošanā.

⁵⁶ Imperators Cjin Ši Huans (259.-210. g.p.m.ē.), kuru sauca arī par Jin Dženu. Sajūsmina cilvēkus, kad runa iet par Lielo Ķīnas Mūri vai “Terakota armiju” – slavenu Cjin Ši Huana Ķīnai atstātu mantojumu. Būdams pirmais Ķīnas imperators, viņš patiesi dziļi ietekmējis Ķīnas vēsturi un kultūru.

1951. gada septembrī ĶKP izvērta plaša mēroga “domāšanas reformas kampaņu”, kas tika uzsākta Pekinas universitātes inteliģentu vidū. Tika pieprasīts “noorganizēt kustību (koledžu, vidusskolu un pamatskolu skolotāju vidū, kā arī starp studentiem), lai tie godīgi un atklāti atzītu savas pagātnes “kļūdas”, un tādā veidā attīrītos no visiem kontrrevolucionārajiem elementiem”.

Mao Dzedunam nekad nav patikusi inteliģence. Reiz viņš sacījis: “Viņiem [inteliģentiem] jāzina, ka patiesībā daudzi tā dēvētie inteliģenti ir, vienkārši izsakoties, absolūti tumsonīgi, bieži vien strādnieki un zemnieki zina daudz vairāk nekā viņi.”*⁵⁷ “Salīdzinot ar strādniekiem un zemniekiem, nepāraudzinātie inteliģenti nav tīri, esam nonākuši pie slēdziena, ka strādnieki un zemnieki ir krietni vien tīrāki ļaudis, neskatoties uz to, ka viņu rokas ir netīras un kājas sabrastas govju mēslos...”*⁵⁸

ĶKP pret inteliģenci vērstā vajāšana sākās ar dažnedažādām apsūdzībām, sākot no Vu Sjuņa*⁵⁹ kritizēšanas par “diedelēšanu skolu izveidei” 1951. gadā, līdz Mao Dzeduna personiskiem uzbrukumiem rakstniekam Hu Fenam kā kontrrevolucionāram 1955. gadā. Sākumā inteliģence netika uzskatīta par reakcionāru šķiru, bet 1957. gadā, kad “vienotās frontes” kampaņas gaitā tika pakļautas vairākas galvenās reliģiskās grupas, ĶKP varēja sakoncentrēt visus savus spēkus un vērst tos pret inteliģenci. Tā tika uzsākta “antilabējā cīņa”.

1957. gada februārī, nākot klajā ar saukli, “lai uzplaukst simtiem ziedu un izskan simtiem viedokļu”, ĶKP vērsās pie inteliģences ar aicinājumu izteikt savus priekšlikumus un kritiku par partiju, apsolut, ka tam nesešos nekādas represijas. Būdami nemierā ar ĶKP apspiešanas metodēm un kontrrevolucionāru tīrīšanām*⁶⁰, ar tās totalitāro valdīšanas manieri visās jomās, pat tajās, par kurām ĶKP bija pavisam virspusējs priekšstats, inteliģence noticeja, ka ĶKP pēkšņi kļuvusi atklāta un iecie-

⁵⁷ Mao, “Izlabot partijas darba stilu” (1942.).

⁵⁸ Mao, “Runa Jaņaņas sanāksmē, kas veltīta literatūrai un mākslai” (1942.).

⁵⁹ Vu Sjuņš (1838.-1896.), sākotnēji Vu Cji – dzimis Šaņdunas provinces Tanji. Viņš zaudēja tēvu vēl jaunībā, un viņa ģimene nonāca nabadzībā. Viņam nācās ubagot, lai paēdinātu māti, tādēļ viņš kļuva pazīstams kā ubags, kurš pilda dēļa pienākumus. Pēc mātes nāves ubagošana kļuva par viņa vienīgo eksistences avotu. Par saubagoto naudu viņš atvēra bezmaksas skolas.

⁶⁰ Attiecas uz kontrrevolucionāru apspiešanas kampaņu no 1950. gada līdz 1952. gadam un vēlākām kontrrevolucionāru tīrīšanām (1955.-1957.)

tīga. Viņi sāka atklāti izteikt savu viedokli, un pret partiju vērstā kritika kļuva arvien intensīvāka.

Gadiem ritot, daudzi cilvēki joprojām uzskata, ka Mao Dzeduns uzskāpa pretuzbrukumu inteliģencei par tās pārāk aso kritiku. Tomēr patiesība izrādījās citāda.

1957. gada 15. maijā Mao Dzeduns uzrakstīja rakstu “Situācija mainās”, kurš sāka cirkulēt ĶKP augstāko amatpersonu vidū. Rakstā bija runa par to, ka “pēdējā laikā reakcionāru uzvedība kļuvusi neciešama, viņi cenšas sacelt septiņas balles stipru taifūnu, lai mēģinātu iznīcināt ĶKP”. Pēc šā raksta izlasīšanas daudzi ierēdņi, kuri agrāk diezgan vienaldzīgi izturējās pret kampaņu “lai uzplaukst simtiem ziedu un izskan simtiem viedokļu”, pēkšņi kļuva aktīvi. Ķīnas Demokrātiskās līgas priekšnieka vietnieka un ĶKP centrālās organizatoriskās daļas priekšnieka Džana Bodzjuņa meita savos memuāros “Pagātne neizgaist kā dūmi” stāsta: “ĶKP vienotās frontes nodaļas priekšnieks Li Veihaņš personiski piezvanīja Džanam Bodzjuņam, aicinot viņu uz sanāksmi, lai apspriestu, kā izlabot ĶKP darbu. Džans sēdēja pirmajā rindā. Nenojaušot, ka tās ir lamatas, Džans atklāti izteica savu kritiku par ĶKP.” Kā raksta Džana meita: “Li Veihaņš izskatījās pavisam mierīgs. Džans nodomāja, ka Li piekrīt viņa sacītajam. Viņš nezināja, ka Li ar prieku vēro, ka viņa upuris iekritis slazdos.” Pēc sanāksmes tika pasludināts, ka Džans ir Ķīnas labējās kustības galvenā persona.

Mēs varam minēt virkni datumu 1957. gadā, kad inteliģenti savos priekšlikumos vai runās izteica kritiku un ierosinājumus: Džana Bodzjuņa “Politisko projektu institūts” 21. maijā, Lun Juņa “Pretpadomju uzskatu absurds” 22. maijā, Luo Lundzji „Reabilitēšanas komiteja” 22. maijā, Liņ Sjilina runa “ĶKP feodālā sociālisma kritika” Pekinas universitātē 30. maijā, Vu Dzuguana uzstāšanās “Partijai jāpārtrauc norādīt virzienus mākslā” 31. maijā un Ču Aņpina “Partija valda pār pasauli” 1. jūnijā. Visas šīs runas un priekšlikumi tika atbalstīti un izteikti pēc tam, kad Mao Dzeduns jau bija uzasinājis savu miesnieka nazi.

Visi šie inteliģenti, kā jau varēja paredzēt, vēlāk tika pasludināti par labējiem. Šādu “labējo” Ķīnā bija vairāk nekā 550 000.

Ķīniešu tradicionālajā kultūrā mēdza sacīt, ka “mācītus vīrus var nogalināt, bet nedrīkst pazemot”. ĶKP bija spējīga pazemot inteliģenci,

noliedzot viņu tiesības izdzīvot, un pat apsūdzēja viņu ģimenes, līdz viņi pieņēma pazemojumu. Daudzi inteliģenti padevās, daži no viņiem denun-cēja citus, lai glābtu sevi. Tas salauza daudzu cilvēku sirdis. Tos, kuri nepakļāvās pazemojumam, iznīcināja, lai tas kalpotu par biedinājumu citiem inteliģentiem.

Tādējādi tika iznīcināta tradicionālā “izglītoto šķira”, kas bija sabied-rības morāles paraugs.

Mao Dzeduns teica: “Ar ko varēja palielīties imperators Cjiņ Ši Huans? Viņš nogalināja tikai 460 izglītotus konfūciešus, bet mēs nogali-nājām 46 000 inteliģences pārstāvju. Apspiežot kontrrevolucionārus, vai tad mēs nenogalinājām arī vienu otru kontrrevolucionāro inteliģentu? Es strīdējos ar tiem demokrātijas aizstāvjiem, kuri mūs apsūdzēja par to, ka mēs rīkojamies kā imperators Cjiņ Ši Huans. Es teicu, ka viņiem nav tais-nība. Mēs simtkārt viņu pārspējām.”

Patiešām, Mao ne tikai nogalināja inteliģenci. Viņš iznīcināja viņu prātus un sirdis.

2.7. Kultūras šķietamības radīšana, saglabājot tradīciju ārējās izpausmes, bet mainot to saturu

Pēc tam, kad ĶKP uzsāka ekonomisko reformu un atvērto durvju po-litiku, tā atjaunoja daudzas baznīcas, kā arī vairākus budistu un daoistu tempļus. Tā arī rīkoja gadatirgus vairākos Ķīnas tempļos, kā arī kultūras izstādes ārzemēs. Tie ir ĶKP pēdējie centieni izmantot un iznīcināt vēl atlikušo tradicionālo kultūru. Šādai ĶKP rīcībai ir divi iemesli. No vie-nas puses, cilvēku dabai piemītošā labestība, ko ĶKP nebūtu varējusi iznīcināt, novestu pie „partijas kultūras” bojāejas. No otras puses, ĶKP iecerēja izmantot tradicionālo kultūru kā dekoratīvās kosmētikas līdzekli savai [patiesajai] sejai, lai aizsegtu savu ļauno būtību – „meli, ienaidis un cīņa”.

Kultūras būtība ir tās iekšējais morālais saturs, tajā pat laikā ārējām formām ir vienīgi izklaidējoša nozīme. ĶKP atjaunoja virspusējos kul-tūras elementus, kas kalpo izklaidei, lai noslēptu savu mērķi iznīcināt morāli. Nav svarīgi, cik daudz mākslas un kaligrāfijas izstādes ĶKP ir sarīkojusi, cik daudz tā noorganizējusi kultūras svētkus ar drakonu un lau-vu dejām, cik organizējusi kulinārijas gadatirgus vai uzcēlusi klasiskās

arhitektūras celtnes, partija vienkārši atjauno formu, bet ne kultūras būtību. Tajā pat laikā ĶKP veicina savu kultūras eksponātu demonstrēšanu Ķīnā un ārvalstīs ar vienu vienīgu mērķi – saglabāt savu politisko varu.

Kā piemēru vēlreiz minēsim tempļus. Tempļi ir cilvēku garīgās pilnveidošanās vietas. Tempļī cilvēki dzird zvanu skaņas rīta agrumā un bungu rīboņu saulrietā, un godina Budu degošu eļļas lampu gaismā. Arī laicīgie ļaudis var nākt šeit sūdzēt grēkus un nodoties lūgšanām. Garīgā pilnveidošanā nepieciešama tīra sirds, kas ne pēc kā netiecas. Grēksūdzei un lūgšanām nepieciešama nopietna un svinīga apkārtējā vide. Taču tempļi tika pārvērsti par iecienītām tūristu apmeklējuma vietām, lai gūtu ekonomisku labumu. Cik daudzi no tiem cilvēkiem, kuri šodien apmeklē tempļus Ķīnā, pirms tam ir nomazgājušies un uzvilkuši tīras drēbes, cik no viņiem ir nākuši ar patiesu un cieņas pilnu sirdi pret Budu, lai pārdomātu savas kļūdas?

Tradicionālās kultūras ārējā veidola atjaunošana, bet iekšējā satūra iznīcināšana ir taktika, kuru ĶKP pielieto, lai piekrāptu cilvēkus. Vai tas ir budisms, kāda cita reliģija vai no tās atvasināta kultūras forma, ĶKP šādā veidā ar nolūku iznīcina tās pamatus.

3. Partijas kultūra

Pa to laiku, kamēr ĶKP centās iznīcināt tradicionālo, pa pusei dievišķo kultūru, tā paslepus, ar nepārtrauktu politisku kampaņu palīdzību, veidoja pati savu kultūru. Partijas kultūra pārveidoja veco paaudzi, saindēja jauno paaudzi un atstāja iespaidu uz bērniem. Tai izdevās panākt dziļu un plašu ietekmi. Pat tad, kad daudzi cilvēki centās atklāt ĶKP ļauno dabu, viņiem neizdevās izvairīties no ĶKP radītajiem labā un ļaunā vērtējuma kritērijiem, no tās radītās terminoloģijas un analīzes paņēmieniem, tas neizbēgami nesa sevī partijas kultūras uzspiesto zīmogu.

Partijas kultūra ne vien mantojusi un padziļinājusi ārvalstīs dzimušo marksisma-ļeņinisma kultūru, bet ar partijas propagandas palīdzību arī prasmīgi apvienojusi ar revolūcijas nežēlību un cīņas filozofiju visu to sliktāko, kas vairāku tūkstošu gadu gaitā piemītis ķīniešu kultūrai. Pie šīm negatīvajām iezīmēm pieder iekšēja cīņa par varu, grupējumu veidošana pašlabuma gūšanai, politisku viltību pielietošana, lai izkropļotu ļaunu domāšanu, kā arī zemiska taktika un savzvērestības. Vairāku pēdējo

gadu desmitu laikā, kad ĶKP cīnījās par izdzīvošanu, tās raksturīgās “melu, ienaida un cīņas” iezīmes arvien vairāk tika attīstītas, bagātinātas un noslīpētas.

Despotisms un diktatūra ir partijas kultūras īstenā daba. Politiskajā un šķiru cīņā tā kalpo pati saviem mērķiem. Tālāk uzskaitīti četri aspekti, kas terora diktatūras apstākļos veido “tautas kultūras” vidi.

3.1. Virskundzības un kontroles aspekts

A. Izolācijas kultūra

Komunistiskās partijas kultūra pēc savas būtības ir izolēts monopols bez domu, vārda, sapulces un ticības brīvības. ĶKP virskundzības mehānisms atgādina hidraulisku sistēmu, kuras darbība atkarīga no augsta spiediena un izolācijas, lai saglabātu kontroli. Patniecīgākā noplūde var izraisīt visas sistēmas krahu. Piemēram, “4. jūnija”⁶¹ incidentā partija atteicās no pārrunām ar studentiem, baidoties no iespējas, ka, “izveidojoties noplūdei”, arī strādnieki, zemnieki, inteliģenti un militārie darbinieki pieprasīs pārrunas. Tādējādi ar laiku Ķīna sāktu virzīties uz demokrātijas pusi un tiktu apšaubīta vienpartejiskās diktatūras pastāvēšana. Tādēļ ĶKP izvēlējās slepkavību, tā vietā, lai piekristu pārrunām ar studentiem. Šobrīd ĶKP algo desmitiem tūkstošu interneta milicijas darbinieku, kas kontrolē interneta savienojumus ar ārzemēm, lai bloķētu katru interneta mājas lapu, kas nepatīk ĶKP.

B. Terora kultūra

Pēdējo 55 gadu laikā ĶKP ar terora palīdzību ir apspiedusi ķīniešu tautas domāšanu. Tā prasmīgi darbojusies ar pātagu un nazi, lai pakļautu ļaužu uzvedību noteiktām “normām”: cilvēki nekad nevarēja zināt, kad pār viņu galvām atkal nogrūs negaidīts posts. Dzīvojot bailēs, ļaudis kļūst

⁶¹ “4. jūnija” incidents – rezultāts protestu sērijai Ķīnā, kas norisinājās no 1989. gada 15. aprīļa līdz 1989. gada 4. jūnijam, par kura norises centru kļuva Tianāņmeņ laukums Pekinā. Universitāšu un institūtu studenti, kas uzstājās par demokrātiskām reformām, ieņēma laukumu. Lai attīrītu laukumu no demonstrantiem, tika iesaistīta Tautas Atbrīvošanas armija. “4. jūnija” incidenta gaitā daudzi protestējošie tika nogalināti un guva ievainojumus. Aptuveni upuru skaita aprēķini svārstās no 400-800 cilvēkiem (“New York Times”) līdz 2600 cilvēkiem (Ķīnas Sarkanais Krusts). Patiesais cietušo skaits svārstās no 7 000 līdz 10 000 cilvēku. Starptautiskā sabiedrība to nosauca par “4. jūnija masu slaktiņu”.

paklausīgi. Demokrātiskās kustības aizstāvji, cilvēki ar neatkarīgu domāšanu, pret sistēmu skeptiski noskaņotie un dažādu garīgu virzienu sekotāji kļuva par slepkavību upuriem, lai kalpotu par biedinājumu sabiedrībai. Partija vēlas jau embrija stāvoklī noslāpēt jebkuru opozīciju.

C. Tīklveida kontroles kultūra

ĶKP kontrole pār sabiedrību ir visaptveroša. Pastāv dzīvesvietas reģistrācijas sistēma, rajona iedzīvotāju komiteju sistēma un dažādu līmeņu partijas komiteju struktūras. “Partijas organizācijas izveidotas katrā sabiedrības līmenī.” “Bez izņēmuma katrā ciematā jābūt savai partijas šūniņai.” Partijas un komunistiskās jaunatnes savienības biedri organizē regulārus pasākumus. ĶKP izvirzīja arī atbilstošus saukļus, piemēram, “Sargā savas mājas durvis un uzmanī savus ļaudis”, “Nepieļauj, ka tavi ļaudis iesniedz sūdzības”, “Sistēmai ārkārtīgi svarīgi ir nodrošināt pienākumu izpildi un noteikt atbildīgo. Esiet modri. Nopietnu vērību piegrieziet disciplīnai un instrukciju ievērošanai, lai nodrošinātu piesardzības un profilakses pasākumus 24 stundas diennaktī”, “Ofiss 610*⁶² izveidos uzraudzības komiteju, lai jebkurā laikā veiktu darbības pārbaudi katra rajona katrā darba vietā”.

D. Līdzdalības kultūra

ĶKP pilnībā ignorēja mūsdienu sabiedrības uz likumiem balstītos valsts pārvaldes principus un aktīvi īstenoja līdzdalības politiku, izvirzot “šķiriskās izcelsmes” teoriju, lai, izmantojot savu absolūto varu sodītu “muižnieku”, “bagātnieku”, “kontrrevolucionāru”, “slikto elementu” un “labējo” ģimeņu locekļus. Līdz pat šai dienai ĶKP “uzlikts atbildību tiešajiem priekšniekiem un izteiks viņiem sabiedrisku rājienu, ja viņi nespēs izpildīt savus vadītāja pienākumus un neveiks atbilstošus pasākumus, lai novērstu Faluņgun praktizētāju došanos uz Pekinu, kas radītu nepatīkšanas. Nopietnos gadījumos tiks piemērots disciplinārsods”. “Ja ģimenē viens cilvēks praktizē Faluņgun, visi viņa ģimenes locekļi tiks atlaisti no darba.” “Ja darba kolektīvā viens cilvēks praktizē Faluņgun, tad neviens nesaņems prēmiju.” ĶKP nāca klajā arī ar diferencētu politiku, iedalot bērnus tādos, kuri “var tikt apmācīti un pārveidoti” un tādos, kas pieder pie “piecām melnajām šķirām” (muižnieki, bagātnieki, reakcionāri,

⁶² Organizācija, kas speciāli izveidota Faluņgun represēšanai. Tai pieder absolūta vara visos partijas vadības līmeņos juridiskajā un citās sistēmās.

sliktie elementi un labējie). Partija pieprasīja būt vienprātīgiem ar partiju un “taisnīguma principu stādīt augstāk par uzticību ģimenei”^{*63}. Lai nodrošinātu partijas politikas īstenošanu, tika izveidota personāla, un organizāciju arhīvu sistēma, kā arī īslaicīgas pārvietošanās sistēma. Ļaudis tika aicināti apsūdzēt un atmaskot citus, viņi tika apbalvoti par ieguldījumu partijas labā.

3.2. Propagandas aspekti

A. Vienas balss kultūra

Kultūras revolūcijas laikā Ķīna tika pārpludināta ar lozungiem “Norādījumi no augšas”, “Viens [Mao] izteikums satur desmitiem tūkstošu izteikumu spēku, un katrs no tiem ir patiesība”. Visiem plašsaziņas informācijas līdzekļiem bija jāapdzied un kolektīvi jāatbalsta partija. Nepieciešamības gadījumā katra partijas un valdības līmeņa vadītājiem, militārajiem darbiniekiem, strādniekiem, komunistiskās jaunatnes savienības biedriem un sieviešu organizācijām bija jāsniedz savs atbalsts. Šis smaigais pārbaudījums bija jāiziet katram.

B. Vardarbības veicināšanas kultūra

Mao Dzeduns ir teicis: “Kā 800 miljoni cilvēku var pastāvēt bez cīņas?” Faluņgun vajāšanas gaitā Džjans Dzemiņš teica, ka “par Faluņgun praktizētāja piekaušanu līdz nāvei neviens netiks sodīts”. ĶKP propagandē “totālu karu”, “atombumba nav nekas cits, kā tikai papīra tīģeris... pat, ja bojā aizies puse iedzīvotāju, dzīvi palikušie uzcelš mūsu dzimteni no gruvešiem”.

C. Ienaida sēšanas kultūra

ĶKP pieprasīja, lai ļaudis “neizmirst par nabadzīgo šķiru ciešanām un cieši patur atmiņā asiņu un asaru ienaidu”. Nežēlību pret šķiras ienaidniekiem ĶKP slavina kā tikumu. Šāda nežēlība uzskatāmi parādīta labi pazīstamā mūsdienu operā: “Uzsūciet sevī ienaidu, nepārtraukti bagātiniet un papildiniet to. Tā ienaidis augs jūsu sirdī.”^{*64}

⁶³ Tulkojums no ķīniešu valodas, burtiski nozīmē: “lielais taisnīgums iznīcina radniecību”.

⁶⁴ Vārdi no mūsdienīgās Pekinas operas “Leģenda par sarkano lukturi”. Tas ir viens no slavenajiem astoņiem uzvedumiem, kuri oficiāli tika izstrādāti un sasniedza savu “zelta laikmetu” Kultūras revolūcijas laikā no 1966.gada līdz 1976.gadam.

D. Viltus un melu kultūra

Sākot ar paziņojumiem par to, ka “raža no viena mu^{*65} sasniegusi vairāk nekā desmit tūkstošus dzjiņ^{*66}” Lielā Izrāviena laikā (1958.), “Ti-aņ-aņmeņ laukumā neviens netika nogalināts” 1989. gada “4. jūnija” slaktiņa laikā, un “Mēs pilnībā kontrolējam situāciju ar atipisko pneimoniju” 2003. gadā, un tā arvien līdz pat nesējajiem paziņojumiem par to, ka “Šodien Ķīnā ir vislabākie laiki cilvēktiesību jomā” un par “Trim priekšstatiem”^{*67} – tas viss ir meli.

E. Ideoloģiskās apstrādes (smadzeņu skalošanas) kultūra

ĶKP izdomājusi neskaitāmus saukļus cilvēku ideoloģiskajai apstrādei: “Bez komunistiskās partijas nebūs jaunas Ķīnas”, “Mūsu vadošais spēks ir Ķīnas Komunistiskā partija, kas vadās pēc marksisma-ļeņinisma teorijas”^{*68}, “Stingri turēties pie partijas centrālās komitejas līnijas” un “Pildiet partijas rīkojumus, ja Jūs tos saprotat. Pat ja Jūs tos nesaprotat – izpildiet jebkurā gadījumā, un rīkojuma pildīšanas laikā radīsies dziļāka sapratne.”

F. Pieglaimošanās kultūra

ĶKP atzinīgi izturas pret izteikumiem, kuros tā celta debesīs: “Plaša ir Zeme un Debesis, bet vēl plašāka ir partijas labā sirds”, “Visi mūsu sasniegumi panākti, pateicoties partijai”, “Es raugos uz partiju, kā uz savu māti”, “Veltīšu savu dzīvi partijas centrālās komitejas aizsardzībai.” ĶKP apgalvo, ka ir pierādījusi, ka var saukties par “diženo, izcilo un vienīgi pareizo partiju”, “neuzvaramo partiju” utt.

G. Pretenciozitātes kultūra

Citu pēc cita radot paraugus un piemērus atdarināšanai, partija uzsāka “sociāli ideoloģiskās un garīgās celtniecības”, kā arī “ideoloģiskās audzināšanas” kampaņas. Beigu beigās ļaudis turpināja darīt to pašu,

⁶⁵ Mu – Ķīnā pielietota laukuma mērvienība. Viens mu – 0,0667 ha.

⁶⁶ Dzjiņ – Ķīnā pielietota svara mērvienība. Viens dzjiņ – 596,816 grami.

⁶⁷ “Trīs priekšstatos” tiek apgalvots, ka partijai vienmēr jāpārstāv Ķīnas pirmrindas ražošanas spēku tendences, Ķīnas modernās kultūras orientāciju un ķīniešu tautas vairākuma pamatintereses.

⁶⁸ Runa pirmā sasaukuma Višķīnas Tautas Pārstāvju sapulces Pirmajā sesijā (1954. gada 15. septembrī).

ko viņi darīja pirms kampaņas. Visas sanāksmes, mācības un pieredzes apmaiņas pārvērtās par teātra izrādi, un sabiedrības morāles normas turpināja pagrimt.

3.3. Savstarpējo attiecību aspekts

A. Skaudības kultūra

Partija propagandēja “absolūtu novienādošanu”, tādēļ “katrs, kurš izceļas, kļūst par uzbrukumu objektu”. Ļaudis kļuva skaudīgi pret tiem, kas spējīgāki, bagātāki, izveidojās tā dēvētais “sarkano acu sindroms”⁶⁹.

B. “Pāri līķiem” ejošu cilvēku kultūra

ĶKP mācīja cilvēkus “cīnīties aci pret aci un ziņot “aiz muguras””. Sūdzības par biedriem, rakstiski ziņojumi un apmelojumi, faktu fabricēšana un kolēģu kļūdu pārspīlējums – līdzīga nekrietna uzvedība kalpoja par mērauklu vēlmei pietuvoties partijai un izpelnīties paaugstinājumam.

3.4. Nemanāma ietekme uz ļaūžu uzvedību un dvēseli

A. Kultūra, kas cilvēkus pārvērš par mašīnām

Partija vēlas, lai cilvēki kļūst par “nerūsējošām skrūvītēm revolūcijas mašīnā”, par “paklausīgiem partijas instrumentiem”, lai tie “dotos uzbrukumā partijas norādītajā virzienā”. “Mao armijas kareivji klausā partijai; tie dodas turp, kur tie vajadzīgi, un ķeras pie visgrūtākajiem uzdevumiem.”

B. Īstenības izkropļošanas kultūra

Kultūras revolūcijas laikā ĶKP deva priekšroku “sociālajām nezālēm kapitālistiskās ražas vietā”. Divdesmit gadus vēlāk “4. jūnija” slaktiņa laikā armijai tika pavēlēts šaut un nogalināt “apmaiņai pret 20 stabilitātes gadiem”. “Izturies pret citiem tā, kā nevēlētos, lai izturas pret tevi” – tas raksturo ĶKP morālo nostāju.

⁶⁹ Izteiciens “sarkano acu sindroms” tiek pielietots, lai apzīmētu cilvēku, kurš izjūt diskomfortu, kad redz, ka kāds kaut ko dara labāk nekā viņš, uzskatot, ka pats būtu to paveicis labāk.

C. Labprātīgas ideoloģiskas apstrādes un bezierunu pakļaušanās kultūra

“Zemākstāvošie pakļaujas augstākstāvošajiem, un visa partija pakļaujas partijas centrālajai komitejai.” “Nesaudzīgi cīnieties, izskaužot jebkādas apziņā radušās egoistiskas domas.” “Īstenojiet revolūciju savas dvēseles dziļumos.” “Maksimāli līdzinieties uz partijas centrālo komiteju.” “Unificēt domāšanu, unificēt soļus, unificēt rīkojumus un unificēt komandas.”

D. Kultūra ļaužu pārvēršanai par labprātīgiem vergiem

“Bez komunistiskās partijas Ķīna iegrims haosā.” “Ķīna ir tik milzīga. Kurš vēl bez ĶKP spēs to pārvaldīt?” “Ja Ķīnai pienāks gals, tā būs pasaules mēroga katastrofa, tādēļ mums visiem spēkiem jācenšas palīdzēt ĶKP saglabāt tās vadošo lomu.” Aiz bailēm un paš aizsardzības nolūkos, ĶKP regulāri apspiesto grupu izpausme bieži vien ir vēl kreisāka nekā ĶKP pašai.

Ir daudz un dažādi šādi piemēri. Katrs lasītājs savā personiskajā pieredzē, pilnīgi iespējams, varētu atrast visdažādākos partijas kultūras elementus.

Cilvēki, kas piedzīvojuši Kultūras revolūciju, iespējams, vēl līdz šim atceras mūsdienīgo operu “paraugizrādes”, dziesmas ar Mao vārdiem un uzticības dejas. Daudzi vēl joprojām atceras vārdus no lugas “Baltmatainā meitene”^{*70} un filmām “Karš tunelī”^{*71} un “Mīnu karš”^{*72}. Ar šo

⁷⁰ Oficiālās “paraugizrādes” bija populāras Lielās kultūras revolūcijas laikā (1966.-1976.). Ķīnas tautas leģenda par “Baltmataino meiteni” – stāsts par nemirstīgu sievieti, kura dzīvoja alā un kurai pie-mita pārdabiska spēja apdāvināt par labām īpašībām un sodīt par trūkumiem, atbalstīt godaprātu un sodīt ļaunumu. Tomēr “mūsdienīgajā” ķīniešu drāmas, operas vai baleta variantā viņa tika attēlota kā meitene, kura spiesta slēpties alā tādēļ, ka viņas tēvs ticis līdz nāvei piekauts, jo atteicies atdot viņu par sievu par-gātām zemes īpašniekam. Viņa kļuvusi baltmataina, jo viņai pietrūcis pareizas pārtikas. Tā kļuvusi par vienu no vispazīstamākajām “mūsdienīgajām” drāmām Ķīnā, kas kūda uz šķiru ienaidu pret zemes īpaš-niekiem.

⁷¹ “Karš tunelī” (Didao Džan, 1965. gads) – melnbalta filma, kurā parādīts, kā ķīnieši centrālajā Ķīnā varonīgi cīnās ar japāņu kareivjiem pazemes tuneļos.

⁷² “Mīnu karš” (Dilei Džan, 1962. g.) – filmā redzams, kā Hebei provinces partizāni cīnās ar japāņu okupācijas karaspēku ar paštaisītu mīnu palīdzību.

sacerējumu palīdzību ĶKP skaloja cilvēkiem smadzenes, piepildot viņu apziņu ar vārdiem “kāda brīnišķīga un dižena ir partija”, cik “nenogurstoši” partija cīnās ar ienaidniekiem, kā partijas “uzticamie” kareivji vēlas ziedot sevi partijas vārdā, un cik muļķīgi un ļauni ir tās ienaidnieki. Dieņu no dienas ĶKP propagandas mašīna piespiedu kārtā katram cilvēkam iepotēja pārliecību, kas bija vēlama komunistiskajai partijai. Ja mēs šodien noskatīsimies “episkās poēmas” mūziklu “Sarkanie Austrumi”, tad redzēsim, ka uzveduma galvenā doma ir “slepkavot, slepkavot un vēlreiz slepkavot”.

Tai pašā laikā ĶKP izveidoja pati savu valodu un izteiksmes veidu: aizvainojoši izteicieni masveida kritikas laikā, pieglaimīgi, partiju slavinoši izteicieni, kā arī banāli, oficiāli štampi, līdzīgi kā “astoņu daļu esējā”⁷³. Tika panākts, ka cilvēki neapzināti runāja, pielietojot domāšanas šablonus, kuri propagandē “šķiru cīņas” ideoloģiju un “slavina partiju”, un izmantoja valdonīgu valodu un izteiksmes veidu mierīgas un saprātīgas spriestspējas vietā. ĶKP sagrozīja arī reliģiskos jēdzienus, izkropļojot to saturu.

Taču arī tas vēl nav viss. ĶKP partijas kultūra zināmā mērā ļaunprātīgi izmanto arī tradicionālās vērtības. Piemēram, tradicionālā kultūra augsti vērtē “ticību”, arī komunistiskā partija pieprasa būt “godīgam pret partiju un uzticīgam tai”. Tradicionālā kultūra uzsver “dēla godbijību”. ĶKP var ieslodzīt cilvēku cietumā, ja tas nerūpējas par saviem vecākiem, tomēr patiesais iemesls slēpjas apstākļī, ka pretējā gadījumā šie vecāki kļūs par apgrūtinājumu partijai. Kad tas vajadzīgs partijai, ĶKP pieprasa, lai bērni skaidri norobežotos un atteiktos no saviem vecākiem. Tradicionālā kultūra uzsver “uzticību” un to, ka “valdnieki ir mazsvarīgi, tauta ir visvērtīgākā, valsts ir otršķirīga”. Tomēr “uzticība”, kurai ĶKP dod priekšroku, ir “akla pielūgsmē”, tik akla, ka no ļaudīm tiek prasīts, lai viņi ticētu ĶKP un pakļautos tai bez ierunām.

Vārdi, kurus parasti izmanto ĶKP, ir ārkārtīgi viltīgi. Piemēram, tā pilsoņu karu starp Guomindanu un komunistiem sauc par “Atbrīvošanas karu”, it kā ļaudis būtu atbrīvoti no jūga. ĶKP periodu pēc 1949. gada sauc par periodu “pēc valsts nodibināšanas”, lai gan patiesībā Ķīna pastāvēja jau ilgi pirms tam, ĶKP vienkārši nodibināja jaunu politisku

⁷³ Literāra forma, kas tika pieņemta impērijas veiktajās valsts dienestu pārbaudēs, kas slavēna ar savu nežēlīgo formu un ideju nabadzību.

režīmu. Trīs gadus ilgais Lielais bads*⁷⁴ tika nosaukts par “trīs gadus ilgo stihisko nelaimi”, lai gan patiesībā tam nebija nekāda sakara ar stihisku nelaimi, tas bija cilvēku roku darbs. Tomēr, dzirdot šos vārdus ikdienas dzīvē un pamazām vien nonākot to ietekmē, cilvēki neapzināti uzsūc sevī ideoloģiju, ko ĶKP iecerējusi viņiem iepotēt.

Tradicionālajā kultūrā mūzika tiek uztverta kā cilvēka vēlmju ierobežošanas veids. “Vēsturisko piezīmju” (Ši Dzji)^{*75} 24. nodaļā “Piezīmēs par mūziku” (Jue Šu), Sima Cjaņš (145.-85. g.p.m.ē.) sacījis, ka pēc savas dabas cilvēks ir labestīgs un mierīgs, ka viņa emocijas saistītas ar ārējo ietekmi un izraisa viņā mīlestības un naida jūtas, kas sakņojas viņa gudrībā un raksturā. Ja šīs jūtas netiks ierobežotas, tad cilvēks, nebeidzamo un nepiepildāmo ārējo kārdinājumu vadīts un savu iekšējo jūtu pārņemts, pastrādās daudz ko sliktu. Tādēļ, stāsta Sima Cjaņš, senie imperatori izmantoja rituālus un mūziku, lai ieviestu kārtību ļaužu rīcībā. Mūzikai jābūt jautrai, bet ne piedauzīgai, skumjai, bet ne pārmērīgi sērīgai. Tai jāpauž jūtas un vēlmes, tomēr jāspēj tās kontrolēt. Konfūcijs reiz sacījis: “Trīssimt dzejoļus var izteikt ar vienu frāzi – nedomā ļaunu.”

Taču arī tādu brīnišķīgu lietu kā mūzika ĶKP izmantoja, lai skalotu cilvēkiem smadzenes. “Sociālisms ir labs”, “Bez komunistiskās partijas nebūs jaunas Ķīnas” un vēl daudzas citas dziesmas tika dziedātas no bērnodārza līdz pat universitātei. Izpildot šīs dziesmas, ļaudis neapzināti pieņēma to saturu. Vēl vairāk, ĶKP zaga vispopulārāko tautasdziesmu melodijas, aizvietojot vārdus tajās ar tekstiem, kuros tika slavināta partija. Tas tika izmantots gan tradicionālās kultūras iznīcināšanai, gan partijas slavināšanai.

Viens no ĶKP klasiskajiem darbiem – “Mao runa Jaņņas literatūrai un kultūrai veltītajā sanāksmē”^{*76} apzīmēja kultūras un militāros centienus kā “divas frontes”. Tajā tika paziņots: nepietiek ar to, ka ir bruņota armija, nepieciešama arī “literārā armija”. Runā tika atzīmēts, ka “literatūrai jākalpo politikai” un ka “proletariāta literatūra ... ir revolucionārās mašīnas “zobrati un skrūvītes”. Uz tā bāzes tika izveidota kompleksa

⁷⁴ Lielais bads (1959.-1961.). Vislielākais bads cilvēces vēsturē. Nedabiskā nāvē gāja bojā 18 – 43 miljoni cilvēku.

⁷⁵ “Vēsturnieka piezīmes” (“Ši Dzji”, kas tiek tulkots arī kā “Lielā skrīvera piezīmes”). (Skatīt 6. Daļas 6. skaidrojumu.)

⁷⁶ Mao Dzeduns.

“partijas kultūras” sistēma, kuras pamatbūtība ir ateisms un šķiru cīņa. Šī sistēma ir pilnībā pretēja tradicionālajai kultūrai.

“Partijas kultūra” patiešām lieliski kalpojusi komunistiskajai partijai, palīdzot tai sagrābt varu un saglabāt kontroli pār sabiedrību. Tāpat kā armija, cietumi un milicija, partijas kultūra pieder pie tās pašas vardarbīgās mašīnērijas, neskatoties uz to, ka tā ir cita veida vardarbība – kultūras vardarbība. Šī kultūras vardarbība, iznīcinot 5000 gadu seno tradicionālo kultūru, grauj sabiedrības morāli, vājina tautas gribasspēku un sadrumstalo ķīniešu nācijas vienotību.

Šodien daudzi ķīnieši pilnīgi neko nezina par tradicionālās kultūras būtību. Daži pat pielīdzina piecdesmit gadus ilgo “partijas kultūru” piectūkstoš gadu senajai ķīniešu tradicionālajai kultūrai. Ķīniešiem tas patiešām ir skumji. Daudzi cilvēki, uzstājoties pret tradicionālo kultūru, nemaz neapzinās, ka viņi patiesībā ir pret ĶKP “partijas kultūru”, nevis īsteno Ķīnas tradicionālo kultūru.

Daudzi cilvēki cer aizstāt Ķīnā pastāvošo politisko iekārtu ar Rietumu pasaules demokrātisko sistēmu. Patiesībā arī rietumu demokrātija tika izveidota uz kultūras bāzes, kas ir zināmā mērā kristiešu, kurā “Dieva priekšā visi ir vienādi”, kurā tiek cienīta cilvēka daba un cilvēka izvēle. Kā gan var izmantot despotisko, necilvēcisko ĶKP “partijas kultūru” par rietumu demokrātiskās sistēmas pamatu?

Noslēgums

Tradicionālā kultūra tika pakļauta uzbrukumiem jau Sun dinastijas (960.-1279.) laikā, un kopš tā brīža tā sāka novirzīties no tradīcijām. Pēc 1919. gada “4. maija” kustības aktīvā inteliģence, kas centās sasniegt ātrus panākumus un tūlītēju labumu, cenšoties atrast ceļu Ķīnai, krasi novērsās no tradicionālās kultūras un pievērsa skatu Rietumu civilizācijai. Tomēr strīdi un pārmaiņas kultūras jomā saglabājās akadēmiskas polemikas ietvaros, neiesaistot valdības spēkus. Kad uzradās ĶKP, tā pacēla šos kultūras konfliktus līdz pašas partijas dzīvībai svarīgu jautājumu līmenim. Tādēļ ĶKP uzsāka tiešus uzbrukumus tradicionālajai kultūrai, pielietojot acīmredzami postošus paņēmienus, kā arī netiešus uzbrukumus, “pieņemot sārņus un atmetot būtisko”.

Nacionālās kultūras postīšana norisinājās vienlaicīgi ar “partijas kultūras” veidošanas procesu. ĶKP iznīcināja ļaužu sirdsapziņu un viņu morāles normas, tādējādi liekot tiem novērsties no tradicionālās kultūras. Ja pilnībā tiktu iznīcināta nācijas kultūra, līdz ar to izzustu arī nācijas būtība, paliktu vien tukša skaņa. Un tas nebūt nav pārspīlēti teikts.

Tajā pašā laikā tradicionālās kultūras iznīcināšana sagādājusi sabiedrībai neiedomājamus materiālus zaudējumus.

Tradicionālā kultūra augsti vērtē Debesu un cilvēku vienotību, kā arī harmonisku cilvēka un dabas līdzāspastāvēšanu. ĶKP izjuta nebeidzamu prieku, “cīnoties ar Debesīm un Zemi”. Šī ĶKP kultūra novedusi pie nopietniem apkārtējās vides postījumiem, kuru sekas šodien nogruvušas pār Ķīnu. Kā piemēru minēsim ūdens resursus. Ķīnieši, atteikušies no tradicionālajām vērtībām, saskaņā ar kurām “godprātīgs vīrs augsti vērtē labklājību, tomēr pieņem to atturīgi”, sāka nesaprātīgi izpostīt un piesārņot apkārtējo vidi. Šobrīd 75% no 50 000 kilometru Ķīnas upju nav piemērota vide zivīm; 33% pazemes ūdeņu bija piesārņoti jau vairāk nekā pirms desmit gadiem, turklāt situācija turpina pasliktināties. Lūk, kāda dīvaina aina reiz norisinājās pie Huaihe upes: bērnam spēlējoties ar naftu pārpilnās upes krastā, uzšķīlās dzirkstele, no kuras uzšāvās liesma piecu metru augstumā. No uguns apdega vairāk nekā desmit vītoli. Dzerot šādu upes ūdeni, nav iespējams nenaslimt ar vēzi vai kādu vēl neatpazītu slimību. Citas apkārtējās vides problēmas, tādas kā tuksnešu izplešanās un augšņu sasāļošanās Ķīnas ziemeļrietumos, kā arī rūpnieciskais piesārņojums industriāli attīstītajos rajonos – tas viss saistīts ar to, ka sabiedrība zaudējusi cieņu pret Dabu.

Tradicionālā kultūra augsti vērtē cilvēka dzīvību. ĶKP pasludina, ka “sacelšanās ir attaisnojama” un “cīņa ar cilvēkiem ir priekpilna”. Revolūcijas vārdā partija varēja nogalināt un badā nomērdēt desmitiem miljonu cilvēku. Tā ļaužu acīs cilvēka dzīvībai zuda jebkāda vērtība, kas veicinājis viltotu un indīgu preču pieplūdumu tirgū. Piemēram, Aņhuijas provinces Fujanas pilsētā daudziem veselīgiem zīdaiņiem attīstoties, rociņas un kājiņas pārstāja augt, ķermenīši kļuva vāji, palielinājās galva. Šādas saslimšanas rezultātā nomira astoņi mazuļi. Pēc veiktās izmeklēšanas atklājās, ka šo slimību izraisījis indīgs piena pulveris, ko bija izgatavojis negodīgs un alkatīgs ražotājs. Daži baro krabjus, čūskas un bruņurupučus ar hormoniem un antibiotikām, piejauc tehnisko spirtu alkoholiskajiem

dzērieniem, pagatavo rīsus, izmantojot tehnisko eļļu un balina maizi ar rūpnieciskiem balināšanas līdzekļiem. Astoņus gadus kāds ražotājs Henanņas provincē ik mēnesi izgatavoja tūkstošiem tonnu “pārtikas eļļas”, izmantojot izejvielas, kas satur kancerogēnas vielas – atstrādāto eļļu, no ēdienu atliekām iegūto eļļu un eļļu, kas iegūta no izbrāķētajiem baltajiem māliem. Indīgu pārtikas produktu ražošana Ķīnā ir plaši izplatīta, tiem nebūt nav gadījuma raksturs. Šajā ļaužu neapturamajā tieksmē gūt materiālus labumus savu lomu nospēlējusi kultūras izpostīšana un morāles pagrimums.

Atšķirībā no partijas kultūras absolūtā monopola un neiecietības, tradicionālajai kultūrai piemita ārkārtīgi spēcīga spēja apvienot. Tan dinastijas laikā līdzās daoismam un konfūcismam harmoniski eksistēja arī budisms, kristietība un citas Rietumu reliģijas. Ķīnas tradicionālā kultūra saglabāja atvērtību pret mūsdienīgo Rietumu civilizāciju un kultūru. Četri Āzijas “tīģeri” (Singapūra, Taivāna, Dienvidkoreja un Honkonga) izveidoja “jaunā konfūcisma” kultūras iezīmes. Šo valstu augstā attīstība pierāda, ka tradicionālā kultūra nevar būt par šķērslī sabiedrības attīstībai.

Tai pašā laikā, īstena tradicionālā kultūra vērtē cilvēka dzīvi, vadoties pēc iekšējās laimes, nevis pēc ārīšķīgā materiālā komforta. “Labāk, lai mani neviens nenopeļ aiz muguras, nekā mani vaigā slavē; es labprātāk vēlos mieru savā prātā, nekā ērtību ķermenī.” Tao Juaņmins (365.-427.)*⁷⁷ dzīvojis trūkumā, bet allaž saglabājis priecīgu prātu, viņš radis prieku, “plūcot ziedus pie austrumu dzīvžoga un iztālēm noraugoties dienvidu kalnos”.

Kultūra nesniedz atbildes uz jautājumiem, kā palielināt ražošanas apjomu vai kādai sociālajai sistēmai dot priekšroku. Drīzāk tai ir nozīmīga loma morāles vadīšanā un ētisku ierobežojumu noteikšanā. Atjaunot tradicionālo kultūru nozīmē atjaunot cieņu pret Debesīm, Zemi un Dabu, atjaunot cieņu pret cilvēka dzīvību un godbījību pret Dievu. Tas dos iespēju cilvēcei dzīvot saskaņā ar Debesīm un Zemi, mierīgi sagaidīt Debesu dāvātās vecumdienas.

⁷⁷ Tao Juaņmins (365.-427.), pazīstams arī kā Tao Cjaņs – viens no dižākajiem Ķīnas dzejniekiem.

7. DAĻA

ĶĪNAS KOMUNISTISKĀS PARTIJAS SLEPKAVĪBU VĒSTURE

Priekšvārds

ĶKP 55 gadus ilgā pastāvēšanas vēsture rakstīta ar asinīm un meļiem. Šī asiņainā vēsture ir briesmīga, bet reti kuram tā zināma. Kad ķīnieši savā laikā zaudēja 60-80 miljonus nevainīgu cilvēku dzīvību, kad tika sagrautas neskaitāmas ģimenes, daudzi kļuva domīgi: “Kādēļ ĶKP nepārtraukti slepkavo?” Šodien ĶKP nogalina Faluņgun sekotājus, pat vēl 2004. gada novembra sākumā Hanjuaņā tika šauts uz cilvēkiem, kas izteica neapmierinātību ar valdību. Daudzi domā arī tā: “Vai ĶKP kādreiz spēs pārstāt nogalināt, vai spēs iemācīties runāt ar vārdiem, nevis ar ieročiem?”

Kad Mao Dzeduns deva savu vērtējumu Kultūras revolūcijai, viņš sacīja: “Zemes virsū rodas nekārtības, ar kuru palīdzību tiek ieviesta kārtība, pēc 7-8 gadiem mēs atkal to atkārtosim.”*¹ Citiem vārdiem sakot, pēc 7-8 gadiem atkal uzsāksim šādu kustību, lai atkal nogalinātu ļaunu grupu.

ĶKP slepkavo, jo tas izriet no komunistiskās ideoloģijas un ir tai būtiski nepieciešams.

Teorētiski ĶKP tic “proletariāta diktatūrai” un “nepārtrauktai revolūcijai proletariāta diktatūras vadībā”. Tādēļ, sagrābusi varu, tā “likvidēja muižniekus”, lai atrisinātu jautājumu par ražošanas attiecībām laukos, bet ar “kapitālistu likvidēšanu” tika veikta pilnīga ražošanas un tirdzniecības reforma un tādējādi atrisināts jautājums par ražošanas attiecībām pilsētās. Pēc šo divu šķiru likvidēšanas jautājums par ekonomisko bāzi praktiski bija atrisināts. Problēmas, kas saistītas ar ideoloģiskās virsbūves izveidošanu*², arī nācās risināt ar slepkavošanas palīdzību, ieskaitot

¹ Mao Dzeduna vēstule sievai Dzjan Cjinai (1966.).

² Virsbūve Marksa sociālisma teorijā tiek attiecināta uz mijiedarbību starp cilvēka subjektivitāti un sabiedrības materiālo objektivitāti.

represijas pret “Hu Fena antipartejisko grupējumu”³ un antilabējo kustību inteligentu iznīcināšanai. Likvidējot reliģiskās grupas, tika atrisināts jautājums par reliģijām; slepkavojot Kultūras revolūcijas laikā, tika risinātas problēmas, kas saistītas ar partijas absolūto vadību kultūras un politikas jomā; nogalinot 1989. gada “4. jūnija” incidentā, izdevās izvairīties no politiskas krīzes, un tika “atrisināts” jautājums par demokrātiskajām brīvībām; vajājot Faluņgun, tiek risināts jautājums par ticību un tradicionālās atveseļošanās kustībām. Visas šīs darbības bija nepieciešamas ĶKP, lai nostiprinātu savas pozīcijas un saglabātu savu varu, pārvarot nepārtrauktās ekonomiskās krīzes (pēc varas sagrābšanas preču cenas strauji kāpa, pēc Kultūras revolūcijas ekonomika atradās uz sabrukuma robežas), politiskās krīzes (daži nepakļāvās partijai, citi gribēja sadalīt partijas politisko varu) un ideoloģiskās krīzes (PSRS sabrukums, politiskās pārmaiņas Austrumeiropā, ar Faluņgun saistītie notikumi). Izņemot notikumus ar Faluņgun, visas iepriekšējās politiskās kustības tika izmantotas, lai atdzīvinātu ĶKP ļauno garu, lai no jauna varētu izpausties tās revolucionārais cīņas gars. Turklāt šīs kustības tika izmantotas arī partijas biedru pārbaudei, lai varētu likvidēt tos, kas neatbilst partijas prasībām.

Komunistiskā partija nogalina, jo jūt pēc tā reālu nepieciešamību. Savulaik komunistiskā partija bija slepkavu un neliešu banda, kas nogalināja un laupīja, lai iegūtu varu. Ja reiz ir sākts slepkavot, tad nedrīkst apstāties, tautas iebiedēšanai nepārtraukti jārada terors, lai piespiestu cilvēkus aiz bailēm atzīt ĶKP absolūto varu.

Pavirši raugoties, rodas iespaids, ka daudzos gadījumos ĶKP ir “spiesta nogalināt”, ka daudzi notikumi sabiedrībā it kā “nejauši” ir aizķēruši ĶKP ļauno garu un iekustinājuši tās slepkavību mehānismu. Patiesībā šie notikumi kalpo par aizsegu ĶKP vēlmei nogalināt, ĶKP periodiskās ļaunu slepkavības ir neizbēgamas. Tēlaini izsakoties, “kad rētas sadzijušas, arī sāpes piemirsušās”. Ja vairākus gadus nenotiks slepkavības, tad cilvēki var maldīgi iedomāties, ka ĶKP ir mainījusies, viņi var pat, gluži kā jaunieši 1989. gada notikumos, celties, lai pieprasītu demokrātiju. Pēc katriem 7-8 gadiem partija slepkavo cilvēkus, tas palīdz atsvaidzināt ļaunu atmiņu par teroru, kā arī kalpo par brīdinājumu jaunajai paaudzei: katram, kurš uzdrīkstas pretoties ĶKP, kurš vēlas izaicināt uz cīņu ĶKP

³ Hu Fens, zinātnieks un literatūras kritiķis, kas nostājies pret ĶKP politiku literatūras jomā. Izslēgts no Partijas 1955. gadā un uz 14 gadiem ieslodzīts cietumā.

absolūto varu, kurš cenšas atjaunot vēstures patieso seju, būs jāsapjūt “proletariāta diktatūras dzelzainā dūre”.

Izejot no šīs pozīcijas, cilvēku slepkavības ir viens no visnepieciešamākajiem paņēmieniem, ar kuru palīdzību ĶKP saglabā varu. Situācijā, kad asiņainu noziegumu kļūst arvien vairāk un vairāk, apturēt slepkavībai pacelto ieroci nozīmētu nodot sevi tautas atriebībai. Tādēļ ĶKP vajadzēja slepkavot tik plašā mērogā, lai zeme būtu klāta līķiem un asiņu upes plūstu straumēm, turklāt bija jāizmanto ļoti nežēlīgi paņēmieni, jo īpaši varas sagrābšanas sākumā, citādi nebūtu iespējams iebaidīt tautu.

Ja reiz terora radīšanai nepieciešams nogalināt, tad ĶKP nepastāvēja nekādi saprātīgi principi, pēc kuriem tā noteica, kurus nogalināt un kurus atstāt dzīvus. Dažādās politiskās kustībās ĶKP vienmēr pielietoja genocīda politiku. Kā piemēru ņemsim “kontrrevolūcijas apspiešanu”. ĶKP nevērsās pret kontrrevolūcijas “aktivitātēm”, tā represēja “kontrrevolucionārus”. Ja cilvēks ticis iesaukts un dažas dienas dienējis Guomindana armijā, bet nav darījis pilnīgi neko politisku pēc tam, kad ĶKP sagrāba varu, viņš tomēr tika nogalināts savas “kontrrevolucionārās pagātnes” dēļ. Zemes reformas gaitā, lai “izravētu nezāli ar sakni”, ĶKP bieži vien nogalināja gan pašu muižnieku, gan arī visu viņa ģimeni.

Pēc 1949. gada Ķīnā ĶKP vajāšanai bija pakļauta vairāk nekā puse iedzīvotāju. Apmēram 60-80 miljoni cilvēki mira vardarbīgā nāvē. Tas pārsniedz kopējo divos pasaules karos bojā gājušo skaitu.

Tāpat kā citās komunistiskā režīma valstīs, ĶKP ne tikai masveidā slepkavo savas valsts iedzīvotājus, bet piekopj asiņaino iznīcināšanas taktiku arī savās rindās, turklāt, lai iznīcinātu tos, kuros “cilvēciskums” pārmācis “partejiskumu”, tiek pielietoti ārkārtīgi nežēlīgi paņēmieni. ĶKP nepieciešams iebiedēt ne tikai tautu, bet arī partijas biedrus, lai veidotos “nesagraujami kaujas cietokšņi”.

Normālas sabiedrības kultūru caurauz rūpes un mīlestība, pietāte pret dzīvību un pateicība dieviem. Austrumos ļaudis mēdz sacīt: “Neizturies pret citiem tā, kā nevēlies, lai citi izturas pret tevi.”⁴ Rietumos cilvēki saka: “Tev būs savu tuvāko mīlēt kā sevi pašu.”⁵ Tikai komunistiskā

⁴ Konfūcijs, “Pārrunas un spriedumi”.

⁵ Leviticus 19:18. (Trešā Mozus grāmata 19:18: Tev nebūs atriebties, nedz nemitīgi dusmas turēt pret savas tautas bērniem, bet tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu,- Es esmu Tas Kungs!)

partija uzskata, ka “līdz šim brīdim visas sabiedrības vēsture ir šķiru cīņas vēsture”⁶. Lai uzturētu “cīņas garu”, tautā jāuzkurina ienaidis. ĶKP ne tikai pati nogalina cilvēkus, bet arī citus provocē uz slepkavībām, lai cilvēki nebeidzamās slepkavībās kļūtu vienaldzīgi pret citu dzīvībām, pret viņu ciešanām, lai cilvēki aprastu ar to un kļūtu vienaldzīgi pret necilvēcisku, nežēlīgu rīcību, lai priecātos, ka pašiem izdevies izvairīties no šīs nežēlības un lai ĶKP vara turpinātu pastāvēt, balstoties uz nežēlīgām represijām.

Tādēļ vairāku gadu desmitu ilgās slepkavošanas gaitā ĶKP ir ne vien pazudinājusi neskaitāmas dzīvības, tā ir sagrāvusi ķīniešu nācijas garu. Daudziem cilvēkiem šajā nežēlīgajā cīņā izveidojies attiecīgs nosacījuma reflekss. Kad ĶKP paceļ savu miesnieka nazi, šie ļaudis tūlīt atsakās no visiem principiem un veselā saprāta – tie padodas. Zināmā mērā viņu gars jau ir miris, un tas ir daudz briesmīgāk nekā fiziskā nāve.

1. Nogalināt cilvēkus tāpat, kā plaut zāli

Pirms varas sagrābšanas Mao Dzeduns kādā savā rakstā teica: “Mēs kategoriski esam pret iecietīgu politiku attiecībā uz reakcionāriem un reakcionārās šķiras reakcionāro darbību.”⁷ Citiem vārdiem sakot, pirms vēl ĶKP bija ienākusi Pekinā, tā jau bija pieņēmusi lēmumu īstenot tīrāniju, piesedzoties ar glīto nosaukumu “tautas demokrātiskā diktatūra”. Zemāk tiek aplūkoti atsevišķu politisko kustību piemēri.

1.1. Kонтрреволюcionāru apspiešana un zemes reforma

1950. gada martā ĶKP izdeva “norādījumus stingrām represijām pret kontrrevolucionāriem”, kas vēsturē iegājis ar nosaukumu “kontrrevolucionāru apspiešanas” kustība.

Atšķirībā no ikvienas dinastijas imperatoriem, kuri, tikko nākuši pie varas, pasludināja vispārēju amnestiju, ĶKP, līdzko bija ieguvusi varu, tūlīt pacēla cirtienam bendes cirvi. Kādā dokumentā Mao sacījis: “Daudzos reģionos no visa baidās un neuzdrīkstas plašā mērogā nogalināt kontrrevolucionārus.”⁸ 1951. gada februārī ĶKP Centrālā Komiteja norādīja,

⁶ Komunistiskās Partijas Manifests (1848.).

⁷ Mao Dzeduns, Proletariāta diktatūra (1949.).

⁸ Mao Dzeduns, “Mums jāpanāk, lai katra ģimene būtu informēta [par kontrrevolucionāru apspiešanu]” (1951. gada 30. marts).

ka, izņemot Džedzjanas provinci un Aņhuijas provinces dienvidu daļu, “cītās vietās, kur netika pietiekami slepkavots, jo īpaši lielās un vidēja lieluma pilsētās, jāturpina bezbailīgi vajāt; un kad kāda grupa ir notverta, tās biedri jānoslepkavo; nedrīkst priekšlaicīgi apstāties”. Mao Dzeduns pat ieteica: “Lauku rajonos kontrrevolucionāri jānogalina tādā skaitā, kam jāpārsniedz vienu tūkstošo daļu no kopējā iedzīvotāju skaita... Pilsētās vajadzētu būt mazāk nekā tūkstošdaļai.”*⁹ Tai laikā Ķīnas iedzīvotāju skaits bija aptuveni 600 miljoni cilvēku. No tā varam secināt, ka pēc viena Mao “augstākā ieteikuma” galvas noripojušas vismaz 600 tūkstošiem cilvēku. Kas attiecas uz to, kā radusies šī “viena tūkstošā daļa”, tas neviens nav zināms. Droši vien Mao papliķējis sevi pa pieri un nolēmis, ka 600 tūkstoši pazudinātu dzīvību spēš ielikt pamatus tautas bailēm, tādēļ arī noteicis šādu normu.

Kas attiecas uz nogalinātajiem, tad ĶKP pavisam neuztrauca tas, vai viņi ir bijuši vai nav bijuši vainīgi, lai viņus sodītu ar nāvi. 1951. gadā tika publicēti “ĶTR kontrrevolucionāru sodīšanas noteikumi”, kuros tika noteikts, ka par “baumu izplatīšanu” var “uz vietas sodīt ar nāvi”.

Līdztekus aktīvai “kontrrevolucionāru apspiešanas” kustībai norisinājās tikpat aktīva “zemes reformas” kustība. Patiesībā pagājušā gadsimta divdesmito gadu beigās ĶKP ieņemtajās teritorijās uzsāka “zemes reformu”. Ārēji tā ir sapņa par “miermīlīgu debesu valstību”^{*10}, par “kopīgu zemes apstrādi” īstenošana, bet patiesībā tās mērķis bija atrast iegānu cilvēku slepkavībām. Tao Džu, kurš ĶKP ieņēma ceturto vietu, piedāvāja saukli: “Katrā ciematā plūst asinis, katrā ģimenē risinās cīņas”, tātad katrā ciematā jāslēpkavo muižnieki.

Zemes reformu varēja īstenot arī bez slepkavošanas. To bija iespējams paveikt, pielietojot Taivānas valdības metodi, iepērkot īpašumus no zemes īpašniekiem. Tomēr ĶKP ar savu bandītisko izcelsmi saprot tikai vārdu “laupīt”. Nolaupot ļaudīm īpašumus, tā baidījās, ka šie cilvēki to ienīdīs, tādēļ atzina par labāku “izraut ar visām saknēm” – nogalināt ap-laupītus.

⁹ Mao Dzeduns, “Mums intensīvi un metodiski jāsatricē reakcionāri.” (1951.)

¹⁰ “Miermīlīga debesu valstība” (1851.-1864.), pazīstama arī kā Taipinas pretošanās, viens no visasiņainākajiem konfliktiem Ķīnas vēsturē. Konflikts starp imperiālistiskās Ķīnas spēkiem un Hakka kultūras grupas, sauktas arī par Hun Sjiucjuan, mistiķiem, kuri bija arī kristietības piekritēji. Rezultātā 30 miljoni cilvēku gāja bojā.

Zemes reformā visbiežāk pielietotais slepkavošanas paņēmieni bija “sapulcināt cīņai”. Šim nolūkam bagātajiem zemniekiem tika izdomāta kāda nepatiesa apsūdzība, lai pēc tam vērstos pie pūļa ar jautājumu, ko darīt. Sapulcināto vidū jau iepriekš bija iefiltrēti komunisti un aktīvistī, kuri skaļi sauca: “Nogalināt!” Un muižniekus un bagātos zemniekus turpat uz vietas nogalināja. Tai laikā tos, kuriem laukos piederēja zeme, sauca par “hegemoniem”. Tos, kuri darīja pāri tautai, sauca par “ļauņiem hegemoniem”; tos, kuri parasti cēla tiltus, laboja ceļus, atbalstīja mācību iestādes, sniedza palīdzību stihiskās nelaimēs cietušajiem, sauca par “labajiem hegemoniem”; tos, kuri neko nedarīja, sauca par “klusajiem hegemoniem”. Šādiem apzīmējumiem parasti nebija nekādas nozīmes, jo neskatoties uz “hegemonu” tipu, rezultāts parasti bija neizbēgams – viņus turpat uz vietas nogalināja.

ĶKP publiski paziņoja, ka līdz 1952. gada beigām nogalināti vairāk nekā 2 miljoni 400 tūkstoši “kontrrevolucionāro elementu”. Patiesībā noslepkavoto skaits bija lielāks nekā 5 miljoni, sākot no bijušās Guomindana valdības apriņķu priekšniekiem līdz vietējiem ierēdņiem un zemes īpašniekiem.

Šai “kontrrevolucionāru apspiešanai” un “zemes reformai” ir vairākas tiešas sekas: pirmkārt, agrāk Ķīnā zemākie pārvaldes orgāni galvenokārt piederēja pie klanu pašpārvaldes, ciematu augstmaņi bija vietējo pašpārvalžu vadītāji. “Kontrrevolucionāru apspiešanas” un “zemes reformas” rezultātā tika nogalināti visi iepriekšējās pārvaldes sistēmas locekļi, lai pakļautu lauku rajonus pilnīgai kontrolei pēc principa “katrā ciematā ir partijas komitejas nodaļa”. Otrkārt, īstenojot “zemes reformu” un “apspiežot kontrrevolucionārus”, tika konfiscētas lielas naudas summas un bagātīgi īpašumi. Treškārt, nežēlīgi represējot muižniekus un bagātos zemniekus, tika iebiedēta tauta.

1.2. Kustības “Trīs pret” un “Pieci pret”

Ja “kontrrevolucionāru apspiešana” un “zemes reforma” galvenokārt tika vērstas uz lauku rajoniem, tad vēlāk organizētās kustības “Trīs pret” un “Pieci pret” attiecīgi bija genocīds pilsētās.

Kustība “Trīs pret” sākās 1951. gada decembrī un bija vēsta pret “morāli neuzticamajiem” komunistiskās partijas funkcionāriem: “cīņa pret zādzībām, pret izšķērdēšanu, pret birokrātismu”. Šīs kustības gaitā

tika nogalināti morāli pagrimušie partijas kadri, bet pēc tam ĶKP nāca pie slēdziena, ka kadri tādi kļuvuši, jo tos savervējuši kapitālisti. Tādēļ nākamā gada janvārī tika uzsākta kustība “Pieci pret” – “cīņa pret kukuļņemšanu, pret izvairīšanos no nodokļu maksāšanas, pret valsts mantas izlaupīšanu, pret krāpšanos ražošanā, izpildot valsts pasūtījumus, pret valstiski svarīgas ekonomiskas informācijas zādzību”.

Kustība “Pieci pret” patiesībā bija buržuāzijas kapitāla ekspropriācija un slepkavošana laupīšanas nolūkā. Tai laikā Šanhajas mērs Čeņ Ji katru vakaru, sēdēdams uz dīvāna ar tējas tasīti rokās, noklausījās ziņojumu un mierīgi uzdeva vienu un to pašu jautājumu: “Cik izpletņlēcēju bijis šodien?”, kas patiesībā nozīmēja, cik kapitālistu izdarījuši pašnāvību, nolēcot no augstceltnēm. Nevienš kapitālists nespēja izvairīties no kustības “Pieci pret”. Tā saucamajā “cīņā pret nodokļu nemaksāšanu” no kapitālistiem tika pieprasīts nomaksāt “nenomaksātos nodokļus” sākot no Cjiņ dinastijas imperatora Guansju valdīšanas laika, kad Šanhaja vēl tikai sāka veidoties kā tirdzniecības centrs. Kapitālisti pat ar visu savu īpašumu nevarētu nomaksāt tādus “nodokļus”. Viņiem neatlika nekas cits, kā padarīt sev galu. Taču viņi neuzdrīkstējās slīcināties Huanpu upē. Ja viņu ķermeņi netiktu atrasti, tad ĶKP sacītu, ka viņi ir aizpeldējuši uz Honkongu, un ģimenes locekļiem tik un tā nāktos maksāt nodokļus. Tādēļ kapitālisti nolēca no augstceltnēm, lai ĶKP redzētu liķi. Runā, ka tolaik Šanhajā izvairījušies staigāt gar augstceltnēm, baidoties, ka pēkšņi uzkrītīs uz galvas kāds pašnāvnieks.

Referātā “Pēc ĶTR izveidošanās notikušo politisko kampaņu vēsturiskie fakti”, kuru 1996. gadā kopīgi sastādīja četras valdības organizācijas, to skaitā arī ĶKP Centrālās Komitejas partijas vēstures pētniecības kabinets, tiek runāts par to, ka kustību “Trīs pret” un “Pieci pret” laikā tikuši arestēti vairāk nekā 323 100 cilvēki, vairāk nekā 280 cilvēki izdarījuši pašnāvību vai bez vēsts pazuduši; “kustība pret Hu Fenu” 1955. gadā skāra aptuveni 5 tūkstošus cilvēku, no kuriem 500 tika arestēti, aptuveni 60 izdarīja pašnāvību un 12 mira vardarbīgā nāvē; pēc tam “kontr-revolucionāru likvidācijas” kustības gaitā ar nāvi tika sodīti aptuveni 21 300 cilvēku, vairāk nekā 4300 cilvēku izdarīja pašnāvību vai pazuda bez vēsts*¹¹.

¹¹ Izraksts no grāmatas, kas publicēta Honkongas laikrakstā “Chengming”.
(www.chengmingmag.com), 1996. gada oktobris.

1.3. Lielais bads

ĶKP īstenotās politikas rezultātā visvairāk cilvēku gāja bojā Lielajā badā, kas sekoja politiskajai kustībai Lielais izrāviens*¹². 1994. gada februārī izdevniecība “Sarkanais karogs” izdeva grāmatu ar nosaukumu “Vēsturiskas piezīmes par Ķīnas Tautas Republiku”, kurā teikts: “...no 1959. gada līdz 1961. gadam nedabīgā nāvē mirušo cilvēku skaits un dzimstības pazemināšanās sastādīja aptuveni 40 miljonus cilvēku... Ķīnas iedzīvotāju skaits samazinājās par 40 miljoniem cilvēku, kas laikam gan ir lielākais bads pasaulē šajā gadsimtā.” Patiesībā, veicot pētījumus, zinātnieki nākuši pie slēdziena, ka tolaik tikai no bada vien miruši 30 – 45 miljoni cilvēku*¹³.

ĶKP izskaidroja šo Lielo badu ar “stihiskām nelaimēm, kuras periodiski atkārtojās trīs gadus pēc kārtas”. Patiesībā šajos trīs gados apstākļi bija pat ļoti labvēlīgi, jo ne reizi nebija liela mēroga nopietnu plūdu, sausuma, viesuļvētru, cunami, zemestrīču, salu, krusu, siseņu uzlidojumu, ne arī uzbruka kādas citas stihiskas nelaimes. Pie notikušā pilnībā vainojams pats cilvēks. Lai īstenotu Lielo izrāvienu, visa tauta bija nodarbināta tēraudliešanā, tāpēc lielākā daļa ražas palika uz lauka, nebija darba roku, kas to novāktu, un galu galā visa raža turpat uz lauka sapuva. Tajā pašā laikā tika izplatīti dažādi izdomājumi, tā piemēram, He Jižans, Liudžou apgabala pirmais sekretārs, safabricēja satriecošu jaunumu par to, ka Huaņdzjana apriņķī rīsa raža no viena mu*¹⁴ sasniegusi 65 tonnas. Tieši pēc sanāksmes Lušaņā ĶKP visā valstī uzsāka antilabējo kustību. Lai demonstrētu, ka ĶKP vienmēr ir taisnība, visā valstī pēc gluži nepārdomātām normām tika ekspropriēta labība, kā rezultātā zemniekiem tika atņemti visi iztikas līdzekļi un pat graudi, kas bija paredzēti sējai un lopbarībai. Kad pieprasījums netika apmierināts, zemniekus nepatiesi apsūdzēja graudu slēpšanā.

He Jižans ir teicis: “Vienalga, cik cilvēku Liudžou nomirs no bada, jācenšas ieņemt pirmo vietu sacensībā par vislielāko ražu!” Dažiem zemniekiem mājās palika vairs tikai saujiņa rīsu, kas bija paslēpta naktspodā. Lai zemnieki nevarētu ēst tos graudus, kas tiem atlikuši, Huaņdzjanas

¹² Lielais izrāviens (1958.-1960.) – ĶKP kampaņa, kas vērsta uz Ķīnas industrijas, jo īpaši tēraudliešanas, strauju attīstību. Plašākā skatījumā, tā bija milzīga ekonomiska katastrofa.

¹³ Publicējusi “Sarkanā Karoga” izdevniecība 1994. gada februārī.

¹⁴ “mu” – ķīniešu laukuma mērvienība (1 mu = 0,0667 ha).

apriņķa Sjuņle rajona partijas komiteja deva rīkojumu “apdzēst visus pavadus un aizvērt visiem katliem vākus”. Naktīs patrulēja zemessardze. Ja viņi kaut kur pamanīja uguni, tas tika pārbaudīts, un vainīgie notverti. Daudzi zemnieki pat neuzdrīkstējās vārīt savvaļas ēdamos augus un koku mizu, un mira no bada.

Agrāk, kad valsti piemeklēja bads, valdība vienmēr atslēdza noliktavas un izsniedza graudus, tautai bija atļauts pamest bada skartos rajonus. Bet ĶKP acīmredzot uzskatīja, ka bēgļi varētu kaitēt “partijas autoritātei”. Zemessargi tika norīkoti bloķēt ceļus, lai izbadējušies ļaudis nevarētu aizbēgt. Kad bada nomocītie cilvēki neizturēja un devās uz labības noliktavu, lai ar varu iegūtu pārtiku, tika dota komanda šaut uz viņiem, bet pēc tam tika melots, ka bada piemeklētie nošautie bijuši “kontrrevolucionāri”. Tai laikā Gaņsu, Šaņdunas, Henaņas, Aņhuijas, Hubejas, Hunāņas, Sičuaņas, Guansji provincēs no bada nomira ļoti daudz cilvēku. Zemniekus, kuriem nebija ko ēst, spieda strādāt, “pielikt visas pūles hidrotehnisku būvju celtniecībā”, “palielināt tēraudliešanas jaudu”. Daudzi nokrita turpat darba vietā un vairs nepiecēlās. Beigu beigās nevienam vairs nebija tik daudz spēka, lai apraktu mirušos. Ģimenes viena pēc otras mira no bada, kā rezultātā daudzi ciemati izmira pilnībā.

Ķīnas vēsturē vissmagākā bada laikā reiz bija gadījums, kad “apmaiņās bērniem, lai tos apēstu”. Bet ĶKP varas laikā atgadījies pat tā, ka dzīvnieki ne tikai apēda mirušos, bet pat nogalināja pārbēdzējus no citām vietām, kā arī paši savus bērnus. “Ciematā kādā ģimenē pavisam vairs nebija ko ēst, dzīvnieki palikuši bija vairs tikai tēvs un divi bērni – puisītis un meitenīte. Reiz tēvs aizsūtīja meitenīti iziet pastaigāties. Kad viņa atgriezās mājās, jaunākā brālīša nekur nebija, bet kastrolī peldēja balti, trekni gaļas gabali un plīts priekšā mētājās kauli. Pēc nedēļas tēvs atkal ielēja kastrolī ūdeni un pasauca meitiņu. Meitenīte nobijās un, stāvot aiz durvīm, skaļi raudāja un sauca: “Neēd mani, tēt, es savāksu tev zāli un kuršu uguni. Kas gan tavā labā strādās, ja mani apēdīsi?”*¹⁵

Nav zināms, cik šādu traģēdiju norisinājušās, bet mēs zinām, ka tā, kas radījusi šīs neskaitāmās nelaimes – ĶKP – sacerējusi slavas dziesmas par to, kā komunistiskā partija vadījusi tautu, lai stātos pretī “stihiskajām nelaimēm”, un arvien turpina apgalvot, ka partija ir “dīžena, starojoša, pareiza”.

¹⁵ Rakstnieka Ša Cjina darbs “Jisji dadi vaņ” (“Upes līča noslēpumainā zeme”).

1959. gadā Lušaņas plēnumā tika atstādināts no amata Pens Dehuai*¹⁶ par to, ka atklāti aizstāvēja tautu. Daudzas valdības amatpersonas un kadri, kuri uzdrīkstējās teikt patiesību, tika atlaisti no darba un arestēti. Pēc tam neviens vairs neuzdrīkstējās runāt patiesību. Lielā bada laikā gandrīz visi savas karjeras dēļ slēpa patiesību par to, ka cilvēki mirst badā. Pat tad, kas Šaņsji province brīvprātīgi pieteicās palīdzēs Gaņsu provincei ar labību, Gaņsu province atteicās no piedāvājuma, aizbildinoties, ka pašiem esot tik daudz graudu krājumu, ka nevarot vien apēst.

Šis Lielais bads izvērtās par ĶKP sarīkotu kadru pārbaudi. Pēc ĶKP normām šie kadri neapšaubāmi “atbilst standartiem”, jo viņi labāk norauģās, kā desmitiem miljoni cilvēku mirst bada nāvē, nekā atzīst patiesību, kas liecina par to, ka viņos vairs nav saglabājušās nekādas cilvēciskas jūtas, nedz arī Debesu principi, kas traucētu tiem sekot komunistiskajai partijai. Pēc Lielā bada provinču līmeņa kadru darbinieki tikai formāli uzstājās ar paškritiku. Sičuaņas provinces administrācijas sekretāru Li Džjincuaņu, kura vainas dēļ Sičuaņā bada nāvē nomira vairāki miljoni cilvēku, vēlāk paaugstināja amatā par ĶKP Dienvidrietumu rajona biroja pirmo sekretāru.

1.4. No Kultūras revolūcijas un “4. jūnija” incidenta līdz Faluņgun

Oficiāli Kultūras revolūcija sākās 1966. gada 16. maijā. Pati ĶKP šo periodu vēlāk nosauca par “10 gadus ilgo lielo postu”. Vēlāk Hu Jaobans, bijušais partijas ģenerāļsekretārs, intervijā žurnālistam no Dienvidslāvijas sacīja: “Šis laiks skāris ap 100 miljonu cilvēku, kas ir 1/10 daļa no Ķīnas iedzīvotājiem.”

ĶKP Centrālās Komitejas partijas vēstures pētniecības kabineta referātā ar nosaukumu “Pēc ĶTR izveidošanās notikušo politisko kampaņu vēsturiskie fakti” teikts: “1984. gada maijā, 2 gadu un 7 mēnešu ilgu pētījumu rezultātā ĶKP CK ieguvusi jaunus statistikas datus, kas saistīti ar Kultūras revolūciju: 4 miljoni 200 tūkstoši cilvēku tikuši arestēti;

¹⁶ Pens Dehuai (1898.-1974.) – Ķīnas komunistu ģenerālis un politiskais līderis. Pens bija armijas virspavēlnieks Korejas karā, vicepremjers Valsts Padomē, Politbiroja loceklis un Valsts drošības ministrs no 1954.-1959. Viņš tika atstādināts no amata pēc nesaskaņām ar Mao 1959. gada ĶKP Lušaņas Plēnumā, kad viņš iedrošinājās nepiekrīst Mao kreisajai pieejai.

vairāk nekā 1 728 000 cilvēku miruši nedabīgā nāvē; vairāk nekā 135 tūkstošiem piespriests nāvessods kā kontrrevolucionāriem; bruņotos uzbrukumos gājuši bojā vairāk nekā 237 000 cilvēku un vairāk nekā 7 030 000 cilvēku tikuši sakropļoti; izirušas 71 200 un pat vēl vairāk ģimeņu.” Tikai balstoties uz Ķīnas provinču statistikas datiem vien jākonstatē, ka Lielās kultūras revolūcijas laikā vardarbīgā nāvē miruši ne mazāk kā 7 730 000 cilvēku.

Kultūras revolūcijas sākumā norisinājās ne tikai cilvēku slepkavošana, tā izraisīja arī pašnāvību vilni. Daudzi pazīstami inteliģenti, tādi kā Lao Še, Fu Lei, Džjans Bodzjaņš, Vu Haņš, Ču Aņpins un citi Kultūras revolūcijas sākuma posmā izdarīja pašnāvību.

Varētu sacīt, ka Kultūras revolūcija ir visšausminošākais “kreiso” periods Ķīnā. Tolaik cilvēku slepkavošana kļuva par veidu, kā pierādīt savu “revolucionāro garu”, tādēļ “šķiras ienaidniekus” nogalināja ļoti nežēlīgi un īpaši zvērīgi.

Tomēr pēc “reformas un atklātības” iestāšanās plaši izplatījās informācija, pateicoties kurai ārvalstu žurnālisti pašu acīm varēja skatīt asiņaino “4. jūnija” slaktiņu, kas norisinājās 1989. gadā Pekinā. Ārzemēs televīzijā pārraidīja videoierakstus, kuros redzami tanki, kas vajā un sabrauc studentus.

Desmit gadus vēlāk, 1999. gada 20. jūlijā, Džjans Dzemiņš uzsāka represijas pret Faluņgun. Kā ziņo kontinentālās Ķīnas iekšējie ziņu avoti, 2002. gada beigās ieslodzījumā aizturēšanas centros, darba nometnēs, cietumos un psihiatriskajās klīnikās līdz nāvei tikuši nomocīti vairāk nekā 7000 cilvēku. Vidēji tiek nogalināti 7 cilvēki dienā.

Pašreiz, šķiet, komunistiskās partijas noslepkavoto ļaužu skaits ir ievērojami mazāks nekā agrāk, kad tika nogalināti miljons vai 10 miljoni cilvēku. Tam patiesībā ir divi iemesli. Pirmkārt, ĶKP pārveidotās kultūras ietekmē tauta kļuvusi daudz paklausīgāka un ciniskāka. Otrkārt, lielo kukuļņemšanas summu un valsts kases izlaupišanas dēļ izveidojusies “asins pārlietas” tipa ekonomika – ārvalstu kapitāli kļuvuši par nozīmīgu atbalstu ekonomikas attīstībai un sabiedrības stabilitātei. ĶKP labi atceras ekonomiskās sankcijas pēc “4. jūnija” incidenta, ir labi ielāgojusi, ka, redzot atklātu slepkavošanu, ārvalstu investori var izņemt no apgrozības savus kapitālus, un tas graus ĶKP varu.

Tomēr aiz muguras ĶKP turpina ierastās darbības, tikai visiem spēkiem cenšas noslēpt asinis.

2. Ārkārtīgi nežēlīgi cilvēku slepkavošanas veidi

Vis, ko ĶKP dara, kalpo vienam mērķim – sagrābt un noturēt varu. Slepkavības kļuvušas par neaizstājamu līdzekli varas noturēšanai. Jo nežēlīgākas ir pielietotās metodes, jo vairāk to ir, jo efektīvāk iespējams iebiedēt tautu. Šāda iebiedēšana tika uzsākta jau ķīniešu-japāņu kara gados un pat vēl agrāk.

2.1. Zvērības Ķīnas ziemeļos ķīniešu-japāņu kara laikā

Kad ASV prezidents Herberts Klārks Hūvers ieteica visiem cilvēkiem izlasīt mācītāja Reimonda D. De Džegera darbu “Iekšējie ienaidnieki”¹⁷, viņš sacīja: “Šajā grāmatā atklāti parādīta komunisma briesmīgā būtība. Es piedāvāju izlasīt šo grāmatu visiem, kas vēlas iegūt reālu priekšstatu par sātānisko varu, kas pārņēmusi visu pasauli.”

Tēvs Reimonds D. De Džegers savā grāmatā stāsta par to, kā ĶKP izmanto vardarbību, lai iebaidītu tautu. Reiz komunisti lika visiem kāda ciemata iedzīvotājiem sapulcēties laukumā. Tur bija arī bērni skolotāju uzraudzībā, kuriem bija jānoskatās, kā tika nogrieztas galvas 13 jauniem patriotiem. Pēc tam, kad tika nolasītas nepatiesās apsūdzības, ĶKP pavēlēja, lai bailēs nobālušie skolotāji liek bērniem dziedāt patriotiskas dziesmas. Dziesmām skanot, parādījās nevis dejotāji, bet bende ar tērauda nazi rokās. “Bende bija negants un spēcīgs jauns kareivis, rokas viņam bija pietiekami spēcīgas. Bende piegāja pie pirmā puīša, atvēzējās un ar plato naža asmeni izdarīja zibenīgu kustību – pirmā galva nokrita zemē un aizripoja, uzšļācās asins strūkļa. Bērnu histēriskā dziedāšana sajaucās ar kliegzieni un raudām. Skolotāji sita ritmu, cenšoties uzturēt melodiju, un šajā trokšņainajā jucekļī es izdzirdēju zvanu skaņas.”

Bende 13 reizes vēzēja nazi, nogriezdams 13 galvas. Pēc tam ĶKP kareivji uzšķērda līķiem vēderus un izgriezta mirušo sirdis, lai tās apēstu. Visas šīs šausmas norisinājās bērnu acu priekšā. “Bērni no bailēm bija

¹⁷ Reimonds Džīns De Džegers, “Iekšējie ienaidnieki”. (Guild Books, Catholic Polls, Incorporated 1968.)

pavisam bāli, daži vēma. Skolotāji, rādami bērņus, sapulcēja tos vienkopus un veda atpakaļ uz skolu.”

Arī vēlāk tēvam Reimondam D. De Džegeram bieži vien nācās redzēt, ka bērņiem liek noskatīties ļaužu nogalināšanā. Tas notika tik bieži, ka bērņi sāka pierast pie šādām asiņainām izdarībām un kļuva vienaldzīgi pret tām, daži pat spēja par tām priecāties.

Kad ĶKP sajuta, ka slepkavošanas vairs nav tik šausminošas, tā centās izdomāt dažādus citus nežēlīgus soda veidus. Piemēram, lika cilvēkam rīt daudz sāli, bet nedeļa viņam dzert, līdz viņš nomira no slāpēm. Izģērbtam cilvēkam lika vārtīties pa asām stikla šķembām. Ziemā aizsauluša upē izcirta āliņģi un iemeta tajā “noziedznieku”, kurš tur nomira no aukstuma, vai noslīka.

Tēvs Reimonds D. De Džegers stāsta: “Šaņsji provincē kāds ĶKP biedrs izdomāja šādu briesmīgu soda veidu. Reiz, pastaigājoties pa pilsētu, viņš apstājās pie kāda restorāna un ieraudzīja vārāmiem lielu katlu. Viņš nopirka vairākus šādus lielus katlus. Arestējis dažus ciemata iedzīvotājus, kuri uzstājās pret komunistisko partiju, viņš lika katlos uzvārtīt ūdeni, lai pēc tiesas procesa iemestu tajos noziedzniekus, kuri tur izvārtījās... Piņšānā es redzēju, kā dzīvam cilvēkam tika nodīrāta āda. Komunistiskā partija šajā drausmīgajā soda izpildē lika noraudzīties upura dēlam, kuram bija jādzird, kā viņa tēvs mirst, sāpēs kliegdams. Komunists aplēja viņa tēva ķermeni ar etiķi un vēl kādu skābi, lai ādu varētu ātri nodīrāt. Ādu dīrāja, sākot ar muguru, pēc tam pārgāja pie pleciem, tad pārējo; ādu atstāja tikai uz galvas. Dažas minūtes pēc ādas nodīrāšanas viņa tēvs bija miris.”

2.2. Sarkanais terors “sarkanajā augustā” un kanibālisms Guansji provincē

Pēc varas sagrābšanas ĶKP zvērības kļuva pavisam neapturamas, bet Kultūras revolūcijas laikā tās izplatījās vēl plašākā mērogā.

1966. gada 18. augustā Mao Dzeduns Tiaņanmeņ laukumā uzstādītā tribīnē pieņēma hunveibinu pārstāvjus. Sun Žeņcjinā meita Sun Biņbiņa aplika Mao Dzedunam ap roku hunveibina apsēju. Kad Mao uzziņāja, ka viņas vārds nozīmē “kulturāla un izsmalcināta”, viņš aizrādīja:

“Ir jācīnās.” Šī iemesla dēļ Sun Biņbiņa nomainīja savu vārdu uz “Sun Jaovu” (gribu cīnīties).

Uzreiz pēc tam, kā vēja nesta uguns, visā valstī sākās “bruņoti uzbrukumi”. Jaunā paaudze, kuru ĶKP bija uzaudzinājusi ateismā, nebaidījās ne no kā. Tiešā ĶKP vadībā, pieņemot Mao Dzeduna norādījumus par normu, viņi kā neprātīgi metās piekaut cilvēkus visā valstī un izdarīt kratīšanas viņu mājās. Daudzviet attiecībā uz “piecām melnajām šķirām” (muižnieki, bagātie privātpašnieki, kontrrevolucionāri, sliktie elementi, labējie) pielietoja genocīda politiku – “izraut ar saknēm”. Tipisks piemērs bija Dašjinas apriņķis netālu no Pekinas, kur 1966. gadā laikā no 27. augusta līdz 1. septembrim apriņķa 13 komūnās un 48 brigādēs pavisam tika nogalināti 325 cilvēki, vecākajam no viņiem bija 80 gadi, jaunākajam tikai 38 dienas; 22 ģimenes tika pilnībā iznīcinātas.

“Sist cilvēku līdz nāvei bija visai izplatīta parādība. Šataņas ielā grupa vīriešu – hunveibinu kādu vecenīti ar dzelzs ķēdēm un ādas siksnām sita tik ilgi, līdz viņa nespēja pakustēties. Pēc tam sievieti – hunveibins lēkāja viņai pa vēderu, līdz vecenīte nomira... Reiz tika izdarīta kratīšana kādas “muižnieka sievas” (vientuļas atraitnes) mājās, kas atradās netālu no Čunveņmenas. Katram kaimiņam lika atnest termosu ar vārošu ūdeni, ko lēja viņai aiz apkakles, līdz miesa izvārtījās. Pēc vairākām dienām mājās pamestajā līķī iemetās tārpi... Tolaik ļaudis nogalināja visdažādākajos veidos. Daži izmantoja nūjas, citi graizīja ar sirpjiem, citi žņaudza cilvēkus ar virvēm; mazus bērnus nogalināja vēl zvēriskāk: slepkava uzkāpa uz vienas bērna kājiņas un rāva aiz otras, pārplēšot dzīvu bērnu uz pusēm.” (“Dašjinas slaktiņa izmeklēšana”, Ju Luoveņš)*¹⁸.

Vēl šausminošāks par Dašjinas slaktiņu bija kanibālisms Guansji provincē. Džens Ji iedalījis kanibālisma attīstību trīs stadijās*¹⁹:

¹⁸ Dašjinas slaktiņš norisinājās 1966. gada augustā, kad Pekinā notika partijas līderu maiņa. Tai laikā sabiedriskās drošības ministrs Sje Fudži uzstājās ar runu mītiņā Sabiedriskās drošības birojā Pekinā, kurā viņš mudināja neiejaukties hunveibinu (sarkangvardu) akcijā pret “piecām melnajām šķirām”. Drīz vien šī runa tika pārraidīta Pastāvīgās Komitejas mītiņā Dašjinas Sabiedriskās drošības birojā. Pēc šī mītiņa Dašjinas Sabiedriskās drošības birojs nekavējoties sāka darboties un sastādīja plānu, kā uzkuģdīt masas Dašjinas apgabalā uz “piecu melno šķiru” slepkavošanu.

¹⁹ Džens Ji, “Sarkanais Memoriāls” (Taibeī: Ķīnas televīzijas izdevniecība, 1993.). Šī grāmata izdota arī angļu valodā: “Sarkanais Memoriāls: Kanibālisms mūsdienu Ķīnā”, autors Ji Džens, tulkotājs un redaktors T. P. Saims (Boulder, Colorado: Westview Press, 1998.).

1. Sākuma stadija: slēpta un nedroša. Kāda aprīņķa lietā aprakstīta šāda raksturīga aina: vēlā naktī slepkavas uz pirkstgaliem izgāja meklēt savu upuri, lai uzšķērstu to un izņemtu sirdi un aknas. Tā kā viņi bija nobijušies un viņiem nebija pieredzes, kļūdas pēc viņi izņēma plaušas, tādēļ viņiem nācās atgriezties pie līķa... Pēdīgi iekšējie orgāni bija izvārtīti. Viens atnesa alkoholu, cits garšvielas. Zem katla lēnām dziestošās uguns gaismā vairāki cilvēki klusējot negausīgi ēda...

2. Pacēluma stadija: trauksmaina un atklāta. Ap šo laiku jau bija “uzkrāta pieredze” sirds un aknu izņemšanā, cilvēkam vēl dzīvam esot, turklāt vecie slepkavas, kuri jau bija nogaršojuši cilvēku gaļu, dalījās savā “mākā”, kas jau bija sasniegusi sava veida meistarību. Piemēram, lai dzīvam cilvēkam izņemtu aknas un sirdi, nemaz nav jāuzšķērē vēders, nepieciešams tikai zem ribām izdarīt krustenisku iegriezumu apgriezta burta “Y” veidā, bet pēc tam uzkāpt ar kājām uz vēdera (ja upuris piesiets pie koka, tad ar celi jāsit pa vēderu) – sirds un citi iekšējie orgāni izkrīt paši. Slepkavu vadonis parasti paņēma sirdi, aknas un dzimumorgānus, pārējiem palika atlikušais. Šīs pompozās un iespaidīgās, bet vienlaikus drausmīgās ainas laikā plīvoja sarkanie karogi un tika skandēti lozungi...

3. Masu ārpūta stadija: citiem vārdiem sakot – masveida kanibālisma kustība. Piemēram, Vusjuanā aprīņķī ļaudis bija nonākuši līdz pilnīgam ārpūtam un gluži kā suņi epidēmijas laikā ēda visus līķus bez izņēmuma. Bieži vien cilvēki tika “izaicināti cīņai”, vienkārši lai tos apēstu, katrs mirušais noteikti tika apēsts. Līdzko cilvēks bija pakritis, neviens neskatījās, vai viņš jau miris vai ne, viņam metās virsū ar gatavībā turētiem nažiem un graizīja katru ķermeņa daļu, kuru varēja nogriezt. Tolaik daudzus cilvēkus bija pārņēmusi kanibālisma masu psihoze. Ja līdz šim vēl bija saglabājusies kriptatiņa vainas apziņas un cilvēcības, tad šajā mirklī tos pilnībā aizslaucīja “divpadsmit balles stiprs šķiru cīņas viesulis”. Milzīga kanibālisma epidēmija pārņēma Vusjuanas zemi, nonākot līdz galējībai – “banketam ar cilvēka gaļas uzkodām”. Tika ēsta jebkura cilvēka ķermeņa daļa, tai skaitā sirds, aknas, nieres, elkoņi, pēdas un cīpslas. Cilvēku gaļa tika pagatavota visdažādākajos veidos: vārīta, sautēta, cepta, apcepta, apvārīta, panēta... Ēdot cilvēka miesu, ļaudis dzēra alkoholu un spēlēja spēles. Pašā psihozes karstumā pat visaugstākajā varas līmenī –

Vusjuaņas apriņķa Revolucionārās komitejas ēdnīcā – pasniedza cilvēku gaļu!

Nekādā gadījumā nevajag uzskatīt, ka šie kanibālisma banketi bija tikai stihiska cilvēku rīcība. ĶKP, būdama totalitāra organizācija, dziļi kontrolē sabiedrību katrā tās šūniņā. Ja nebūtu ĶKP atbalsta, pamudinājuma un kontroles, nekas tāds nevarētu notikt.

Dziesmā, ko ĶKP sacerējusi sevis slavināšanai, teikts, ka “vecā sabiedrība”²⁰ pārveidoja ļaudis par velniem, bet jaunā sabiedrība atkal padarījusi velnu par cilvēku”. Tomēr šīs slepkavības un kanibālisma mēlasti pierāda, ka tieši ĶKP ir tā, kas spēj cilvēkus padarīt par nezvēriem un velniem, jo tā pati ir vēl ļaunāka par nezvēru un velnu.

2.3. Faluņgun vajāšana

Kad ķīniešu nācija līdz ar citām valstīm iesoļoja datoru un kosmisko ceļojumu laikmetā, parādījās tendence privāti apspriest cilvēktiesību, brīvības un demokrātijas jautājumus; daudzi uzskatīja, ka briesmīgie šausminošo zvērību gadi jau aiz muguras, ka ĶKP uzvilkusi “civilizētu tēru” un ir gatava pievienoties pārējai pasaulei.

Patiesībā tā tas nebūt nav. Kad ĶKP atklāja, ka pastāv tāda grupa, kas nebaidās no tās nežēlīgajām spīdzināšanām un slepkavībām, tā sāka pielietot vēl neprātīgākus paņēmienus. Grupa, kas tiek vajāta šādā veidā, ir Faluņgun.

Ja hunveibinu un Guansji cilvēkēdāju mērķis bija tikai iznīcināt upuru fizisko ķermeni, nogalinot cilvēku minūtes vai dažu stundu laikā, tad Faluņgun praktizētāji tiek vajāti, lai piespiestu viņus atteikties no savas ticības “Īstenībai, Labestībai, Pacietībai”, tādēļ vēl nežēlīgākas mocības bieži vien turpinās vairākas dienas, vairākus mēnešus vai pat vairākus gadus, kā rezultātā bojā gājuši vairāk nekā 10 tūkstoši Faluņgun praktizētāju.

Faluņgun praktizētāji, kuriem brīnumainā kārtā izdevies palikt dzīviem, aprakstījuši vairāk nekā simts dažādus spīdzināšanu veidus, kurus viņiem nācies izciest. Zemāk aprakstīti daži no tiem.

²⁰ Ar “vecu sabiedrību” ĶKP apzīmēja periodu pirms 1949. gada, bet ar “jauno sabiedrību” – periodu pēc 1949. gada, kad ĶKP pārņēma savā kontrolē visu valsti.

Nežēlīga piekaušana ir spīdzināšanas veids, ko visbiežāk pielieto Faluņgun sekotāju mocīšanai. Milicijas darbinieki, “kameru barveži” vai nu paši piekauj praktizētājus, vai arī liek noziedzniekiem tos piekaut. Daži Faluņgun sekotāju zaudējuši dzirdi, viņiem norautas ausis, acu āboli sadragāti, izsisti vai nolauzti zobi. Lauzts galvaskauss, muguras skriemeļi, ribas, rokas, kājas, dažiem nācies amputēt sadragātos locekļus. Dažiem Faluņgun mācekļiem vīriešiem tika nežēlīgi saspiesti sēklinieki, sievietēm tika sistas pa dzimumorgāniem. Ja praktizētāji nepadevās, viņus turpināja sist, līdz viņu āda saplaisāja un atklājās miesa. Daži tikuši piekauti līdz nepazīšanai. Faluņgun sekotājus, kas pēc spīdzināšanas mirkst asinīs, aplej ar stipras koncentrācijas sālsūdeni, sit ar elektrošoka stekiem, kā rezultātā izplatās asiņu un degušas miesas smaka, skan asinis stindzinoši kliedziņi. Dažiem upuriem uzmauc galvā polietilēna maisus, lai viņi, bailēs no nosmakšanas, padotos.

Spīdzināšana ar elektrošoku – arī viens no bieži pielietotiem paņēmieniem, ko izmanto Ķīnas labošanas darbu nometnēs, lai spīdzinātu Faluņgun sekotājus. Parasti milicijas darbinieki ar elektrošoka stekiem sit praktizētājus pa ķermeņa jūtīgākajām vietām – galvu, muti, krūtīm, dzimumorgāniem, muguras lejasdaļu, augšstilbiem, pēdām un vēl citām vietām. Bendes praktizētājus sit vienlaicīgi ar vairākiem elektrošoka stekiem, kamēr āda sāk apdegt; visapkārt izplatās deguma smaka, ievainotās vietas kļūst violeti melnas. Nereti strāvas triecieniem vienlaikus tiek pakļauta galva un anālā atvere. Dažkārt Faluņgun praktizētāji tiek sisti vienlaicīgi ar 10 vai vairāk elektrošoka stekiem. Parasti elektrošoka stekiem ir vairāku desmitu tūkstošu voltu liels lādiņš. Elektriskās izlādes rezultātā veidojas spīdīgi, zili gaismas loki un plīkšķoša skaņa. Kad ar šādu elektrošoka steku iesit cilvēkam, rodas apdegumi, tas atgādina arī čūskas kodumu. Sāpes, kas rodas, saņemot elektrošoka lādiņu, līdzinās čūskas kodienam. Āda ievainotajā vietā kļūst sarkana, saplaisā, apdeg un struto. Ir arī vēl lielāka elektriskā lādiņa steki, kuru trieciens līdzinās āmura sitienam pa galvu.

Ar degošām cigaretēm mocītāji dedzina praktizētāju rokas, seju, pēdu apakšas, krūtis, muguru, krūšu galiņus un citas ķermeņa daļas. Ar šķiltavām dedzina rokas, matus uz dzimumorgāniem. Uz elektrokrāsniņām uzkaršē metāla stieņus, kurus pēc tam piespiež pie upura kājām. Praktizētāju sejas dedzina ar nokaitētām oglēm. Praktizētājus, kuru sirdis

pēc nežēlīgām mocībām vēl pukst, dzīvus sadedzina, lai pēc tam paziņotu, ka tā bijusi “pašsadedzināšanās”.

Speciāli tiek sists pa Faluņgun sekotāju-sieviešu krūtīm, krūšu galiņiem un dzimumorgāniem. Viņas tiek pakļautas izvarošanai un grupveida izvarošanai. Ar elektrošoka stekiem viņām sit pa krūšu galiem un dzimumorgāniem. Ar degošām šķiltavām piededzina krūšu galus, ievieto elektrošoka stekus dzimumorgānos, lai traumētu tos. Dzimumorgānos ievieto četras kopā sasietas zobu birstes un griež tās. Ar karstiem āķiem aizķer praktizētājas aiz dzimumorgāniem. Saslēdz rokas aiz muguras roku dzelžos, pēc tam pievieno elektrības vadus abiem krūšu galiem un pieslēdz elektriskajai strāvai. Izģērbj Faluņgun sekotājas un iemet viņas vīriešu kamerās, lai vīriešu kārtas cietumnieki viņas neķītri apkaunotu.

Ietērpj Faluņgun skolnieku briesmīgā “sasaistošā kreklā”^{*21}. Sasien viņam rokas aiz muguras, pēc tam pārvelk rokas caur pleciem līdz krūtīm, sasaista kājas un piekar viņu pie loga dzelzs restēm tā, lai kājas neskartu zemi. Tad aizbāž viņam muti, uzliek austiņas un liek klausīties ierakstu ar apmelojumiem par Faluņgun. Tiem, kuri tiek pakļauti šādai spīdzināšanai, uzreiz tiek sakropļotas abas rokas, vispirms pleci, tad elkoņi un plaukstu locītavas, tiek sarautas dzīslas un salauzti kauli. Ja šāda spīdzināšana ir ilgstoša, salūzt muguras skriemeļi, un cilvēks sāpēs mirst.

Vēl tiek pielietota kāda spīdzināšana, kas saucas “ūdens kamera”. Faluņgun sekotāju līdz krūtīm iegremdē netīrā ūdenī vai šķidrā vircā. Vēl dzen zem nagiem bambusa adatas, iesloga istabā, kurā pelējums ir uz griestiem, sienas un grīdas. Faluņgun sekotājus piesien uz ielas, uzlaiž tiem čūskas, uzrīda niknus suņus vai atstāj pakļautus skorpionu dzēlieniem. Psihiatriskajās klīnikās Faluņgun mācekļiem ievada psihotropas vielas, kas sagrauj centrālo nervu sistēmu. Tiek pielietoti arī neskaitāmi citi nežēlīgi spīdzināšanas veidi.

²¹ “Sasaistošs kreklis” (“trako kreklis”) ir cieši sasaistošs kreklveida apģērba gabals, ko pielieto spīdzināšanai. Upura rokas aiz muguras tiek sasietas ar virvi, tad pāri galvai pārvilkta līdz krūtīm; šādā spīdzināšanā rokas vienmēr tiek sakropļotas. Pēc tam upuris ar varu tiek iegērbts sasaistošajā kreklā un pakārts aiz rokām. Parasti sekas šai briesmīgajai spīdzināšanai ir kaulu lūzumi plecos, elkoņos, delnu locītavās un muguras skriemeļos, kas liek upurim mirt neciešamās sāpēs. No šādas spīdzināšanas miruši vairāki Faluņgun praktizētāji. Sīkāka informācija angļu valodā:

<http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2004/9/10/52274.html>

3. Nežēlīgā cīņa komunistiskās partijas rindās

Tā kā komunistiskā partija ir organizācija, kuru apvieno partijas būtība, nevis morāle un godprātība, problemātiska kļūst tās biedru, jo īpaši augstākā varas ešelona kadru, uzticība visaugstākā līmeņa vadītājiem. Tādēļ jāslēpkavo arī partijas rindās, jārada terora atmosfēra, lai tie cilvēki, kuriem izdevies palikt dzīviem, saprastu: ja reiz diktatori augstākajā varas ešelonā nolēmuši vajāt kādu līdz nāvei, tad viņa nāve būs briesmīga.

Tādēļ visiem labi zināms par cīņu komunistiskās partijas rindās. Krievijas komunistiskās partijas pirmo divu sasaukumu politbiroja locekļi, izņemot Ļeņinu un Staļinu, tika nogalināti, vai arī viņi izdarīja pašnāvību. Tolaik no pieciem maršaliem trīs gāja bojā traģiskos apstākļos, trīs no pieciem armijas virspavēlniekiem tika nogalināti. Visi 10 armijas virspavēlnieku vietnieki tika nošauti; noslēpkavoja 57 no 85 armijas korpusu komandieriem un 110 no 195 divīziju komandieriem.

ĶKP vienmēr ir propagandējusi “nežēlīgu cīņu, nesaudzīgus triecienus”. Šāda cīņa un cilvēku slēpkavošana tiek pielietota ne tikai ārpus partijas vien. Dzjansji provincē, kad partija vēl tikai veidojās, tā jau sāka nogalināt tos, kas piederēja “AB” (antiboļševiku) korpusam*²², kamēr visbeidzot nemaz vairs nepalika tādu, kas prastu karot. Kad partija nostiprinājās Jaņņā, tā uzsāka “darba stila labošanu” kustību. Pēc tam, kad partija bija nodibinājusi politisko varu, tā “aizslaucīja” Gao Ganu, Žao Šuši*²³, Hu Fenu un Penu Dehuai. Kad sākās Kultūras revolūcija, bija likvidēti gandrīz visi vecie partijas biedri. Neviens no ĶKP ģenerālsekretāriem nav ņēmis labu galu.

Ķīnas Tautas sapulces bijušais priekšsēdētājs Liu Šaooci bija otrā nozīmīgākā persona Ķīnā, bet viņa dzīves noslēgums bija traģisks. Liu Šaooci 70 gadu jubilejā Mao Dzeduns un Džou Enlai*²⁴ ar nodomu lika Van

²² 1930. gadā Mao vadībā tika nogalināti tūkstošiem partijas biedru, Sarkanās Armijas karavīru un nevainīgu civiliedzīvotāju Dzjansji provincē, lai nostiprinātu ĶKP varu tās kontrolētajos apgabalos. Papildus informācija: <http://kanzhongguo.com/news/articles/4/4/27/64064.html>

²³ Gao Gans un Žao Šuši abi bija ĶKP CK locekļi. Pēc neveiksmīgās piedalīšanās cīņos par varu 1954. gadā viņi tika apsūdzēti savvērestībā ar mērķi radīt šķelšanos partijas rindās un vēlāk tika izslēgti no partijas.

²⁴ Džou Enlai (1898.-1976.) – otrais cilvēks valstī pēc Mao. ĶKP līderis un ĶTR premjers no 1949. gada līdz savai nāves dienai.

Dunsjinam nodot Liu dzimšanas dienas dāvanu – radiouztvērēju, lai viņš varētu noklausīties paziņojumu, kas izskanēja 12. sasaukuma 8. plenārsēdē: “Uz mūžīgiem laikiem izslēgt no komunistiskās partijas nodevēju, spiegu, atkritēju Liu Šaoči un pilnībā noskaidrot Liu Šaoči un viņa līdzzinātāju vainu partijas un Dzimtenes nodevībā!”

Tas vienā acumirkļī salauza Liu Šaoči garu, viņa veselības stāvoklis strauji pasliktinājās. Tā kā viņš ilgstoši tika turēts piesiets pie gultas un nespēja pakustēties, uz viņa kakla, muguras, gūžām, pēdām izveidojās izgulējumi, no kuriem sūcās strutas. Sāpēs viņš centās satvert rokās kādu priekšmetu vai cita cilvēka roku, tādēļ katrā rokā viņam ielika pa cietas plastmasas pudelei. Kad viņš nomira, divas cietās plastmasas pudeles viņa rokās bija ieguvušas smilšu pulksteņa formu.

1969. gada oktobrī viss Liu Šaoči ķermenis sāka pūt un smirdēt; no viņa bija atlikuši vairs tikai kauli un āda, un viņa dzīvība karājās mata galā. Bet ĶKP CK pilnvarotais pārstāvis liedza viņam nomazgāties un apmaiņāt apģērbu, viņu vienkārši izģērba, ietina segā un ar lidmašīnu pārveda no Pekinas uz Kaifenas pilsētu, kur ieslodzīja noslēgtā pagrabā. Kad viņam pacēlās augsta temperatūra, ne vien nedeļa zāles, bet arī aizsūtīja projām ārstus un medmāsas. Kad Liu Šaoči nomira, viņa ķermenis vairs tikai attāli atgādināja cilvēku. Izspūrušo matu garums sasniedza gandrīz 2 čī (apmēram 0,67 metri). Pēc divām dienām viņu kremēja, par iemeslu minot kādu ļoti lipīgu slimību, tika sadedzināti arī viņa gultas piederumi – palagi, spilvens utt. Viņa miršanas apliecībā rakstīts: uzvārds, vārds – Liu Veihuans; profesija – bezdarbnieks; nāves iemesls – slimība.

Komunistiskā partija pavisam mierīgi var atļauties vajāt līdz nāvei valsts priekšsēdētāju, turklāt tas notika bez jebkāda redzama iemesla.

4. Revolūcijas eksports, cilvēku slepkavošana ārpus Ķīnas robežām

ĶKP ne vien ar lielu entuziasmu un pielietojot visdaudzveidīgākās metodes nogalina Ķīnas iedzīvotājus un pati savus biedrus, bet slepkavo cilvēkus, ķīniešus ieskaitot, arī ārpus Ķīnas robežām, tādējādi eksportējot revolūciju. Visraksturīgākais piemērs tam ir “sarkanie khmeri”.

Pol Potā vadīto sarkano khmeru valdīšana Kampučijā ilga tikai 4 gadus, tomēr laikā no 1975. gada līdz 1978. gadam šajā nelielajā valstiņā,

kuras iedzīvotāju skaits nepārsniedz 8 miljonus, tika nogalināti 2 miljoni cilvēku, tai skaitā arī 200 tūkstoši ķīnieši.

Pagaidām nerunāsim par “sarkano khmeru” neskaitāmajiem noziegumiem, bet mēs nevaram neievērot viņu saistību ar ĶKP.

Pols Pots bija pārliecināts Mao Dzeduna sekotājs. Pēc 1965. gada viņš 4 reizes apmeklēja Ķīnu un uzklausījis Mao Dzeduna norādījumus. 1965. gada novembrī Pols Pots bija uzturējies Ķīnā jau trīs mēnešus. Čeņs Boda un Džans Čunčjao stāstīja viņam par to, ka “ieroči sniedz varu”, izklāstīja šķiru cīņas teoriju, proletariāta diktatūras būtību un dalījās savā pieredzē. Vēlāk tas viss Polam Potam lieti noderēja varas sagrābšanā, tās nostiprināšanā un valsts pārvaldīšanā. Pēc atgriešanās dzimtenē viņš pārdēvēja pastāvošo partiju par Kampučijas komunistisko partiju, līdzīgi ĶKP taktikai radīja revolūcijas atbalsta bāzes, lai ielenktu pilsētas no lauku rajoniem.

1968. gadā Kampučijas komunistiskā partija izveidoja savu armiju. Līdz 1969. gada beigām tās sastāvā bija tikai nedaudz vairāk par 3000 karavīriem. Bet 1975. gadā, pirms Pnompeņas ieņemšanas, tā jau bija pietiekami attīstīta – bija kļuvusi par gandrīz 80 tūkstošu vīru bruņotu spēku. Tā bija “labi apbruņota un drosmīga cīnītāja”. Tas bija iespējams tikai ar ĶKP atbalstu. “Pierakstos par Vjetnamas atbalstu karā pret Ameriku”, kurus sarakstījis Vans Sjaņņeņs*²⁵, teikts, ka tikai 1970. gadā vien Ķīna piegādājusi Polam Potam bruņojumu 30 tūkstošu kareivju ekipēšanai. 1975. gada aprīlī Pols Pots ieņēma Kampučijas galvaspilsētu. Pēc diviem mēnešiem viņš ieradās Pekinā, lai saņemtu tālākos norādījumus. Varētu teikt: ja nebūtu bijis ĶKP ideoloģiskā un materiālā atbalsta, “sarkanie khmeri” nebūtu varējuši slepkavot cilvēkus.

Minēsim kādu piemēru. Kad Kampučijas komunistiskā partija nogalināja divus prinča Sianuka dēlus, Džou Enlai lika kampuciešu komunistiskajai partijai atgādāt Sianuku uz Pekinu. Kad Kampučijas komunistiskā partija ķērās pie slepkavošanas, netika saudzēti pat vēl nedzimuši zīdaiņi, lai izvairītos no problēmām nākotnē. Tomēr Džou Enlai prasību Pols Pots izpildīja nekavējoties.

²⁵ Vans Sjanņeņs “Dokumentācija par Vjetnamas atbalstu un cīņu ar ASV”. (Pekina: Starptautiskā kultūras izdevniecību kompānija (International Cultural Publishing Company), 1990.).

Bilstot vienu vārdu, Džou Enlai varēja izglābt dzīvību principim Sianukam, tomēr, kad Kampučijas komunistiskā partija nogalināja vairāk nekā 200 tūkstošus ķīniešu, ĶKP nebilda ne vārda. Kad tajos laikos ķīnieši griezās vēstniecībā pēc palīdzības, vēstniecības darbinieki nepievērsa tam nekādu uzmanību.

1998. gada maijā, kad Indonēzijā notika masveida ķīniešu slepkavošanas un izvarošanas, ĶKP klusēja. Tā ne vien nepalīdzēja saviem tautiešiem, bet pat visiem līdzekļiem centās nobloķēt šīs informācijas izplatīšanos Ķīnā. Ārpus Ķīnas robežām ķīniešu dzīvības un nāves jautājums it kā nemaz neskar Ķīnas valdību, tā nepiedāvāja pat tīri cilvēcisku atbalstu.

5. Ģimeņu iznīcināšana

Runājot par to, cik cilvēku ĶKP iznīcinājusi dažādu politisku kustību laikā, mēs pat vairs nevaram nosaukt precīzu skaitli, jo nav pieejami statistiskie dati, kā arī pastāv informācijas blokāde un šķēršļi starp reģioniem, tautībām un dialektiem. Bet ĶKP valdība neuzdrošinās apkopot šādu statistiku, jo tas būtu tas pats, kas “rakt sev kapu”. Tādēļ ĶKP apraksta savu vēsturi tikai vispārīgos vilcienos, noklusējot daudzas detaļas.

Kas attiecas uz pazudinātām ģimenēm, to skaitu noteikt ir vēl grūtāk. Dažās ģimenēs, ejot bojā vienam cilvēkam, izira visa ģimene. Daudzas ģimenes tika pilnībā iznīcinātas. Citās ģimenēs, lai gan neviens netika nogalināts, vīram un sievietei nācās piespiestu kārtā šķirties, nācās novilkt stingru šķirtni starp vecākiem un bērniem. Ļaudis tika vajāti līdz tādai pakāpei, ka zaudēja kustības spējas, sajuka prātā; daudzi pēc pārciestajām mocībām smagi saslima un agri nomira utt. Ziņas par visām šīm ģimenes traģēdijām ir ļoti nepilnīgas.

Japānā izdotā laikrakstā “Yomiuri News” tika ziņots par to, ka ĶKP pakļāvusi vajāšanai vairāk nekā pusi Ķīnas iedzīvotāju. Ja tas ir tā, tad izirušo ģimeņu skaitam vajadzētu būt ne mazākam par 100 miljoniem.

Daudzie raksti par Džanu Džisjiņu*²⁶ padarīja viņas vārdu plaši pazīstamu. Daudziem zināms, ka viņa tikusi pakļauta visdažādākajām nežēlīgām mocībām, grupveida izvarošanai un psiholoģiskām ciešanām. Visbeidzot, kad Džana bija zaudējusi prātu, viņai pārgrieza rīkli un pēc

²⁶ Džan Džisjiņa – intelīgenes pārstāve, kas Kultūras revolūcijas laikā tika spīdzināta līdz nāvei par Mao kritiku viņa neveiksmē Lielajā izrāvienā, kā arī par to, ka viņa uzdrīkstējās runāt patiesību.

tam nošāva, lai būtu droši par viņas nāvi. Tomēr, iespējams, daudziem nav zināms, ka aiz šīs traģēdijas slēpjas vēl briesmīgāks stāsts – pat viņas ģimenes locekļiem bija jāapmeklē “uz nāvi notiesāto ieslodzīto ģimeņu apmācības kursi”.

Džanas Džisjiņas meita Liņ Liņa atceras notikumus 1975. gada pavasarī. Tiesas pārstāvis Šeņjanas pilsētā skaļi paziņoja: “Tava māte ir dedzīga reakcionāre, ļoti spītīga, uzstājas pret mūsu priekšsēdētāju Mao, izsakās pret Mao Dzieduna domām, kuras spēj uzveikt visu. Viņa nostājusies pret priekšsēdētāja Mao izvirzīto proletariāta revolucionāro līniju, viņas vaina ir milzīga, un valdība domā, ka viņa pelnījusi vēl stingrāku sodu. Ja viņai piespriešu nāvessodu, kā tu pret to izturētos?...” Es sastingu un nezināju, ko atbildēt. Mana sirds bija salauzta, bet es centos izlikties mierīga, novaldīt asaras. Tētis man bija teicis, ka nedrīkst raudāt citu klātbūtnē, jo tad nebūs iespējams nodalīt sevi no mātes. Tēvs atbildēja manā vietā: “Ja reiz tā, tad valdība var rīkoties, kā uzskata par pareizu.” Tiesas pārstāvis turpināja jautāt: “Ja viņu nošaus, vai jūs gribētu saņemt līķi? Vai jums vajadzīgas Džanas Džisjiņas personiskās mantas?” Es nolaidu galvu un klusēju. Tēvs atkal atbildēja manā vietā: “Mums neko nevajag.” ... Tēvs veda mani un manu jaunāko brāli prom no aprīņķa viesnīcas. Pūta stiprs vējš un putināja, mēs tik tikko aizkļuvām līdz mājām. Ēst neko negatavojām, tētis pārlauza uz pusēm vienīgo bulciņu un iedeva mums ar brāli, sacīdams: “Ēdiet un agrāk liecieties gulēt.” Es klusi gulēju krāsnsaugšā. Tētis viens sēdēja uz ķebliša un kā sastindzis raudzījās ugunī. Viņš paraudzījās uz krāsnsaugšu un, nodomājis, ka mēs ar brāli jau esam aizmiguši, klusi piecēlās, atvēra kasti, kuru bijām paņēmuši līdzī no mūsu bijušās mājas Šeņjanā, izņēma no tās mātes fotogrāfijas, ilgi noraudzījās tajās un apraudājās. Es nokāpu no krāsnsaugšas, un, skaļi raudādama, metos pie tēva. Tētis glāstīja man galvu atkārtodams: “Tā nevajag, nedrīkst, lai kaimiņi sadzird.” Izdzirdējis raudas, pamodās arī jaunākais brālis. Tētis mūs abus cieši piespieda sev klāt. Tonakt asaras lija straumēm, bet skaļi raudāt nedrīkstēja.*²⁷

Kādam universitātes pasniedzējam bija laimīga ģimene. Taču “labējo elementu” rehabilitācijas laikā viņa ģimeni piemeklēja nelaime. Laikā, kad notika antilabējā kustība, viņa sieva, būdama toreiz vēl neprecēta

²⁷ Laogai sistēmas izpētes organizācijas 2004. gada 12. oktobra ziņojums (ķīniešu val.): <http://www.laogai.org/news2/newsdetail.php?id=391>.

meitene, bija iemīlējusies cilvēkā, kurš tika uzskatīts par “labējo elementu” un tādēļ tika izsūtīts uz tālu nomali. Var tikai iedomāties, cik daudz šim cilvēkam nācās izciest. Jaunā meitene nevarēja braukt viņam līdzi. Viņa atsacījās no sava mīļotā un pēc kāda laika apprecēja universitātes pasniedzēju. Kad viņas iemīļotais, visu pārcietis, atgriezās dzimtajā pilsetā, viņa, kas pa to laiku jau bija kļuvusi par vairāku bērnu māti, nespēja pati sev piedot nodevību. Viņa uzstāja uz šķiršanos ar tagadējo vīru, lai izpirktu savu vainu. Viņas vīram, universitātes pasniedzējam, jau bija pāri piecdesmit gadiem. Viņš nespēja izturēt likteņa triecienu un sajuka prātā; viņš novilkā drēbes un klimta apkārt, nakšņodams zem klajas debess un meklēdams jaunu dzīves vietu. Tomēr sieva pameta viņu un bērnus. Posts, ko komunistiskā partija sagādājusi cilvēkiem, ir nelabojams, tas ir kā neārstējama sabiedrības slimība, kura spēj vienīgi vienu šķiršanos aizstāt ar citu šķiršanos.

Ģimene ir ķīniešu sabiedrības pamatsūniņa, tā ir pēdējā tradicionālās kultūras aizsardzības līnija, aizstāvoties pret partijas kultūru. Tādēļ ģimeņu sagraušana pieskaitāma pie īpašām ĶKP negēlībām tās slepkavošanas vēsturē.

Tā kā ĶKP monopolizējusi visus sabiedrības resursus, kolīdz cilvēks kļūst par diktatūras upuri, viņš acumirkli nonāk krīzes situācijā – viņu nosoda sabiedrība, viņš zaudē cieņu. Šiem cilvēkiem, kuri visbiežāk tika apsūdzēti nepatiesi, ģimene būtu varējusi kļūt par vienīgo patvērumu, kur viņi varētu rast mierinājumu. Bet ĶKP piespieda cilvēkus atteikties no saviem tuviniekiem un radinieki neuzdrīkstējās mierināt vajāto, jo tad paši nonāktu diktatūras upura lomā. Džanu Džisjīnu piespieda šķirties. Lielākajai daļai ļaužu tuvinieku nodevība, denuncēšana, naidīga attieksme un publisks nosodījums bieži vien kļūst par pēdējo pilienu viņu ciešanu kausā, tas sagrauj viņus morāli. Daudzi šā iemesla dēļ padarījuši sev galu.

6. Slepkavību metodes un to rezultāti

6.1. ĶKP ļaužu slepkavošanas vadošā teorija

Komunistiskā partija bieži vien lielās ar to, cik talantīgi un radoši tā attīstījusi marksismu-ļeņinismu. Patiesībā tā radoši attīstījusi visu ļaunumu, kurš visas vēstures gaitā pastāvējis Ķīnā un aiz tās robežām. Izman-

tojot komunisma ideju par sociālo vienlīdzību, tā piekrāpusi tautu un inteliģenci. Ar rūpnieciskās revolūcijas palīdzību graujot ticību, tā pārdod ateismu; sludinot komunismu, noliedz privātīpašumu; izmantojot Ļeņina vardarbīgās revolūcijas teoriju un praksi, pārvalda valsti. Tajā pašā laikā tā ir savākusi visu ļaunāko un apvienojusies ar vissliktāko ķīniešu kultūrā, kas ir pilnībā attālinājies no ķīniešu tradīcijām.

ĶKP ar savām izgudrotajām teorijām par “revolūciju” un “revolūcijas turpinājumu proletariāta diktatūras vadībā”, kā arī, izmantojot attiecīgo pasaules modeli, cenšas pārveidot to pēc sava prāta, lai tādējādi nodrošinātu diktatūras pastāvēšanu. Tās teorija sadalīta divās daļās: proletariāta diktatūras ekonomiskā bāze un ideoloģiskā virsbūve. Ekonomiskā bāze nosaka virsbūves struktūru, bet virsbūve, savukārt, ietekmē ekonomisko bāzi. Lai nostiprinātu virsbūvi, jo īpaši partijas varu, revolūcijas jāsāk īstenojot no ekonomiskās bāzes. Lai to paveiktu, nepieciešams:

1) likvidēt muižniekus, lai atrisinātu jautājumu par ražošanas attiecībām*²⁸ laukos;

2) likvidēt kapitālistus, lai atrisinātu jautājumu par ražošanas attiecībām pilsētās.

Virsbūves nostiprināšanai atkārtoti jāslēpkavo, lai nodrošinātu sev absolūtu monopolu ideoloģijas jomā. Tam nepieciešams:

1) atrisināt jautājumu par inteliģences politisko pozīciju attiecībā uz komunistisko partiju;

ĶKP ilgstoši un atkārtoti uzsāk kustības inteliģences domāšanas pārveidošanai. Inteliģentus apsūdz buržuāziskajā individuālismā, buržuāziskajā ideoloģijā, apolītiskos uzskatos, bezšķiru ideoloģijā, liberālismā utt. ĶKP, “skalojot smadzenes” inteliģentiem, nonāvē viņu sirdsapziņu, lai iznīcinātu viņos labu audzināšanu. Daudzas brīvdomīgas idejas un citas inteliģentu labākās īpašības, ieskaitot tradīciju izteikties par labu taisnīgam; nežēlojot dzīvību, aizstāvēt patiesību; sekošana prātulām “trūkumā un grūtībās nedrīkst atteikties no sava mērķa, pārspēka priekšā nedrīkst liekties, bagātībā un varenībā nedrīkst atļauties pārmērību”²⁹; “vispirms

²⁸ Viens no trim instrumentiem (ražošana, ražošanas forma, ražošanas attiecības), kurus Markss izmantoja, lai analizētu sabiedrības šķiras. Ražošanas attiecības nozīmēja attiecības starp cilvēkiem, kuriem ir ražošanas iespējas, un tādiem, kuriem to nav, tātad, attiecības starp muižnieku un tā vasali vai attiecības starp kapitālistu un strādnieku.

²⁹ Mendzi, 3. grāmata.

rūpēties par savu valsti, tikai pēc tam priecāties līdz ar citiem”³⁰; “par savas nācijas uzplaukumu un pagrimumu atbildīgs ikkatrs”³¹; “cildens cilvēks, baudīdams labklājību, vienlaikus rūpējas par visām dzīvajām radībām zemes virsū; atrazdamies nelaimē, tas domā tikai par pašpilnveidošanos”³² – gandrīz viss tas ir iznīcināts.

2) Kultūras revolūcijā tika slepkavots, lai ĶKP iegūtu absolūtu varu kultūrā un politikā;

Vispirms komunistiskās partijas rindās uzsāka masu kustību, pēc tam šo kustību izvērsa ārpus komunistiskās partijas un sāka slepkavot literātu un vēsturnieku aprindās, mākslas un izglītības jomā. Sākumā ĶKP nogalināja dažus sabiedrībā pazīstamus cilvēkus, piemēram, “Trīs ģimeņu ciematu”³³, Liu Šaoči, Vu Haņu, Lao Še, Dzjaņu Bodzaņu u.c. Pēc tam nogalināja “nelielu grupu komunistiskajā partijā”, “nelielu grupu armijā”. Un tad jau visa komunistiskā partija, visa armija un visa valsts metās cits citu slepkavot. Bruņotā cīņa iznīcināja fizisko ķermeni, cīņa kultūras jomā iznīcināja garu. Tas bija ārkārtīgi juceklīgs un nežēlīgs periods ĶKP vadībā. Cilvēku dvēseles ļaunākā daļa izpaudās maksimāli, jo komunistiskajai partijai bija nepieciešams noturēt savu varu krīzes apstākļos. Katrs drīkstēja nogalināt “revolūcijas vārdā”, “aizstādot komunistiskās partijas revolucionāro līniju un priekšsēdētāju Mao”. Tā bija visas tautas “norūdīšanās”, kurā proletariāts iznīcināja cilvēcību. Nekas tāds vēstures gaitā vēl nebija piedzīvots.

3) ĶKP šāva uz cilvēkiem “4. jūnija” incidentā, atbildot uz sabiedrības prasībām pēc demokrātijas, kuras radās pēc Kultūras revolūcijas;

Šoreiz armija atklāti šāva uz tautu, lai aplāpētu tās balsi, kas protestēja pret zādzībām, pret korupciju un vienošanos ierēdņu un biznesmeņu starpā, pieprasīja vārda, preses un sapulču brīvību. Lai armijā valdītu nēsaskaņas, lai karavīri ienīstu tautu, speciāli tika sarīkotas armijas mašīnu

³⁰ Fan Džunjaņš (989.-1052.), ievērojams ķīniešu pedagogs, rakstnieks un valdības amatpersona Ziemeļu Sun dinastijas valdīšanas laikā. Šis citāts ņemts no viņa slavenā darba “Uzkāpšana Juejan tornī”.

³¹ Gu Jaņvu (1613.-1682.), agrīnās Cjin dinastijas laika izcils zinātnieks.

³² Mendzi, 7. grāmata.

³³ Trīs ģimeņu ciemats (Saņ Dzjacaņ) – trīs XX gadsimta sešdesmito gadu rakstnieku – Dena Kuo, Vu Hana un Liao Moša pseidonīms. Vu bija autors lugai “Hai Žui atkāpjas no amata”, kurā Mao saskatīja politisku satīru, kas vērsta uz viņa attiecībām ar ģenerāli Penu Dehuai.

dedzināšanas un karavīru slepkavošanas. Pēc tam tad arī notika šī briesmīgā traģēdija, kad Tautas atbrīvošanas armija uzsāka masu slaktiņu.

4) citādas pārlicēbas cilvēku nogalināšana;

Ticības sfēra ir vissvarīgākā ĶKP izdzīvošanai. Lai ĶKP melīgās teorijas spētu piekrāpt tautu, savas varas nostiprināšanas gados ĶKP ķērās pie dažādu reliģiju un ticību iznīcināšanas. Šobrīd ĶKP, saskaroties ar garīgo pārlicēbu – Faluņgun praktizētājiem, atkal atvēzējusies nāvējošam cirtienam. ĶKP izmanto apstākli, ka Faluņgun pilnveidošanās balstīta uz principiem “Īstenība, Labestība, Pacietība”, ka “Faluņgun praktizētāji nemelo”, “nevar radīt nekārtības” un “nevar izraisīt nestabilitāti sabiedrībā”. ĶKP turpina iekrāt pieredzi, lai arī turpmāk nogalinātu citas ticības piekritējus. Šoreiz ĶKP līderis Dzjans Dzemiņš pats izgājis uz skatuves, lai vadītu slepkavības.

5) cilvēku nogalināšana, lai slēptu patiesību;

Kontrole pār tautas masu tiesībām zināt patiesību ir ĶKP otrs jūtīgākais jautājums. Lai bloķētu informāciju, ĶKP nogalina cilvēkus. Agrāk tos, kuri “nelikumīgi klausījās ienaidnieka raidstacijas”, vienkārši sēdināja cietumā. Tagad attiecībā uz tiem, kas, pieslēdzoties valsts televīzijas sistēmai, skaidro patiesību par represijām pret Faluņgun, Dzjans Dzemiņš izdevis slepenu rīkojumu “bez žēlastības nogalināt uzreiz”. Liu Čendzjuņš, kurš no televizora ekrāna pavēstīja patiesību, tika nomocīts līdz nāvei. Katra atsevišķa cilvēka izsekošanai ĶKP izmanto gestapo līdzinieku “Ofisu 610”, miliciju, prokuratūru, tiesu un jaudīgu interneta sistēmu.

6) savu mērķu sasniegšanai ĶKP atņem cilvēkiem tiesības dzīvot.

ĶKP teorija par “revolūcijas turpinājumu” patiesībā nozīmē, ka tā netaisās zaudēt varu. Šobrīd zādžības un pagrimums ĶKP jau attīstījies līdz konfliktam starp komunistiskās partijas vadības absolūto varu un tautas tiesībām dzīvot. Kad tauta likumīgā ceļā mēģina aizstāvēt savas tiesības, komunistiskā partija tūlīt pielieto vardarbību, tūlīt paceļ ieroci pret šo kustību tā dēvētajiem “barvežiem”. Šim nolūkam ĶKP rīcībā atrodas vairāk nekā miljons bruņotu milicijas darbinieku. Ja salīdzinām ar notikumiem “4. jūnija” incidentā, kad uz laiku tika atsūtīta regulārā armija, tad jāatzīst, ka šobrīd ĶKP jau ir nopietni sagatavojusies slepkavošanai. Kad ĶKP piespieda cilvēkus iet pa vardarbības ceļu, tā iedzina sevi strupeļā.

Tās vara nonākusi līdz tādām stāvoklim, kad, kā teikts ķīniešu sakāmvārdā: “Vēja pūsmā pat zāle un krūmāji šķiet esam [ienaidnieka] karavīri.”

No visa iepriekš izklāstītā skaidri redzams, ka komunistiskā partija pēc savas būtības ir ļaunais gars. Lai saglabātu savu absolūto varu, neskatoties uz zināmām īslaicīgām pārmaiņām, tā slepkavoja, slepkavo un arī nākotnē turpinās slepkavot cilvēkus.

6.2. Atkarībā no apstākļiem tiek pielietoti dažādi slepkavību modeļi

6.2.1. Vispirms jāveido sabiedriskā doma

Slepkavībām ĶKP ir izmantojusi dažādus paņēmienus, dažādos laikos pielietojot atšķirīgus modeļus. Vispirms tika veidota sabiedriskā doma. Komunistiskā partija bieži atkārti: “Bez slepkavošanas nav iespējams nomierināt tautas dusmas”, it kā komunistiskā partija nogalinātu, izpildot tautas prasību. Patiesībā “tautas dusmas” izraisa pati komunistiskā partija.

Piemēram, drāmā “Baltmatainā meitene”³⁴ tautas leģenda tikusi pilnībā sagrozīta. Drāmā “Liu Veņcai” tika izdomāti stāsti par nomas maksas piedziņu un ūdens cietumu. Viss tas tika darīts, lai ļaužu sirdīs sētu naidu pret muižniekiem. “Ienaidniekus” parādīt kā sātanus ir viens no visbiežāk pielietotajiem paņēmieniem, varēja pat valsts vadītāju attēlot kā sātanu, kā tas notika ar bijušo Ķīnas prezidentu Liu Šaočji. ĶKP pat inscenēja “pašsadedzināšanas Tiaņņmeņ laukumā” 2001. gada janvārī, lai izraisītu naidu pret Faluņgun un pēc tam dubultotu pret Faluņgun vērsto genocīdu. ĶKP ne vien nav mainījusi savu cilvēku slepkavošanas modeli, bet līdz ar informāciju tehnoloģiju attīstību ir pat pilnveidojusi to. Ja agrāk ĶKP maldināja tikai Ķīnas pilsoņus, tad tagad tā krāpj cilvēkus visā pasaulē.

³⁴ Ķīnas tautas leģenda par “Baltmataino meiteni” – stāsts par nemirstīgu sievieti, kura dzīvoja alā un kurai piemita pārdabiska spēja apdāvināt par labām īpašībām un sodīt par trūkumiem, atbalstīt godaprātu un sodīt ļaunumu. Tomēr “mūsdienīgajā” ķīniešu drāmas, operas vai baleta variantā viņa tika attēlota kā meitene, kura spiesta slēpties alā tādēļ, ka viņas tēvs ticis līdz nāvei piekauts, jo atteicies atdot viņu par sievu bagātam zemes īpašniekam. Viņa kļuvusi baltmataina, jo tai pietrūcis pareizas pārtikas. Tā kļuvusi par vienu no vispazīstamākajām “mūsdienīgajām” drāmām Ķīnā un kūda uz šķiru ienaidu pret zemes īpašniekiem.

6.2.2. Aicināt masas uz slepkavošanu

Komunistiskā partija ar savu diktatūru ne vien pati nogalina cilvēkus, bet arī organizē un aicina masas uz slepkavošanu. Ja sākumā zināmā mērā vēl tika ievēroti pastāvošie likumi, tad laikā, kad tauta bija apdullusi no slepkavošanas, nekāda likumība vairs netika ievērota. Piemēram, kustības “zemes reforma” laikā katra vietējā komiteja, kas veica šo reformu, varēja izlemt muižnieku dzīvības un nāves jautājumu.

6.2.3. Vispirms iznīcināt garu, pēc tam nogalināt ķermeni

Cits slepkavību modelis – “vispirms iznīcināt garu, pēc tam nogalināt ķermeni”. Vēstures gaitā pat visnežēlīgākās Cjiņ dinastijas valdīšanas laikā netika apspiests cilvēka gars, bet ĶKP kategoriski atsakās dot cilvēkam iespēju drosmīgi un nelokāmi pieņemt nāvi. “Pret tiem, kas atzinuši savu vainu, izturēties iecietīgi, pret tiem, kas nepakļaujas – stingri”, “Vienīgā izeja – noliekt galvu un atzīt savu vainu”. Partija vienmēr ir vēlējusies piespiest cilvēku katrā ziņā atteikties no saviem uzskatiem un pārliecības, lai viņš nomirtu bez pašcieņas, gluži kā suns, citādi tie, kas vīrišķīgi un ar pašcieņu sagaidīja nāvi, varētu vēl iedvesmot pārējos. Tikai nicināma un apkaunojoša nāve varēja palīdzēt ĶKP sasniegt vēlamo “audzinošo” mērķi. ĶKP zvērīgi vajā Faluņgun tādēļ, ka Faluņgun pārliecību vērtē augstāk par dzīvību. Kad ĶKP nespēj salauzt viņu garu, tā cenšas nomocīt viņus fiziski.

6.2.4. Cilvēku slepkavošana, gan atgrūžot, gan pārvilinoš savā pusē

Slepkavošanas procesā komunistiskā partija parasti pielieto “medusmaizes un pātagas” taktiku: kādu nogalina, kādu pārvilina savā pusē. Tā vienmēr apgalvo, ka mērķtiecīgi ir “iznīcināt mazākumu” vai iznīcināt 5%, jo “vairākums ļaužu” tomēr ir labi un var kļūt par audzināšanas objektiem. Šāda audzināšana tiek iedalīta “šausminošajā” un “aizgādnieciskajā”. “Šausminošā” audzināšana nozīmē likt cilvēkiem noprast, ka pretošanās komunistiskajai partijai labi nebeigsies, ka jāatiet labi tālu nostāk no tiem, kurus sit. “Aizgādnieciskā” audzināšana nozīmē parādīt cilvēkiem, ka, iegūstot komunistiskās partijas uzticību un atrodoties komunistiskās partijas pusē, tu ne vien atradīsies drošībā, bet varēsi arī kāpt pa karjeras kāpnēm, varbūt ar tevi pat dalīs “bulciņu, pildītu ar cilvēku

asinīm”. Liņ Biao*³⁵ sacījis: “Šodien apslāpēti nedaudzi, rīt nedaudzi, kopā būs ļoti daudzi.” Cilvēki, kuri priecājās, ka izvairījušies no vienas kustības, bieži vien kļuva par citas kustības upuriem.

6.2.5. Slepkavību modelis “iznīcināšana embrija stadijā” un “nelikumīgo slepkavību slēpšana”

Tagad ĶKP ir attīstījusi slepkavību modeli “iznīcināšana embrija stadijā” un “nelikumīgo slepkavību slēpšana”. Piemēram, šodien arvien vairāk strādnieku un zemnieku dažādās vietās sāk protestēt. ĶKP, pielietojot paņēmienu “iznīcināt embrija stadijā”, vispirms arestē “barvežus” un piespriež viņiem bargu sodu. Minēsim kādu piemēru. Šobrīd visā pasaulē atzinību ieguvusi virzība uz brīvību un cilvēktiesību normu ievērošanu. ĶKP nepiespriež Faluņgun mācekļiem nāvessodu, bet, balstoties uz Dzjana Dzemiņa apgalvojumu, ka “par Faluņgun praktizētāja sišanu līdz nāvei, atbildēt nenāksies”, bieži vien viņi tiek nomocīti līdz nāvei. Piemēram, Konstitūcija dod pilsoņiem tiesības iesniegt apelāciju, bet ĶKP izmanto civilā gērbtus milicijas darbiniekus un nolīgst huligānus, lai apturētu un sagrābtu tos, kuri iesniedz apelāciju, un pat ieslodzītu viņus darba noietnēs.

6.2.6. Slepkavību modelis – “nogalināt vienu, lai brīdinātu pārējos”

Džanas Džisjiņas, Ju Luoķe, Liņ Džao*³⁶ u.c. nāve.

³⁵ Liņ Biao (1907.-1971.), viens no vecākajiem ĶKP līderiem, bijis Mao Dzeduna vadītā Ķīnas Politbiroja loceklis, vicepriekšsēdētājs (1958.) un aizsardzības ministrs (1959.). Liņ tiek uzskatīts par Lielās kultūras revolūcijas arhitektu. 1966. gadā Liņ tika uzskatīts par Mao pēcteci, bet 1970. gadā viņu izraidīja. Jūtot tuvojamies krahu, Liņ, kā tiek ziņots, ticis iesaistīts apvērsuma mēģinājumā, un tiklīdz par savvērestību kļuva zināms, mēģināja bēgt uz PSRS. Mēģinājumā aizbēgt no tiesas viņa lidmašīna virs Mongolijas avarēja, kā rezultātā Liņ gāja bojā.

³⁶ Ju Luoķe – cilvēktiesību aizstāvis un cīnītājs, kas tika nogalināts Kultūras revolūcijas laikā. Viņa monumentālā eseja “Ģimenes pamats”, kas sarakstīta 1967. gada 18. janvārī, ir viena no tām esejām, kuras plaši cirkulēja sabiedrībā un kurām bija visilgstošākā ietekme uz sabiedrību Kultūras revolūcijas laikā. Tā bija eseja, kurā atspoguļotas pret ĶKP vērstas domas.

Liņ Džao, Pekinas universitātes žurnālistikas fakultātes studente 1957. gadā savas neatkarīgās domāšanas un atklāti paustās komunistu kustības kritikas dēļ tika nodēvēta par “labējo”. 1960. gadā viņa slepeni tika apsūdzēta proletariāta diktatūras graušanā un ieslodzīta. 1962. gadā viņai piesprieda 20 gadus ilgu cietumsodu. 1968. gada 29. aprīlī ĶKP viņu nogalināja kā revolūcijas ienaidnieci.

6.2.7. Demonstratīva dzīvības saglabāšana atsevišķiem cilvēkiem, lai noslēptu citas slepkavības

Starptautiskajā sabiedrībā pazīstamus cilvēkus ĶKP nenogalina, bet tikai represē, lai varētu slepeni nogalināt tos, kuri ir maz pazīstami, tādēļ tauta tam nepievērstu īpašu uzmanību. Piemēram, “kontrrevolucionāru apspiešanas” kustības laikā netika nogalināti Guomiņdana augstākā ranga komandieri, tādi kā Lun Juņs, Fu Dzuoji, Du Jumins, toties tika nogalināti GMD zemākā un vidējā ranga komandieri un karavīri.

Necilvēcīgā cilvēku slepkavošana pārvērtusi nācijas garu. Šobrīd daudziem ķīniešiem prātā iemitinājušās domas par slepkavībām. Kad Amerikā 2001. gada 11. septembrī notika traģēdija, Ķīnas internetā pat izskanēja slavinājumi, atskanēja aicinājumi uz “cīņu bez ierobežojumiem”, kas daudziem cilvēkiem lika bailēs sastingt.

Noslēgums

Tā kā ĶKP cītīgi slēpj informāciju, mēs nevaram precīzi uzzināt, cik daudz cilvēku tās valdīšanas laikā tikuši vajāti līdz nāvei. Taču iepriekšminēto kustību gaitā bojā gājuši ne mazāk kā 60 miljoni cilvēku. Turklāt ĶKP masveidā iznīcina veselas tautas Sjindzjanā, Tibetā, iekšējā Mongolijā, Juņņanā un citur, par ko vēl grūtāk atrast vēsturiskas liecības. Saskaņā ar laikrakstā “Washington Post” sniegtajām ziņām, ĶKP kopumā līdz nāvei vajājusi 80 miljonus cilvēku^{*37}.

Turklāt mēs nevaram arī uzzināt, cik daudz ir tādu, kas paralizēti, zaudējuši prātu, miruši no bezcerības, bailēm un bēdām... Katra cilvēka nāve viņa ģimenei ir bezgala liels posts.

Japānā izdotajā laikrakstā “Yomiuri News” tika ziņots^{*38}, ka ĶKP devusi komandu veikt statistisku uzskaiti 29 valsts provincēs, kā rezultātā noskaidrojies, ka Kultūras revolūcijas radītais posts skāris vismaz 600 miljonus cilvēku, kas ir aptuveni puse no visiem Ķīnas iedzīvotājiem.

Staļins ir teicis: “Viens cilvēks nomiris – tā ir nelaime, miljons cilvēku miruši – tas ir cipars.” Kad Sičuāņas provinces bijušajam sekretāram Li Dzjincjuānam paziņoja, cik cilvēku Sičuāņas provincē miruši bada

³⁷ <http://www.laojiao.org/64/article0211.html> (ķīniešu val.).

³⁸ “Sun Meilina atklātā vēstule Liao Čendži” (1982. gada 17. augusts).

Pirmavots: <http://www.blog.edu.cn/more.asp?name=fainter&id=16445> (ķīniešu val.).

nāvē, viņš mierīgi atbildēja: “Kurā dinastijā nav bijis bojāgājušo?” Mao Dzeduns sacīja: “Ja norisinās cīņa, tad neizbēgami būs arī upuri; ļaudis iet bojā, tā bieži vien gadās.” Lūk, kāda ir ateistisko komunistu attieksme pret cilvēka dzīvību. Tādēļ Staļins atļāvās līdz nāvei represēt 20 miljonus cilvēku, kas ir 1/10 daļa no visiem bijušās PSRS iedzīvotājiem; ĶKP represēja 80 miljonus cilvēku, kas arī ir gandrīz 1/10 daļa no visiem valsts iedzīvotājiem; “sarkanie khmeri” vajāja 2 miljonus cilvēku, kas ir 1/4 daļa valsts iedzīvotāju; mūsdienās Ziemeļkorejā vairāk nekā miljons cilvēku miruši bada nāvē. Tie visi ir komunistiskās partijas asiņainie parādi.

Ķecerīgās reliģijās tiek nogalināti cilvēki, un viņu asinis tiek upurētas ļaunajiem gariem. Komunistiskā partija jau kopš savas rašanās ir nepārtraukti slepkavojusi, turklāt, kad tā nevar nogalināt citus, tā ķeras klāt savējiem, lai upurētu savai ķecerīgajai “šķiru cīņās” un “kaujas līnijas” mācībai; nevairās likt uz ļaunuma kulta ziedojumu altāra pat savus ģenerālsekretārus, maršalus, komandierus un ministrus.

Daudzi uzskata, ka ĶKP jādod laiks, lai tā labotos; runā, ka tā jau samazinājusi slepkavību skaitu. Nemaz jau nerunājot par to, ka arī viena cilvēka slepkavība ir un paliek slepkavība, bet ja paraudzīsimies uz šo jautājumu plašāk, tad slepkavošana ir viens no ĶKP pielietotajiem paņēmieniem teroristiskas valdīšanas mērķa sasniegšanai. Vai slepkavot vairāk, vai mazāk, to ĶKP var regulēt atkarībā no savām vajadzībām. Pāvīši raugoties, šķiet, ka slepkavību skaitu nav iespējams paredzēt. Kad cilvēki ne pārāk baidās no terora, tad ĶKP palielina slepkavību skaitu, lai pastiprinātu teroru; kad cilvēki ir terora iebaidīti, tad pilnīgi pietiek ar atsevišķiem slepkavību gadījumiem, lai uzturētu bailes; kad cilvēki ir pārbijušies līdz nāvei, tad pilnīgi pietiek ar to, ka komunistiskā partija tikai draud nogalināt, jau ar iebaidīšanu vien var uzturēt teroru. Kad neskaitāmas politiskas kustības un slepkavības izturējušiem ļaudīm jau izstrādājies nosacījuma reflekss uz ĶKP teroru, tad tai vairs nav nepieciešams runāt par slepkavībām, pietiek jau ar pamatīgu kritisku propagandu atgādināt cilvēkiem par teroru.

Kad attieksme pret teroru sabiedrībā mainās, ĶKP var regulēt slepkavību intensitāti. Tādējādi slepkavību skaits nav ĶKP mērķis, galvenais ir slepkavot vienmēr. ĶKP nepiemīt iecietība, tā nekad nav izlaidusi no rokām savu bendes cirvi, un tā rezultātā cilvēki kļuvuši paklausīgi. Kad

ļaužu pacietības mērs būs pilns, un viņi sacelsies pret komunistisko partiju, tā pilnīgi noteikti nevilcināsies nogalināt.

Lai maksimāli uzturētu pastāvīgu teroru, labākais veids ir nogalināt pēc nepieciešamības. Masveida slepkavošanās, kā tas bija agrāk, ĶKP parasti noteica vajāšanas upurus, to vainu un soda mēru. Lai izvairītos kļūt par slepkavību upuriem, ļaudis parasti centās iegrozīt sevi “drošās zonas” robežās, kuras viņi paši sev nosprauda. Bieži vien šāda “drošā zona” izrādījās pat šaurāka, nekā ĶKP nospraustā. Tādēļ katrā atsevišķā kustībā cilvēki nosliecās uz rīcību, kas vairāk atbilda “kreisajai” nekā “labējai”. Rezultātā kustības nereti izvērtās vēl plašākas, nekā sākotnēji bija iepļānots, jo cilvēki dažādos sociālajos slāņos brīvprātīgi ierobežoja sevi, lai saglabātu drošību. Jo plašāk sabiedrībā izvērsās kustība, jo nežēlīgāka tā kļuva. Šāda brīvprātīga terora pastiprināšana izriet no komunistiskās partijas slepkavošanas atkarībā no nepieciešamības.

Ilgstošajā slepkavošanas vēsturē ĶKP pārvērtusies par maniakālu sērijveida slepkavu. Slepkavības ļauj tai gūt patoloģisku apmierinājumu, sajūtot savās rokās varu, lemt par cilvēku dzīvību un nāvi; slepkavojot mazinās bailes dvēselē, tiek apspiests naidis un neapmierinātība, kas seko slepkavībām. ĶKP sakrājies pārāk daudz asiņainu parādu, tādēļ labvēlīgs iznākums nav iespējams. Tomēr tā līdz pēdējam turpina uzturēt savu varu ar smaga spiediena un diktatūras palīdzību. Dažkārt ļaužu maldināšanai ĶKP pielieto modeli “slepkavība – pēc tam rehabilitācija”, tomēr tās asiņainā būtība paliek nemainīga, un vēl jo mazāk iespējams, ka tā mainīsies nākotnē.

8. DAĻA

ĶĪNAS KOMUNISTISKĀS PARTIJAS ĻAUNUMA KULTA BŪTĪBA

Priekšvārds

Ar sociālistiskā bloka sabrukumu, kas sekoja Padomju Savienības kraham XX gadsimta deviņdesmito gadu sākumā, pēc gandrīz simt gadu ilgas pastāvēšanas iezīmējās visas komunisma sistēmas krišana. Tomēr pavisam negaidīti ĶKP izdzīvoja un vēl joprojām pārvalda Ķīnu – nāciju, kuras iedzīvotāju skaits sastāda vienu piekto daļu no visas pasaules iedzīvotāju kopskaita. Rodas likumsakarīgs jautājums: vai tiešām arī mūsdienās ĶKP joprojām ir komunistiska?

Šodien Ķīnā neviens, ieskaitot arī Partijas biedrus, netic komunismam. Pēc piecdesmit sociālismā nodzīvotiem gadiem, ĶKP tagad atzīst privātīpašumu, tai pat ir sava fondu birža. Tā gaida ārvalstu investīcijas, lai izveidotu jaunus uzņēmumus, ekspluatējot strādniekus un zemniekus tik ļoti, cik vien tas iespējams. Tas ir pilnīgi pretrunā ar komunisma ideāliem. Neskatoties uz zināmu kompromisu ar kapitālismu, ĶKP turpina īstenot despotisku kontroli pār Ķīnas iedzīvotājiem. 2004. gadā pārskatītajā Konstitūcijā joprojām tiek strikti apgalvots, ka “visu nacionālītašu ķīniešu tauta turpina pieturēties pie tautas demokrātiskās diktatūras un sociālisma ceļa Ķīnas komunistiskās partijas vadībā, balstoties uz marksismu-ļeņinismu, Mao ideoloģiju, Dena Sjaopina teorijām un svarīgo domu, kas izteikta “Trīs priekšstatos”.

“Leopards ir miris, bet tā āda vēl saglabājusies.”*¹ Šodienas Ķīnas komunistiskajai partijai palikusi vien tikai “āda”. ĶKP šo ādu pārmantojusi un izmanto savas varas noturēšanai Ķīnā.

¹ “Leopards miris, bet āda palikusi” – teiciens no senas ķīniešu pravietojumu grāmatas “Poēma par plūmes ziediem”, autors Šao Juns (1011.-1077.). Šajā gadījumā leopards apzīmē bijušās Padomju Savienības ģeogrāfisko teritoriju, kura pēc formas patiešām atgādina skrejošu leopardu. Līdz ar bijušās Padomju Savienības sabrukumu izira arī komunistiskās sistēmas būtība, atstājot tikai “ādu” (formu), kuru tad arī mantoja Ķīnas komunistiskā partija.

Kas tad ir šī āda, ko ĶKP pārmantojusi no komunistiskās partijas, kas ir šī organizācija un kāda ir tās būtība?

1. ĶKP kulta iezīmes

Pēc savas būtības komunistiskā partija ir ļaunuma kults, kas kaitē cilvēcei.

Lai gan komunistiskā partija nekad nav pasludinājusi sevi par reliģiju, tā atbilst katrai atsevišķai reliģijas pazīmei (1. tabula). Tās dibināšanas sākuma posmā ĶKP uzskatīja marksismu par vienīgo absolūto patiesību pasaulē. Tā dievbijīgi pielūdza Marksu kā savu garīgo Dievu un aicināja tautu uz mūžīgu cīņu, lai uzceltu “komunisma paradīzi zemes virsū”.

Komunistiskā partija ievērojami atšķiras no jebkuras ortodoksālas reliģijas. Visas ortodoksālās reliģijas tic Dievam un labestībai, to mērķis ir garīgi virzīt cilvēci un glābt dvēseles. Komunistiskā partija netic Dievam un ir pret tradicionālajām morāles normām.

To, ka komunistiskā partija ir ļaunuma kults, pierāda tās pastrādātie noziegumi. Komunistiskās partijas doktrīnas balstītas uz šķiru cīņu, vardarbīgu revolūciju un proletariāta diktatūru, un tas ir novedis pie tā dēvētās “komunistiskās revolūcijas”, kas ir asiņu un vardarbības pilna. Komunisma radītais sarkanais terors ildzis gandrīz gadsimtu, tas atnesis postu un nelaimes neskaitāmām pasaules valstīm un aiznesis desmitiem miljonu cilvēku dzīvības. Komunistiskā ticība, tā, kas radījusi elli zemes virsū, ir visļaunākais kults pasaulē.

Komunistiskās partijas kulta iezīmes varētu apkopot sešos punktos:

1.1. Doktrīnu maisījums un disidentu likvidēšana

Komunistiskā partija uzskata marksismu par savu reliģisko doktrīnu un uztver to kā “neapstrīdamu patiesību”. Komunistiskās partijas doktrīnām pietrūkst labestības un iecietības, tās ir augstprātības pārpilnas. Marksisms tapis kapitālisma sākuma periodā, kad ražošanas jauda bija zema un zinātne vāji attīstīta. Tam nebija pareizas sapratnes par cilvēces un sabiedrības, cilvēces un dabas savstarpējām attiecībām. Diemžēl šī ķecerīgā ideoloģija izveidojās par starptautisku komunistisko kustību, kas vairāk kā gadsimtu ir kaitējusi cilvēcei. Kad cilvēki saprata, ka praksē tā ir absolūti nederīga, viņi no tās atteicās.

1. tabula. ĶKP reliģiskās pazīmes

	Reliģijas pamatformas	Atbilstošās ĶKP formas
1	Baznīca vai kancele	Visu līmeņu partijas komitejas; tribīne sniedzas no partijas sapulcēm līdz visiem ĶKP pakļautības plašsaziņas informācijas līdzekļiem
2	Doktrīnas	Marksisms-ļeņinisms, Mao Dzeduna ideoloģija, Dena Sjaopina teorija, Dzjana Dzemiņa “Trīs priekšstati” un partijas Statūti
3	Iesvētīšanas rituāls	Ceremonija, kuras laikā ĶKP tiek doti mūžīgas uzticības zvēresti
4	Uzticība vienai reliģijai	Partijas biedrs drīkst ticēt tikai komunistiskajai partijai
5	Mācītāji	Partijas sekretāri un visu līmeņu atbildīgie partijas darbinieki
6	Dieva pielūgsmē	Visu Dievu noliegšana un sevis pasludināšana par visaugstāko Dievu
7	Nāve tiek dēvēta par “pacelšanos debesīs vai nolaišanos ellē”	Nāve tiek saukta par “iet apraudzīt Marksu”
8	Svētie Raksti	Komunistiskās partijas vadoņu teorijas un sacerējumi
9	Sludināšana	Visa veida sanāksmes, vadoņu runas
10	Svēto rakstu lasīšana, mācīšanās un pārrunāšana	Politmācības, partijas biedru ikdienas sapulces vai pasākumi
11	Himna (reliģiskie dziedājumi)	Dziesmas, kurās cildināta partija
12	Ziedoījumi	Obligātie biedru naudas maksājumi; no cilvēku ar sviedriem un asinīm nopelnītās naudas veidota valdības budžeta obligātā sadale, lai segtu partijas izdevumus
13	Disciplinārais sods	Partija soda, sākot ar “mājas arestu un kratīšanu” un “izslēgšanu no partijas” līdz nāvi nesošai spīdzināšanai un pat radnieku un draugu sodīšanai

Partijas līderi, sākot jau ar Ļeņinu, ir aizvien papildinājuši kulta doktrīnas. No Ļeņina teorijas par vardarbīgu revolūciju un Mao Dzeduna teorijas par nebeidzamu revolūciju proletariāta diktatūras vadībā, līdz Dzjana Dzemiņa “Trīs priekšstatiem” – komunistiskās partijas vēsture ir ķecerīgu teoriju un maldu pārpilna. Lai gan šīs teorijas praksē vienmēr noveda pie posta un ir iekšēji pretrunīgas, komunistiskā partija vēl joprojām apgalvo, ka tās ir universāli pareizas, un liek cilvēkiem mācīties savas doktrīnas.

Disidentu likvidēšana ir visefektīvākais komunisma ļaunuma kulta pielietotais līdzeklis savas doktrīnas izplatīšanai. Tā kā pati doktrīna un šī ļaunuma kulta uzvedība ir vienkārši smieklīgas, komunistiskajai partijai jāpiespiež cilvēki tās pieņemt, ļaunajoties uz vardarbību, lai likvidētu disidentus. Pēc tam, kad komunistiskā partija bija sagrābusi varu Ķīnā, tā uzsāka “zemes reformu”, lai likvidētu zemes īpašnieku šķiru, “sociālistisko reformu” ražošanā un tirdzniecībā, lai likvidētu kapitālistus, “kontrrevolucionāru likvidēšanu”, lai iznīcinātu tautas reliģijas un ierēdņus, kas ieņēmuši vadošos amatus pirms komunistiskās partijas nākšanas pie varas, “antilabējo kustību”, lai piespiestu klusēt inteliģentus, un Lielo kultūras revolūciju, lai iznīcinātu tradicionālo ķīniešu kultūru. ĶKP spēja apvienot Ķīnu zem ļaunuma kulta karoga un panākt, ka katrs “lasa dārgo Sarkano grāmatu”, “izpilda lojalitātes deju” un “lūdz partijas norādījumus no rīta un sniedz tai atskaiti vakarā”. Pēc Mao un Dena valdīšanas perioda ĶKP apgalvoja, ka Faluņgun, tradicionāla pilnveidošanās prakse, kas tic Īstenībai, Labestībai un Pacietībai, konkurētu ar to par masām, un šī iemesla dēļ grasījās likvidēt Faluņgun. Tādēļ tā uzsāka iznīcinošu Faluņgun vajāšanu, kas vēl aizvien turpinās.

1.2. Vadoņa pielūgsmē un personības kults

Komunistiskās partijas līderu portreti, sākot no Marksa līdz Dzjanam Dzemiņam, tiek atklāti izlikti pielūgsmēi. Komunistiskās partijas līderu absolūtā vara nav apšaubāma. Mao Dzeduns tika iztēlots kā “sarkanā saule” un “dižais vadonis”. Partija pārspīlēti cildināja viņa darbus, tā sacīja: “Viens viņa izteikums satur desmitiem tūkstošu izteikumu spēku.” Būdams “vienkāršs partijas biedrs”, Dens Sjaopins dominēja Ķīnas politikā kā pavēlnieks. Dzjana Dzemiņa “Trīs priekšstatos” ir nedaudz vairāk par 40 hieroglifiem, ieskaitot pieturzīmes, taču ĶKP CK 4. plēnumis

cildināja tos apgalvojot, ka tie “sniedzot radošas atbildes uz jautājumiem par to, kas ir sociālisms, kā celt sociālismu, kādu partiju mēs ceļam un kā to celt”. Partija pārmērīgi slavina arī “Trīs priekšstatos” izteikto domu, šajā gadījumā liekulīgi apgalvojot, ka tā ir “marksisma-ļeņinisma, Mao Dzeduna ideju un Dena Sjaopina teorijas turpinājums un attīstība”.

Staļina īstenotās zvērīgās nevainīgu cilvēku slepkavības, Mao Dzeduna uzsāktā postošā Lielā kultūras revolūcija, Dena Sjaopina pavēle sākt slaktiņu Tiaņanmeņ laukumā un Dzjana Dzemiņa uzsāktā vēl joprojām nerimstošā Faluņgun vajāšana – tas viss ir komunistiskās partijas ķecerīgās diktatūras šausminošais rezultāts.

No vienas puses, ĶKP savā Konstitūcijā paredz: “Visa vara Ķīnas Tautas Republikā pieder tautai. Tauta īsteno valsts pārvaldi ar Visķīnas tautas pārstāvju sapulces un dažādu līmeņu vietējo tautas pārstāvju sapulču palīdzību.” “Neviena organizācija vai cilvēks nevar stāvēt augstāk par Konstitūciju un likumu.”*² No otras puses, ĶKP statūti paredz, ka ĶKP ir ķīniešu vadošās sociālisma idejas kodols, neņemot vērā valsti un cilvēkus. Visķīnas tautas pārstāvju sapulces Pastāvīgās komitejas priekšsēdētājs visā valstī uzstājās ar “svarīgām runām”, apgalvojot, ka Visķīnas tautas pārstāvju sapulcei, visaugstākajai varas institūcijai valstī, jāpakļaujas ĶKP vadībai. Saskaņā ar ĶKP “demokrātiskā centrālisma” principu visai partijai jāpakļaujas partijas Centrālajai komitejai. Konkrētāk izskatoties, Nacionālais tautas kongress patiesībā uzstāj uz ģenerālsekretāra diktatūru, ko, savukārt, aizstāv likumdošana.

1.3. Nežēlīga smadzeņu skalošana, apziņas kontrole, strikta organizācija un pilnīga bezizeja, ja esi kļuvis par partijas biedru

ĶKP organizācija ir ārkārtīgi stingra. Lai iestātos partijā, cilvēkam nepieciešama divu partijas biedru sniegta rekomendācija; jaunajam biedram, tiklīdz tas tiek uzņemts partijas rindās, jāzvēr partijai mūžīga uzticība; partijas biedriem jāmaksā biedru nauda, jāapmeklē organizētie pasākumi un jāpiedalās kolektīvās politnodarbībās. Partijas organizācijas caurauž visus vadības līmeņus. Katrā atsevišķā pilsētā, ciematā un rajonā ir ĶKP pirmorganizācijas. ĶKP kontrolē ne vien partijas biedrus un partijas darbus, bet arī tos, kuri nav partijas biedri, jo visam režīmam

² Ķīnas Tautas Republikas Konstitūcija (1999.).

jāpakļaujas “partijas vadošajai lomai”. Laikā, kad norisinājās šķiru cīņas kampaņas, ĶKP reliģijas “svētie tēvi” – visu līmeņu partijas sekretāri – visbiežāk nemaz neapzinājās, ar ko īsti, izņemot ļaužu disciplinēšanu, viņi vispār nodarbojas.

“Kritika un paškritika” partijas sapulcēs kalpo par vispārēju, neizmējamu līdzekli, lai valdītu pār partijas biedru prātiem. Visā savas pastāvēšanas laikā ĶKP periodiski uzsākusi neskaitāmas politiskas kustības, lai “izdarītu tīrīšanu partijas biedru rindās”, “labotu partijas darba stilu”, sagrābtu “nodevējus”, likvidētu “antiboļševiku korpusu (AB korpusus)”³ un “disciplinētu partiju”, pielietojot vardarbību un uzdzenot šausmas, lai audzinātu partijas biedru “partejiskumu”, panāktu, ka tie mūžam būs uzticīgi partijai un vienmēr būs ar to vienisprātis.

Iestāšanās ĶKP atgādina neatgriezeniska līguma parakstīšanu par miesas un dvēseles pārdošanu. Partijas nolikumu dēļ, kuri vienmēr pārkaļņ nācījas likumus, partija pēc pašas vēlēšanās vienmēr var izslēgt no partijas jebkuru, bet atsevišķs partijas biedrs pats no tās izstāties nevar, nesāņemot par to bargu sodu. Izstāšanās no partijas tiek uzskatīta par nodevību un izraisa briesmīgas sekas. Lielās kultūras revolūcijas laikā, kad ĶKP kultam bija absolūta vara, visiem bija zināms: ja partija gribēs tevi nogalināt, tad tev neizdosies izdzīvot; ja partija gribēs, lai tu paliec dzīvs, tad tu nespēsi nomirt. Ja cilvēks izdarītu pašnāvību, tad tiktu nosaukts par tādu, kurš “baidās tautas dusmu par saviem noziegumiem”, un arī viņa ģimenes locekļi tiktu uzskatīti par līdzvainīgiem un sodīti.

Lēmuma pieņemšanas process partijā darbojas kā “melnā kaste”, jo cīņa partijas rindās jāsaglabā slepenībā. Visi partijas dokumenti ir konfidenciali. Bailēs tikt atmaskota savās noziedzīgajās darbībās, ĶKP bieži vērsās pret disidentiem, apsūdzot tos “valsts noslēpumu izpaušanā”.

1.4. Partijas labā cilvēki spiesti pielietot vardarbību, slepkavot un nest upurus

Mao Dzeduns sacījis: “Revolūcija – tas nav nekāds bankets ar lūgtiem viesiem vai esejas sarakstīšana, nedz arī gleznas radīšana vai izšūšana;

³ “AB korpusa” incidents – “Antiboļševiku korpusa” operācija 1930. gadā, kad Mao pavēlēja nogalināt tūkstošiem partijas biedru, Sarkanās armijas karavīru un nevainīgu civiliedzīvotāju Džjansji apgabalā, cenšoties nostiprināt savu varu ĶKP pārvaldāmajos apgabalos.

tā nevar būt tik izsmalcināta, lēnīga un maiga, tik mērena, labestīga, godbijīga, atturīga un augstsirdīga. Revolūcija – tā ir sacelšanās, vardarbības akts, kad viena šķira gāž otru.”*⁴

Dens Sjaopins iesaka “nogalināt 200 000 cilvēku apmaiņā pret 20 stabilitātes gadiem”.

Dzjans Dzemiņš pavēl: “Iznīcināt [Faluņgun praktizētājus] fiziski, nomelnot [viņu] reputāciju, izputināt [viņus] finansiāli.”

Savu neskaitāmo līdzšinējo politisko kampaņu laikā ĶKP ir veicinājusi vardarbību un pazudinājusi neskaitāmas cilvēku dzīvības. Tā māca pret ienaidnieku būt “ledaini aukstam”. Tiek uzskatīts, ka sarkano karogu “sārtojušas mocekļu sarkanās asinis”. Partija pielūdz sarkano krāsu, jo tās kaislība ir asinis un slepkavošana.

ĶKP ir izveidojusi “varonīgu” piemēru galeriju, lai mudinātu ļaudis ziedot sevi partijai. Kad Džans Side nomira pie krāsns, izgatavojot opiju, Mao Dzeduns cildināja viņu, sakot, ka “viņa nāve ir smagāka par Taišaņ kalnu”^{*5}. Tajos trakajos gados tādi “drosmīgi saukļi” kā “nebīsties ne grūtību, ne nāves” un “smags upuris liecina par drosmīgu lēmumu; mēs uzdrīkstēsīties likt saulei un mēnesim spīdēt citās debesīs” deva ļaudīm stimulu materiālo resursu ārkārtēja deficīta apstākļos.

Vjetkonga XX gadsimta septiņdesmito gadu beigās nosūtīja karaspēku un gāza ĶKP radīto Sarkano khmeru režīmu, kas pastrādājis neaprakstāmus noziegumus. Lai gan tas neganti sanikvoja ĶKP, tā nespēja nosūtīt karaspēku, lai atbalstītu Sarkanos khmerus, jo ĶĪnai ar Kampučiju nav kopējas robežas. Tā vietā ĶKP it kā paš aizsardzības nolūkos sāka karadarbību pret Vjetnamu uz ĶĪnas – Vjetnamas robežas, lai sodītu Vjetkongu. Desmitiem tūkstoši ķīniešu kareivju ziedoja savas asinis un dzīvību šo komunistisko partiju savstarpējo cīņiņu vārdā. Patiesībā viņu nāve nebija saistīta ar valsts teritoriju vai suverenitāti. Tomēr vairākus gadus vēlāk ĶKP apkaunojoši iemūžināja neskaitāmu naivu un spilgtu jaunu dzīvību bezjēdzīgo upuri kā “revolucionāro varonīgo garu”, necienīgi

⁴ No “Mao ziņojuma par izmeklēšanas gaitu lietā par zemnieku kustību Hunaņā” (1927.).

⁵ No rietumu Haņ dinastijas vēsturnieka un zinātnieka Sima Cjaņa poēmas (aptuveni 145.-135. g.p.m.ē. – 87. g.p.m.ē.). Viņa pazīstamajā poēmā sacīts: “Katram reiz jāmirst; katrs mirst vai nu vēl smagāks par Taišaņa kalnu, vai vieglāks par spalviņu.” Tai kalns (Taišaņ) – viens no pieciem visievērojamākajiem kalniem ĶĪnas Šaņdunas provincē. Kopš 1987. gada ANO pasaules mantojuma vieta.

izmantojot dziesmu “Asinīm slacītā smalkā uzvedība”. 1981. gadā 154 ķīniešu mocekļi ziedoja savas dzīvības, atgriežot Faka kalnu Guansji provincē, bet ĶKP to nevērīgi atdeva Vjetnamai atpakaļ, kad Ķīna un Vjetnama izskatīja robežjautājumu.

Kad 2003. gada sākumā cilvēku dzīvības apdraudēja atipiskā pneimonija, ĶKP ar gatavību pieņēma darbā daudzas jaunas medmāsas. Pēc tam šīs sievietes tūlīt tika norīkotas slimnīcā aprūpēt atipiskās pneimonijas slimniekus. ĶKP jauniešus sūta uz visbīstamāko frontes līniju, lai izveidotu “spožu tēlu” – “nebīstieties ne grūtību, ne nāves”. Tomēr ĶKP nekādi nespēj izskaidrot, kur tajā laikā atradās pārējie 65 miljoni partijas biedru un kādu partijas tēlu tie izveidojuši.

1.5. Dieva noliegšana un cilvēka dabas apspiešana

ĶKP propagandē ateismu un apgalvo, ka reliģija ir “garīgs opijs”, kas spēj apdullināt cilvēku. Tā izmantoja savu varu, lai iznīcinātu visas Ķīnā pastāvošās reliģijas, un pēc tam iecēla Dieva kārtā sevi pašu, piešķirot ĶKP kultam absolūtu varu.

Tajā pašā laikā, kamēr ĶKP iznīcināja reliģiju, tā sagrava arī tradicionālo kultūru. Tā apgalvoja, ka tradīcijas, morāle un ētika ir feodāli, mānīcīgi un reakcionāri jēdzieni, un revolūcijas vārdā iznīcināja tos. Lielās kultūras revolūcijas laikā plaši izplatītās kropplīgās parādības grāva ķīniešu tradīcijas, piemēram, vīrs un sieva, kas apsūdz viens otru, studenti, kas nežēlīgi piekauj savus pasniedzējus, tēvi un dēli, kas vēršas viens pret otru, hunveibini (sarkangvardi), kas bez žēlastības nogalina nevainīgus cilvēkus, kā arī dumpinieku piekaušana, grautiņi un laupīšanas. Šādi parasti izpaudās cilvēka dabas apspiešanas sekas.

Pēc sava režīma nodibināšanas ĶKP piespieda nacionālās minoritātes pakļauties komunistiskās partijas vadībai, iznīcinot vai pārveidojot to bagāto un spilgto etnisko kultūru.

1989. gada 4. jūnijā tā dēvētā “Tautas atbrīvošanas armija” Pekinā noslepkavoja daudzus studentus. Tas lika ķīniešiem pilnīgi zaudēt cerības uz Ķīnas politisko nākotni. Kopš tā laika vesela tauta pievērsusies naudas pelnīšanai.

No 1999. gada līdz pat šai dienai ĶKP nežēlīgi vajā Faluņgun, vēršoties pret “Īstenību, Labestību, Pacietību”, tādējādi vēl vairāk paātrinot morāles degradāciju.

Jaunā gadsimta sākumā iesākās jauns posms nelikumīgā zemes pārdalīšanā⁶, kā arī finanšu un materiālo resursu sagrābšanā, ko īstenoja korumpēti ĶKP ierēdņi, kas apvienojušies ar spekulantiem. Tas daudzus cilvēkus atstāja bez pajumtes un iztikas līdzekļiem, radot sociālu spriedzi. Strauji pieauga to cilvēku skaits, kuri vērsās pie valdības mēģinājumā panākt taisnīgu risinājumu savām problēmām, un sociālais konflikts saasinājās. Plaša mēroga protesta akcijas kļuvas par ierastu parādību, milicija un bruņotie spēki tās nežēlīgi apspiež. “Republikas” fašistiskā daba kļuvis acīmredzama, sabiedrība zaudējusi morāli un sirdsapziņu.

Agrākos laikos pat ļaundaris nekaitēja saviem tuvākajiem kaimiņiem, kā teikts sakāmvārdā: “Lapsa medīja tālu no mājām.” Mūsdienās, kad cilvēks vēlas kādu iegāzt, viņš dod priekšroku saviem radniekiem un draugiem, nosaucot to par “attiecību pārtraukšanu”.

Agrāk ķīniešu tauta visaugstāk vērtēja cilvēka tikumu, taču tagad slimnīcās ņirgājas par slimniekiem un skolās izsmej skolniekus. Cilvēka dabas un morāles graušanas vēsture Ķīnā spilgti attēlota šajās rindās:

“Piecdesmitajos ļaudis palīdzēja cits citam,
 Sešdesmitajos ļaudis cīnījās viens pret otru,
 Septiņdesmitajos ļaudis krāpa viens otru,
 Astoņdesmitajos ļaudis rūpējās vairs tikai par sevi,
 Deviņdesmitajos ļaudis izmantoja savās interesēs katru,
 kuru satika.”

1.6. Bruņota varas sagrābšana, ekonomikas monopolizācija un neprātīgas politiskas un ekonomiskas ambīcijas

Vienīgais ĶKP dibināšanas mērķis bija varas sagrābšana ar bruņota spēka palīdzību un tam sekojoša valsts īpašuma sistēmas izveidošana, kurā valstij pieder monopols plāna ekonomikā. ĶKP neprātīgās ambīcijas tālu pārsniedz parasto ļaunuma kultu ambīcijas, kuri nodarbojas tikai ar naudas saraušanu.

⁶ Zemes pārdalīšanas kustība saistīta ar Ķīnas ekonomisko reformu ēnas pusi. Līdzīgi kā industriālajā revolūcijā Anglijā (1760.-1850.), aramzeme mūsdienu Ķīnā tika nodalīta, lai izveidotu dažādas ekonomiskās zonas visos līmeņos (rajona, pilsētas, provinces un valsts). Tā rezultātā ķīniešu zemnieki zaudēja savu zemi. Pilsētnieki no pilsētas vecākajiem rajoniem bieži vien bija spiesti pārcelties, lai atbrīvotu zemi komerciālai attīstībai, saņemot par to minimālu kompensāciju.

Papildus informācija: <http://www.uglychinese.org/enclosure.htm>

Valstī, kurā pastāv komunistiskās partijas vadīts valsts sociālistiskais īpašums, ar neierobežotu varu apveltītas partijas organizācijas, tādas kā partijas komitejas un šūniņas visos līmeņos, tiek uzspiestas ar varu, vai arī tās sagrābušas valsts infrastruktūru. “Partijas ļaunā gara apsēstības” organizācijas vada valsts aparātu un iegūst fondus tieši no dažādu līmeņu valdības budžeta. Gluži kā vampīrs, ĶKP izsūkusi no tautas milzu bagātības.

2. ĶKP kulta nodarītais posts

Kad piemin Aum Šinrikjo (“Augstākā patiesība”), kad ar nervu paralītisko gāzi zarīnu tika nogalināti neskaitāmi cilvēki, Saules Tempļa uzbraukšanu debesīs, kas izpaudās kā masveida došanās pašnāvībā, vai vairāk nekā 900 Džima Džouna “Tautas Dievnama” sekotāju masu pašnāvības, visa sabiedrība trīc bailēs un sašutumā. Tomēr ĶKP ir ļaunuma kulta, kurš pastrādā tūkstoškārt briesmīgākus noziegumus, kaitē neskaitāmām dzīvībām. Tas iespējams tādēļ, ka ĶKP piemīt sekojošas unikālas īpatnības, kuru nav parastiem kultiem.

2.1. Ļaunuma kulta kļuvis par valsts reliģiju

Lielākajā daļā valstu, ja jūs neesat reliģiju piekritējs, tad joprojām varat baudīt laimīgas dzīves priekšrocības, nelasot reliģisku literatūru un neklausoties reliģiskos priekšrakstos. Turpretim, Ķīnā cilvēks nevar dzīvot, nepakļaujoties regulārai ĶKP kulta doktrīnu un propagandas apstrādei, jo, tikko sagrābusi varu, ĶKP nekavējoties pārvērta šo ļaunuma kultu par valsts reliģiju.

ĶKP sāk iepotēt savus politiskos bausļus jau bērnudārzā un pamatskolā. Neizejot politisku pārbaudi, nevar iegūt augstāko izglītību vai saņemt paaugstinājumu darbā. Nevienam no politiskajā pārbaudē uzdotajiem jautājumiem nepieļauj neatkarīgas domāšanas pastāvēšanu. Tiem, kas kārto eksāmenus, jāiemācās ĶKP sniegtās standartattēlās, lai veiksmīgi nokārtotu šos eksāmenus. Nelaimīgie ķīnieši jau agrā jaunībā spiesti atkārtot ĶKP bausļus, tādējādi nepārtraukti skalojot sev smadzenes. Kad darbinieki tiek izvirzīti augstākam amatam valdībā, neatkarīgi no tā, vai viņi ir ĶKP biedri vai nav, viņiem obligāti jāiestājas partijas skolā. Cilvēks nevarēs pavadīt savu karjeras kāpnēm, kamēr neatbildīs partijas skolas prasībām.

Ķīnā, kur komunistiskā partija kļuvisi par valsts reliģiju, nav atļauts pastāvēt grupām, kuru uzskati atšķiras no partijas uzskatiem. Pat “demokrātiskajām partijām”, kuras izveidojusi pati ĶKP kā politisku aizsegu, un reformētajai “Trīs pašnoteikšanās baznīcai” (pašvaldība, pašnoteikšanās un pašsludināšana) formāli jāatzīst ĶKP līderpozīcijas. Visupirms lojalitāte ĶKP un tikai pēc tam ticība Dievam – tāda ir ĶKP ļaunās mācības loģika.

2.2. Sociālie pārvaldes līdzekļi novesti līdz galējībai

Šis ļaunuma kults spējis kļūt par valsts reliģiju, tikai pateicoties tam, ka ĶKP bija absolūta kontrole pār sabiedrību un ka tā bija atņēmusi cilvēkiem brīvību. Šim kontroles veidam nav precedenta, jo ĶKP atņēma cilvēkiem privātīpašumu, kas ir brīvības pamatā. Līdz XX gadsimta astoņdesmitajiem gadiem ļaudis pilsētās varēja nopelnīt iztikai, tikai strādājot partijas vadītajos uzņēmumos. Zemnieki lauku rajonos bija spiesti dzīvot uz partijas komūnām piederošās zemes. Neviens nevarēja izvairīties no ĶKP kontroles. Tādā sociālistiskā valstī kā Ķīna komunistiskās partijas organizācijas ir visuresošas – no centrālās valdības līdz pat pašiem sabiedrības pamatiem, ciematus un lauku rajonus ieskaitot. Ar visu līmeņu partijas komiteju un šūniņu starpniecību ĶKP uztur absolūtu kontroli pār sabiedrību. Šāda stingra kontrole pilnībā iznīcina individuālo brīvību – pārvietošanās brīvību (dzīvesvietas pieraksta reģistrācijas sistēma), vārda brīvību (ĶKP represēja 500 000 labējo, jo viņi uzdrīkstējās izmantot vārda brīvību), domu brīvību (Liņ Džao*⁷ un Džana Džisjiņa*⁸ tika nogalināti, jo apšaubīja ĶKP) un informācijas iegūšanas brīvību (aizliegto grāmatu lasīšana vai “ienaidnieku radiostaciju” klausīšanās ir aizliegta ar likumu; interneta pārlūkošana arī tiek kontrolēta).

Varbūt kāds iebildīs, ka tagad ĶKP pieļauj privātīpašuma pastāvēšanu. Tomēr nedrīkstam aizmirst, ka šī reformu un atklātības politika

⁷ Liņ Džao, Pekinas Universitātes žurnālistikas fakultātes studente. 1957. gadā savas neatkarīgās domāšanas un atklāti paustās komunistiskās kustības kritikas dēļ tika nodēvēta par “labējo”. 1960. gadā viņa slepeni tika apsūdzēta proletariāta diktatūras graušanā un ieslodzīta. 1962. gadā viņai piesprieda 20 gadus ilgu cietumsodu. 1968. gada 29. aprīlī ĶKP viņu nogalināja kā revolūcijas ienaidnieku.

⁸ Džana Džisjiņa – inteliģences pārstāve, kas Kultūras revolūcijas laikā tika spīdzināta līdz nāvei par Mao kritiku viņa neveiksmē Lielajā izrāvienā un par to, ka viņa uzdrīkstējās runāt patiesību.

parādījās tikai tad, kad sociālisms sasniedza tādu stadiju, ka cilvēkiem vairs nebija ko ēst un tautsaimniecība atradās uz sabrukuma robežas. ĶKP bija jāatkāpjas, lai izglābtos, tomēr arī pēc reformu un atklātības ieviešanas ĶKP nekad nav atslābinājusi savu kontroli pār cilvēkiem. Necilvēciskā Faluņgun vajāšana, kas joprojām turpinās, varēja izraisīties tikai valstī, kur pie varas ir komunistiskā partija. Ja ĶKP varētu kļūt par ekonomisku gigantu, ko tā arī vēlas, tad ĶKP pastiprinātu savu kontroli pār ķīniešu tautu.

2.3. Vardarbības atbalstīšana un dzīvības noniecināšana

Praktiski visi ļaunuma kultu kontrolē savus sekotājus vai pretojas ārējam spiedienam, pielietojot vardarbību. Tomēr tikai nedaudz ir pielietojuši vardarbību pilnīgi bez jebkādas nožēlas, kā to darījusi ĶKP. Turklāt, pat kopējais nāves gadījumu skaits, kurus izraisījuši visi citi ļaunuma kultu, nav salīdzināms ar ĶKP noslepkavoto cilvēku daudzumu. ĶKP kults raugās uz cilvēku vienīgi kā uz līdzekli sava mērķa sasniegšanai; slepkavība – tas ir tikai vēl viens līdzeklis. Tādējādi, kas attiecas uz cilvēku vajāšanu, ĶKP nepastāv nekādi nosacījumi vai šaubas. Par mērķi var kļūt ikkatrs, ieskaitot tās atbalstītājus, biedrus un pat ĶKP līderus.

ĶKP atbalstīja Kampučijas Sarkanos khmerus, kas ir tipisks piemērs komunistiskās partijas zvērībām un noniecinošai attieksmei pret cilvēka dzīvību. Mao Dzeduna mācības iedvesmota un virzīta, Pola Pota vadītā Kampučijas komunistiskā partija savā trīs gadus un astoņus mēnešus ilgajā valdīšanas laikā, “privātīpašuma sistēmas” likvidēšanai noslepkavoja divus miljonus cilvēku, kas ir aptuveni viena ceturtdaļa no šīs mazās valstiņas iedzīvotājiem. Vairāk nekā 200 000 no noslepkavotajiem bija etniskie ķīnieši.

Lai neaizmirstu komunistiskās partijas pastrādātos noziegumus, upuru piemiņai Kampučijā izveidots dokumentālais muzejs, kur apskatei izstādītas Sarkano khmeru ļaundarības. Muzejs atrodas agrākajā Sarkano khmeru cietumā. Pols Pots pārveidoja vidusskolas telpas par cietumu S-21, kurš tika izmantots tieši politeslodzīto turēšanai. Neskaitāmi intelektuāļu pārstāvji tajā tika nomocīti līdz nāvei. Līdzās cietuma ēkām un spīdzināšanu rīkiem izstādītas arī melnbaltas upuru fotogrāfijas, kurās tie redzami pirms nāves soda izpildīšanas. Reģistrētas neskaitāmas šausminošas spīdzināšanas: rīkles pārgriešana, galvaskausa caururbšana,

zīdaiņu slepkavošana, metot tos pret zemi u. tml. Kā izriet no ziņojumiem, visas šīs spīdzināšanas metodes tika apgūtas “ekspertu un tehnisko profesionāļu” vadībā, kurus ĶKP bija atsūtījusi Sarkano khmeru atbalstam. ĶKP pat apmācīja fotogrāfus, kuri specializējās ieslodzīto fotografēšanā dokumentācijas vai izklaides vajadzībām, pirms viņu sodīšanas ar nāvi.

Tieši šajā cietumā S-21 tika izdomāta galvas urbšanas mašīna, ar ko tika iegūtas cilvēka smadzenes, no kurām pagatavoja kalorijām bagātu ēdienu, ko pasniegt Kampučijas komunistiskās partijas līderiem. Sirdsapziņas gūstekņus piesēja pie krēsla un novietoja urbmašīnas priekšā. Urbis no mugurpuses zibenīgi ieurbās galvā, lai ātri un efektīvi izņemtu smadzenes, pirms vēl līdz nemaņai pārbiedētais upuris bija miris.

3. Komunistiskās partijas ļaunuma kulta būtība

Kas gan padara komunistisko partiju tik tirānisku un ļaunu? Kad šis komunistiskās partijas rēgs ieradās pasaulē, tas nāca ar biedējošu misiju. Komunistiskā manifesta nobeigumā ir kāda labi pazīstama rindkopa:

“Komunisti uzskata par necienīgu slēpt savus uzskatus un mērķus. Tie atklāti paziņo, ka viņu galīgie mērķi var tikt sasniegti, tikai vardarbīgi gāžot visas pastāvošās sociālās iekārtas. Lai valdošās šķiras nodreb komunistiskās revolūcijas priekšā. Proletariātam nav ko zaudēt, izņemot savas važas. Bet iekarot var visu pasauli.”

Šī rēga misija – pielietojot vardarbību, mest atklātu izaicinājumu cilvēku sabiedrībai, sadragāt Veco pasauli, “iznīcināt privātīpašumu”, “likvidēt buržuāzisko individualitāti, neatkarību un brīvību”, novērst ekspluatāciju, iznīcināt ģimenes pamatus un atļaut proletariātam valdīt pār pasauli.

Šī politiskā partija, kas atklāti paudusi vēlmi “sist, graut un laupīt”, ne vien neatzīst, ka vadās no ļaunuma pozīcijas, bet pat, būdama pārliecināta par savu taisnību, Komunistiskajā manifestā apgalvo: “Komunistiskā revolūcija ir visradikālākais veids, kā saraut tradicionālās attiecības; nav nekāds brīnums, ka tās attīstība ir visradikālākā novēršanās no tradicionālām idejām.”

Kā rodas tradicionālas domas? Saskaņā ar ateistu dabas likumu, tradicionālas domas gluži dabiski izriet no dabas likumiem un sabiedrības. Tās ir Visuma nepārtrauktas kustības rezultāts. Dievticīgu cilvēku

izpratnē cilvēku tradīcijas un morālās vērtības ir Dieva dotas. Neatkarīgi no to rašanās, pati fundamentālākā cilvēka ētika, uzvedības normas un standarti, pēc kādiem tiek vērtēts labais un ļaunais, ir samērā stabili; tie tūkstošiem gadu ir bijuši cilvēka uzvedības regulēšanas un sabiedriskās iekārtas saglabāšanas pamatā. Ja cilvēce zaudētu morāles normas un standartus, pēc kuriem noteikt, kas ir labs un kas ļauns, vai tad cilvēki jau nebūtu pārvērtušies par zvēriem? Kad Komunistiskais manifests apgalvo, ka “saraus visas saites ar tradicionālām idejām”, tas apdraud normālas cilvēku sabiedrības pastāvēšanas pamatus. Komunistiskajai partijai bija jāšķīst par ļaunuma kultu, kurš atnesīs cilvēcei iznīcību.

Visu Komunistisko manifestu, kas veido komunistiskās partijas vadošos principus, caurstrāvo kategoriski paziņojumi, bet tajā nemaz nav labestības un iecietības. Markss un Engelss domāja, ka atklājuši likumu, kā panākt sociālo attīstību ar dialektiskā materiālisma palīdzību. Tādējādi, ar “patiesību” rokās, viņi apšaubīja visu un noliedza visu. Viņi neatlaidīgi uzspieda cilvēkiem komunisma ilūziju un nespārstījās, aizstāvot vardarbības pielietošanu, lai sagrautu pastāvošās sociālās struktūras un kultūras pamatus. Tas, ko Komunistiskais manifests atnesa jaundzimušajai komunistiskajai partijai, bija ļauns rēgs, kas vērsās pret Debesu likumiem, iznīcina cilvēka dabu, ir augstprātīgs, pārmēru egoistisks un absolūti neapvaldīts.

4. Komunistiskās partijas pastardienas teorija – bailes no partijas bojā ejas

Markss un Engelss iepotēja komunistiskajai partijai ļauno garu. Ļeņins nodibināja komunistisko partiju Krievijā un, ar neliešu rokām gāzis pēc Februāra revolūcijas izveidoto pagaidu valdību*⁹, pārtrauca buržuāzisko revolūciju Krievijā, sagraba varu un ieguva atbalsta platformu komunistiskā kulta izveidei. Tomēr Ļeņina veiksmē vēl nenozīmēja proletariāta uzvaru visā pasaulē. Gluži otrādi, kā teikts Komunistiskā manifesta pirmajā paragrāfā: “Visi vecās Eiropas spēki apvienojušies svētā savienībā, lai izdzītu šo rēgu.” Pēc komunistiskās partijas rašanās, tā tūlīt saskārās ar izdzīvošanas krīzi un baidījās kuru katru brīdi tikt iznīcināta.

⁹ Februāra revolūcija – Krievijas buržuāziskā revolūcija 1917. gada februārī, kura gāza caru.

Pēc Oktobra revolūcijas*¹⁰ krievu komunisti, tā sauktie boļševiki, atnesa cilvēkiem nevis apsolīto mieru un maizi, bet vienu vienīgu neprātīgu slepkavošanu. Karaspēks frontē cieta sakāvi pēc sakāves, bet revolūcija vēl vairāk pasliktināja sabiedrības ekonomisko stāvokli. Rezultātā ļaudis sacēlās. Pilsoņu karš ātri vien pārņēma visu valsti, zemnieki atteicās apgādāt pilsētas ar pārtiku. Plaši nemieri sākās Donas kazaku vidū; viņu cīņa ar Sarkano armiju noveda pie nežēlīgas asinsizliešanas. Barbariskā un zvērīgā slepkavošana, kas norisinājās šajā kaujā, attēlota arī literāros darbos, piemēram, Šolohova romānā “Klusā Dona”, kā arī viņa stāstu krājumā par Donu. Karaspēks bijušā Baltgvardu armijas admirāļa Aleksandra Kolčaka un ģenerāļa Antona Deņikina vadībā vienu brīdi gandrīz gāza krievu komunistisko partiju. Pat kā jaundzimušu politisko spēku komunistisko partiju nepieņēma praktiski neviena nācija, iespējams, tāpēc, ka komunistiskais kults ir pārāk ļauns, lai spētu iekarot ļaužu sirdis.

Ķīnas komunistiskās partijas pieredze līdzinājās krievu komunistiskās partijas pieredzei. Sākot ar “incidentu Maži” un “12. aprīļa slaktiņu”^{*11}, līdz pat piekārtīgai apspiešanai ķīniešu komunistu kontrolētajos rajonos, un, visbeidzot, līdz 25 000 km “garajam maršam” – ĶKP vienmēr atradusies iznīcības draudu priekšā.

Komunistiskā partija jau piedzima ar nodomu iznīcināt Veco pasauli, lai tas maksātu ko maksādams. Tad tā saskārās ar reālu problēmu – kā izdzīvot, kā netikt iznīcinātai. Komunistiskā partija dzīvoja pastāvīgās bailēs par savu bojāeju. Izdzīvošana kļuva par komunistiskā kulta galvenajām rūpēm. Sabrūkot starptautiskajai komunistiskajai savienībai, ĶKP izdzīvošanas krīze kļuva vēl aktuālāka. Sākot ar 1989. gadu, ĶKP bailes par pašas pastardienu kļuvušas vēl reālākas, jo tās sagrāve tuvojās.

¹⁰ Oktobra revolūcija pazīstama arī kā Boļševiku revolūcija. Tā sākās 1917. gada oktobrī Ļeņina vadībā. Revolūcijā tika likvidēti kapitālistu šķiras revolucionāri, kuri gāza caru, tādējādi tika apspiesta buržuāziskā revolūcija Krievijā.

¹¹ Gan “Incidents Maži”, gan “12. aprīļa slaktiņš” ir Guomindana uzbrukums ĶKP. “Incidents Maži” norisinājās 1927. gada 21. maijā Hunaņas provinces Čanša pilsētā. “12. aprīļa slaktiņš” norisinājās 1927. gada 12. aprīlī Šanhajā. Abos gadījumos atsevišķi ĶKP biedri un aktīvisti, kas atbalstīja ĶKP, tika pakļauti uzbrukumiem, arestiem vai slepkavībām.

5. Noderīgākais līdzeklis komunistiskā kulta izdzīvošanai – nežēlīga cīņa

Komunistiskā partija pastāvīgi uzsver, ka tās biedriem jābūt absolūti uzticamiem, akcentē organizētību un dzelzs disciplīnu. Iestājoties ĶKP, obligāti bija jādod zvērests:

“Es, brīvprātīgi stājoties Ķīnas komunistiskās partijas rindās, solos atbalstīt partijas programmu, ievērot tās statūtus, izpildīt partijas biedra pienākumus, īstenot dzīvē partijas lēmumus, stingri ievērot partijas disciplīnu, glabāt partijas noslēpumus, būt uzticīgs partijai, aktīvi darboties, pilnībā ziedot sevi cīņai par komunismu; kad tas nepieciešams, partijas un tautas labā esmu gatavs ziedot visu, solos nekad nenodot partiju.” (Skat. ĶKP statūtu pirmā paragrāfa 6. sadaļu.)

Šo uzticību partijai, kas līdzinās dievināšanai, ĶKP nosauca par “partejiskumu”. Tā pieprasīja, lai partijas biedrs nepieciešamības gadījumā gatavs atmet veselo saprātu un cilvēcības principus, absolūti pakļaujoties partijas un tās līdera gribai. Ja tie gribēs, lai tu dari labu, tad tev jādara labu, ja būs nepieciešams, lai tu darītu sliktu, tad tev jādara sliktu, pretējā gadījumā tu nespēsi sasniegt partijas biedra kritēriju, un tas tiks uzskatīts par vāju “partejiskuma” izpausmi.

Mao Dzeduns sacījis: “Marksisma filozofija – tā ir cīņas filozofija.” Partejiskuma ieaudzināšanā un saglabāšanā ĶKP balstījās uz cikliska rakstura partijas iekšējo cīņu mehānismu. Nepārtrauktos iekšējos un ārējos nežēlīgos cīņos komunistiskā partija, no vienas puses, iznīcināja visu nevēlamo, radot sarkano teroru, no otras puses, nepārtraukti ieviesa kārtību partijas biedru rindās, stingri izturējās pret savas mācības dogmām, audzināja partijas biedru “partejiskumu” un stiprināja partijas organizācijas cīņas sparū. Tas tad arī kļuva par noderīgāko līdzekli komunistiskās partijas pastāvēšanas saglabāšanai.

Mao Dzeduns ĶKP vadoņu vidū ir vislielākais meistars šī noderīgākā “partijas iekšējo cīņu” līdzekļa izmantošanā. Viņa izmantotie cīņas taktikas nelietīgie, zemiskie paņēmieni atklājās jau sen, jau XX gadsimta trīsdesmitajos gados Ķīnas komunistu pārvaldītajos rajonos, tā dēvēto “padomju rajonu” periodā.

1930. gadā padomju rajoniem piederošajā Džjansji provincē Mao uzsāka plaša mēroga revolucionāru teroru, kurš ir pazīstams kā “AB

korpusa likvidēšana”. Tūkstošiem Sarkanās armijas kareivju, komunistiskās partijas un Jaunatnes savienības biedru, kā arī vienkāršo pilsoņu tika nežēlīgi nogalināti. Incidenta iemesls bija Mao despotiskā valdīšana. Pēc tam, kad Mao bija nodibinājis Dzjansji padomju rajonu, viņš tūlīt saskārās ar Sarkanās armijas un partijas organizāciju pretestību Li Venļiņa vadībā Dzjansji dienvidrietumos. Mao nevarēja paciest, ka viņam pašā degungalā atrodas kāds organizēts, viņai ietekmei un varai nepakļāvies spēks. Viņš bez jebkādas nožēlas veica ārkārtas pasākumus, lai apspiestu tos biedrus partijas rindās, kuri tika turēti aizdomās kā citādi domājošie. Lai radītu piemērotu atmosfēru “AB korpusa” iznīcināšanai, viņš nekavējoties ķērās vispirms pie tiem, kas bija viņam uzticīgi, tādējādi no novembra beigām līdz decembra vidum Pirmās frontes Sarkanajā armijā notika “ātra pārformēšana”. Katrā atsevišķā armijas līmenī, divīzijas, pulkus, bataljonus, rotas un vadus ieskaitot, tika izveidotas organizācijas attīrīšanai no kontrrevolucionāriem. Šīs organizācijas biedri arestēja un nogalināja partijas biedrus, kas nāca no bagātām ģimenēm un turīgo zemnieku vidus, kā arī visus neapmierinātos. Nebija pagājis ne mēnesis, kad no 40 tūkstošiem Sarkanās armijas kareivju 4400 tika nosaukti par “AB korpusa” elementiem, un no tiem vairāk nekā desmit par komandieriem (“AB korpusa” komandieriem). Viņi visi tika sodīti ar nāvi.

Pēc tam Mao uzsāka soda ekspedīciju pret citādi domājošiem padomju rajonos. 1930. gada decembrī viņš lika Sarkanās armijas centrālās politiskās pārvaldes galvenajam sekretāram Li Šaodzju, kurš bija arī kontrrevolucionāru likvidēšanas komitejas vadītājs, doties uz Futiaņas rajonu Dzjansji provincē, kur atradās padomju valdības rezidence, un Galvenās frontes komitejas vārdā arestēt vietējās Rīcības komitejas biedrus un astoņus galvenos sarkanās armijas 20. pulka komandierus, kuru vidū bija Duanš Lianbi, Li Baifans u.c. Viņi tika spīdzināti visdažādākajos veidos, viņus piekāva tā, ka “uz miesas vairs nebija ādas”, “roku pirksti bija salauzti, viss ķermenis bija apdedzis un pārklājies strutām, viņi nespēja pat pakustēties”. Kā vēsta tā laika pieraksti, “spīdzināto kliedzieni un raudas satricināja debesis, neapklusināmi skanot ausīs; tika pielietota ārkārtēja necilvēcība un nežēlība”. 8. decembrī Li Baifana, Ma Mina un Džou Miana sievas ieradās uz tikšanos ar saviem vīriem. Arī viņas tika pieskaitītas pie “AB korpusa” locekļiem, tādēļ aizturētas un pakļautas spīdzināšanai – “dedzināja miesu, apdedzināja dzimumorgānus, ar nazi

graizīja krūtis”. Šādu nežēlīgu spīdzināšanu salauzts, Duanş Lianbi paziņoja, ka Li Veņliņš, Džiņ Vaņbans, Liu Di, Džou Miaņš, Ma Mins un citi ir “AB korpusa” vadītāji, ka Sarkanās armijas skolās vēl ir daudzi “AB korpusa” biedri. No 7. decembra līdz 12. decembra vakaram, šajā neilgajā piecu dienu laikā, Li Šaodzju un viņa līdzgaitnieki nežēlīgi iznīcināja kontrrevolucionārus, viņi arestēja vairāk nekā 120 iespējamus “AB korpusa” biedrus, kas tika apsūdzēti vairākos desmitos noziegumu, ar nāvi tika sodīti ap 40 cilvēki. Šī Li Šaodzju un viņa palīgu nežēlīgā soda ekspedīcija turpinājās līdz 1930. gada 12. decembrim, tā satricināja padomju rajonus un izraisīja “Futiaņas notikumus”^{*12} (no grāmatas “Vēsturiskie pētījumi par Mao Dzeduna īstenoto “AB korpusa” likvidēšanu padomju rajonā Džjansji provincē”, ko sarakstījis Gao Hua).

Mao Dzeduns balstījās uz cīņas teoriju un praksi, no padomju rajoniem līdz Jaņņai pakāpeniski panāca un nostiprināja savas absolūtā noteicēja pozīcijas partijā. 1949. gadā, pēc tam, kad komunistiskā partija bija pieņēmusies varenībā, šī cīņa partijas rindās joprojām turpinājās. Piemēram, Lušaņas sanāksmē Mao asi uzbruka Penam Dehuai^{*13} un atbrīvoja viņu no ieņemamā amata. Visi līderi, kas piedalījās šajā sanāksmē, tika aicināti izteikties šajā sakarā, un tie nedaudzie, kuri uzdrīkstējās izteikt savu viedokli vai palikt pie saviem uzskatiem, cits pēc cita tika apzīmogoti par Pena Dehuai antipartejisko grupējumu. Kultūras revolūcijas laikā tīrīšanā tika likvidēti visi vecie centrālās komitejas kadri, bet viņi visi to pazemīgi pieņēma, jo kurš gan būtu uzdrīkstējies iebilst Mao? Partija vienmēr uzsvērusi uzticību sev, uzsvērusi organizētību un dzelzs disciplīnu, absolūtu pakļaušanos vadonim. Šī partijas būtība tika ieaudzināta un norūdīta nepārtrauktas politiskas cīņas procesā.

Bijušais ĶKP līderis Li Lisaņš Kultūras revolūcijas laikā nonāca galīgā bezizejā. Būdams 68 gadus vecs, viņš mēnesī izcieta vidēji 7 “apstrādes”. Ar viņa sievu Li Ša izrēķinājās kā ar spiedi un “padomju

¹² Ar “Futiaņas incidentu” saistīts Liu Di – 20. sarkanās armijas virsnieks, kurš tika apsūdzēts par līdzdalību “AB korpūsā”. Viņš uzsāka sacelšanos Futiaņas pilsētā, ieņēma pilsētu un atbrīvoja vairāk nekā 100 ieslodzītos, kuri tika apsūdzēti par dalību “AB korpūsā”, viņi sauca: “Nost Mao Dzedunu!”

¹³ Pens Dehuai (1898.-1974.) – Ķīnas komunistu ģenerālis un politiskais līderis. Pens bija armijas virspavēlnieks Korejas karā, vicepremjers Valsts Padomē, Politbiroja loceklis un Valsts aizsardzības ministrs no 1954.–1959. Viņš tika atstādināts no amata pēc nesaskaņām ar Mao 1959.gada ĶKP Lušaņas Plēnumā, kad viņš iedrošinājās nepiekrīst Mao kreisajai pieejai.

revizionisti”, tai laikā viņa jau sen atradās cietumā, un vairs par viņu nekas netika dzirdēts. Pats Li Lisaņš, nonācis pilnīgi bezcerīgā stāvoklī, izdarīja pašnāvību, iedzerot lielu miega zāļu devu. Pirms nāves Li Lisaņš uzrakstīja Mao vēstuli, kurā patiešām atspoguļojās “partejiskums”, saskaņā ar kuru partijas biedrs pat nāves priekšā neuzdrošinās atteikties no partijas:

“Priekšsēdētāj,

Esmu nostājies uz pašnāvības ceļa par partijas nodevību, nekas ne-spēj attaisnot manu noziegumu. Vēlos pateikt tikai vienu – es un mana ģimene nekad nav uzturējusi slepenus sakarus ar ārvalstīm, lūdzu Centrālo komiteju veikt pamatīgu pārbaudi un izdarīt secinājumus, balstītus uz reāliem faktiem...

Li Lisaņš,

1967. gada 22. jūnijs.”*¹⁴

Lai gan Mao Dzieduna cīņas teorija pašās beigās noveda Ķīnu galīgā, vēsturē vēl nepieredzētā postā, tomēr šīs “katros septiņos astoņos gados notiekošās” politiskās kustības un cīņa partijas rindās patiešām kļuvušas par mehānismu, kas garantē ĶKP izdzīvošanu. Katra šāda kustība “sakārtoja” aptuveni 5%, bet tā rezultātā atlikušie 95%, tātad vairākums, visi kā viens sāka iet pa partijas nosprausto ceļu, tādējādi partijas pirmorganizācijas saglabāja spēkus un cīņas sparū, un tas, savukārt, deva iespēju nostumt malā tos, kas nevēlējās atteikties no saviem principiem, tā dēvētos “nestabilos” elementus, un uzbrukt jebkuram spēkam, kas uzdrošinājās pretoties. Balstoties uz šo mehānismu, sagrābt varu varēja tikai cilvēki, kuri vislabāk izprata cīņas psiholoģiju partijas rindās, kuriem vislabāk padevās viltīgu un bandītisku paņēmieni pielietošana. Tas nozīmē, ka komunistiskās partijas ļaunuma kulta līderim noteikti jābūt ar bagātu cīņas pieredzi un simtprocentīgu partejiskumu. Šī uz vardarbību un “asiņainām mācībām” balstītā nežēlīgā cīņa “skaloja smadzenes” tiem, kas tajā iesaistījās, un līdztekus tam šis nepārtrauktais cīņas process deva komunistiskajai partijai jaunus spēkus, pastiprināja tās cīņas psiholoģiju, kas garantēja tās izdzīvošanu un to, ka tā nekļūs par cīņas sparū zaudējušu mērenu grupu.

Šis ĶKP pieprasītais partejiskums patiešām ir evolucionējis no pašiem ĶKP ļaunuma kulta būtības dziļumiem. Savu mērķu sasniegšanai

¹⁴ “Li Lisaņš: Cilvēks, par kura dvēseli četras reizes tika noturēts aizlūgums.”

komunistiskā partija apņēmīgi iznīcināja visus tradicionālos principus, bez vilcināšanās izmantojot jebkādus paņēmienus, uzskatot par ienaidnieku ikkatru spēku, kas stājās tai ceļā, jo tai bija svarīgi audzināt savus kadrus tā, lai tie kļūtu par pakļāvīgiem partijas instrumentiem, pilnīgi bezjūtīgiem, bez godprātības un ticības. Šī ĶKP būtība sakņojas tās naidīgajā attieksmē pret cilvēku sabiedrību un tradīcijām, tās pārspīlētajā pašvērtējumā, no kā rodas absolūts egoisms un noniecinošā attieksme pret citu cilvēku dzīvībām. Savu tā saucamo ideālu dēļ komunistiskā partija gatava sagraut visu pasauli, iznīcināt jebkādus atšķirīgus uzskatus. Šādam ķecerīgam kultam noteikti stāsies pretī visi tie, kuriem ir sirdsapziņa, tādēļ nepieciešams atrast līdzekļus, ar kuru palīdzību iznīcināt cilvēka labās domas un viņu sirdsapziņu, tikai tad cilvēki spēs noticēt tās ķecerīgajai mācībai. Tādēļ, lai nodrošinātu savu izdzīvošanu, ĶKP vispirms jāiznīcina cilvēku labās domas un viņu sirdsapziņu, kā arī morāles un tikumības normas, jāpārvērš cilvēki pazemīgos vergos un instrumentos. Vadoties pēc komunistiskās partijas loģikas, partijas dzīve, tās intereses stāv augstāk par visu, augstāk pat par visa partijas biedru kolektīva interesēm, tādēļ katram atsevišķam tās biedram jābūt gatavam vajadzīgajā brīdī upurēt sevi.

Ko tad mēs redzam ĶKP vēsturē? Tādi cilvēki kā Čeņ Dusjiu un Cju Cjiubais, kuri vismaz daļēji saglabājuši tradicionāli inteligento apziņu, tādi kā Hu Jaobans un Džao Dzijans, kuriem rūpēja tautas intereses, vai Džu Žunli, kurš bija vienkārši godīgs ierēdnis un kalpoja cilvēkiem, neatkarīgi no tā, cik liels bijis šo cilvēku ieguldījums partijas labā, neskatoties uz to, ka viņi nebija mantkārīgi un godkārīgi, galu galā viņi visi nespēja izvairīties no tīrīšanas un atstādināšanas vai tika pakļauti partijas disciplīnai un ziedoti partijas interešu labā. Partejskums, kas cīņas procesa gaitā iesūcies viņos līdz kaulu smadzenēm, novedis pie tā, ka bieži vien izšķirošā momentā viņi piekrituši kompromisam, visu pieņēmuši klusējot. Tā kā viņu zemapziņā vissvarīgākā loma piešķirta partijas izdzīvošanai, viņiem vienkāršāk šķita ziedot sevi, pat savu acu gaismu, redzot ļauno spēku nelikumības partijas rindās, viņi tik un tā neuzdrīkstējās pieļaut, lai viņu vēl saglabājusies labestīgā daba ietekmētu partijas izdzīvošanu. Tas patiešām ir komunistiskās partijas cīņas mehānisma darbības rezultāts, kas labus cilvēkus pārvērš par instrumentiem savām vajadzībām. Ar partejskuma palīdzību tā maksimāli ierobežo un pat

iznīcina cilvēka sirdsapziņu. Neskaitāmas ĶKP “cīņas līnijas” gāzušas vairāk nekā 10 augsta līmeņa partijas līderus vai pat izraudzītos viņu pēctečus, neviens partijas līderis nav ņēmis labu galu. Lai arī Mao Dzeduns kā imperators valdīja 43 gadus, taču viņa ķermenī vēl nebija paspējis atdzist, kad viņa gados vecā sieva un brāļa dēls jau tika iemesti cietumā, un visa partija priecīgi klaigāja, ka tā ir dižena maoisma uzvara. Vai tā ir komēdija vai farss?

Pēc tam, kad ĶKP bija sagrābusi varu, ne mirkli nepierima politiskās kustības, cīņas norisinājās gan partijas rindās, gan ārpus tām. Tā notika Mao Dzeduna laikā un arī pēc “atklātības reformām” nekas nemainījās. Tikai XX gadsimta astoņdesmitajos gados cilvēku domāšana kļuva nedaudz brīvāka. ĶKP, īstenojot politiku “pretošanās buržuāziskajai liberalizācijai”, izvirzīja “četrus fundamentālus principus”¹⁵, jo ĶKP nepieciešama absolūta līdera vara. Studentu miermīlīgās demokrātijas prasība 1989. gadā tika noslīcināta asinīs, jo ĶKP nespēj samierināties ar demokrātiskām vēsmām. XX gadsimta deviņdesmitajos gados parādījās Faluņgun skolnieki ar savu ticību Īstenībai, Labestībai, Pacietībai, taču pret viņiem tika vērstas iznīcinošas represijas. Šī vajāšana sākās 1999. gadā un turpinās vēl aizvien. Tas viss notiek tādēļ, ka ĶKP necieš cilvēka dabas un labo domu izpausmes. Tai noteikti nepieciešams pielietot vardarbību, lai iznīcinātu labestīgo dabu, kas nāk no cilvēka sirds, tikai tad ĶKP var būt droša par savu varu. Ieejot XXI gadsimtā, internets apvienojis visu pasauli, taču vienīgi ĶKP tērē milzīgus līdzekļus, lai uzstādītu interneta blokādes sistēmas un izliktu lamatas brīvi domājošiem, jo ĶKP sevišķi baidās, ka cilvēki varētu brīvi piekļūt informācijai.

6. ĶKP ļaunuma kulta deģenerācija

ĶKP ļaunuma kults savas būtības dziļumos nepieņem Debesu princips un iznīcina cilvēka dabu, tā pamatā ir augstprātība, iedomība, absolūts egoisms un visatļautība. Lai gan praksē tā nepārtraukti pastrādājusi noziegumus, pazudinot valsti un tautu, tomēr tā nekad nav atzinusi šos savus noziegumus, tā nekad nepieļaus, ka ļaudis skaidri ierauga tās īsto dabu. No otras puses, partija nekad nav pievērsusi nopietnu vērību tam, ka tā bieži vien mainījusi lozungus un izkārtnes, jo tas viss, no ĶKP

¹⁵ Šie četri principi: sociālisma ceļš, proletariāta diktatūra, partijas virsvadība, marksisma-lenīnisma un Mao Dzeduna ideoloģija.

viedokļa raugoties, ir vienkārši metode. Ja vien no tā tiek labums tādām diženam mērķim kā ĶKP izdzīvošana, tad tā gatava uz visu, jo tādas lietas kā morāle un taisnīgums nav ĶKP uzmanības vērtas.

Šis jaunais kults ar savu globālo ietekmi uz visām Ķīnas valsts institūcijām un sabiedrības struktūrām neizbēgami virzās pretim kraham. Lielās varas koncentrācijas dēļ sabiedrības viedoklis tika apklusināts un visi iespējamie kontroles mehānismi iznīcināti, kas noveda pie tā, ka vairs nepalika neviens spēks, kas spētu apturēt ĶKP virzību uz korupciju un sabrukumu.

Šodienas ĶKP ir degradējusies jau līdz tādai pakāpei, ka kļuvusi par “viskorumpētāko un mantkārīgāko partiju” pasaulē. Pēc oficiāliem Ķīnas statistikas datiem, visā Ķīnā ir 20 miljoni partijas un valdības ierēdņu, no kuriem 20 gadu laikā jau 8 miljoni atzīti par vainīgiem korupcijā un pēc ĶKP un valdības likumiem tikuši pakļauti disciplināram vai kriminālsodam. Ja pieskaita neatklātos korumpētos ierēdņus, tad patiesais korumpēto partijas un valdības ierēdņu skaits pārsniedzis jau divas trešdaļas, turklāt tikai neliela daļa noziedzumu ir izmeklēti un atklāti.

Savu materiālo interešu nodrošināšana ar korupcijas un izspiešanas palīdzību šodien ir kļuvusi par viskoncentrētāko spēku ĶKP saliedēšanai. Mantkārīgajiem un korumpētajiem ierēdņiem labi zināms: ja nebūtu ĶKP, tad viņiem arī nebūtu iespējas iedzīvoties, ja ĶKP kritīs, tad viņiem tiks atņemta ne tikai vara un amati, bet, pilnīgi iespējams, draudēs reāla atmaksa. Romānā “Debesu dusmas”, kurā atmaskotas ĶKP ierēdņu aizkulišu attiecības, tā autors Čeņ Fans ar ĶKP pilsētas komitejas sekretāra vietnieka Hao Sjanšou muti izpauž milzīgu partijas noslēpumu: “Korupcija ļaus vēl vairāk nostiprināties mūsu politiskajam spēkam.”

Vienkāršajiem ļaudīm viss skaidri redzams: “Ja vērsīsies pret korupciju, tas iznīcinās partiju, ja nevērsīsies pret korupciju, tas iznīcinās valsti.” Bet ĶKP nevar cīnīties ar korupciju, jo tas apdraud tās pastāvēšanu. Tā dara to tikai ārkārtas gadījumā – skata pēc nogalina dažus korumpētus elementus, tādējādi uz dažu dzīvību rēķina vēl uz dažiem gadiem pagarinādama savu eksistenci. Šodien ĶKP ļaunuma kulta vienīgie mērķi ir varas noturēšana un izvairīšanās no partijas bojāejas.

Šodienas Ķīnā morāles un ētikas normas ir smagi cietušas. Zemas kvalitātes ražojumi, prostitūcija, narkomānija, ierēdņu sadarbība ar ban-

dītiem, organizēti mafijas grupējumi, azartspēles, kukuļņemšana, korupcija un tamlīdzīgas sabiedrībai bīstamas izpausmes izplatās milzu ātrumā. Komunistiskā partija lielā mērā to visu pieļauj, turklāt augsti stāvoši ierēdņi ir tā visa aizkulišu aizgādņi, kas ievāc naudu par drošības garantēšanu. Cai Šaočjins, kurš specializējies mafijas un noziedzīgo grupējumu pētījumu jomā un strādā specializētā institūtā Naņdzjinas pilsētā, uzskata, ka Ķīnā varētu būt aptuveni miljons organizēto noziedzīgo grupējumu locekļu. Katrs sindikāts ir saistīts ar valdības locekļiem, tiesnešiem, miliciju un citiem korumpētiem partijas darbiniekiem, kas stāv aiz tiem.

ĶKP baidās, ka cilvēkos varētu rasties viņu dabas dotās labestīgās domas, tādēļ neuzdrīkstas pieļaut ticības brīvību. ĶKP visiem iespējamem līdzekļiem nežēlīgi represē labus, ticīgus cilvēkus, tādus kā Faluņgun skolnieki, kas tiecas uz Īstenību, Labestību, Pacietību, un pagrīdes kristiešu baznīcas locekļi, kuri tic Jēzum Kristum un Dievam. ĶKP baidās, ka demokrātija var darīt galu tās vienpartejiskajai valdīšanai, tādēļ arī neuzdrošinās dot cilvēkiem politisku brīvību. Tā mērķtiecīgi darbojas, ieslogot cietumos neatkarīgos liberāļus un aktīvus cilvēktiesību aizstāvjus. Taču ĶKP ir devusi ķīniešiem cita veida brīvību – ja vien tu nejaucies politikā, neesi pret partijas valdīšanu, tad vari ļaut vaļu jebkādam tieksmēm, vari pat pastrādāt ļaundarības un rīkoties neētiski. Tā ĶKP virzās arvien tuvāk savai bojāejai, un labajiem cilvēkiem sāp sirds, ka ķīniešu sabiedrības morāles normas slīd arvien zemāk.

“Noslēdza durvis uz Debesu paradīzi, atvēra durvis uz elli” – šis teiciens patiešām lieliski izsaka to, kā ĶKP ļaunuma kults pazudina mūsdienu ķīniešu sabiedrību.

7. Dažas pārdomas par ĶKP ļauno valdījumu

7.1. Kas ir komunistiskā partija?

Šķiet, ka jautājums ir pavisam vienkāršs, tomēr vienkārši uz to atbildēt nav iespējams. Politiskās partijas veidolā, izliekoties, ka “kalpo sabiedrībai”, tā pratusi maldināt neskaitāmus cilvēkus. Tomēr komunistiskā partija nav politiska partija šā vārda parastajā nozīmē – tā ir ar ļauno garu apsēsts ķecerīgs ļaunais kults, kas kaitē cilvēkiem. Komunistiskā partija ir tāda kā dzīva radība: tās ķermenis ir partijas organizācijas, kas ir ļaunuma kulta izpausmes cilvēku pasaulē. Tas, kas no savas būtības dzīlēm

vada komunistisko partiju, ir šis ļaunais gars, kurš sākotnēji iemiesojās tajā. Tas tad arī nosaka partijas ķecerīgā kulta ļauno būtību.

Komunistiskās partijas vadoņi, lai arī bija kulta līderi, tomēr patiesībā bija tikai ļaunā gara un partijas sludinātāji un kalpi. Kad viņu nodomi un mērķi sakrita ar partijas līniju un kad to varēja izmantot partijas labā, tad viņi tika izvēlēti par vadoņiem. Taču kad viņi vairs neapmierināja partijas prasības, tad tika nežēlīgi gāzti. Partijas cīņas mehānisms garantē, ka tikai visviltīgākais, visļaunākais un visnežēlīgākais spēs noturēties komunistiskās partijas līdera pozīcijās. ĶKP vēsturē no vairāk nekā desmit partijas vadoņiem nevienam nebija viegli nokāpt no skatuves, kas arī izskaidro šo jautājumu. Patiesībā visaugstākajiem partijas vadītājiem iespējas bija visai ierobežotas, viņi varēja vai nu aiziet no šīs partijas, atstājot vēsturei savu labo vārdu, piemēram, kā to izdarīja Gorbačovs, vai arī ļaut, lai ĶKP tos aprij, kā tā izrīkojusies ar citiem ģenerāļsekretāriem.

Cilvēki ir komunistiskās partija paverdzināšanas un apspiešanas objekts. Komunistiskās partijas pārvaldītajā jomā cilvēkam nav tiesību atteikt komunistiskajai partijai. Viņi spiesti pieņemt partijas valdīšanu, un viņiem ir pienākums atbalstīt partiju. Viņi spiesti arī pieņemt ķecerīgā kulta smadzeņu skalošanu, jo pretējā gadījumā komunistiskā partija viņiem draud ar nežēlīgu izrēķināšanos. Komunistiskā partija Ķīnā liek visai nācijai ticēt šim ķecerīgajam kultam un uzturēt to. Šodien pasaulē tas ir liels retums, varētu pat teikt, vienīgais gadījums pasaulē.

Partijas biedri tiek izmantoti, lai piepildītu komunistiskās partijas ķermeņi ar cilvēkiem. Daudzi no šiem cilvēkiem ir ļoti godīgi un labestīgi, ar savu izturēšanos pat iemantojuši sabiedrībā autoritāti. Komunistiskā partija ļoti vēlas, lai tās rindās iestātos tieši šādi cilvēki, jo tad tā var izmantot savā labā viņu autoritāti un spējas. Ir arī tāda ļaužu kategorija, kas pieliek daudz pūļu, lai iestātos partijā, tādējādi palīdzot šim ļaunajam kultam. Šo ļaužu patiesais mērķis ir kļūt par ierēdņiem un iekļūt sabiedrības augstākajos slāņos. Ir vēl tādi, kas vēlas iestāties partijā, jo grib dzīvē kaut ko sasniegt, bet saprot, ka viņu izaugsmes iespējas ir atkarīgas no iestāšanās partijā. Daudzi ir iestājušies partijā, jo vēlējušies saņemt dzīvokli vai uzlabot dzīves apstākļus. Tādējādi desmitiem miljonu partijas biedru vidū ir gan labi ļaudis, gan slikti. Tomēr neatkarīgi no tā, kāda iemesla dēļ cilvēks iestāties partijā, vai viņš to darījis no brīvas gribas vai ne, ja vien esi zvērējis partijas karoga priekšā, tas nozīmē, ka

pēc paša gribas esi ziedojis sevi partijai. No šī brīža politiskā apmācība, organizatoriskā darbība – tas viss ir nepārtraukts smadzeņu skalošanas process, kas turpinās tik ilgi, līdz vairumam ļaužu vairs nav savu personīgo uzskatu, līdz partijas “novienādotā domāšana” viņus ir pilnībā pārņēmusi, līdz viņi nonākuši ļaunā gara galvenā ķermeņa pilnīgā kontrolē. Šādu cilvēku funkcionēšanu partijas rindās var salīdzināt ar šūnām cilvēka ķermenī, kurām jāfunkcionē nepārtraukti, lai nodrošinātu visa ķermeņa dzīvotspēju, neskatoties uz to, ka šie ļaudis paši ir partijas paverdzinātās sabiedrības daļa. Vēl skumjāk ir tas, ka pēc tam, kad galva būs apjozta ar “partejiskuma” stīpu, to būs ļoti grūti noņemt. Tiklīdz kādā izpaudīsies cilvēciskā daba, pilnīgi noteikti viņš tiks pakļauts “tīrīšanai” un represijām. Nevar izstāties no partijas pēc paša vēlēšanās, jo tevi tūlīt var pasludināt par valsts nodevēju, jo komunistiskās partijas ķecerīgais kults ļauj tikai iestāties partijā, bet izstāties no tās nevienam nav atļauts. Tādēļ partijas biedros bieži vien izpaužas divkosīga daba: viena – “partejiskums” partijas sanāksmēs, otra – cilvēciskums ikdienas dzīvē.

Partijas kadri ir tie, kuriem pieder vara partijas biedru vidū. Lai gan noteiktā laikā, atsevišķos gadījumos, noteiktos apstākļos viņi var izdarīt izvēli starp labo un ļauno un pieņemt patstāvīgus lēmumus, tomēr visumā viņi var vien rīkoties saskaņā ar partijas gribu, tā teikt “visa partija pakļaujas centrālajai komitejai”. Partijas kadri dažādos līmeņos ir partijas galvenais spēks, bet viņiem ir iedalīta tikai partijas instrumentu loma. Daudzkārtējās politiskās kustībās šie cilvēki tikuši gan izmantoti, gan vajāti. Aiz tā visa stāv kritērijs, pēc kura nosaka, vai tu patiešām esi kulta vadoņa īstens sekotājs, vai esi uzticams un pārliecināts.

7.2. Kādēļ cilvēki neapzinās?

ĶKP valda Ķīnā vairāk nekā 50 gadus, visapkārt sējot ļaunumu. Kādēļ gan ķīniešu tautai pietrūkst šī ļaunuma kulta būtības izpratnes? Vai tad ķīnieši ir muļķi? Nē. Ķīnieši ir viena no pasaules viedākajām nācijām, turklāt šai tautai ir vairāk nekā piecu tūkstošu gadu senas tradīcijas. Tomēr ķīnieši līdz pat šim brīdim joprojām dzīvo komunistiskās partijas kundzības varā un neuzdrīkstas izteikt tai savu neapmierinātību. Tas ir tādēļ, ka komunistiskās partijas ļaunais gars caurstrāvojis ķīniešu domāšanu.

Mēģināsim iedomāties, kā būtu, ja ķīnieši baudītu vārda brīvību un varētu atklāti apspriest komunistiskās partijas nopelnus un trūkumus. Ir pilnīgi skaidrs, ka gudrie ķīnieši jau sen būtu atpazinuši partijas ļauno būtību un atbrīvojušies no šī ķecerīgā kulta. Diemžēl vairāk nekā piecdesmit gadus atrodies ĶKP varā, ķīnieši ir zaudējuši vārda un domu brīvību. Ultralabējie inteliģences pārstāvji 1957. gadā tika vajāti, lai ar varu aizspiestu viņiem mutes un kontrolētu apziņu. Šādā beztiesīgā sabiedrībā lielākajai daļai jaunatnes, kas Kultūras revolūcijas laikā no sirds studēja Marksa un Engelsa darbus, tika inkriminēts noziegums – “antepartejiskas kliķes izveidošana”, un tā tika pakļauta represijām. Nevarēja būt ne runas par to, ka tiktu apspriests, vai komunistiskā partija ir pareiza vai nepareiza.

Komunistiskā partija ir ķecerīgs kulta, bet ļoti daudzi ķīnieši pat neuzdrošinās iedomāties to tā nosaukt. Bet, ja vienreiz šāda doma ir izteikta, tad Ķīnā dzīvojošiem droši vien nebūs grūti no pašu un viņu draugu piedzīvotā atrast tam pietiekamus argumentus.

Cilvēkiem ne vien bija liegta domu brīvība, viņi tika piepildīti ar komunistisko mācību un partijas kultūru. Tādējādi cilvēki dzirdēja tikai komunistiskās partijas nopelnu slavināšanu. Diemžēl cilvēku galvās, izņemot komunistisko partiju, nekā cita vairs nebija. Piemēram, studentu apspiešanas laikā, kad Tiananmeņ laukumā atskanēja šāvieni, vairums ļaužu instinktīvi metās paslēpties krūmos. Kad situācija nedaudz norima, viņi visi kā viens iznāca no savām paslēptuvēm un skaļi dziedāja Internacionāli, viņi drosmīgi iznāca priekšplānā. Šie laudis, kas bija drosmīgi, vaļsirdīgi, pelnījuši cieņu, – kādēļ gan, saskaroties ar tik nežēlīgu izturēšanos no komunistiskās partijas puses, viņi tai par godu dziedāja Internacionāli? Izskaidrojums ir pavisam vienkāršs: viņi saņēmuši partijas kultūras audzināšanu, komunistiskās partijas ietekmē šiem nožēlojamiem zināmas ir tikai komunisma idejas. Izņemot Internacionāli un citas partiju slavinošas dziesmas, viņiem nebija nekā cita, ko nodziedāt.

7.3. Kur ir izeja?

ĶKP virzās pretī savai bojāejai. Bēdīgi ir tas, ka pirms savas sagrauves tā visiem spēkiem cenšas sasaitīt savu likteni ar ķīniešu tautu.

ĶKP lēnām dziest, un ir acīmredzams, ka arī tās spēki pamazām izsīkst, arvien mazāka un mazāka ir tās ietekme uz ļaužu prātiem. Šodien,

kad televīzija un internets ir jo plaši izplatīts, ĶKP ir ļoti grūti kontrolēt informāciju, kā arī bloķēt domu izpausmes. Tā kā korumpētie ierēdņi arvien vairāk aplaupa un apspiež tautu, cilvēki pamazām sāk atbrīvoties no savām ar komunistisko partiju saistītajām ilūzijām, daudzi uzsākuši cīņu par savām tiesībām. Represējot Faluņgun, ĶKP ne vien neizdevās pārņemt kontroli pār apziņu, gluži otrādi, tā novājinājusi savus spēkus un atklājusies visā nežēlībā. Šādos apstākļos cilvēkiem radusies iespēja pārskatīt savu attieksmi pret ĶKP, ķīniešu tauta var pilnībā atbrīvoties no komunistiskās partijas ļaunā gara ideoloģiskās kontroles un tā ietekmes.

Ķīniešiem, kas vairāk nekā 50 gadus nodzīvojuši ĶKP jūgā, vajadzīga ne jau revolūcija ar spēka pielietošanu, bet viņu dvēseļu glābšana. Tomēr ķīniešiem jāglābjas pašiem – tikai tad tas sasniedzams. Pirmais solis uz glābiņu – izprast komunistiskās partijas ļaunuma kulta būtību.

Pienāks diena, kad ļaudis noraidīs partijas organizatoriskās struktūras, kas ir pieķērušās valsts pārvaldes sistēmai. Tas ļaus brīvi darboties sociālām sistēmām, kuras atbalsta sabiedrības lielākā daļa. Kad tiks samazināts diktatorisko partijas organizāciju skaits, tad arī valdības darba efektivitāte celsies. Šī diena vairs nav aiz kalniem. Patiesībā, doma par to, ka partija no valdības izskaužama, ir jau apjausta. Reformatori partijas rindās ar savu kustību “partijas nodalīšana no valdības” mēģināja to realizēt jau XX gadsimta astoņdesmitajos gados. Tomēr, ja apziņā nav likvidēta “partijas absolūtā līderpozīcija”, tad prakse pierāda, ka šīs reformas nevar tikt īstenotas.

Partijas kultūra ir tā vide, kas nepieciešama šī komunistiskās partijas ļaunuma kulta izdzīvošanai. Iznīcināt partijas kontroli pār ļaužu prātiem var būt vēl grūtāk, nekā iznīcināt tās kontroli pār valsts institūcijām, tomēr tas ir vienīgais pareizais ceļš, pa kuru ejot, var pašā saknē iznīcināt komunistiskās partijas ļaunuma kultu. Tikai ķīniešiem pašiem iespējams to paveikt. Kad viņu domāšana atkal kļūs tāda, kāda tā reiz sākotnēji jau bijusi, – ar dabu saistīta, kad viņu cilvēciskā būtība atgriezīsies pie dzīvības pirmsākuma, pie patiesības, tikai tad reāli būs iespējams atjaunot sabiedrības morāli un pāriet pie normālas, nekomunistiskas sabiedrības. Līdzeklis šīs apsēstības iznīcināšanai ir iepazīt šī ļaunā gara būtību un tā kaitīgo ietekmi, izskaust to no apziņas, lai tam vairs nebūtu vietas, kur paslēpties. Komunistiskā partija visvairāk vēlējas velti kontrolei pār apziņu, jo komunistiskā partija ir tieši apziņas forma. Kad ķīnieši pilnībā,

no visas sirds noliegs komunistiskās partijas ķecerīgās mācības izkropļotos principus, aktīvi iznīcinās partijas kultūru un to vispārējo ietekmi, kādu uz viņu dzīvi un uzskatiem atstāj šī ķecerīgā mācība, komunistiskā partija, būdama apziņas forma, ies bojā. ĶKP sabruks, tiklīdz ļaudis paši sāks sevi glābt.

Parasti valstīs, kurās pie varas ir komunistiskā partija, valda nabadzība, totalitārisms un vajāšanas. Tādu valstu jau palicis pavisam maz – Ķīna, Ziemeļkoreja, Vjetnama un Kuba. Šo valstu ir maz, un to dienas ir skaitītas.

Ja, balstoties uz ķīniešu gudrību, ķīniešu nācijas vēsturiskā spožuma un slavas iedvesmota, Ķīna atbrīvosies no komunistiskās partijas ļaunā gara, tā kļūs par sabiedrību ar cerību pilnu nākotni.

Noslēgums

Komunistiskā partija pati jau vairs netic komunismam, tās dvēsele jau ir mirusi, taču tās ēna vēl nav izzudusi. ĶKP mantojusi komunistiskās partijas “ādu”, tā joprojām parāda šī ļaunuma kulta raksturu – augstprātību, godkārtību, egoismu un visatļautību. Šajā ķecerīgajā ĶKP kultā komunistiskā partija noliedz Debesu principus un iznīcina cilvēka dabu, šī viņas būtība tiek nepārtraukti pārmantota un nespēj mainīties.

Šodien ĶKP turpina valdīt Ķīnā, izmantojot daudzu gadu gaitā iekrāto cīņas metožu pieredzi, slepeno organizāciju un “partijas ļaunā gara” kontroli, kā arī ļauno propagandu, kas funkcionē kā valsts reliģija. Apkojot visas sešas iepriekšminētās komunistiskās partijas ķecerīgā kulta iezīmes, ir redzams, ka tagadējā ĶKP nespēj cilvēkiem neko labu, tikai nodara ļaunu.

Šis komunistiskās partijas ļaunuma kulta arvien vairāk tuvojas savam sabrukumam, tā korumpētības un deģenerēšanās ātrums strauji pieaug. Bet pats briesmīgākais ir tas, ka šis ļaunuma kulta, pats negribēdams iet bojā, visiem spēkiem cenšas novilkt ķīniešu sabiedrību sev līdzī korupcijas un deģenerācijas bezdibēnī.

Ķīniešiem nepieciešams pašiem sevi glābt, nepieciešams pārdomāt un nepieciešams atbrīvoties no komunistiskās partijas.

9. DAĻA

ĶĪNAS KOMUNISTISKĀS PARTIJAS NOZIEDZĪGĀ BŪTĪBA

Priekšvārds

Gadu simtu ilgajā savas pastāvēšanas laikā komunistiskā kustība nesusi cilvēcei vien karus, nežēlību un tirāniju. Līdz ar Padomju Savienības un Austrumeiropas komunistisko partiju sabrukšanu šī absurdā un postošā drāma pagājušā gadsimta beigās beidzot nonāca līdz finālam. Nav neviena cilvēka, no vienkārša pilsoņa līdz partijas ģenerālsekretāram, kurš vēl ticētu komunisma mītam.

Tā kā komunistiskā režīma rašanos nav noteicis Dieva mandāts*¹, tas nav radies arī demokrātisku vēlēšanu rezultātā, un cerības uz tā izdzīvošanu šodien ir pilnīgi sagruvušas, tā valdīšanas likumīgums rada šaubas it visiem.

ĶKP joprojām pretojas, tā nevēlas, pakļaujoties vēstures gaitai, atstāt avanscēnu. Gluži pretēji, tā pielieto visus politiskajās kampaņās iekrātos banālos un nežēlīgos paņēmienus mēģinājumā atjaunot neganto cīņu par savu leģitimitāti un reanimēt savas agonizējošās tiesības.

ĶKP reformu un atklātības politika vien slēpj bezcerīgu mērķi saglabāt savas grupas intereses un totalitāru varu. Ķīnas ekonomiskie panākumi pēdējo divdesmit gadu laikā, kas panākti ar stingriem ierobežojumiem un ķīniešu tautas smago darbu, nav piespieduši ĶKP nolikt malā savu miesnieka nazi. Gluži otrādi, ĶKP ir piesavinājusies šos sasniegumus, lai apstiprinātu savu kundzību, tādējādi padarot savu visnotaļ bez-

¹ Konfūcisma tradicionālā ideja – imperatori un citi valdītāji pārvalda ar Debesu mandātu.

Lai iegūtu šādu varu, nepieciešams, lai šim cilvēkam piemistu morālā stāja, atbilstoša šai visaugstākajai atbildībai. Līdzīgi izteicieni sastopami Mendzi darbos. Dzejoli “Kas monarham sniedz varu?”, kad tiek jautāts, kas dāvājis zemi un varu Šuņ imperatoram, Mendzi atbild: “Viss nāk no Debesīm.” Dievišķās valdīšanas ideja pausta arī kristietības tradīcijās. Bībelē rakstīts: “Ikviens lai ir paklausīgs varām, kas valda. Jo nav valsts varas, kā vien no Dieva, un tās, kas ir, ir Dieva ieceltas.” (Vēstījums romiešiem, 13:1).

principu uzvedību vēl ļaunprātīgāku un vēl melīgāku. Visbriesmīgākais ir tas, ka ĶKP dara visu, lai sagrautu visas nācijas morāles pamatus, cenšoties pārvērst ikkatru ķīnieti par lielāku vai mazāku noziedznieku, lai radītu labvēlīgu vidi, kurā ĶKP “virzība uz priekšu vienā solī ar laiku” varētu izdzīvot.

Šajā vēsturiskajā brīdī mums visiem ir ārkārtīgi svarīgi izprast, ka ĶKP rīkojas kā neliešu banda, atmaskot tās ļaunprātīgo būtību, lai ķīniešu tauta varētu nodrošināt sev ilgstošu stabilitāti un mieru, pēc iespējas ātrāk ieietu ērā, kurā vairs nav ĶKP, un sāktu celt jaunu, skaistu nākotni.

1. Komunistiskās partijas noziedzīgā būtība nekad nav mainījusies

1.1. Kā labad tika veiktas komunistiskās partijas reformas?

Visā vēstures gaitā katrā krīzes situācijā ĶKP centusies nodemonstrēt vēlmi kaut ko mainīt uz labu, ar ko ik reizi atkal maldinājusi cilvēkus. Visas šīs ilūzijas pamazām izgaisa cita pēc citas. Tagad ĶKP mēģinājumā gūt īslaicīgu labumu rīkojas tāpat kā senāk, tā cenšas radīt ekonomiska uzplaukuma iespaidu, lai kārtējo reizi liktu noticēt ilūzijai par ĶKP. Tomēr fundamentālu interešu konflikts starp ĶKP un visu nāciju liecina par to, ka uzplaukums nevilksies ilgi. Apsolītajai reformai ir viens mērķis – paildzināt ĶKP kundzību. Taču tā ir gluži ačgārņa reforma – izmaiņas ir tikai virspusējas, tās nav būtiskas. Šajā “šķībajā” attīstībā birst sociālā krīze. Kad tā izraisīsies, kārtējo reizi cietīs valsts un visa tauta.

Līdz ar valdības līderu nomaiņu jaunajai ĶKP vadītāju paaudzei, kurai nav komunistisko, revolucionāro nopelnu, kļūst arvien grūtāk saglabāt prestižu un iegūt tautas uzticību, lai pārvaldītu nāciju. Nonākot krīzes stāvoklī, kad tiek apšaubīta tās pastāvēšanas likumība, jo tālāk, jo skaidrāk redzams, ka ĶKP interešu aizstāvība ir vienīgā garantija katra atsevišķa partijas biedra personisko interešu saglabāšanai. Partijas būtība ir egoistiska. Tā nepazīst nekādus ierobežojumus. Cerēt, ka šāda partija varētu ziedot sevi valsts attīstībai, ir kārtējā ilūzija.

Palūkosimies, kas rakstīts ĶKP oficiālā laikraksta “Žeņmiņ Žibao” 2004. gada 12. jūlija numura pirmajā lappusē: “Vēsturiskā dialektika mācījusi ĶKP biedriem sekojošo: ja kas jāmaina, tam jātiek izmainītam,

citādi radīsies zaudējumi; ja kas nav jāmaina, tam jāpaliek nemainīgam, citādi tas novedīs pie pašznīcināšanās.”

Kas tad ir tas, kas nav jāmaina? “Žeņmiņ Žibao” paskaidro: “Partijas vadošajai līnijai – šim “vienam centram ar diviem atbalsta punktiem” veselu gadsimtu jāpaliek nesatricināmam.”*²

Nav teikts, ka cilvēki labi izprot, ko nozīmē “viens centrs” un “divi atbalsta punkti”, tomēr visi saprot, ka partija ar maniakālu neatlaidību aizstāv savas kolektīvās intereses, un diktatūra nekad nemainīsies. Komunisms uzvarēts visā pasaulē, tas lemts bojāejai. Tā notiek vienmēr – jo postošāks kaut kas kļūst, jo vēl graujošāk tas izpaužas savā agonijā. Iesaistīties dialogā ar ĶKP par demokrātisku pārveidojumu tēmu ir tas pats, kas lūgt, lai tīģeris pats atdod savu ādu.

1.2. “Kā Ķīnai dzīvot bez komunistiskās partijas?”

Laikā, kad ĶKP virzās arvien tuvāk pilnīgam sabrukumam, tauta ir pēkšņi atklājusi, ka ĶKP ļaunais gars ar savām mūžīgi mainīgajām noziedzīgajām metodēm iepotējis ļaunuma elementus visos cilvēku dzīves aspektos.

Cik gan daudziem ķīniešiem, rūgti raudot mirušā Mao portreta priekšā, dvēseli plosījies jautājums: “Kā lai Ķīna dzīvo bez priekšsēdētāja Mao?” Likteņa ironija: pēc 20 gadiem, kad pasaule sāka uzdot sev jautājumu, cik tiesīga ir komunistiskā partija, ĶKP ar jaunu propagandas vilni piespieda ķīniešus atkal uzdot jautājumu: “Kā lai Ķīna dzīvo bez komunistiskās partijas?”

Patiesībā visuresošā ĶKP kontrole ir uzspiedusi nokaitētu zīmogu mūsu kultūrai un apziņai, pat kritērijus ĶKP vērtējumam mums devusi pati partija. Ja agrāk ĶKP kontrolēja cilvēkus, iepotējot viņos savus elementus, tad tagad tā ievāc ražu no tā, kas ticis iesēts, jo viss, kas iedēstīts ļaužu prātos, jau ir pārstrādāts un uzsūkts ar katru ķermeņa šūniņu. Cilvēki domā, vadoties pēc ĶKP loģikas, pat iedomājas sevi ĶKP vietā, lai atšķirtu labo no ļaunā. Kas attiecas uz asiņaino slaktiņu Tiananmen laukumā 1989. gada 4. jūnijā, kad ĶKP nogalināja protestējošos studentus, daži izsakās tā: “Ja es būtu Dena Sjaopina vietā, arī es būtu izmantojis

² Centrs ir atkarīgs no ekonomiskās attīstības, bet divi balsta punkti: četru pamatprincipu atbalsts (sociālisma ceļš, proletariāta diktatūra, ĶKP valdība un marksisma-ļeņinisma-maoisma ideoloģija) un reformu politikas un atklātības turpināšana.

tankus, lai apspiestu protestētājus.” Laikā, kad tiek vajāts Faluņgun, daži saka: “Ja es būtu Dzjana Dzemiņa vietā, es arī iznīcinātu Faluņgun.” Kas attiecas uz vārda brīvības aizliegumu, tad daži uzskata: “Ja es būtu komunistiskās partijas vietā, tad rīkotos tāpat.” Ir zudis tainīgums un sirdsapziņa, palikusi vairs tikai komunistiskās partijas loģika. Tas ir ĶKP pielietoto viltīgo un ārkārtīgi brutālo metožu rezultāts. Kamēr vien cilvēku prātos saglabāsies ĶKP iepotētā garīgā inde, tikmēr tā spēs iegūt enerģiju savas noziedzīgās dzīvības uzturēšanai.

“Kā lai Ķīna dzīvo bez komunistiskās partijas?” Tieši šāds domāšanas veids pilnīgi sakrīt ar ĶKP vēlmi valdīt pār cilvēkiem, kuri spriež atbilstoši tās loģikai.

Ķīnas tauta jau vairāk nekā 5000 gadus izdzīvojuši bez ĶKP. Pasaulē vēl nav bijis tādas valsts, kuras attīstība būtu apstājusies līdz ar kāda režīma krišanu, lai kāds tas arī būtu. Tomēr pēc desmitiem gadu ilgās ĶKP valdīšanas cilvēki vairs nespēj to skaidri izprast. Pastiprinātā propaganda novedusi pie tā, ka ļaudis domā par komunistisko partiju kā par savu miesīgu māti. Visuresošā ĶKP politika novedusi ļaudis pie tā, ka tiem vairs nav spēka sākt jaunu dzīvi bez ĶKP.

Bez Mao Dzeduna Ķīna nebeidza pastāvēt. Vai tā aizies bojā bez ĶKP?

1.3. Kāds ir īstais haosa iemesls?

Daudzi cilvēki pazīst ĶKP īsto seju, spēj pareizi novērtēt ĶKP nodevīgo dabu un izjūt riebumu pret tās mūžīgo cīņu un meliem. Tomēr tajā pašā laikā viņi piesardzīgi izturas pret ĶKP politiskajām kustībām un nekārtībām, kas tām seko; viņi baidās, ka Ķīnā varētu iestāties haoss. Tieši tādēļ, kad ĶKP piedraud ar “nekārtībām”, šie ļaudis, kļusu ciešot, seko ĶKP rīkojumiem un jūtas bezpalīdzīgi ĶKP despotiskās varas priekšā.

Patiesībā ĶKP ar savu vairāku miljonu lielo armiju un bruņoto policiju tad arī rada vislielākās nekārtības. Vienkāršajiem pilsoņiem nav ne iemesla, nedz iespēju sarīkot nekārtības. Tā ir ĶKP, kas sabrukuma priekšvakarā, bīstoties no jebkādam vēsmām sabiedrībā, nesaprātīgi ved nāciju pretī haosam. “Vissvarīgākais – stabilitāte” un “Jau embrija stadijā iznīcināt visus nestabilos elementus” – lozungi, kas kļuvuši par ieganstu pilsoņu apspiešanai. Uz kā pleciem gulstas lielākā atbildība par

nestabilitāti Ķīnā? Vai tikai tā nav pati tirānijā specializējusies ĶKP? Tā ir ĶKP, kas izraisa nemierus un pēc tam rada haosu, lai varētu pielietot vardarbību. Tā ir īsta ļaundara uzvedība.

2. Komunistiskā partija upurējusi ekonomisko attīstību

2.1. Cilvēku smagā darba augļu piesavināšanās rezultātā gūtie sasniegumi

Apgalvojumus par pašas leģitimitāti ĶKP pamato ar pēdējo 20 gadu ekonomisko izaugsmi. Patiesībā ekonomikas uzplaukums tika panākts tikai pēc tam, kad ĶKP palaida valgus nedaudz vaļīgāk. Šie rezultāti nekādi nav saistīti ar ĶKP. Tomēr ĶKP ne vien piedēvē šos nopelnus sev, bet arī pieprasa, lai tauta būtu pateicīga par to, it kā bez ĶKP šie sasniegumi nebūtu iespējami. Visiem taču zināms, ka nekomunistiskās valstis jau sen sasniegušas daudz lielāku ekonomisko izaugsmi.

Ja sportisti izceļna zelta medaļas, par to jāpateicas ĶKP. Partija, ne mirkli nevilcinoties, pasludina sevi par “diženas sporta nācijas” iedibinātāju. Ķīna smagi cieta atipiskās pneimonijas rezultātā, bet “Žeņmiņ Žibao” vairākkārt ziņojusi, ka Ķīna uzvarējusi vīrusu pateicoties tam, ka “balstījās uz partijas teoriju, galveno rīcības līniju, pamatprincipiem un pieredzi”. Kad astronautikas un tehnoloģiju augsta līmeņa profesionāļi palaida kosmisko kuģi “Šeņdžou-5”, ĶKP to izmantoja kā papildus pierādījumu tam, ka tieši tās vadībā Ķīna varējusi kļūt par vienu no pasaules varenākajām lielvalstīm. Kas attiecas uz tiesībām rīkot Ķīnā 2008. gada Olimpiskās spēles, patiesībā tā ir palīdzīga roka, ko sniegušas rietumu pasaules valstis, lai iedvesmotu Ķīnu uzlabot cilvēktiesību stāvokli. Taču ĶKP izmantoja šo apstākli, lai nostiprinātu savas varas leģitimitāti un vēl vairāk apspiestu ķīniešus. “Milzīgais tirgus potenciāls”, kas tik ļoti piesaista ārvalstu investorus, ir 1 miljarda 300 miljonu ķīniešu patērēšanas spēja. ĶKP ne vien piesavinājusies šo potenciālu, bet arī pārvērtusi to par ieroci, kuru pielietot pret rietumu pasaules valstīm, lai piespiestu tās pieņemt ĶKP noteikumus.

Visu negatīvo ĶKP piedēvē reakcionāro spēku darbībai un atsevišķu personu slepenajām intrigām, bet visus sasniegumus pasludina tikai par ĶKP nopelniem. Katrs mazākais sasniegums kalpo par apstiprinājumu ĶKP stāvokļa leģitimitātei. Pat ļaundarbības, ko pastrādājusi ĶKP, tā māk

pasniegt kā kaut ko “labu”, kas varētu kalpot tās mērķiem. Piemēram, kad ĶKP vairs nespēja noslēpt AIDS izplatības faktu, tā apmeta kažoku uz otru pusi. Cītīgi pastrādāja propagandas mašīna: tika iesaistīti visi ievērojamie aktieri, kā arī partijas sekretariāts, lai galveno vaininieku – partiju padarītu par visu slimu aizgādni un labdari, par AIDS iznīcinātāju, kas uzveikusi cilvēces slimību. Šādā dramatiskā situācijā, kad tik daudzi cilvēki atrodas starp dzīvību un nāvi, ĶKP neatrada neko labāku, kā vēlreiz uzslavēt sevi. Tikai ārkārtīgi neģēlīgs manipulators varētu būt tik nežēlīgs un nekaunīgs, lai paslepus gūtu sev labumu no ļaužu nelaiemes un ar tādu vienaldzību izturētos pret cilvēku dzīvībām.

2.2. Tuvredzības radītie ekonomiskie zaudējumi

Nonākusi nopietnā “leģitimitātes krīzes” situācijā, lai noturētu varu, ĶKP XX gadsimta astoņdesmitajos gados uzsāka reformu un atklātības politiku. Tās centieni gūt ātrus panākumus nostādīja Ķīnu neizdevīgā stāvoklī, kuru ekonomisti dēvētu par “atpalikušā mazvērtības sindromu”.

Jēdzieni “atpalikušā sindroms” vai “atpalikušā priekšrocības”, kā to sauc atsevišķi intelektuāļi, ir saistīti ar faktu, ka valstis, kuru attīstība sākusies vēlāk, daudzos aspektos var atdarināt attīstītās valstis. Var izvēlēties vienu no divām formām – sekot viņu sociālajai sistēmai vai pārņemt viņu tehnoloģisko un ražošanas modeli. Sociālajam modelim sekot nav viegli, jo reforma var apdraudēt atsevišķu politisku vai ekonomisku grupu intereses. Tālab valstis savā attīstībā parasti izmanto attīstīto valstu tehnoloģijas. Tehnoloģiju pielietošana neapšaubāmi var radīt īslaicīgu ekonomisku izaugsmi, taču var gadīties tā, ka atklāsies slēptas problēmas vai pat kļūs neiespējama ilglaicīga attīstība.

ĶKP iet tieši pa “atpalikušā sindroma” ceļu, pa ceļu, kas ved pretī sabrukumam. Pēdējo divdesmit gadu laikā tehnoloģiju pielietošanā Ķīna guvusi zināmus sasniegumus, ko tūlīt steidzās izmantot ĶKP, lai apliecinātu savu likumību un turpinātu pretoties politiskajām reformām, kuras varētu kaitēt tās interesēm. Tā tika upurētas nācīgas ilglaicīgas attīstības intereses.

2.3. Rūgtā samaksa par ĶKP diktēto ekonomisko attīstību

ĶKP nebeidz lielīties ar savu ekonomisko progresu, tomēr patiesībā pašreizējais Ķīnas ekonomiskais stāvoklis pasaulē ir zemāks nekā Cjaņluna (1711.-1799.) valdīšanas laikā Cjin dinastijā. Cjaņluna valdīšanas laikā Ķīnas nacionālais kopprodukts sasniedza 51% no pasaules līmeņa. Kad 1911. gadā dr. Suņ Jatsens nodibināja Ķīnas republiku (Guomiņdana periods), tās nacionālais kopprodukts veidoja 27% no pasaules līmeņa. 1923. gadā tas pazeminājās līdz 12%. 1949. gadā, kad varu sagrāba ĶKP, tas kļuva jau 5,7%, bet 2003. gadā nokritās pat līdz 4%. Atšķirībā no Guomiņdana perioda, kad iekšējā kopprodukta pazemināšanās iestājās ilgstošas karadarbības rezultātā, turpmākā ekonomiskā lejupslīde ĶKP valdīšanas laikā notika miera laikos.

ĶKP savas valdīšanas leģitimitātes saglabāšanai tiecas pēc ātriem panākumiem un tūlītējas peļņas. Lai aizsargātu savas intereses, tā ekonomikā sāka īstenot ačgārnu reformu, kura nākotnē valstij neatgriezeniski sagādās zaudējumus. Pēdējo 20 gadu laikā panāktie paātrinātie attīstības tempi tika sasniegti ar pārmērīgu valsts resursu izšķērdēšanu, kā arī apkārtējās vides izpostīšanu. Ievērojama iekšējā kopprodukta daļa iegūta uz nākamo paaudžu rēķina. 2003. gadā Ķīnas ieguldījums vispasaules ekonomikā bija zemāks par 4%, tajā pašā laikā tā patērē tēraudu, cementu un citus materiālus tādā apjomā, kas sastāda vienu trešdaļu no vispasaules patēriņa*³.

Laika periodā no pagājušā gadsimta astoņdesmitajiem gadiem līdz deviņdesmito gadu beigām Ķīnā katru gadu par tuksnesi pārvērtušās no 1000 līdz 2460 km² aramzemju. Lauksaimnieciskā platība uz vienu iedzīvotāju sarukusi no 2 mu (1300 m²) 1980. gadā līdz 1,43 mu (952 m²) 2003. gadā*⁴. Plaši izplatītajā trakajā “zemes pārdalīšanā” dažu pēdējo gadu laikā ķīniešu lauksaimniecība zaudējusi 6 666 667 ha (100 miljonus mu) aramzemes, taču tikai 43% šo sagrābto zemju tiek izmantotas. Šodien Ķīnā pieļaujamā notekūdeņu norma ir 43,95 miljardi tonnu, kas pārsniedz pieļaujamās normas par 82%. Septiņās lielākajās Ķīnas upēs ap 40,9% ūdens vairs nav piemērots dzeršanai ne tikai cilvēkam, bet arī mājlopiem. Ap 75% ezeru piesārņoti tik lielā mērā, ka tas novedis pie

³ Sjiņhua Ziņu aģentūras (Xinhua News Agency) 2004. gada 4. marta dati.

⁴ Mu – zemes platības mērvienība, 1 ha = 15 mu.

dažādām eitrofikācijas pakāpēm⁵. Nekad vēl konflikti starp dabu un cilvēkiem Ķīnā nav bijuši tik asi izteikti, kā tas ir šodien. Ne Ķīna, nedz arī pārējā pasaule nevar samierināties ar šādu destruktīvu attīstību. Cilvēki, apžilbināti ar augstceltņu un bagāto savrupmāju ārējo spožumu, neapziņās neizbēgamos dabas katastrofu draudus. Noteikti pienāks laiks, kad daba pieprasīs, lai cilvēki atdod parādus – sekas ķīniešu tautai būs graujošas.

Salīdzinājumam: Krievija, atbrīvojusies no komunisma, vienlaicīgi veica ekonomikas un politikas reformu un pēc neilga agonijas perioda sāka strauji attīstīties. No 1999. gada līdz 2003. gadam Krievijas iekšējais kopprodukts pieaudzis par 29,9%. Ievērojami cēlies iedzīvotāju dzīves līmenis. Rietumu finanšu aprindās ne vien tiek spriests par “krievu ekonomikas fenomenu”, bet jau uzsāktas plaša mēroga investīcijas Krievijā, jo tā kļuvusi par perspektīvu valsti. Krievija to valstu vidū, kuras ir vispievilcīgākās investīcijām, pārgājusi no 17. vietas 2002. gadā uz 8. vietu 2003. gadā un pirmo reizi iekļāvusies godpilnajā to valstu desmitniekā, kuras investīcijām ir vispopulārākās.

Pat Indija, kas pēc ķīniešu uzskatiem ir nabago un etnisku konfliktu zeme, 1991. gadā uzsākto ekonomisko reformu gaitā piedzīvojusi strauju izaugsmi un sasniegusi ekonomisko attīstību 7-8% līmenī gadā. Indijā pastāv samērā pilnīga tirgus ekonomikas likumdošana, veselīga finanšu sistēma, labi attīstīta demokrātiskā sistēma un stabila sabiedrības apziņa. Starptautiskā sabiedrība ir atzinusi Indiju par valsti ar milzīgu attīstības potenciālu.

Turpretim ĶKP nodarbojas tikai ar ekonomikas reformu, atstājot novārtā izmaiņas politikā. Mānīgais strauji plaukstošas ekonomikas iespaids rada ilūziju, kas bremzē dabisku sabiedrības sociālo attīstību. Šī vienpusīgā reforma ir par iemeslu tam, ka ķīniešu sabiedrība attīstās nevienmērīgi, un tas ved pie sociālo konfliktu saasināšanās. Šodien cilvēku gūtā peļņa nav aizsargāta ar stabilām sociālām sistēmām. Vēl vairāk, komunisti, kas atrodas pie varas, izmantojuši valsts īpašumu privatizāciju savās interesēs, lai piebāztu savas kabatas.

⁵ Šjinhua Ziņu aģentūras (Xinhua News Agency) 2004. gada 29. februāra dati.

2.4. ĶKP atkal un atkal piekrāpj zemniekus

ĶKP sagrāba varu, balstoties uz zemniekiem. ĶKP kontrolēto lauku rajonu iedzīvotāji tās pastāvēšanas sākuma periodā atdeva partijai visu, kas tiem bija. Taču kopš ĶKP ieguva kontroli pār valsti, zemnieki tiek pakļauti nežēlīgai diskriminācijai.

Nostiprinājusi savu varu, ĶKP ieviesa vēl nepieredzētu, netaisnīgu dzīvesvietas reģistrācijas sistēmu. Visi valsts iedzīvotāji tika ar varu sadalīti divās daļās: lauku iedzīvotāji – un pārējie, nostādot tos vienu otram pretstatā. Zemniekiem nav medicīniskās apdrošināšanas, tiem liegts bezdarbnieka pabalsts un pensija, viņi nevar paņemt kredītu bankā. Zemnieki ir ne tikai visnabadzīgākais sabiedrības slānis, tos nospiež arī vissmagākā nodokļu nasta. Viņi spiesti izdarīt iemaksas sabiedrisko uzkrājumu fondā, sociālās labklājības fondā, administratīvās pārvaldes fondā, jāmaksā papildus maksa par izglītību, dzimstības ierobežošanas maksa, par sagatavošanu un apmācībām tautas zemessardzē, nodoklis par ceļu būvi un kompensācija par militārajiem pakalpojumiem u.tml. Turklāt viņiem piespiedu kārtā par fiksētu cenu jāpārdod valstij daļa no ievāktās graudu ražas un jāmaksā visdažādākie nodokļi – lauksaimniecības nodoklis, zemes nodoklis, īpašo vietējo ražojumu nodoklis, lopu kaušanas nodoklis un vēl daudzi citi. Pārējā iedzīvotāju daļa ar šiem nodokļiem netiek aplikta.

2004. gada sākumā Ķīnas premjers Veņš Dzjabao publicēja valdības ziņojumu “Dokuments nr. 1”, kurā paziņoja, ka kopš ekonomisko reformu sākuma 1978. gadā Ķīnas lauku rajoni atrodas vissmagākajā stāvoklī. Vairumam zemnieku ienākumi ne tikai nepieaug, bet pat samazinās. Zemnieki kļūst arvien nabadzīgāki, turpina pieaugt atšķirība starp pilsētnieku un laucinieku ienākumiem.

Mežsaimniecības attīstībai Sičuaņas provinces austrumu rajonam varas iestādes piešķirta 500 000 juaņu (apmēram 60 500 ASV dolāru) jaunaudžu stādīšanai. Mežsaimniecības vadība 200 000 juaņu piesavinājās personiskām vajadzībām, bet pārējās 300 000 juaņas tika iedalītas jaunaudžu stādīšanai. Katrā nākamajā varas līmenī naudas līdzekļus atkal piesavinājās, un kad visbeidzot nonāca līdz zemniekiem, kuriem šīs jaunaudzes bija jāstāda, gandrīz nekas vairs nebija atlicis. Administrācija neuztraucās, ka zemnieki varētu atteikties stādīt jaunaudzes naudas

trūkuma dēļ, jo zemnieki ir tik nabadzīgi, ka gatavi strādāt pat par vēl niecīgāku atalgojumu. Tieši šī paša iemesla dēļ Ķīnā ražotās preces ir tik lētas.

2.5. Izmantot ekonomisko ieinteresētību, lai izdarītu spiedienu uz rietumvalstīm

Daudzi uzskata, ka tirdzniecības attiecības ar Ķīnu veicinās cilvēktiesības, vārda brīvību un demokrātiskās reformas šajā valstī. Tomēr laiks ir pierādījis, ka tās ir veltas cerības. Pat ar visvienkāršāko piemēru var uzskatāmi nodemonstrēt atšķirību starp to, kā darījumus risina rietumu un kā – ķīniešu biznesmeņi. Rietumu sabiedrības biznesa godīgums un atklātība Ķīnā tiek nomainīta ar personiskiem sakariem, kukuļdošanu, kukuļņemšanu un izšķērdību. Daudzas rietumu kompānijas ir atbildīgas par korupcijas pastiprināšanos Ķīnā, dažas no tām pat sadarbojas ar ĶKP, slēpjot cilvēktiesību pārkāpumus un ķīniešu tautas vajāšanas faktus.

ĶKP darbojas līdzīgi mafijai, izspēlējot ekonomisko kārti diplomātiskās attiecībās. Vai pasūtījumu no Ķīnas lidaparātu ražošanai saņems ASV vai Francija, ir atkarīgs no tā, kura no šīm valstīm neiebildīs pret ĶKP demagoģiskajām runām par cilvēktiesību un vārda brīvības jautājumiem. Neskaitāmu rietumu biznesmeņu un politiķu darbību virza un kontrolē Ķīnas ekonomiskie labumi. Dažas Ziemeļamerikas kompānijas informatīvo tehnoloģiju jomā piegādā ĶKP speciālas iekārtas, ar kuru palīdzību bloķēt internetu. Dažas interneta mājas lapas, lai iekļūtu Ķīnas tirgū, pārgājušas uz pašcenzūru un filtrē informāciju, atmetot to, kas ĶKP nav tīkams.

Pēc ĶKP tirdzniecības ministrijas datiem, līdz 2004. gada aprīļa beigām Ķīna pēc dažādiem kontraktiem saņēmusi ārvalstu investīcijas 990 miljardu ASV dolāru apmērā. Tā ir acīmredzami “grandioza asins pārļiešana”, kad ĶKP ekonomikā ieplūst ārvalstu kapitāls. Tomēr kapitāla investēšana nekādi nepalīdz demokrātijai, vārda brīvībai un cilvēktiesību normām kļūt par ķīniešu tautas fundamentāliem principiem. Ārvalstu uzņēmēju un ārvalstu valdību bezierunu sadarbība ar ĶKP un dažu valstu pieglaimošanās, lai iegūtu labvēlību, kļūst par ĶKP galveno propagandas kapitālu. Gūstot labumu no virspusējā Ķīnas ekonomikas uzplaukuma, partijas funkcionāri prasmīgi kārtu darījumus, slepeni vienojoties ar uzņēmējiem, lai sadalītu valsts īpašumu un bloķētu politiskās reformas.

3. ĶKP “smadzeņu skalošanas” metodes attīstās no izteikti brutālām līdz izsmalcinātām

Nereti nākas dzirdēt cilvēkus runājam: “Es zinu, ka agrāk ĶKP ir daudz melojusi, bet šoreiz gan tā saka patiesību.” Likteņa ironija, bet cilvēki tā runā ik reizi, kad ĶKP pieļāvusi kārtējās rupjās kļūdas. Tas tikai norāda, cik ļoti šajās desmitgadēs pilnveidojusies ĶKP prasme krāpt tautu.

Cilvēkiem jau izstrādājusies imunitāte pret ĶKP “lielajām pasakām”, tādēļ savas intrigas un propagandu tā cenšas padarīt izsmalcinātāku un profesionālāku. Attīstoties no agrāk izmantotajiem propagandas lozungiem, ĶKP meli kļuvuši “pakāpeniski” un “smalki detalizēti”. It īpaši apstākļos, kad ĶKP ir izveidojusi informatīvo blokādi visā Ķīnā, notikumi tautai tiek pasniegti puspatiesības veidā, lai maldinātu cilvēkus. Tas ir vēl ļaunāk nekā absolūti meli.

Angļu valodā iznākošais laikraksts «China Scope» 2004. gada oktobrī publicēja rakstu par to, kā ĶKP mūsdienās pielieto arvien izsmalcinātākas metodes patiesības slēpšanai. 2003. gadā kontinentālajā Ķīnā uzliesmojušās atipiskās pneimonijas laikā ārpusaule nojauta, ka Ķīna slēpj ziņas par epidēmiju, bet ĶKP atkārtoti atteicās to atzīt. Lai izanalizētu tās informācijas patiesīgumu, kuru pasaulei sniedza ĶKP, raksta autors izskatīja aptuveni 400 rakstus, kuri publicēti valdības oficiālajā interneta mājas lapā, sākot ar 2003. gada aprīli.

Šajos avīžu rakstos tika stāstīts:

Parādoties pirmajām atipiskās pneimonijas pazīmēm, visu līmeņu varas iestādes nosūtījušas speciālistus savlaicīgai slimnieku apsekošanai un ārstēšanai, kā rezultātā slimnieki atveseļojušies un tikuši izrakstīti no slimnīcām. Valdība nekavējoties veikusi nepieciešamos pasākumus, lai apturētu baumu izplatīšanos un ieviestu valstī kārtību, vērstoties pret musinātājiem, kas kūdīja cilvēkus iepirkt produktus vairumā, lai slimības plašas izplatības gadījumā varētu izvairīties no izešanas no mājām. Neskatoties uz to, ka nelielam daudzumam pret Ķīnu noskaņotu spēku ārvalstīs bija radušās nepamatotas aizdomas, ka Ķīnas valdība slēpj patiesību, vairums valstu un cilvēku neticēja šīm baumām. Starptautiskajā tirdzniecības gadatirgū Guāņdžou piedalījās uzņēmumi no visas pasaules, ārvalstu tūristi apgalvoja, ka ceļojumi uz Ķīnu neradot viņos nekādu

satraukumu. Arī Vispasaules veselības aizsardzības organizācijas speciālisti [tie, kurus ĶKP bija apmānījusi], publiski tika paziņojuši, ka Ķīnas valdība veikusi visus nepieciešamos pasākumus un izrāda vēlēšanos sadarboties atipiskās pneimonijas apkarošanā, tādēļ problēmām nevajadzētu rasties. Eksperti [ar divdesmit dienu novēlošanos] deva “zaļo gaismu” Guandunas provinces apsekošanai.

Pēc šo 400 rakstu izlasīšanas autoram radās iespaids, ka četru mēnešu laikā viss noticis ļoti pārskatāmi, ka ĶKP rīkojusies ar augstu atbildības sajūtu, lai aizsargātu tautas veselību, un ir pārliecinājusi cilvēkus, ka tā nav neko slēpusi. Tikai 2003. gada 20. aprīlī valdības oficiālais pārstāvis preses konferencē paziņoja, ka Ķīnā patiešām izplatījusies atipiskā pneimonija, tādējādi netieši atzīdams, ka valdība slēpusi epidēmijas izplatību. Tad autors ieraudzīja patiesību un saprata, cik zemiskus un viltīgus paņēmienus izmantojusi ĶKP, kura “laika gaitā tik ļoti progresējusi”.

Kas attiecas uz Taivānas prezidenta vēlēšanām, ĶKP, izmantojot puspatiesības un pakāpeniskas ieskaidrošanas metodi, centās pārliecināt ķīniešu tautu par to, ka prezidenta vēlēšanas radīšot: pašnāvību gadījumu pieaugumu, fondu tirgus iznīcināšanu, “dīvainu, neārstējamu slimību” gadījumu skaita pieaugumu, garīgu nelīdzsvarotību, salas iedzīvotāju emigrāciju, nesaskaņas ģimenēs, vienaldzību pret dzīvi, tirgus panīkumu, bezmērķīgu šaudīšanos uz ielām, protestus un demonstrācijas, valdības ēku aplenkšanu, nekārtības sabiedrībā, politisko farsu utt. ĶKP ik dienas piepildīja kontinentālo ķīniešu smadzenes ar tādām domām, kas liktu tiem izdarīt secinājumu: “Visas šīs nelaimes ir vēlēšanu radītais posts” un “Mēs nedrīkstam pieļaut, ka pie mums notiek demokrātiskas vēlēšanas”.

Kas attiecas uz Faluņgun, tā apmelošanā un nomelnošanā ĶKP saņiegusi augstāko pakāpi. Cita pēc citas tika nospēlētas ļoti ticamas, iztēli rosinošas ainas. Nav nekāds brīnums, ka tik daudzi ķīnieši tam visam noticēja. ĶKP ļaunā propaganda ir tik viltīga, ka melu upuri gatavi noticēt katram melīgajam ĶKP apgalvojumam, uzskatot, ka viņiem stāsta patiesību.

Pēdējās desmitgadēs ĶKP “smadzeņu skalošana” ar propagandas un melu palīdzību kļuvusi vēl izsmalcinātāka un izveicīgāka, kas liecina par to, ka tās nekrietnā būtība kļūst arvien ļaunāka.

4. ĶKP liekulība cilvēktiesību jautājumos

4.1. No demokrātijas piesavināšanās varas sagrābšanai līdz diktatūrai un cilvēktiesību šķietamībai

“Demokrātiskā valstī augstākajai varai jābūt tautas rokās, kas atbilst Debesu un Zemes principiem. Ja valsts pretendē uz demokrātiju, bet tās augstākā vara nebalstās uz tautu, tad tas noteikti nav pareizais ceļš, un to var uzlūkot tikai kā novirzi, un tā nav demokrātiska valsts... vai ir iespējama demokrātija, ja netiks pārtraukta partijas valdīšana, ja nenotiks tautas vēlēšanas? Atdodiet tautai tās tiesības!”

Vai domājat, ka šie vārdi ir citāts no “svešzemju nelabvēļa” raksta, kurš būtu gribējis iecirst pliķi ĶKP? Jūs kļūdaties, tas ir citāts no raksta, kas publicēts 1945. gada 27. septembrī komunistiskās partijas laikrakstā “Sjinhua Žibao”.

ĶKP, kas bazūnē par “tautas vēlēšanām” un pieprasa “atdot tautai tās tiesības”, kopš varas sagrābšanas brīža aizliedza runas par “vispārējām balsstiesībām”. Tautai, kura it kā kļuvusi par “valsts saimnieku”, nav nekādu tiesību pašai pieņemt lēmumus. Trūkst vārdu, lai aprakstītu ĶKP negodīgo būtību.

Ja uzskatāt, “kas padarīts – padarīts”, ĶKP ļaunais kults, kurš uzplaukst ar slepkavību palīdzību un valda ar viltu pār mūsu nāciju, sāk mainīties uz labu, kļūst labestīgāks un tiešām tiecas “atdot tautai tās tiesības”, tad jūs atkal kļūdaties. Palasīsim, ko 2004. gada 23. novembrī, 60 gadus pēc pirmā paziņojuma, raksta ĶKP rupors “Žeņmiņ Žibao”: “Absolūta ideoloģiska kontrole ir partijas varas nostiprināšanas politiskais un ideoloģiskais pamats.”

Nesen partija piedāvājusi jaunos “Trīs nolieguma principus”⁶. Pirmais no tiem sludina “Attīstību bez debatēm”. ĶKP patiesais mērķis nav “attīstība”; uzsvars tiek likts uz “bez debatēm”, nosakot, ka “vienbalsīgs sapulces lēmums” ir galvenais ĶKP mērķis.

⁶ “Trīs noliegumu princips” ir pagātnes produkts. 1979. gadā Dens Sjaopins ieteica “Trīs noliegumu principu”, lai aicinātu ļaudis izteikt savu viedokli: neizteikt prasības, neuzbrukt, nenorādīt uz kļūdām. Cilvēkiem tas atgādināja Mao aicinājumus intelektuāļiem 1950. gadā, pēc kuriem sekoja nežēlīgas to cilvēku represijas, kuri bija uzdrošinājušies runāt. Mūsdienu jaunie “Trīs noliegumu” ieteikumi saistās ar “attīstību bez strīdiem, attīstību bez cīņas un progresu bez atpauzes”.

Uz pazīstamā CBS žurnālista Maika Vollesa 2000. gadā uzdoto jautājumu, kāpēc Ķīnā nenotiek tautas vēlēšanas, Dzjans Dzemiņš atbildēja: “Ķīnas tauta ir ārkārtīgi neizglītota.”

Tomēr jau 1939. gada 25. februārī ĶKP laikrakstā “Sjinhua Žibao” paziņoja: “Viņi [Guomiņdāns] iedomājas, ka šodien Ķīnā nevar pastāvēt demokrātiska politika, ka tā iespējama tikai pēc vairākiem gadiem. Viņi iedomājušies, ka demokrātiska politika kļūs iespējama tikai tad, kad tautas izglītības līmenis pielīdzināsies Eiropas un Amerikas demokrātiskās buržuāzijas pārstāvju līmenim... bet tieši demokrātiskā iekārtā cilvēkiem vieglāk iegūt izglītību un labu audzināšanu.”

ĶKP liekulība skaidri parādās šajā atšķirībā starp to, kas 1939. gadā rakstīts “Sjinhua Žibao”, un to, ko 2000. gadā teica Dzjans Dzemiņš. Tas ir ĶKP negodīgās būtības spilgts piemērs.

Pēc slaktiņa Tiaņanmeņ laukumā 1989. gadā ĶKP atgriezās pasaules arēnā ar nožēlojamu reputāciju cilvēktiesību jomā. Vēsture dāvāja ĶKP izvēles iespēju: vai nu tā iemācīsies cienīt tautu un patiesi uzlabos cilvēktiesību stāvokli valstī, vai arī turpinās pastrādāt nelikumības Ķīnā, “uz āru” demonstrējot, ka ievēro cilvēktiesības, lai izvairītos no starptautiska nosodījuma.

Diemžēl saskaņā ar savu negodīgo būtību, ĶKP nešaubīgi izvēlējās otro variantu. Tā sapulcināja un apvienoja daudzus talantīgus, bet negodīgus zinātnes un reliģisko aprindu speciālistus, dodot viņiem īpašu uzdevumu: izplatīt ārvalstīs melīgu propagandu un izdomātus stāstus par ievērojamu ĶKP progresu cilvēktiesību jomā. ĶKP izgudroja veselu virkni neeksistējošu tiesību, tādu kā “izdzīvošanas tiesības” jeb tiesības uz mājokli un pārtiku (Bet vai tad badacietējiem nav tiesību runāt? Ja badacietēji nespēj runāt, vai tad paēdušie nevar izteikties viņu vietā?). ĶKP pat centās maldināt ķīniešu tautu un demokrātiskās rietumu valstis, manipulējot ar cilvēktiesībām, turklāt pat uzdrīkstējās apgalvot, ka “šobrīd Ķīnā ir vislabākais periods cilvēktiesību jomā”.

Ķīnas Konstitūcijas 35. pantā teikts, ka Ķīnas Tautas Republikas pilsoņiem ir tiesības uz vārda, publikāciju, sapulču, asociāciju, protesta izteikšanas un demonstrāciju brīvību. ĶKP vienkārši spēlēja ar vārdiem. ĶKP valdīšanas laikā daudziem cilvēkiem atņemtas tiesības uz ticības brīvību, vārda brīvību, preses brīvību, sapulcēšanās brīvību un

likumīgu aizstāvību. ĶKP pat paziņojusi, ka atsevišķu ļaunu grupu apelācija pie augstākajām varas institūcijām ir nelikumīga. 2004. gadā ne vienreiz vien pilsoņu grupas ir griezušās pie valdības, lai saņemtu atļauju manifestācijām Pekinā. Valdība tā vietā, lai izsniegtu atļauju, lūdzējus arestēja. Politika “viena valsts – divas sistēmas”, ko Honkongai apstiprina Ķīnas Konstitūcija, ir krāpšana. ĶKP apgalvoja, ka Honkongā viss paliks nemainīgs 50 gadus, taču jau pēc pieciem gadiem tā centās pārvērst divas sistēmas par vienu, mēģinot ieviest savu tirānisko likumdošanu, izmantojot pamatlikuma 23. pantu*⁷.

Vēl kādas jaunas, plaši izplatītas ĶKP ļaunas viltības mērķis ir ar falsificētu “ieciētību pret vārda brīvību” noslēpt tai raksturīgo vispārējās izsekošanas un kontroles būtību. Tas, ka ķīnieši tagad var brīvāk izteikties un, pateicoties internetam, daudz ātrāk uzzināt jaunumus, patiesībā ir tikai šķietamība. ĶKP atklāti paziņo, ka pieļauj vārda brīvību, un daudzi tam tic. Tomēr tie atkal ir maldi. Nav tā, ka ĶKP būtu kļuvusi labestīgāka, drīzāk partija vienkārši nespēj apturēt sociālo attīstību un tehnoloģisko progresu. Paraudzīsimies, kā ĶKP ietekmē visu, kas saistīts ar internetu. Tā bloķē interneta mājas lapas, filtrē informāciju, novēro “čata telpas”, kontrolē elektronisko pastu un soda interneta lietotājus. Viss, ko tā dara, pēc savas būtības ir regresīvs. Šodien, pateicoties dažu rietumu uzņēmēju atbalstam, kuri ignorē cilvēktiesību normas un sirdsapziņas brīvību, ĶKP ieguvusi augsti tehnoloģiskas iekārtas, kas palīdz tai izsekot interneta lietotājus no patruļas mašīnām. Kad globālās virzības uz demokrātiskajām brīvībām kontekstā saskatām ĶKP deģenerēšanos, kas izpaužas tās zemiskajā rīcībā, kā gan var cerēt uz to, ka tā pavirzīsies uz priekšu cilvēktiesību jautājumā? ĶKP pati atzīst: “Partija kļūst pielaidīgāka ārpusē, bet iekšpusē tā pievelk grožus.” ĶKP noziedzīgā būtība allaž ir palikusi nemainīga.

2004. gadā ANO Komisijas sēdē cilvēktiesību jautājumā, lai radītu labvēlīgu iespaidu, ĶKP sniedza virkni piemēru, cik bargi tiek sodīti tie, kas neievēro cilvēktiesību normas. Tas bija paredzēts tikai, lai izrādītos ārzemniekiem, un tam visam nebija nekādas būtiskas nozīmes. Patiesībā,

⁷ Honkongas pamatlikuma 23. pantu Honkongas valdība piedāvāja, pakļaujoties Pekinas spiedienam. Šis pants bija nopietns mēģinājums uzbrukt Honkongas cilvēku brīvībai un cilvēktiesībām, pārkāpjot ĶKP piedāvāto “viena valsts, divas sistēmas” politiku. 23. pants saskārās ar pilnīgu noraidījumu, un 2003. gadā šis jautājums tika izbeigts.

galvenais cilvēktiesību normu pārkāpējs ir pati ĶKP, konkrēti, tās bijušais ģenerāls sekretārs Dzjans Dzemiņš, bijušais Politiski-juridiskās komitejas sekretārs Luo Gaņš, sabiedriskās drošības ministrs Džou Junkans un ministra vietnieks Liu Dzjiņš. Ticēt šiem cilvēkiem, ka viņi sāks sodīt par cilvēktiesību normu pārkāpumiem, ir tas pats, kas ticēt zaglim, kurš sauc “Ķeriet zagli!”

Šo situāciju varētu salīdzināt ar sērijveida izvarotāju, kurš bija paradis izvarot 10 meitenes dienā, darot to, kad neviens viņu neredzēja. Vēlāk, kad apkārt bija daudz cilvēku, viņš izvaroja tikai vienu meiteni, bet darīja to, cilvēkiem redzot. Vai tādā gadījumā var teikt, ka šis izvarotājs ir mainījies uz labu? Tas, ka agrāk viņš uzbruka saviem upuriem slepus, bet tagad dara to visu acu priekšā, tikai pierāda, ka šis izvarotājs pēc savas būtības ir kļuvis vēl zemiskāks, vēl nekrietnāks. Šā sērijveida izvarotāja būtība it nemaz nav mainījusies. Mainījusies ir tikai situācija, kurā viņam vairs nav tik viegli pastrādāt savus noziegumus.

ĶKP ne ar ko neatšķiras no šā sērijveida izvarotāja. Tās diktatoriskā daba un instinktīvās bailes zaudēt varu diktē tās necieņu pret cilvēktiesībām. Cilvēciskie, materiālie un finanšu resursi, kas izlietoti, lai aplēptu cilvēktiesību pārkāpumu faktus un falsificētu reālo situāciju, vairākkārt pārsniedz reālās pūles cilvēktiesību situācijas uzlabošanā. ĶKP plaši izvērstās zvērības un vajāšana visā Ķīnas teritorijā ir ķīniešu tautas vislielākais posts.

4.2. Piesegšanās ar likumību un “rietumnieciska ietērpa uzģērbšana”, lai turpinātu ļaundarbības

Lai aizstāvētu atsevišķu grupu personiskās intereses, ĶKP, no vienas puses, atsakās no sākotnējiem uzstādījumiem, pavisam pametot novārtā darbaļaudis, zemniekus un visu tautu. No otras puses, kad visi ĶKP pastrādātie milzīgie cilvēktiesību pārkāpumi nonāk pasaules sabiedrības redzeslokā, ĶKP steidz izmantot tādu populārus jēdzienus kā “likumīga valdīšana”, “tirgus”, “cilvēku labā” un “reformas”, lai jauktu cilvēkiem prātus. ĶKP nekrietnā daba nemainās arī tad, ja tā uzģērbusi “rietumniecisku ietērpu”. Šāds tās izskats ir pat vēl maldinošāks un samākslotāks, nekā ĶKP “Mao tērpā”. Džordža Orvela grāmatā “Dzīvnieku ferma” (1945.) cūkas iemācījās stāvēt un staigāt uz divām kājām. Šī jauniegūtā

spēja mainīja cūku ārējo tēlu, taču nekādā ziņā nemainīja viņu cūkas būtību.

A. Likumu un noteikumu izveidošana, pārkāpjot Ķīnas Konstitūciju

Konstitūciju pārkāpjoši likumi un noteikumi tiek nodoti dažādu līmeņu tiesībsargājošo struktūru personālam kā “tiesisks pamats”, lai sagrautu tautas visa veida centienus apturēt vajāšanu, iegūt brīvību un panākt cilvēktiesību normu ievērošanu.

B. Nepolitiska rakstura problēmas tiek risinātas ar politiskiem paņēmieniem

Ikdienišķas sociālas problēmas tiek paceltas līdz līmenim “cīnīties ar partiju par masām”, “būt par iemeslu partijas un valsts bojāejai”, “sacelšanās” un “naidīgi spēki”. Nepolitiska rakstura problēmas speciāli tiek politizētas, lai ĶKP varētu izmantot politiskās kustības kā propagandas līdzekli ienaida sēšanai ļaužu masās.

C. Politiska rakstura problēmas tiek risinātas ar nepolitiskiem paņēmieniem

Pēdējā ĶKP viltība, kas vērsta pret demokrātiski noskaņotiem cilvēkiem un neatkarīgi domājošiem intelektuāļiem, ir izlikt viņiem lamatas, lai varētu tos ieslodzīt cietumā. Pie šādām lamatām pieder safabricētas apsūdzības civillikuma pārkāpumos un kriminālnoziedzumos, tādus kā prostitūcija un nodokļu nemaksāšana. Tā kā slepenie aģenti atkal ir izvairījušies no ār pasaules kritikas, tad vēl jo vairāk iespējams, ka par reputācijas graušanu apsūdzētājs reiz nonāks sabiedrības nosodījuma priekšā.

Vienīgās izmaiņas, kas vērojamas ĶKP zemiskajā dabā – tā kļuvusi vēl negodīgāka un necilvēciskāka.

4.3. ĶKP vairāk nekā miljardu cilvēku padarījusi par savas noziedzīgās kultūras ķīlniekiem

Iedomāsimies, ka rūdīts noziedznieks ir ielauzies kādas sievietes mājās un izturējies pret to varmācīgi. Tiesā šis izvarotājs aizstāvoties min faktu, ka viņš savu upuri nav nogalinājis, bet tikai izvarojis. Slepkavība taču ir daudz smagāks noziegums nekā izvarošana. Tā kā viņš nevienu nav nogalinājis, tad ne tikai nav vainīgs, bet ir nekavējoties jāatbrīvo, un cilvēkiem jābūt viņam pateicīgiem un jāattaisno izvarošana.

Šāda loģika šķiet gluži absurda. Taču loģika, kuru izmantoja ĶKP, lai attaisnotu izrēķināšanos ar studentiem Tiaņanmeņ laukumā 1989. gada 4. jūnijā, ir tieši tāda pati kā šim minētajam noziedzniekam. ĶKP savu rīcību argumentē ar to, ka “pateicoties studentu apspiešanai, izdevās izvairīties no iespējamām iekšējām nekārtībām” Ķīnā. Lai izvairītos no “iekšējām nekārtībām”, izrēķināšanās ar studentiem esot attaisnojama.

“Kas tad ir labāk – nogalināt vai izvarot?” Ja noziedznieks uzdod tiesnesim šādu jautājumu, tas liecina tikai par izvarotāja ļaunprātīgu bezkaunību. Tieši tāpat, sakarā ar slaktiņu Tiaņanmeņ laukumā, ĶKP un tās līdzskrējēji pat neaizdomājās par to, vai ir, vai nav vainīgi slepkavībās. Viņi pat iedrošinājās pasaules sabiedrībai uzdot jautājumu: “Kas ir labāk – studentu apspiešana vai iekšējās nekārtības, kas var novest pie pilsoņu kara?”

ĶKP kontrolē atrodas vesels valsts aparāts un propagandas līdzekļi, tādēļ var sacīt, ka 1,3 miljardi cilvēku ir ĶKP sagrābti ķīlnieki. Ja reiz ĶKP rokās atrodas 1,3 miljardi ķīlnieku, tad tā, izmantojot savu “ķīlnieku teoriju”, var nepārtraukti apgalvot: ja atsevišķas iedzīvotāju grupas netiks represētas, tad var rasties iekšējais haoss, un valsts būs apdraudēta. Aizbildinoties ar šo ieganstu, ĶKP var apspiest jebkuru cilvēku un jebkuras ļaužu grupas, kad un kur vien ienāk prātā, turklāt apspiešana vienmēr tiks attaisnota. Vai var būt vēl lielāks un bezkaunīgāks noziedznieks kā ĶKP ar tās tik melīgajiem argumentiem un maldinošajiem spriedumiem?

4.4. “Medusmaize un pātaga” – no “brīvības” piešķiršanas līdz represiju eskalācijai

Daudziem ķīniešiem šķiet, ka tagad viņi bauda lielāku “brīvību” nekā agrāk, tādēļ tie cer uz ĶKP uzlabošanās perspektīvu. Patiesībā cilvēkiem dotās brīvības līmenis ir atkarīgs no tā, cik lielā mērā ĶKP izjūt krīzes tuvošanos. ĶKP pielieto visus iespējamus līdzekļus, lai pasargātu partijas kolektīvās intereses, ieskaitot tā dēvētās demokrātijas, brīvības vai cilvēktiesību piešķiršanu cilvēkiem.

Taču ĶKP valdīšanas pakļautībā tā dēvētā “brīvība”, ko atvēl ĶKP, nav aizsargāta ar likumu. Šāda “brīvība” ir visīstākais apmuļķošanas līdzeklis un instruments, ar kura palīdzību ĶKP kontrolē tautu, it kā

virzoties kopsolī ar starptautiskajām demokrātiskajām tendencēm. Pēc būtības brīvība ir nesamierināmā konfliktā ar ĶKP diktatoriskajām interesēm. Tiklīdz izraisīsies šāds konflikts un pārsniegs ĶKP pacietības mēru, tā tūlīt atkal atņems visas “brīvības”. ĶKP vēsturē ir bijuši vairāki periodi, kad tā pieļāvusi nosacītu vārda brīvību, tomēr pēc visiem šiem periodiem sekojuši vēl stingrākas kontroles periodi. ĶKP vēsturē šādu ciklu ir ne mazums, un tas vēl lieku reizi liecina par tās nekrietno būtību.

Mūsdienās interneta laikmetā, ja Jūs apmeklēsiet “Sjinhua” vai “Žeņmiņ” interneta mājas lapu, tad atradīsiet tur diezgan daudz ziņu, kas satur negatīvu informāciju par Ķīnu. Pirmkārt, tas ir tieši tāpēc, ka šobrīd Ķīnā ir ļoti daudz negatīvas informācijas un ziņu, kas ātri izplatās un par kurām ziņu aģentūrām ir jāziņo, lai saglabātu lasītāju uzticību. No otras puses, šajās ziņās paustais viedoklis sakrīt ar partijas interesēm: “Neliela kritika ir ļoti noderīga.” Ziņās atspoguļoto sliktu jaunumu cēloņi vienmēr tiek attiecināti uz konkrētiem cilvēkiem, kuriem ar partiju nav nekāda sakara, tajā pašā laikā visi nopelni problēmu atrisināšanā tiek piedēvēti partijai. Partija prasmīgi kontrolē, par ko vajadzētu ziņot un par ko nevajadzētu ziņot, cik daudz vajadzētu ziņot, un vai to labāk darīt pašmāju vai ĶKP kontrolētajos ārvalstu plašsaziņas informācijas līdzekļos. ĶKP ir īsts ziņu pārveidošanas meistars. Tā spēj sliktas ziņas pārtaisīt par kaut ko tādu, kas palīdz iekarot ļaužu sirdis. Daudzi ķīniešu jaunieši ir pārliecināti, ka partijas sniegtā vārda brīvība ir labā līmenī, un tāpēc cer uz partiju un uzticas tai. Viņi kļuvuši par upuriem ĶKP vadīto melīgo plašsaziņas informācijas līdzekļu izsmalcinātajai stratēģijai. Vēl vairāk, ĶKP, radot sabiedrībā haosu un pēc tam ļaujot atsevišķiem plašsaziņas informācijas līdzekļiem atbilstoši to atspoguļot negatīvos rakstos, draud sabiedrībai, ka vienīgi ĶKP spēj kontrolēt sabiedrību haosa apstākļos, tādējādi piespiežot cilvēkus atbalstīt ĶKP, neatstājot viņiem nekādu citu izvēli.

Pat ja mēs redzam zināmus uzlabojumus cilvēktiesību jomā, būtu kļūda uzskatīt, ka ĶKP ir mainījusies pēc pašas gribas. Savulaik, kad ĶKP cīnījās, lai gāztu Guomindana valdību, tā apgalvoja, ka cīnās par demokrātiju valstī. ĶKP noziedzīgā būtība pierāda, ka nevar uzticēties nevienam no tās solījumiem.

5. ĶKP noziedzīgās būtības dažādi aspekti

5.1. Valsts teritoriju izpārdošana, apmierinot savu godkāri, un valsts nodevība, piesedzoties ar saukli par nācijas vienotību

“Mums jāatbrīvo Taivāna”, “Mums jāpievieno Taivāna” – tie ir ĶKP propagandas lozungi pēdējos gadu desmitos. Izmantojot šīs propagandas viltības, ĶKP darbojas vienlaicīgi gan kā nacionālists, gan kā patriots. Vai ĶKP patiešām rūpējas par savas teritorijas nedalāmību? Nebūt ne. Taivāna – tā ir vien vēsturiska problēma, kas radusies ĶKP un Guomiņdana cīņiņu rezultātā, kuru ĶKP izmanto, lai uzbruktu saviem oponentiem un panāktu tautas atbalstu.

Savas pastāvēšanas pirmajos gados, kad ĶKP izveidoja “Padomju Ķīnu” Guomiņdana valdīšanas laikā, ĶKP Konstitūcijas 14. pantā bija sacīts, ka katrai Ķīnas teritorijā dzīvojošai mazākumtautībai un provincēi ir tiesības paziņot par neatkarību un izveidot savu valsti. Lai atbilstu Padomju Savienībai, ĶKP arī izmantoja lozungu “aizstāvēt Padomes”. Ķīniešu-japāņu kara laikā ĶKP galvenais mērķis nebija uzvarēt japāņu agresorus, bet gan izmantot iespēju, lai paplašinātu un nostiprinātu savu ietekmi. 1945. gadā Padomju Sarkanā armija iesoļoja Ķīnas ziemeļaustrumu rajonus, laupot, slepkavojot un pielietojot vardarbību, tomēr ĶKP ne ar vienu vārdu neprotēja. Arī tad, kad Padomju Savienība atbalstīja Ārējo Mongoliju tās centienos kļūt par neatkarīgu valsti, ĶKP atkal cieta klusu.

1999. gada beigās ĶKP un Krievija parakstīja “Ķīnas Tautas Republikas valdības un Krievijas Federācijas valdības Ķīnas un Krievijas savstarpējās robežlīnijas abpusējo vienošanās līgumu”, kurā ĶKP atzina visas nevienlīdzīgās vienošanās, kuras vairāk nekā pirms simt gadiem tika noslēgtas starp Cjiņ dinastiju un Krieviju, un pārdeva Krievijai vairāk nekā miljonu kvadrātkilometru zemes. Šī teritorija ir vairākus desmitus reižu lielāka nekā Taivāna. 2004. gadā ĶKP un Krievija parakstīja papildus Ķīnas-Krievijas austrumu robežas līgumu, kura rezultātā Ķīna atkal zaudēja Krievijai pusi no Heišjadzi salas Heilundzjanas provincē.

Kas attiecas uz citiem strīdīgiem robežu jautājumiem, kā, piemēram, par Naņša un Diaojū salām, tie nebūt neuztrauc ĶKP, jo šie jautājumi neietekmē tās varu. ĶKP skaļi klagā par “atkalapvienošanos ar Taivānu”,

kas patiesībā ir vien aizsegs, īpaša metode acu apmānīšanai, akla patriotisma uzturēšanai un sabiedrības uzmanības novēršanai no iekšējām problēmām.

5.2. Noziedzīga politika bez morāles ierobežojumiem

Valdību vienmēr ir jākontrolē. Demokrātiskās valstīs tieši varas sadalīšana, vārda un preses brīvība ir lieliski uzraudzības mehānismi. Reliģija nodrošina papildus morālo paškontroli.

ĶKP propagandē ateismu, tādējādi nav Dieva, kas to morāli ierobežotu. ĶKP ir diktatūra, tādējādi nav likumu, kas varētu to ierobežot politiski. No tā savukārt izriet pilnīgi neapdomāta un patvaļīga ĶKP rīcība, kad tā demonstrē savu tirānisko un ļauno būtību. Pēc pašas ĶKP izteikuma, kurš gan spēj to kontrolēt? Tikai ĶKP pati. Ar šo ideju ĶKP muļķoja tautu desmitiem gadus. Sākotnēji to sauca par “paškritiku”, pēc tam par “paškontroli” un “partijas vadības pašuzlabošanu”, bet tagad par “partijas valdīšanas spējas pašpaaugstināšanu”. ĶKP uzsver, ka tai piemīt milzīga tā dēvētā “pašuzlabošanās” spēja. ĶKP ne tikai vienkārši izrunā vārdus, tā sper konkrētus soļus, piemēram, izveido “Centrālo disciplinārās izmeklēšanas komiteju”, “Apelāciju biroju” un citas tamlīdzīgas organizācijas. Lai gan šīs organizācijas ārēji šķiet pievilcīgas, tās būtībā ir tikai dekorācija, kas maldina cilvēkus.

Bez jebkādiem morāles un likuma ierobežojumiem ĶKP “pašuzlabošanās” līdzinās kādam ķīniešu sakāmvārdam: “Dēmoni dzimst paša sirdī.” Tā ir tikai atruna, ko ĶKP izmanto, lai izvairītos no ārējās kontroles un atteiktos noņemt preses brīvības un brīvu politisku partiju aizliegumu. Politiski nelieši izmanto šo krāpšanu, lai apmuļķotu tautu un aizstāvētu ĶKP valdīšanas “likumīgumu” un valdošo aprindu intereses.

ĶKP sasniegusi augstu meistarību politisku intrigu vērpšanā. “Tautas demokrātijas diktatūra”, “demokrātiskais centrālisms”, “politiskās konsultācijas” un vēl vesela virkne viltus metožu. Izņemot “diktatūru” – tas viss ir meli.

5.3. Dažādu viltību izmantošana – no falsificētas pretošanās japāņu iebrucējiem līdz falsificētam antiterorismam

ĶKP vienmēr ir apgalvojusi, ka tā vadījusi tautu pretī uzvarai pār japāņu agresoriem. Tomēr neskaitāmi vēstures arhīva fakti liecina par to,

ka ĶKP ķīniešu-japāņu karā vienmēr ir centusies izvairīties no tiešām sadursmēm, gluži otrādi, tā izmantoja Guomiņdana iesaistīšanos karā, lai uzkrātu savus spēkus, tādējādi bremzējot cīņu pret japāņiem.

Vienīgās lielās kaujas, kurās piedalījusies ĶKP, bija kauja pie Pinsjinas pārejas un Simt pulku kauja. Pie Pinsjinas pārejas ĶKP nebūt nebija vadošais un galvenais spēks, kas piedalījās šajā kaujā un to vadīja. ĶKP karaspēks vienīgi uzbruka ienaidnieka armijas apgādes vienībām. Kas attiecas uz Simt pulku kauju, tad ĶKP iekšienē pastāvēja uzskats, ka piedalīšanās tajā ir pretrunā ar partijas Centrālās komitejas stratēģiju. Pēc šīm divām kaujām Mao un viņa ĶKP armija vairs nepiedalījās lielās kaujās, no tās rindām nenāca ķīniešu-japāņu kara varoņi, tādi kā Duns Cuņžui 1948. gadā karā pret Guomiņdanu un Huans Dzjiguans Korejas kara laikā. Ķīniešu-japāņu karā kaujas laukā krita tikai nedaudzi augstākā ranga ĶKP armijas komandieri. ĶKP joprojām neuzdrīkstas publicēt kritušo un ievainoto skaitu kaujās pret japāņiem, Ķīnas teritorijā arī reti kur var redzēt pieminekļus ĶKP varoņiem ķīniešu-japāņu karā.

Tai laikā ĶKP izveidoja pierobežas rajonu valdību Šaņsji, Gaņsu un Ninsja provincēs, kuras atradās tālu no frontes līnijas. Lietojot mūsdienu terminoloģiju, ĶKP ieviesa Ķīnā politiku “viena valsts – divas sistēmas” vai “divas Ķīnas”. Neraugoties uz to, ka ĶKP armijas virsniekiem netrūka vīrišķības, pretojoties japāņiem, augstākie partijas funkcionāri necīnījās pret japāņu iebrucējiem no visas sirds. Viņi tikai izmantoja karu, lai saglabātu savus resursus un nostiprinātu paši sevi. Kad 1972. gadā Ķīna un Japāna atjaunoja diplomātiskās attiecības, Mao Dzieduns japāņu premjerministram Kakuei Tanakas kungam nejauši atklāja patiesību, sacīdams, ka ĶKP jāpateicas Japānai, jo bez ķīniešu-japāņu kara ĶKP nebūtu nākusi pie varas Ķīnā.

Lūk, kāda ir patiesība par ĶKP blēdīgajiem centieniem iztēlot sevi par tautas vadoni astoņus gadus ilgajā smagajā karā pret Japānu līdz pat galīgai uzvarai.

Vairāk nekā pusgadsimtu vēlāk, kad 11. septembrī teroristi negaidīti uzbruka Amerikas Savienotajām Valstīm, visā pasaulē sākās cīņa pret terorismu. ĶKP atkal pievērsās melīgajai stratēģijai, kas līdzinās ķīniešu-japāņu karā pielietotajai. ĶKP izmantoja antiterorismu kā ieganstu, lai ļoti daudzus reliģiju piekritējus, disidentus un grupas, kas iesaistītas etniskos un teritoriālos konfliktos, nodēvētu par teroristiem. Radot iespaidu,

ka tā pievienojas starptautiskajai cīņai pret terorismu, ĶKP uzsāka nežēlīgas represijas.

2004. gada 27. septembrī informācijas aģentūra “Sjinhua” citēja laikrakstu “Sjindzjin”, kurš ziņoja, ka Pekinā, iespējams, tiks izveidots pirmais antiterorisma birojs visā valstī. Partijas vadītie plašsaziņas informācijas līdzekļi visā pasaulē lieliem burtiem laikrakstos ziņoja, ka ““Ofiss 610” pievienojas cīņai pret terorismu” (“Ofiss 610” – valstisku organizāciju tīkls, kas izveidots speciāli Faluņgun vajāšanai), un tā centieni galvenokārt būs vērsti uz cīņu ar “teroristiskām organizācijām”, tostarp arī Faluņgun.

ĶKP uzspiež zīmogu “terorists” cilvēkiem, kuru rokās nav ieroču, kuri uz sitieni nekad neatbild ar pretsitieni, ja viņi tiek sisti vai lamāti, un kuri tikai miermīlīgi aicina atdot ļaudīm tiesības uz ticības brīvību. ĶKP, izmantojot labvēlīgu antiterora klimatu, mobilizēja speciālus, līdz zobiem bruņotus spēkus, lai veiktu tūlītējas represijas pret šo miermīlīgi noskaņoto cilvēku grupu. Turklāt tā izmantoja cīņu pret terorismu kā ieganstu, lai izvairītos no starptautiskā nosodījuma un nokļūšanas uzmanības lokā. Šajā gadījumā viltus paņēmieni neatšķiras no tiem, kādi tika izmantoti ķīniešu-japāņu kara laikā, un tas tiešām ir kauns un negods – šādi izturēties pret tik nopietnu jautājumu kā starptautiskā cīņa pret terorismu.

5.4. Izlikties par patiesu un saprotošu, bet patiesībā būt pavisam pretējos uzskatos

ĶKP pati savām doktrīnām netic, bet citiem liek tām ticēt. Tā ir viena no ĶKP kulta visviltīgākajām metodēm. ĶKP labi zināms, ka visas tās teorijas ir viltus teorijas, arī sociālisma ideja ir aplama. ĶKP netic šīm doktrīnām, bet liek cilvēkiem tām ticēt un vajā tos, kuri tām netic. ĶKP ir negodīgi ierakstījuši šo maldinošo ideoloģiju Konstitūcijā kā Ķīnas valsts pamatu.

Reālajā dzīvē pastāv kāds ļoti interesants fenomens. Daudzi augsta līmeņa partijas funkcionāri korupcijas dēļ zaudējuši savus amatus cīņā par varu Ķīnas politiskajā arēnā. Bet tieši viņi ir tie, kuri, uzstājoties publikas priekšā, aicināja būt godīgiem un nesavtīgiem, bet patiesībā aizkuļisēs nodarbojās ar korupciju un citiem netūriem darījumiem. Daudzi no

tā dēvētajiem “tautas kalpiem” šādā veidā krituši, starp tiem ir bijušais Junņanas provinces gubernators Li Dzjatsins, Guidžou provinces partijas sekretārs Liu Fanžeņš, Hebei provinces partijas sekretārs Čens Veigao, zemes un resursu ministrs Tiaņš Fenšaņš, kā arī Aņhuijas provinces gubernatora palīgs Vans Huaidžuns. Tomēr, ja iepazīsimies ar viņu runām, tad redzēsim, ka viņi visi bez izņēmuma ir atbalstījuši antikorupcijas kampaņu un no saviem padotajiem allaž pieprasījuši būt godīgiem, tai pašā laikā paši bija iestiguši morālā un politiskā korupcijā, piesavinājās fondus un ņēma kukuļus.

Lai arī ĶKP ir izvirzījusi daudzus paraugbiedrus un bieži iesaistījusi savās rindās ideālistus un uzcītīgus cilvēkus, lai spodrinātu partijas tēlu, taču šodien visiem ir skaidri redzams, kādā nožēlojamā stāvoklī ir Ķīnā morāle, tās normas grimst arvien zemāk. Kādēļ gan nedarbojas ĶKP “garīgās civilizācijas” propaganda?

Patiesībā partijas līderu stāsti tautai par “komunistu morālajām īpašībām” vai “kalpošanu tautai”, ir tukšu salmu kulšana. Marksam bija ār-laulībā dzimis dēls. Ļeņins inficējās ar sifilisu no prostitūtas. Staļins tika apsūdzēts par to, ka viņš piespieda kādu dziedātāju stāties ar viņu dzimumattiecībās. Mao Dzjeduns bija ieslīdzis netiklībā. Dzjans Dzemiņš nebija izvēlīgs sakaros. Rumānijas komunistu līderis Čaušesku padarīja visu savu ģimeni ārkārtīgi bagātu. Kubiešu komunistu līderis Kastro ārvalstu bankās noguldījis simtiem miljonus dolāru. Ziemeļkorejas dēmoniskais līderis Kim Ir Sens un viņa pēcnācēji dzīvo izšķērdīgi un netikli. Neatbilstība starp komunistisko līderu vārdiem un darbiem vērojama, jau sākot ar tās pamatlicēju Kārli Marksu.

Ikdienas dzīvē vienkāršie ķīnieši necieš tukšās politiskās mācības stundas. Arvien biežāk viņi izvairās no tām, jo visiem zināms, ka tās ir tikai viltīgas spēles. Tomēr neviens šajās sapulcēs – ne runātājs, ne klausītāji – par šo krāpšanu neizsakās atklāti. Tas ir visiem zināms noslēpums. Ļaudis to dēvē par “patiesu izlikšanos”. Tādas ĶKP teorijas kā “Trīs priekšstati” pirms dažiem gadiem vai vēlākās “Pilnveidot vadības metodes”, vai arī tagadējās “Trīs sirdis” – “Sasildīt, nomierināt un iekarot ļaužu sirdis” – visas ir pilnīgi bezjēdzīgas. Kurai pie varas nonākušai partijai gan nav jāpārstāv tautas intereses? Kurai gan pie varas nonākušai partijai nav jā rūpējas par savu iespēju realizēt šo varu? Kura pie varas nonākusi partija gan nevēlētos iekarot ļaužu sirdis? Jebkura partija,

kas nerūpējas par šiem jautājumiem, ātri tiek noslaucīta no politiskās skatuves. Taču ĶKP uzskata visus savus virspusējos lozungus par pilnvērtīgu un dziļu teoriju, un liek visai nācijai tos dedzīgi un nepārtraukti mācīties.

Kad izlikšanās pakāpeniski izmaina vairāk nekā miljarda cilvēku ieradumus, kļūstot par sava veida “partijas kultūru”, tad visa sabiedrība kļūst arvien melīgāka, ārišķīgāka un tukšāka. Sabiedrība bez godaprāta un uzticības nonāk krīzes stāvoklī. Kādēļ ĶKP rada šādu situāciju? Agrāk tas notika ideoloģijas dēļ, tagad – savtīgu interešu piepildīšanai. ĶKP biedri zina, ka viņi izliekas, tomēr viņi, vienalga, izliekas. Ja viņi to nedarītu, tad nevarētu terorizēt tautu. Kā gan citādi viņi varētu panākt, ka vienkāršie cilvēki baidās no ĶKP un seko tai?

5.5. Dzīvot bez sirdsapziņas un ziedot taisnīgumu partijas interešu labā

Liu Šaoči^{*8} savā grāmatā “Par partijas morāles attīstību” skaidro nepieciešamību “visu partijas biedru personiskās intereses pakārtot partijas interesēm”. ĶKP biedru rindās nekad nav trūcis taisnprātīgu cilvēku, kas ziedojuši sevi valstij un tautai, nekad nav trūcis godīgu partijas funkcionāru, kas darbojās tautas labā. Taču, būdami ĶKP savtīgās mašīnērijas daļa, viņi nespēja rast izeju. Atrodoties zem pastāvīga spiediena “pakļaut savas cilvēciskās īpašības partijas prasībām”, viņi pamazām sāka saprast, ka nespēj tā turpināt – vai nu viņi tiks atstādināti vai, kas vēl ļaunāk, paši kļūs korumpēti.

Ķīnieši ir guvuši milzu pieredzi un dziļi izjutuši ĶKP brutālo režīmu, un viņos ir attīstījušās paniskas bailes no ĶKP noziedzīgās varas. Tieši tādēļ cilvēki vairs neuzdrīkstas iestāties par taisnīguma principiem un netic Debesu likumiem. Vispirms viņi pakļāvās partijas varai. Pamazām viņiem zuda jūtīgums un tie vairs neuztraucās par to, kas neskāra viņus personīgi. Pat viņu domāšanas loģika tika apzināti veidota, lai viņi pakļautos partijas varai. Tāda ir ĶKP mafijas noziedzīgā būtība.

⁸ Liu Šaoči, Ķīnas priekšsēdētājs laikā no 1959. gada līdz 1968. gadam. Tika uzskatīts par Mao Dzeduna pēcteci. Kultūras revolūcijas laikā tika vajāts kā nodevējs, spiegs un renegāts. Miris 1969. gadā, pārcietis mocības ĶKP ieslodzījumā.

5.6. ĶKP manipulē ar patriotiskām jūtām, lai musinātu tautu

ĶKP izmanto patriotisma un nacionālisma lozungus, lai musinātu ļaudis. Bieži vien patriotisms un nacionālisms ir ne tikai ĶKP uzsaukumi, bet arī atkal un atkal izdoto pavēļu un laika gaitā pārbaudīto stratēģiju saturs. Ārzemēs dzīvojošie ķīnieši, kuri desmitiem gadu nav uzdrīkstējušies atgriezties uz dzīvi Ķīnā, lasot nacionālistisko propagandu laikraksta "People's Daily" ("Žeņmin Žibao") ārzemēm paredzētajos izdevumos, kļuvuši vēl lielāki nacionālisti nekā Ķīnā dzīvojošie ķīnieši. Ķīniešu tauta, kura neuzdrīkstas un nespēj pateikt "nē" jebkurai ĶKP politikai, zem patriotisma karoga partijas vadībā dodas pie ASV vēstniecības un konsulāta Ķīnā, lai apmētātu tos ar olām un akmeņiem, dedzinātu automašīnas un amerikāņu karogus.

Ikreiz, kad ĶKP saskaras ar nopietnām problēmām, kas prasa ķīniešu pilnīgu pakļaušanos, tā izmanto patriotisma un nacionālisma lozungus, lai ātri mobilizētu tautu. Visos gadījumos, ieskaitot notikumus, kas saistīti ar Taivānu, Honkongu, Faluņgun un amerikāņu izlūkdienersta lidmašīnas sadursmi ar Ķīnas militāro lidmašīnu, ĶKP pielietojusi spēcīga spiediena, terora un kolektīvas "smadzeņu skalošanas" metodi, noskaņojot cilvēku prātus uz cīņu. Šīs metodes ir analogas vācu fašistu pielietotajām.

Bloķējot jebkādu informāciju, ĶKP veiksmīgi realizē "smadzeņu skalošanu". Lai gan ķīniešiem nepatīk ĶKP, tie neapzināti izmanto komunistiskās partijas iedibināto galīgi ačgārno domāšanas veidu. Piemēram, kad amerikāņi iebruka Irākā, daudzus satrauca CCTV*⁹ ziņojumi, viņos radās naidis, vēlēšanās atriebties un cīnīties, tajā pašā laikā nolādot citu karu.

5.7. Bezkaunīgi nostādīt partiju augstāk par tautu un piespiest cilvēkus uztvert uzurpatoru kā miesīgu tēvu

ĶKP bieži pielieto dažādas frāzes tautas iebiedēšanai, tādas kā: "Sabruks partija, sabruks arī valsts", turklāt vārds "partija" minēts pirmais. Ķīnas dibināšanas princips ir "bez ĶKP nebūtu jaunās Ķīnas". Kopš bērnu dienām ķīniešiem māca, ka jābūt "paklausīgam partijai", ka "jāuzve-

⁹ CCTV – Ķīnas Centrālā Televīzija, kompānija, kas pieder centrālajai valdībai un atrodas tā pilnīgā kontrolē. Galvenais Kontinentālās Ķīnas ziņu raidītājs.

das, kā pieklājas krietniem partijas bērniem”. Viņi dzied, slavinādami partiju: “Partija – māte mana, partija – mana miesīga māte”, “Partijas sargājošā labvēlība ir dziļa kā okeāns”, “Mīlestība uz partiju ir stiprāka nekā mīlestība pret māti un tēvu”, “Ej un cīnies, kur sūta tevi partija”^{*10}. Kad tautu piemeklē katastrofas, palīdzību sniedz valsts, bet cilvēki pateicas partijai un valdībai, turklāt vispirms partijai, un tikai pēc tam valdībai. Militārā devīze skan: “Partija komandē ieročus.” Pat tad, kad tika veidoti formas tērpi tiesnešiem, uz apkakles no augšas uz leju izvietoja četras zelta pogas, kas simbolizēja partiju, tautu, likumu un valsti. Tas nozīmē: pat ja tu esi tiesnesis, partija vienmēr atradīsies augstāk par likumu, valsti un tautu.

Vārds “partija” Ķīnā kļuvis par augstāko jēdzienu, valsts atrodas pilnīgā partijas pakļautībā. Valsts pastāv partijai, partija tiek uzlūkota kā tautas iemiesojums un valsts simbols. Sajaukušies kopā jēdzieni “mīlestība pret partiju, partijas līderiem” un “mīlestība pret valsti”. Tas ir galvenais iemesls, kādēļ patriotisma jēdziens Ķīnā ir deformējies.

Atrodoties ĶKP izglītības un propagandas slēptā, bet neatlaidīga spiediena ietekmē, daudziem cilvēkiem, vai nu viņi ir partijas biedri vai bezpartejiskie, sāk jukt partijas un valsts jēdzieni, vai nu viņi to apzinās vai ne. Viņi ir pieņēmuši, ka “partijas intereses stādāmas visaugstāk”, vai arī “partijas intereses ir tas pats, kas tautas un valsts intereses”. ĶKP ideoloģiskā apstrāde radījusi labvēlīgu klimatu, lai noziedzīgais partijas grupējums varētu nodot nacionālās intereses.

5.8. Spēlēt “reabilitāciju” un noziegumus saukt par “dižiem sasniegumiem”

Vēstures gaitā partija ir pieļāvusi neskaitāmas kļūdas, taču atbildību par tām “reabilitācijas un attaisnošanas” gaitā uzkrāvusi atsevišķiem cilvēkiem vai grupām. Tas ne tikai padarīja upuri ārkārtīgi pateicīgu ĶKP, bet deva iespēju partijai pilnībā izvairīties no jebkādas atbildības par šīm noziedzīgajām darbībām. ĶKP apgalvo, ka “tā ne vien nebaidās pieļaut kļūdas, bet arī uzdrošinās tās izlabot”^{*11}. Tas kļuvis par ĶKP “burvju

¹⁰ Mao valdīšanas laikā (XX gs. sešdesmitajos un septiņdesmitajos gados) sacerēto un izpildīto dziesmu nosaukumi.

¹¹ Mao ir teicis, ka mēs nebaidāties pieļaut kļūdas un cenšamies tās izlabot.

dziru”, ar kuras palīdzību izvairīties no atbildības. Tādējādi partija vienmēr paliek “dižena, izcila un taisnīga”.

Varbūt kādreiz partijai ienāks prātā izstāstīt patiesību par slaktiņu Tiaņņmeņ laukumā un atjaunot Faluņgun labo vārdu. Tomēr tie būs vien kārtējie ĶKP triki, kurus tā pielieto bezcerīgos centienos novilcināt savas pastāvēšanas beigas. Partijai nekad nebūs drosmes pārdomāt, atzīties savos noziegumos un samaksāt par saviem grēkiem.

6. ĶKP demonstrē savu noziedzīgo būtību, izmantojot valsts terorismu, lai iznīcinātu “Īstenību, Labestību, Pacietību”

ĶKP ļaunā kulta inscenētā falsificētā pašsadedzināšanās Tiaņņmeņ laukumā uzskatāma par gadsimta meliem. Lai varētu uzbrukt Faluņgun, valdība rīkojās tik zemiski, ka savervēja piecus cilvēkus, lai viņi uzdodas par Faluņgun praktizētājiem un Tiaņņmeņ laukumā veic falsificētu pašsadedzināšanos. Šie pieci cilvēki, iesaistoties šajā afērā, paši parakstīja sev nāves spriedumu, viņi vai nu tika nosisti notikuma vietā vai nogalināti pēc incidenta. Palēnināti skatoties CCTV videoierakstu, skaidri un nepārprotami redzams, ka Liu Čuņlina, viena no pieciem pašnāvniekiem, gāja bojā no miliča sitiena. Ierakstā redzamas arī citas nepilnības, piemēram, poza, kādā sēdēja Vans Dzjinduns, plastikāta pudele (it kā pildīta ar benzīnu), kas atradās sēdošajam starp kājām un pēc liesmu apdzēsanas bija palikusi neskarta. Vai, piemēram, reportiera un gados visjaunākā upura Liu Sijin saruna, un filmēšanai sagatavojies operators ar videokameru notikuma vietā. Šie un daudzi citi fakti pilnībā pierāda, ka “pašsadedzināšanās” bija ļaunprātīga krāpšana, kuru izplānojis noziedzīgais Dzjana Dzemiņa režīms, lai apmelotu Faluņgun*¹².

ĶKP savā kampaņā, kas vērsta uz Faluņgun iznīcināšanu, ir izmantojusi un izmanto neiedomājami zemiskas un nežēlīgas metodes. Tā piesavinājusies valsts finanšu līdzekļus, kas uzkrāti pēdējos divdesmit gados atklātības un ekonomisko reformu laikā. Tā mobilizējusi partiju, valdību, militāros spēkus, miliciju, slepenos aģentus, ārvalstu diplomātus un dažādas citas valstiskas un nevalstiskas organizācijas. Tā manipulē ar visas pasaules plašsaziņas informācijas līdzekļiem. Lai ieviestu stingru infor-

¹² “Pašsadedzināšanās” incidenta videomateriāli internetā:
<http://www.clearharmony.net/articles/200109/1165.html>

mācījas blokādi, tā izmanto individuālo uzraudzību un pat kontroli ar vismodernāko tehnoloģiju palīdzību. Un tas viss ar vienu vienīgu mērķi – vajāt miermīlīgi noskaņotu cilvēku grupu, kas nodarbojas ar Faluņgun – tradicionālu ķīniešu cījgun praksi, kas palīdz attīrīt ķermeņus un uzlabot raksturu saskaņā ar principiem “Īstenība, Labestība, Pacietība”. Šī necilvēcīgā nevainīgu cilvēku vajāšana viņu ticības dēļ pilnībā atklāj ĶKP noziedzīgo būtību.

Neviens ļaundaris vēstures gaitā nav melojis tik bezkaunīgi un izjusti kā Dzjans Dzemiņš un ĶKP, kuri pielietoja visvisādas melu formas, lai vieglāk varētu manipulēt ar dažādiem jēdzieniem un idejām un piemulķot cilvēkus, lai viņi noticētu meliem un izjustu naidu pret Faluņgun. Jūs ticat zinātnei? Tad ĶKP saka, ka Faluņgun ir māņticība. Jums derdzas politika? Tad ĶKP apgalvo, ka Faluņgun ir iejaukts politikā. Jūs apskaužat cilvēkus, kuri kļūst bagāti Ķīnā vai ārvalstīs? Tad ĶKP saka, ka Faluņgun tiecas saraust bagātību. Jums nepatīk iesaistīties organizācijās? Tad ĶKP saka, ka Faluņgun ir slepena organizācija. Esat noguris no personības kulta, kas Ķīnā ilgst jau desmitiem gadu? Tad ĶKP stāsta, ka Faluņgun kontrolē apziņu. Esat dedzīgs patriots? Tad ĶKP apgalvo, ka Faluņgun ir Ķīnas ienaidnieks. Jums bail no haosa? Tad ĶKP stāsta, ka Faluņgun grauj stabilitāti. Jūs sakāt, ka Faluņgun vadās pēc “Īstenības, Labestības, Pacietības” principiem? Tad ĶKP apgalvo, ka Faluņgun nav nedz patiens, nedz labestīgs, nedz arī pacietīgs, un turklāt paziņo, ka labestība var radīt vēlmi nogalināt.

Vai domājat, ka valdība neizdomā šādus melus? ĶKP izgudro melus, kas ir vēl neiedomājami un vēl šokējošāki – no pašnāvībām līdz pašsadedzināšanās gadījumiem, no ģimenes locekļu slepkavošanas līdz sērijveida slepkavībām. Melu ir tik daudz, ka ir grūti tiem nenoticēt. Jūs simpatizējat Faluņgun? ĶKP sasaistīs jūsu politiskā apzinīguma novērtējumu ar Faluņgun represijām, un, ja Faluņgun praktizētāji, kuri atrodas jūsu pakļautībā, dosies uz Pekinu ar apelāciju, tad ĶKP pazeminās jūs amatā, atlaidīs no darba vai atņems prēmiju. Tādējādi jūs piespiedīs kļūt par Faluņgun ienaidnieku. ĶKP nolaupījusi neskaitāmus Faluņgun praktizētājus un ar varu aizvedusi tos uz “smadzeņu skalošanas” centriem. Lai piespiestu viņus atteikties no viņu īstenās ticības un parakstīt solījumu pārtraukt praksi, ĶKP izmanto melus, kuri šķiet esam patiesība, ģimenes jūtas, karjeru un izglītību. Lai izdarītu spiedienu, pielieto visdažādāko

veidu nežēlīgas spīdzināšanas un pat soda praktizētāju ģimenes locekļus un kolēģus. Tos praktizētājus, kas padevušies “smadzeņu skalošanai”, izmanto, lai “skalotu smadzenes” citiem un mocītu viņus. Noziedzīgā ĶKP neatlaidīgi cenšas pārvērst labus cilvēkus par dēmoniemi un piespiest viņus iet pa dzīves tumšo ceļu līdz pašai lejai.

7. Noziedzīgais sociālisms ar ķīniešu iezīmēm

Termins “ķīniešu iezīmes” tiek pielietots, lai slēptu ĶKP noziegumus. ĶKP vienmēr ir apgalvojusi, ka ķīniešu revolūcija bija iespējama, pateicoties “marksisma-ļeņinisma apvienošanai ar ķīniešu revolūcijas konkrēto realitāti”. ĶKP it bieži ļaunprātīgi izmantojusi jēdzienu “raksturīgās iezīmes”, lai ideoloģiski balstītu savu nepastāvīgo un noziedzīgo politiku.

7.1. Mainīgas un maldinošas metodes

Viss, ko ĶKP ir sasniegusi maldinošās “ķīniešu iezīmju” fasādes aizsegā, ir absurds.

ĶKP revolūcijas mērķis bija sagrābt valsts bagātības un maldināt pēc iespējas vairāk jaunu cilvēku, lai tie, sekojot komunisma ideāliem, iestātos partijas organizācijās. Daudzi no viņiem nodeva savas ģimenes, kurām piederēja privātīpašums. Bet pēc 83 ĶKP pastāvēšanas gadiem kapitālisms ir atgriezies, taču tagad tas kļuvis par daļu no ĶKP, kura sākumā propagandēja “lielo novienādošanu”. Šodien par jauniem un veiksmīgiem lieluzņēmējiem kļuvuši ĶKP līderu bērni un citi tuvinieki, daudzi partijas biedri cenšas iekļūt šajā jaunbagātnieku slānī. Revolūcijas vārdā ĶKP iznīcināja zemes īpašniekus un kapitālistus un piesavinājās viņu īpašumus. Tagad jaunā ĶKP “elite” kļuvusi par vēl bagātākiem kapitālistiem, nododoties izšķērdībai un korupcijai. Tie, kas soļoja vienā solī ar partiju revolūcijas sākumā, tagad smagi nopūšas: “Būtu es zinājis, ka tā notiks, nebūtu tai sekojis.” Pēc desmitiem gadu ilgām asinsizliešanām un cīņām, viņi sapratuši, ka vienkārši ziedojuši savu, savu tēvu un brāļu īpašumus, kā arī visu savu mūžu šim ĶKP kultam.

Komunistiskā partija apgalvo, ka “ekonomiskā bāze nosaka virsbūvi”¹³. Patiesībā ĶKP korumpēto funkcionāru birokrātijas ekonomiskā

¹³ “Virsbūve” marksisma teorijas kontekstā skan kā ideoloģisko attiecību apkopojums cilvēka subjektīvajā darbībā, ko nosaka sabiedrības materiālā bāze.

bāze ir tā, kas nosaka “augstā spiediena” virsbūvi – virsbūvi, kas pamatojas uz to, ka pastāvīgi tiek uzturēts augsts spiediens. Tādā veidā tautas apspiešana ir kļuvusi par ĶKP politikas galveno virzienu.

Vēl viena ĶKP noziedzīgā iezīme – prasme izmainīt kultūras jēdzienu saturu un pēc tam izmantot šos sagrozītos jēdzienus, lai kritizētu, tiesātu un kontrolētu cilvēkus. Viens no tādiem piemēriem ir pats jēdziens “partija”. Izsenis partijas tikušas veidotas gan ĶĪnā, gan ārvalstīs, taču vienīgi ĶKP pilnībā pārsniegusi jebkuras partijas grupas interešu sfēras robežas. Ja iestāšieties partijā, tā kontrolēs visus jūsu dzīves aspektus, ieskaitot jūsu apziņu, iztikas līdzekļus un personīgo dzīvi. Ieguvusi politisku varu, ĶKP kontrolē sabiedrību, valsti un valsts pārvaldes aparātu. Tā diktē savus gribu visās jomās, sākot ar to, kam jābūt par valsts priekšsēdētāju un kam par aizsardzības ministru, kādus likumus un noteikumus nepieciešams ieviest, līdz pat jautājumiem par to, kur katram cilvēkam ir jādzīvo, ar ko viņam jāprecas un cik bērnu viņam var būt. ĶKP apvienojusi visus iespējamus kontroles veidus.

Dialektikas vārdā ĶKP pilnībā iznīcinājusi filozofijas holistisko¹⁴ domāšanu, spriestspēju un garīgos meklējumus. Kamēr ĶKP sludina principu “katram pēc ieguldītā darba”, process “atsevišķiem cilvēkiem atļaut iedzīvoties bagātībā” tiek īstenots pēc principa “katram atkarībā no varas līmeņa”. ĶKP piesedzas ar lozungu “no sirds kalpot cilvēkiem”, lai piekrāptu tos, kas tic šiem ideāliem, bet pēc tam pilnībā “izskalo viņiem smadzenes” un kontrolē viņus, līdz pakāpeniski pārvērš par paklausīgu instrumentu, kas “no visas sirds kalpo partijai” un neuzdrīkstas aizstāvēt tautu.

7.2. Noziedzīgā partija ar ķīniešu iezīmēm

Izmantojot principu, ka partijas intereses tiek nostādītas augstāk par visu, ĶKP ļaunais kults ir deformējis ķīniešu sabiedrību, padarot cilvēku sabiedrību par patiešām cita veida sabiedrību. Šī citādā sabiedrība atšķiras no jebkuras citas valsts, politiskas partijas vai organizācijas. Tās princips – nekādu principu. Tās smaidā nav sirsnības. Taču labestīgie ļaudis nespēj saprast ĶKP. Sekojot vispārpieņemtām cilvēku sabiedrības morāles normām, viņi nespēj ne iedomāties, ka kaut kas tik noziedzīgs

¹⁴ No sengrieķu vārda holos (viss), filozofisks uzskats, ka daļa ir pakārtota veselajam un parādību nevar izziņāt, analizējot tās sastāvdaļas.

varētu pārstāvēt valsti. Attaisnojoties ar “ķīniešiem iezīmēm”, ĶKP ir iedibinājusi pati sevi kā vienu no pasaules nācijām. “Ķīniešu iezīmes” ir saīsinājums no “Ķīnas komunistiskās partijas noziedzīgajām iezīmēm”.

Ar “ķīniešu iezīmēm” Ķīnas ačgārnais kapitālisms pārvērtās par “sociālismu ar ķīniešu iezīmēm”; “bezdarbs” kļuva par “darba norīkojuma gaidīšanu”; “atlaišana no darba” kļuva par “aiziešanu no darba”; “nabadzība” kļuva par “sociālisma sākumstāvokli”; vārda un ticības brīvību “cilvēktiesības” tika pārvērstas par “tiesībām uz eksistenci”.

7.3. Valstij tiek uzspiesta noziedzība, ķīniešu nācija atrodas vēl nepieredzētas morālās krīzes priekšvakarā

XX gadsimta deviņdesmitajos gados Ķīnā bija populārs teiciens: “Lai gan es esmu noziedznieks, es ne no viena nebaidos.” Tādas ir desmitiem gadu ilgās ĶKP noziedzīgās kundzības skumjās sekas – nācija pārvērsta par noziedzniekiem. Ķīnas šķietamo ekonomisko uzplaukumu pavada visu sabiedrības slāņu morāles straujš pagrimums.

Ķīnas tautas pārstāvju kongresos nereti tiek apspriests “godīgums un uzticība”. Iestājeksāmenos universitātē jāraksta sacerējums par tēmu “godīgums un uzticība”. Tas liecina par to, ka šī “godīguma un uzticības” trūkst, ka morāles pagrimums ir ārēji neredzams, bet visuresošs ķīniešu sabiedrības krīzes elements. Sabiedrību pārņēmusi vispārēja korupcija, krāpšana, viltotu preču ražošana, meli, naidīgums un vispārēja degradācija. Cilvēku attiecībās trūkst elementāras uzticēšanās.

Vai tad arī tiem, kas katra vārda galā saka, ka viņi ir apmierināti ar to, ka dzīves līmenis ir uzlabojies, svarīgākais nav viņu dzīves stabilitāte? Un kas ir sabiedrības stabilitātes vissvarīgākais faktors? Tieši morāle. Sabiedrība ar pagrimušu morāli nespēj sniegt drošību.

Līdz šodienai ĶKP ir iznīcinājusi gandrīz visas tradicionālās reliģijas un sagrāvusi tradicionālo vērtību sistēmu. ĶKP nekaunīgā ļaužu aprāpšanas un viņu īpašumu sagrābšanas metode iespaido visu sabiedrību, degradē cilvēkus un grūž tautu noziedzībā, gluži kā teikts ķīniešu sakām-vārdā “ja augšējā sija nav taisna, tad arī apakšējās ir šķītas”. Ar nekrietnām metodēm valdošajai ĶKP būtībā ir nepieciešama šāda noziedzīga sabiedrība kā vide, kurā tā var izdzīvot. Tieši tādēļ ĶKP visiem spēkiem cenšas vilkt ļaudis sev līdz arvien zemāk, lai lielākā vai mazākā mērā

padarītu ķīniešu tautu par dažāda veida noziedzniekiem. Tieši šādā veidā ĶKP noziedzīgā būtība ir sagrāvusi ķīniešu nācijas morāles pamatus.

Noslēgums

“Vieglāk pārveidot upes un kalnus nekā cilvēka dabu.”*¹⁵ Vēsture ik reizi pierādījusi, ka katreiz, kad ĶKP ir atļaidusi vaļīgāk važas, tā tomēr nekad nav vēlējusies tās atnest pavisam. Pēc Lielā Bada XX gadsimta sešdesmitajos gados ĶKP pieņēma programmu “Trīs brīvības un viens līgums”¹⁶, lai atjaunotu lauksaimniecisko ražošanu, bet neatcēla nabadzīgo ķīniešu zemnieku “vergu” statusu. “Ekonomiskā reforma” un “liberalizācija” XX gadsimta astoņdesmitajos gados nebūt nespēja atturēt ĶKP 1989. gadā pacelt pret savu tautu miesnieka nazi. Arī nākotnē ĶKP, kā arvien, turpinās atjaunot savu fasādi, tomēr nekad nemainīs savu noziedzīgo būtību.

Kāds varbūt nodomās, ka pagātne pieder pagātnei, tagad situācija ir mainījies, un ĶKP vairs nav tāda kā agrāk. Varbūt kādu arī apmierina šī mānīgā āriene, viņš ir ieraudzījis un pat naivi noticējis tam, ka ĶKP reformu procesā patiešām uzlabojas vai vēlas kļūt labāka. Tādējādi cilvēki cenšas aizmirst uztraucošās pagātnes atmiņas. Taču tas viss tikai dod iespēju noziedznieku bandai izdzīvot un kaitēt cilvēci.

Visi ĶKP centieni ir vērsti uz to, lai ļaudis aizmirstu pagātņi, taču tauta visiem spēkiem pūlas atcerēties to, kas noticis agrāk.

Patiesībā ĶKP vēsture ir vēsture, kas atšķēļ cilvēku atmiņu; vēsture, kurā bērniem nebija ne mazākā priekšstata par viņu vecāku pārciesto; vēsture, kurā simtiem miljoni pilsoņu pārdzīvoja konfliktu starp riebumu pret ĶKP asiņaino pagātņi un cerību uz ĶKP nākotni.

Kad pasaulē uzradās ļaunais komunisma rēgs, komunistiskā partija atbrīvoja sabiedrības padibenes un izmantoja noziedznieku sacelšanos, lai sagrābtu un nodibinātu savu politisko varu. Ar asiņu un tirānijas palīdzību tā izveidoja un saglabāja autokrātisku sabiedrību “partijas ļaunā

¹⁵ Cits ķīniešu sakāmvārds ar tādu pašu nozīmi: “Lapsa var mainīt kažoku, bet ne ieradumus.”

¹⁶ Ekonomisko reformu programmas “Trīs brīvības un viens līgums” (“San dzi ji bao”) ietvaros ieteica Ķīnas priekšsēdētājs Liu Šaooci. Programma noteica zemes izmantošanu privātpersonām, brīvo tirgu, uzņēmumu atbildību par ražošanu un peļņu, fiksētas izstrādes normas mājsaimniecībām.

gara apsēstības” formā. Pielietojot tā dēvēto “cīņas ideoloģiju”, kas ir pret dabiska un ir pretēja Debesu likumiem, cilvēka dabai un Visumam, tā sagražusi cilvēku apziņu, iznīcinājusi labsirdību, pat vēl vairāk, iznīcinājusi tradicionālo kultūru un morāli. Tā izmantojusi asiņainas izrēķināšanās un piespiedu “smadzeņu skalošanu”, lai izveidotu ļauno komunisma kultu. Tā radījusi nāciju ar deformētu apziņu, lai varētu valdīt. ĶKP vēsturē bijuši īpaši nežēlīgi periodi, kad sarkanais terors sasniedzis savu kulmināciju, kā arī periodi, kad partijai tik tikko izdevies izvairīties no pilnīgas iznīcības. Ik reizi, lai izkļūtu no krīzes situācijas, partija pielietoja dažnedažādus trikus, taču ik reizi tas bija solis pretim jaunam vardarbības uzplūdam un ķīniešu tautas krāpšanai.

Kad cilvēki beidzot atpazīs ĶKP ļauno būtību un patiešām sāks pretoties šo viltus tēlu maldiem, tad pienāks gals ĶKP ar visu tās noziedzīgo būtību.

* * * * *

Salīdzinājumā ar 5000 gadus ilgo Ķīnas vēsturi, ĶKP 55 valdīšanas gadi ir tikai mirklis. Pirms bija parādījusies ĶKP, Ķīna bija izveidojusi visspožāko civilizāciju cilvēces vēsturē. ĶKP izmantoja iekšējos nemiērus un ārvalstu agresiju, lai visu ķīniešu nāciju ierautu haosā. Tā ir ne tikai iznīcinājusi desmitiem miljonu cilvēku dzīvības, izpostījusi neskaitāmas ģimenes, piespiedusi ziedot dabas resursus, no kuriem atkarīga ķīniešu tautas izdzīvošana, bet, kas ir vēl postošāk, tā gandrīz pilnībā ir iznīcinājusi ķīniešu morāles pamatus un bagātās kultūras tradīcijas.

Kāda nākotne sagaida Ķīnu? Kādu attīstības virzienu izvēlēsies Ķīna? Šie jautājumi ir pārāk nopietni, lai vien dažos vārdos par tiem ieminētos. Katrā ziņā skaidrs ir viens – ja netiks atjaunota nācijas morāle, ja neatgriezīsies harmoniskās attiecības starp cilvēkiem un dabu, Debesīm un Zemi, ja cilvēku starpā neizveidosies saskaņa, kas balstīta uz ticību un kultūru, tad gaišā nākotne ķīniešu tautai nebūs iespējama.

Desmitiem gadu ilgajās “smadzeņu skalošanās” un represijās ĶKP ir ieaudzinājusi ķīniešos savu domāšanas veidu, savus standartus, pēc kuriem vērtēt labo un ļauno. Tas novedis pie tā, ka cilvēki ir pieņēmuši

un pat zināmā mērā sākuši attaisnot ĶKP nekrietno un melīgo būtību, kļuvuši par šo melu sastāvdaļu, tādējādi nodrošinot ĶKP pastāvēšanas ideoloģisko pamatu.

Lai no mūsu dzīves izskaustu ĶKP iepotēto ļauno doktrīnu, lai atpazītu ĶKP absolūti nekrietno būtību un ļautu atdzimt mūsu cilvēciskajai dabai un mūsu apziņai, ir nepieciešams spert pirmo un svarīgāko soli – soli ceļā uz nevardarbīgu pāreju uz sabiedrību, brīvu no komunistiskās partijas.

Tas, cik mierīgi, saglabājot stabilitāti, var tikt īstenota šī pāreja, ir atkarīgs no izmaiņām katra ķīnieša sirdī. Neskatoties uz to, ka ĶKP, šķiet, pieder visas nacionālās bagātības un tās rīcībā ir visi vardarbības mehānismi, ja vien katrs pilsonis noticēs patiesības spēkam un nostāsies morāles pusē, ļaunais ĶKP rēgs zaudēs pamatu savai eksistencei. Visas tautas resursi varēs nekavējoties atgriezties īstajās rokās. Tas arī būs brīdis, kad atdzims ķīniešu tauta.

Vienīgi bez Ķīnas komunistiskās partijas var būt jaunā Ķīna.

Vienīgi bez Ķīnas komunistiskās partijas Ķīnai var būt cerība.

Vienīgi bez Ķīnas komunistiskās partijas labestīgā un taisnīgā ķīniešu tauta atjaunos Ķīnas vēsturisko diženumu.

